

Giới thiệu Trường Hận

Thể loại: Cổ đại

Dịch giả: Nguyễn Đức Vĩnh

Type: smizuy1901

Ngày cùng sư phụ bước vào bái đường chính là ngày hạnh phúc nhất của cuộc đời ta, ta vốn nghĩ rằng hai chúng ta sẽ sống những ngày tháng thế ngoại đào viên, mãi mãi bên nhau cho đến lúc bạc đầu. Thế nhưng, sư phụ của ta cái gì cũng tốt chỉ duy có một điều ta cảm thấy cực kỳ không tốt, người không yêu ta. Đến một ngày, chân của ta đã bước một bước vào quỹ môn quan vì khó sinh nhưng chàng vẫn lạnh nhạt như băng tuyết ngàn năm. Thậm chí ngay cả việc nhìn ta lần cuối chàng cũng không muốn làm. Ta chẳng thể bầu víu vào đâu, đành ôm nỗi vấn vương trần thế cùng mối hận thác xuống cửu tuyền.

Ngày gặp lại chàng, chúng ta đã trải qua một vòng luân hồi chẳng rõ mấy ngàn năm, ta đã quên đi mọi thứ ở kiếp trước nhưng chàng thì không. Kiếp trước chàng kính là kẻ không có trái tim nhưng kiếp này kẻ không có trái tim lại chính là ta. Có lẽ nỗi đau đớn và dằn vặt lớn nhất đời người không phải không có được, mà là có đấy mất đấy lại chẳng thể cưỡng cầu.

Ta tự hỏi, chàng có bao giờ cảm thấy hối hận khi yêu phải một người vô tâm, giống như ta trước kia, si tâm vọng tưởng để rồi đã mang một mối hận trường kỳ...

Cuốn sách này được giới thiệu ở đây nhằm chia sẻ với các bạn không có điều kiện mua sách. Nếu bạn có khả năng hãy mua sách để ủng hộ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

“Bích Đồng, gốc đào trước cửa nở hoa chưa thế?”

Bích Đồng nói khẽ: “Phu nhân, đã nở từ đêm qua rồi, mịn màng hồng phớt, trông đẹp lắm.”

Tôi không kìm được, lộ rõ nét vui mừng, nói: “Thật sao? Mau đỡ ta qua đó xem đi. Sư phụ trước khi ra ngoài chẩn bệnh từng nói với ta rằng ngày cây đào đó nở hoa cũng chính là lúc chàng trở về.”

Bích Đồng cẩn thận đỡ tôi ngồi dậy, ân cần nói: “Phu nhân cẩn thận một chút, người đã mang thai được bốn tháng rồi đấy.”

Tôi vội vã xuống giường, Bích Đồng lại khoác cho tôi một chiếc áo choàng lông vũ, mỉm cười hỏi: “Phu nhân đã thành hôn với công tử bao năm rồi, sao vẫn không sửa cách xưng hô thế?”

Tôi tươi cười đáp: “Ta quen rồi.”

Bích Đồng dìu tôi cất bước ra ngoài. Tôi tựa như một cô gái đang chờ gã chồng, mang theo năm phần mừng rỡ, năm phần thấp thỏm nhìn cây đào ngoài cửa. Chỉ thấy lúc này vô số bông hoa đều đã nở bung, mà dưới gốc đào quả thực có một người đang đứng. Người này áo trắng đai ngọc, tóc dài đen nhánh, bộ dạng cực kỳ tuấn tú vô song.

Tôi mừng rỡ vô cùng, chẳng để tâm tới thai bốn tháng trong bụng, xách váy lên chạy thẳng về phía gốc đào. Nhưng tôi mới chạy được mấy bước sư phụ đã hơi cau mày, cặp mắt nhìn chằm chằm vào cái bụng của tôi.

Bên trong đó chẳng hề có một tia hưng phấn nào, thậm chí ngay đến một tia vui vẻ cũng không.

Tôi không kìm được dừng chân lại, thấp thỏm nói: “Sư... sư phụ...”

Cảm giác lạnh băng bỗng truyền tới từ chỗ cổ tay, hóa ra sư phụ đang nhắm mắt bắt mạch cho tôi. Một lát sau chàng thu tay về, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Bên ngoài trời lạnh, vào nhà đi.”

Tôi cắn chặt môi, cất giọng dịu dàng hỏi: “Sư phụ, thiếp có thai rồi, chàng có mừng không?”

Sư phụ bình tĩnh nhìn tôi, cất giọng hững hờ: “Vào nhà đi.”

Tự nơi đây lòng tôi bất giác có chút hụt hẫng.

Sư phụ đi vào nhà trước. Bích Đồng bước tới đỡ tôi, nhỏ giọng nói: “Phu Nhân, công tử rút cuộc đã về rồi, người sau này không cần phải ngày ngóng đêm mong nữa.”

Tôi cup mắt xuống, khẽ nói: “Đúng vậy.”

Bích Đồng vui vẻ nói: “Công tử tinh thông y thuật, với bản lĩnh của công tử, phu nhân muốn bình an sinh hạ một vị tiểu công tử tuyệt đối không phải là chuyện khó.” Hơi dừng một chút, Bích Đồng lại nói tiếp: “May mà hồi ấy phu nhân ra tay mạnh, gả được cho công tử trước vị Công chúa gì đó kia, bằng không công tử bây giờ đã trở thành Phò mã rồi.”

Tôi đột nhiên nhớ lại, trong đêm đó tôi đã vứt hết sự tự tôn của một nữ nhân, đổ mặt cầu hôn sư phụ:

“Bây giờ thánh chỉ hãy còn chưa ban xuống, sư phụ vẫn có dư địa để lựa chọn. Nhưng một khi thánh chỉ được tuyên, sư phụ nếu không nghe theo thì sẽ bị tru di cửu tộc đấy.”

“Con biết với tính tình của sư phụ thì nhất định sẽ không chịu lấy Công chúa Ninh An đâu, nhưng sau lưng sư phụ còn có tính mạng của mọi người trong nhà họ Thẩm nữa.”

“Sư phụ, A Uyển thích sư phụ, không muốn sư phụ cuối cùng phải rơi vào cảnh đầu lia khỏi cổ.”

“Bây giờ A Uyển có một cách rất hay, Công chúa Ninh An vốn có thân phận tôn quý, tất nhiên không bao giờ chịu làm lẽ cả, nhưng nhà họ Tạ của A Uyển cũng chẳng phải là hạng dễ ức hiếp, cho nên chỉ cần sư phụ cưới con về là vừa có thể giải quyết mối lo trước mắt, lại vừa có thể giúp con hoàn thành tâm nguyện, thực là vẹn cả đôi đường.”

Sư phụ im lặng suốt một hồi lâu, mãi đến khi trời sáng mới hỏi tôi: “Con sẽ không hối hận chứ?”

Hai bờ má bất giác đỏ bừng, tôi nắm chặt góc áo, cất giọng kiên định: “Dạ không.”

Sau khi vào phòng, tôi nhìn thấy trên áo sư phụ có một vết rách, thế là bèn bước tới nói: “Sư phụ, áo của chàng rách rồi kia, để thiếp vá giúp chàng.”

Sư phụ nói: “Không cần đâu, nàng bây giờ đang mang thai, những việc này cứ để Bích Đồng làm là được rồi.”

Tôi bất giác lòng thầm run rẩy. “Sư phụ, có phải là chàng đề bụng...”

Tôi biết mình có lỗi, trước lúc sư phụ rời nhà đi xa tôi không nên bỏ thuốc vào trong trà của chàng, không nên dùng cách như vậy để kiểm lấy một đứa con, nhưng sư phụ nào không có lỗi gì?

Tôi và sư phụ thành hôn đã được năm năm, suốt năm năm nay, sư phụ chưa từng đụng vào tôi một lần nào. Giữa vợ chồng với nhau chuyện vui vầy cá nước vốn rất bình thường, vậy nhưng sư phụ lại chẳng để ý gì tới tôi, ngoài con đường này ra, tôi không còn lựa chọn nào khác cả.

Sư phụ không trả lời tôi, chỉ nói: “Ngồi xuống đi, để ta bắt mạch cho nàng. Sức khỏe của nàng vốn không tốt, bây giờ đang mang thai, sau này nhất định phải chú ý tĩnh dưỡng mới được.”

Tôi bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn sư phụ, hỏi: “Sư phụ, đã năm năm rồi, người có từng thích A Uyển chút nào không?”

Sư phụ mặt không đổi sắc. Chàng nói: “Chưa.”

Tỉ mỉ ngắm lại, tôi hỏi câu này thật là ngốc quá. Trong đêm động phòng hoa chúc, khi vén tấm khăn đỏ trùm đầu của tôi lên, sư phụ đã từng nói rõ đáp án với tôi rồi...

“Trên đời có một loại võ công tên gọi là Bích Lạc Hoàng Tuyền quyết, phạm là người tu luyện thì tất phải từ bỏ tình ái. A Uyển, ta là một người không có trái tim.”

Khi xưa tôi dối người dối mình không tin vào điều đó, cố chấp cho rằng sư phụ chỉ gạt tôi thôi. Vì sư phụ, vốn là một thiên kim tiểu thư được com bung nước rót tận miệng nhưng tôi vẫn đi học nấu com, khuôn mặt bị dầu sôi trong chảo bắn vào đau bỏng rát. Vì sư phụ, tôi còn học thêu thùa may vá, mười đầu ngón tay bị kim đâm cho sưng tấy. Biết sư phụ thích yên tĩnh, tôi liền dọn nhà lên núi, lại đuổi hết các thị nữ bên cạnh mình đi, chỉ giữ lại một mình Bích Đồng vốn đi theo bên cạnh tôi từ nhỏ tới lớn. Ban đầu cuộc sống rất vất vả, nhưng về sau, sư phụ đã tự tay trồng cho tôi một góc đào, tôi liền cảm thấy mọi thứ mình phải bỏ ra đều đáng giá, dù việc trồng đào ấy vốn là do tôi chính miệng yêu cầu, nhưng... dù gì đi chăng nữa thì sư phụ cũng đã vì tôi mà đi trồng cây.

Sau này đến năm thứ tư, sư phụ vẫn đối xử với tôi như thuở ban đầu, chẳng khác nào hồi mới nhận tôi làm đệ tử, thế là tôi rút cuộc cũng đã tin.

Sư phụ thực sự không có trái tim, bằng không đã chẳng hờ hững đứng trước những điều mà tôi đã làm trong suốt những năm qua.

Kỳ thực ở các phương diện khác, sư phụ đều đối xử với tôi rất tốt, chỉ đáng tiếc, điểm không tốt duy nhất lại là chàng không yêu tôi.

Khi tôi mang thai được tám tháng, sư phụ lại một lần nữa phải ra ngoài thăm bệnh, nghe nói bệnh nhân lần này chính là cô ả Công chúa Ninh An năm xưa

từng nhất quyết đòi được gả cho sư phụ kia. Sau khi biết rõ nguồn cơn, tôi bèn kéo tay sư phụ lại, nói: “Sư phụ, có thể không đi không?”

Sư phụ hơi cau mày lại: “A Uyển, đừng vô lý thế!”

Tôi lau bàu: “Ai mà biết được cô ta có phải là muốn thừa cơ gặp gỡ sư phụ không chứ. Cô ta nhất định là không có lòng tốt gì, bên cạnh cô ta rõ ràng có vô số thái y cơ mà.”

Sắc mặt sư phụ trở nên có chút khó coi, giọng nói cũng thoáng mang theo vẻ lạnh lùng: “Mấy năm trước Công chúa đã lấy chồng, gần đây lại mang thai vài hôm trước vì không cẩn thận vị va vấp, mà các thái y lại đều bó tay, thành ra mới phải mời ta đến thăm bệnh.” Hơi dừng một chút, giọng sư phụ đã trở nên nhẹ nhàng hơn: “A Uyển, ta sẽ về nhanh thôi mà.”

Nghe sư phụ nói vậy tôi cũng không tiện phản bác gì thêm, dù tự nơi đáy lòng thực sự rất muốn nói rằng sức khỏe của tôi cũng không được tốt, nếu không có đại phu ở bên cạnh trông coi, lỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao đây?

Tôi rất cuộc vẫn không nói những lời này ra, vì tôi từng theo sư phụ học y thuật mấy năm, dù không tinh thông lắm nhưng tốt xấu gì cũng biết một chút, nếu mở lời nói năng như vậy thì khó tránh khỏi bị mang tiếng là khất bạc, mà đứa nhỏ sắp ra đời rồi, tôi cần phải tích đức cho nó.

Rồi tôi vẫn giống như mọi lần, giúp sư phụ chuẩn bị sẵn hòm thuốc, lại xếp chỗ quần áo mới, giày mới, tất mới vào trong gói hành lý cho sư phụ, cuối cùng thì đổi mất tiền sư phụ rồi đi.

Quãng thời gian không có sư phụ ở bên quả thực khó chịu vô cùng. Chẳng rõ có phải vì đang mang thai hay không, tâm trạng của tôi trở nên vô cùng tệ hại, những nỗi đắng cay khổ sở trong năm năm qua thường xuyên hiện lên trong đầu. Bích Đồng ở bên liên tục an ủi tôi, còn hay nhắc đến chuyện về sư phụ với tôi nữa.

Nếu là trước đây, sau khi nghe xong, tâm trạng tôi ắt sẽ tốt hơn một chút. Nhưng lần này, tôi càng nghe lại càng thấy nôn nóng, thực là ngọt ngào vô cùng, song lại không tìm được chỗ nào để phát tiết. Hết cách, tôi đành kêu Bích Đồng đưa tôi ra ngoài đi dạo một chút.

Chẳng ngờ chính vì phen đi dạo này mà lại xảy ra vấn đề. Sau khi ra ngoài, tôi đột nhiên muốn uống nước ô mai, thế là bèn kêu Bích Đồng vào nhà lấy. Bích Đồng rời đi rồi, tôi liền một tay đỡ bụng chậm rãi bước đi trong sân. Có lẽ ông trời đã an bài sẵn sàng cái thai này của tôi phải trải qua nhiều trắc trở, Bích Đồng chẳng qua chỉ rời đi có một lát, thế mà lại có một con rắn hoa đột nhiên chui ra, làm tôi sợ quá phải giật lùi về phía sau một bước, sau đó ngã nhào ra đất. Trong khoảnh khắc ấy, tôi bỗng cảm thấy đau đớn tột cùng, sắc mặt trở nên trắng nhợt, dường như có thứ gì đó nhom nhóp đang chảy ra từ giữa hai chân tôi.

Đúng lúc này Bích Đồng bụng nước ô mai ra, nhìn thấy vậy thì sợ hãi vô cùng.

Tôi biết lúc này nếu tôi mà không bình tĩnh thì nhất định sẽ xảy ra chuyện, thế là bèn hít sâu một hơi, cố nén cơn đau, nói với Bích Đồng: “Đỡ ta vào nhà, sau đó xuống núi tìm một bà đỡ tới đây...” Rồi tôi lại hít sâu một hơi nữa, run giọng nói tiếp: “Sai người đi thông báo với sư phụ...”

Tôi một mình nằm trên giường chịu đựng cơn đau ghê gớm nơi bụng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên tình cảnh lúc cha kêu tôi đi bái kiến sư phụ lần đầu. Khi đó, cũng ở dưới một gốc đào, gió nhẹ khẽ thổi, mái tóc đen nhánh của sư phụ lật phất tung bay, hoa đào tuy đẹp nhưng chỉ có thể làm nền cho sư phụ.

Tôi quỳ xuống dâng trà, rụt rè hô lên một tiếng: “Sư phụ.”

Tôi cúi gằm mặt, chột nghe nắp chén trà và thành chén trà khẽ va vào nhau làm vang lên một âm thanh trong trẻo giòn tan, thế rồi sư phụ liền cất giọng hững hờ: “Cô tên là A Uyển đúng không?”

A Uyển A Uyển, tôi trước giờ chưa từng biết rằng lại có người có thể gọi tên tôi nghe hay như vậy. Chỉ đáng tiếc, hay thì đúng là có hay, nhưng bên trong giọng nói ấy lại chưa bao giờ ẩn chứa một chút tình ý nào. Kể từ lần đầu tiên gặp gỡ sư phụ tới nay, tám năm đã trôi qua rồi, ấy thế mà A Uyển trong lời nói của sư phụ vẫn là A Uyển của ngày xưa.

Sư phụ lòng mang thiên hạ, chàng muốn phổ độ chúng sinh, cứu vớt tất cả mọi người nhưng lại đi làm một người không có trái tim, do đó không thể nào yêu tôi được.

Người không có trái tim... Người không có trái tim...

Nếu có kiếp sau, A Uyển cũng muốn làm một người không có trái tim, vì không có trái tim thì sẽ không có tình cảm, không có tình cảm thì sẽ không biết đau lòng là gì.

Sư phụ, A Uyển đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Bái sư (1)

Tôi giật mình choàng tỉnh, tay ôm chần mòng ngồi dậy, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra ròng ròng.

Lại là giấc mơ đó.

Từ nhỏ tới giờ, tôi chẳng biết đã mơ thấy giấc mơ đó bao nhiêu lần rồi, mỗi lần đều kết thúc bằng một bầu trời màu máu, mà những tiếng kêu “A Uyển đau quá” của nữ tử trong mơ thực khiến tôi kinh sợ vô cùng.

Có điều, mỗi lần tỉnh giấc tôi đều cảm thấy hết sức khó hiểu.

Giấc mơ này tôi đã từng kể với Đào Chi, a hoàn tùy thân hầu hạ bên cạnh tôi. Thị nghe xong, trong mắt bắt gặp lộ ra mấy tia mong đợi, khẽ nói: “Có thể yêu một người đến mức chấp nhất như vậy kỳ thực cũng là một điều may mắn.”

Yêu.

Rõ ràng chỉ là một chữ rất đơn giản nhưng đối với tôi lại xa lạ vô cùng. Tôi không biết tại sao Đào Chi lại có vẻ mong đợi như vậy, càng không biết tại sao trên đời lại tồn tại thứ tình cảm này.

“Quận chúa, có phải lại có chỗ nào không thoải mái không?” Giọng của Đào Chi đột ngột vang lên, thoáng mang theo vẻ ngại ngùng.

Tôi ngáp dài một cái, nói: “Không sao, ta chỉ hơi khát một chút thôi.”

Tôi không muốn nói cho Đào Chi biết mình lại mơ thấy giấc mơ đó, vì Đào Chi vốn tính bộp chộp nhiều lời, nếu biết việc này, có lẽ chỉ một lát nữa là khuê phòng của tôi sẽ chật ních những người là người, còn các vị đại phu được nuôi trong phủ thì nhất định sẽ lại túm lấy tôi mà mặc sức bắt mạch, chăm cứu.

Kỳ thực giấc mơ này nói lạ thì đúng là rất lạ, vì sau mỗi lần nằm mơ tôi đều đổ bệnh một phen. Cha đã từng vì tôi mà tìm vô số danh y tới, ngay đến thái y trong cung cũng đã mời đến mấy lần, nhưng chẳng ai có thể chữa khỏi căn bệnh lạ này cho tôi.

Gần đây, chẳng biết là cha lại nghe được lời giới thiệu của vị đồng liêu nào, mấy hôm trước đã xin nghỉ phép để vào trong núi sâu rừng thẳm tìm thần y.

Sáng ra khi thức giấc, đúng như dự liệu, tôi lại đổ bệnh, đầu hơi đau, cổ họng thì hơi ngứa. Tôi biết đây chỉ là bệnh vặt, vì thế chẳng mấy để tâm, chỉ dặn dò Đào Chi đi sắc thuốc theo đơn mà đại phu đã kê khi trước.

Sau khi Đào Chi rời đi, tôi bèn gọi một a hoàn khác tên Lê Tâm vào giúp mình rửa mặt chải đầu.

Khi Lê Tâm hầu hạ tôi thay quần áo, tôi tình cờ nghe thị kể: “Sáng nay em nghe Lan Phương cô cô nói, đêm qua Vương phi cứ nhắc đến Vương gia mãi, có lẽ đêm nay Vương gia sẽ về tới Kiến Trung thôi.”

Lan Phương cô cô là người bên cạnh mẹ tôi, mẹ nói như vậy thì nhất định là đã nhận được thư gửi về bằng bò câu của cha tôi rồi. Chắc hẳn chỉ mấy canh giờ nữa thôi là tôi sẽ được gặp lại cha và huynh trưởng.

Cha xưa nay vẫn luôn nghiêm khắc bảo thủ, không thích tôi ra ngoài.

Bây giờ cha hãy còn chưa về, nếu tôi không tranh thủ ra ngoài chơi một phen, sau này chỉ e sẽ chẳng còn được bao nhiêu cơ hội nữa.

Tôi nói với Lê Tâm: “Dừng lại đi, không mặc bộ này nữa. Mau đi kiếm quần áo khác cho ta, hôm nay bản Quận chúa muốn nữ cải nam trang.”

Lê Tâm nghe thế thì sợ giật nẩy mình: “Quận... Quận chúa muốn đi đâu?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đưa mắt liếc thị: “Người nghĩ là bản Quận chúa sẽ đi đâu?”

Tròng mắt đảo qua đảo lại một chút, Lê Tâm ừ ừ nói: “Quận chúa, người lại muốn đi tìm Dịch Phong công tử ư?”

Nói ra kể cũng lạ, ngay từ lần đầu vô tình gặp gỡ Dịch Phong trong Nam Phong quán, tôi đã có tình cảm đặc biệt với các khúc nhạc của y. Đối với rất nhiều người, rất nhiều việc, tôi chẳng thể nảy sinh lấy một chút hứng thú, nhưng riêng với Dịch Phong thì lại khác. Mỗi lần gặp y, trong lòng tôi đều nổi lên cảm giác như đã từng quen, như thể tôi với y ngay từ kiếp trước đã biết nhau rồi vậy.

“Đúng thế.”

Lê Tâm nói: “Nhưng... Nhưng...”

Tôi nói: “Không nhưng nhị gì cả, đi lấy chiếc quạt xếp của bản công tử lại đây.”

Ngó nhìn mình trong chiếc gương đồng, tôi khẽ phe phẩy quạt một cái, hê hê, quả là có mấy phần đáng vẻ như cây ngọc đón gió. Tôi lên trốn ra ngoài qua cửa ngách của vương phủ, mang theo mấy tên thị vệ, ngoài ra còn có Đào Chi gấp được trên đường đi. Đào Chi biết là tôi sắp tới Nam Phong quán

tìm Dịch Phong thì hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng rực cả lên.

Tôi gõ nhẹ cây quạt xếp vào đầu Đào Chi, nói: “Này, giữ ý một chút đi.”

Đào Chi để lộ bộ dáng có tật giật mình: “Lỡ như Vương phi phát hiện ra thì phải làm sao?”

Tôi khẽ phe phẩy chiếc quạt, ung dung nói: “Mẹ ta giờ đang niệm kinh cầu phúc ở Phật đường, chưa tới chiều tôi thì sẽ chẳng ra ngoài đâu.”

Nghĩ tới việc Dịch Phong đang chờ mình trong Nam Phong quán, tôi lập tức cảm thấy lòng dạ ngổn ngáy, bước chân cũng theo đó mà nhanh lên nhiều. Khi tới Nam Phong quán, tôi kêu Đào Chi vớt cho tôi một nén bạc rồi bèn đi thẳng về phía tòa lầu của Dịch Phong, bộ dạng quen thuộc như thể đang đi lại trong sân sau nhà mình vậy.

Tú bà vội vàng kéo tôi lại, lộ vẻ nôn nóng, nói: “Công tử, Dịch Phong nhà tôi từ nay không tiếp khách nữa rồi...”

Tôi đưa mắt liếc tú bà: “Bà chê bạc tôi đưa ít quá hay sao?”

Tú bà cả kinh, vội hạ thấp giọng nói: “Úi chao, Quận chúa ơi, cô thực sự không biết hay là giả vờ không biết vậy? Toàn bộ đô thành Kiến Trung đều rõ hiện giờ Dịch Phong đã là người của Thái tử rồi.”

Ngay đến hai chữ Quận chúa cũng đã gọi ra rồi, xem ra lời này không phải là giả. Có điều, Thái tử sao lại có quan hệ với Dịch Phong nhỉ? Tôi chưa từng nghe nói Thái tử thích nam nhân bao giờ.

Tôi nheo mắt lại hỏi: “Đây là chuyện từ bao giờ vậy?”

Tú bà nói: “Mấy hôm trước là ngày mừng thọ của Trương Thị lang, ông ấy mời Dịch Phong tới gảy đàn trợ hứng, vừa hay Thái Tử cũng ở đó, ngài vừa gặp đã xiêu lòng trước Dịch Phong, thế là bèn tuyên bố trước mặt mọi người rằng từ nay về sau Dịch Phong không được phép tiếp khách nữa. Quận chúa cũng biết đấy, Dịch Phong nhà tôi ngoài tài gảy đàn ra, tầm dung nhan ấy đặt trong thành Kiến Trung này cũng có thể xếp vào hạng nhất, hạng hai được.”

Tôi biết mình không thể nào đối địch lại với Thái Tử, nhưng hôm nay mà không thể gặp Dịch Phong, tôi thực sự có chút không cam tâm.

Tôi nói: “Ta chỉ nghe đàn một lát thôi, chừng nữa canh giờ là đủ.”

Tú bà giậm chân nói: “Úi chao ôi, Quận chúa, tôi đành nói thực vậy. Vị khách của Dịch Phong nhà tôi hôm nay không phải là khách bình thường, sáng nay Dịch Phong vô tình gặp được tri âm...”

Tôi vừa nghe thấy thế thì hai mắt liền sáng bừng lên, Dịch Phong vô tình gặp được tri âm, vậy thì đó nhất định cũng là một người hiểu về âm nhạc, mà đã hiểu về âm nhạc thì tôi đương nhiên càng phải gặp rồi. Tôi kêu thị vệ đẩy tú bà ra, sau đó rảo bước tiến lên, chẳng thèm quan tâm xem tú bà đang nói những gì, trực tiếp đá tung cửa phòng của Dịch Phong.

Tiếng đàn đột ngột dừng lại.

Tôi đưa mắt nhìn khắp gian phòng một lượt, những gã hầu nhận ra tôi sắc mặt đều biến đổi hẳn, vội vàng đứng dậy hành lễ. Dịch Phong nhìn thấy tôi thì cười giọng một tiếng, rồi cũng đứng dậy hành lễ với tôi: “Quận chúa vạn phúc.”

Tôi hưng phấn nhìn Dịch Phong, hỏi: “Tri âm của ngươi đâu? Ở đâu vậy? Mau giới thiệu đi cho ta làm quen với nào!”

Dịch Phong hơi tránh người ra một chút, tôi đưa mắt nhìn đi, thấy có một nam tử vận đồ màu trắng quay lưng về phía tôi đang ngồi trước chiếc ngai huyền cầm, chỉ nhìn bóng lưng cùng dáng ngồi là tôi đã có thể khẳng định đây là một nam tử rất mực phong lưu tuấn tú, tao nhã lịch thiệp.

Chẳng ngờ y còn chưa xoay người lại thì Đào Chi đã hoang mang chạy vào, lại ghé đến bên tai tôi hạ thấp giọng thì thầm: “Quận chúa, không hay rồi, xe ngựa của Vương gia vừa mới vào thành rồi.”

Tôi nghe thấy thế thì không kìm được sợ đến nỗi toàn thân run lên lẩy bẩy. Sao cha lại về sớm thế chứ? Nếu ông biết được tôi từng đến Nam Phong quán, sau khi quay về chắc sẽ lộ ra tôi mất. Nghĩ vậy, tôi vội vàng xoay người mau chóng chuồn khỏi Tàn lầu Sở quán.

Tôi thờ hồng học chạy về vương phủ. Lê Tâm đang ở trong phòng chờ tôi, nhìn thấy tôi thì khẽ lăm bằm một câu “tạ ơn trời đất”, sau đó vội vàng giúp tôi gỡ bụi tóc ra, chải lại theo kiểu con gái ngoan hiền, còn Đào Chi thì ở một bên mở rương lục hòm tìm quần áo cho tôi thay.

Lê Tâm nói: “Đào Chi, chọn bộ đồ nào màu sắc tươi sáng một chút. Vương gia về đến phủ rồi, nghe nói lần này ngài mời về được một vị thần y tuyệt thế, đợi lát nữa Quận chúa nhất định phải đi gặp mặt bái kiến đấy.”

Tôi khẽ ho mấy tiếng, cổ họng dường như lại càng ngứa ngáy hơn.

Nghe thấy tôi ho, Đào Chi bất giác luống cuống chân tay, vội nói: “Úi úi, Quận chúa, thuốc đã sắc xong rồi, để nô tỳ đi bưng tới cho người, Lê Tâm, người hầu hạ Quận chúa thay quần áo đi.”

Lê Tâm cũng có chút hoang mang, nói: “Quận chúa, sao đồ bệnh mà còn chạy ra ngoài vậy? May mà người về sớm, bằng không chỉ cần Vương gia phát

hiện ra, người nhất định sẽ bị cảm tức giống như Thái Tử điện hạ đây.”

Tôi trẻ môi nói: “Ta làm sao mà giống như Thái Tử được.” Có điều trong lòng thì lại thầm thở phào một hơi, nhủ thầm may mà mình quay về kịp lúc. Nhớ tới gã trai gầy đần mà vừa rồi còn chưa kịp gặp mặt, lòng tôi bất giác lại có chút ngửa ngáy.

Chừng mấy khắc[1] sau, một gã người hầu đi vào mời tôi tới đại sảnh, nói là có khách quý đến chơi. Tôi trước đó đã nghe Lê Tâm nói rồi, biết rằng cha vừa mời được một vị thần y vốn sống trong núi sâu rừng thẳm kia về đây. Từ nơi đây lòng tôi kỳ thực chẳng có bao nhiêu hy vọng cả, vì những năm qua tôi đã được gặp vô số người tự xưng là thần y rồi, nhưng lại chẳng một ai có thể chữa khỏi căn bệnh quái dị này của tôi.

[1] Một canh giờ có tám khắc. Một khắc tương đương với mười lăm phút thời hiện đại.

Cổ họng hơi ngứa ngáy, tôi lại ho lên mấy tiếng.

Đào Chi vốn mang sẵn trà nước đi theo bên cạnh, thấy thế thì vội vàng rót một chén trà cho tôi, tôi uống một hơi hết nửa chén trà rồi mới cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn một chút. Lúc này, tôi cũng đã đi tới cửa đại sảnh.

Gã hầu kia đi trước thông báo cho cha tôi một tiếng, sau đó tôi mới cất bước đi vào.

Bước chân vào đại sảnh, tôi chuẩn bị đưa mắt ngó xem vị thần y kia có bộ dạng như thế nào, liệu có phải là một tay lừa đảo trên giang hồ hay không, đúng lúc này cha tôi nhìn tôi bằng ánh mắt hiền từ, nói: “A Uyển, lần này cha đã tìm về cho con một vị thần y chính hiệu. Vị thần y này không chỉ có y thuật cao siêu, mà còn luyện được một thân võ công bất phàm, chờ lát nữa gặp được thần y con hãy bái y làm sư phụ luôn nhé.”

Tôi ngần ngợ chớp chớp mắt, huynh trưởng đứng sau lưng phụ thân thì liên tục nháy mắt ra hiệu với tôi.

Tôi chẳng hiểu gì cả, không phải chỉ là chữa bệnh thôi sao? Có gì mà tự nhiên lại biến thành bái sư thế? Tôi dôi mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt nhưng vẫn chẳng thấy vị thần y kia đâu, vừa định mở miệng hỏi thì đã có một gã người hầu khác đi vào, cung kính bẩm báo: “Vương gia, thần y vừa mới vào phủ rồi.”

Cha cười vang sáng khoái, đưa tay vuốt nhẹ chòm râu ngắn dưới cằm: “A Uyển, cùng ta đi đón sư phụ con nào.”

Tôi thầm nghĩ cha nhất định là đã bị vị thần y này lừa gạt một cách ghê gớm, bằng không làm gì có chuyện một vị Quận chúa phải ra ngoài đón khách bao giờ. Nhưng cha đã nói vậy, tôi tất nhiên không thể phản bác, đành uể oải đi theo gã hầu kia ra ngoài.

Tôi cảm thấy vô cùng bất mãn, trong miệng lâu lâu không ngớt. Đào Chi thì lại tỏ ra rất hưng phấn, vui vẻ nói: “Quận chúa, Vương gia xem trọng vị thần y này như vậy, chứng tỏ ông ta có y thuật hết sức phi phàm, phen này căn bệnh của Quận chúa nhất định sẽ được ông ta chữa khỏi cho mà xem”

Đi thêm một quãng nữa, lại bước qua cây cầu đá, gã hầu chợt dừng chân lại.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy rừng đào trong vương phủ chẳng biết đã nở hoa tự bao giờ, khắp trời khắp đất đều ngập trong màu hồng phấn. Lúc này, một bóng người màu trắng đang đứng dưới một góc đào, miệng ngậm nét cười nhìn tôi từ xa.

Trong cơn mơ màng, tôi không ngờ lại nhớ tới giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm kia.

Trong giấc mơ ấy dường như cũng có một nam tử thế này, áo trắng tóc đen, đứng im đón gió, những cánh hoa đào căn bản chẳng thể che đi vẻ phong lưu tuấn tú của y.

Những lời tán thán của Đào Chi đã làm tôi tỉnh táo trở lại. Tôi dừng chân trước cầu, neho mắt quan sát vị thần y mà cha tôi hết sức coi trọng kia. Vì ở cách khá xa nên tôi chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy những đường nét trên khuôn mặt mơ hồ kia, có điều, dựa vào cặp mắt lửa người vàng đã được tôi luyện bằng vô số kỹ nam ở Tàn lâu Sở quán, bản Quận chúa có thể khẳng định, dung mạo của vị thần y này tuyệt đối có thể xếp trên Dịch Phong.

Nam tử áo trắng đó ung dung bước tới, mang theo mùi thơm của hoa đào khom người hành lễ với tôi: “Thảo dân Thảm Hành bái kiến Quận chúa.”

Tôi vốn nên nói ra hai chữ miễn lễ, nhưng nhìn cái đầu hơi cúi xuống kia, chẳng hiểu sao tôi lại nhớ tới giấc mơ đêm qua, thế là nhất thời ngẩn người ngay tại chỗ, suốt một hồi lâu chẳng thể nói năng được gì. Mãi đến khi Đào Chi đứng bên cạnh nhắc nhở, tôi mới tỉnh táo trở lại, bèn khẽ ho mấy tiếng, nói: “Ngẩng đầu lên cho bản Quận chúa xem thử xem nào.”

Đào Chi nghe thấy thế thì sợ giật nảy mình, ngay đến gã hầu kia cũng lộ rõ vẻ hoang mang, tới lúc này tôi mới nhớ ra mình đến đây là để bái sư.

Có điều Thảm Hành lại rất phối hợp với tôi, chậm rãi ngẩng đầu lên, khoe miệng khẽ nhếch, một nụ cười tức thì hiển hiện. Không thể không nói tướng mạo của Thảm Hành quả thực đúng như tôi dự liệu, xuất sắc đến nỗi khiến người ta phải ngáy người tán thán.

Gã hầu vội vàng hạ thấp giọng nhắc nhở tôi: “Quận chúa, Vương gia kêu người tới đây đón sư phụ đây.” Hai chữ “sư phụ” gã cố tình nói bằng giọng nhấn mạnh.

Tôi neho mắt lại, quan sát Thảm Hành từ trên xuống dưới một lượt, sau đó cất giọng hồ hững: “Người có thể dạy gì cho ta?” Tôi năm nay tuổi đã tròn đôi tám, thứ mà một vị cô nương cần học thì đều đã học rồi, tuy không tinh thông lắm nhưng cũng biết một ít. Thế mà giờ đây cha chẳng buồn hỏi xem tôi có bằng lòng hay không, cứ thế nhét cho tôi một vị sư phụ, tôi thực sự khó có cách nào nhìn Thảm Hành vừa mắt được, vậy nên mới muốn dùng những lời lẽ này để làm cho hấn tức giận mà rút về núi sâu rừng thẳm của hấn. Tôi đoán chừng một người được gọi là thần y thì nhất định có chút cao ngạo,

những lời này của tôi nhất định sẽ khiến cho hắn quay đầu bỏ đi ngay. Chẳng ngờ Thẩm Hành không hề tỏ ra khó chịu chút nào, vẫn bình tĩnh nhìn tôi, khẽ môi hơi nhếch lên, bộ dạng chừng như rất thân thiện: “Quận chúa muốn học cái gì đây?”

Tôi cố tình muốn làm khó hắn, bèn nói: “Thuật Kỳ Môn Độn Giáp.”

“Được thôi.”

Tôi lại nói: “Thuật Vu Cô [2].”

[2] Vu tức là phù thủy, còn Cô là một loại sâu độc được tạo ra bằng phương thức đặc biệt. Thuật Vu Cô có thể hiểu là một thứ thuật phù thủy chuyên dùng sâu độc để hại người.

Hắn vẫn mặt không đổi sắc, trả lời không chút do dự: “Được thôi.”

Tôi cười giễu cợt: “Nói bừa thì ai chẳng nói được, nhưng sau này nếu không thể dạy dỗ cho hắn học thì sẽ bị người ta cười cho đấy.”

Lúc này Thẩm Hành chợt lại nhìn về phía Đào Chi và gã người hầu sau lưng tôi, vung tay áo một cái, lập tức có hai tia sáng màu bạc bay ra. Tôi cả kinh. Thẩm Hành nhìn về phía sau lưng tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, cất giọng khàn khàn trầm thấp: “Các người tạm thời tránh qua một bên đi.”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Đào Chi, thấy thị hai mắt trống rỗng, tựa như một con rối đang bị người ta điều khiển vậy, chậm rãi lùi về phía sau chiếc cầu đá bằng những động tác cứng nhắc vô cùng.

Tôi ngoảnh đầu lại, thấy giữa lòng bàn tay Thẩm Hoành lúc này xuất hiện một con sâu nhỏ màu trắng bạc, chỉ dài bằng cái móng tay, cặp mắt đen láy không ngừng chớp động, tựa như đang làm nũng. Tôi nôn nóng hỏi: “Người vừa làm gì vậy?”

Thẩm Hoành nói: “Đây là một con Cô được dùng để thi triển thuật Vu Cô, có điều Quận chúa cứ yên tâm, loại Cô này không gây hại cho cơ thể con người, chờ một lát là sẽ tự động rời khỏi cơ thể hai người kia thôi.” Thẩm Hành thu con sâu nhỏ đó lại, thấp giọng nói tiếp: “Rừng đào trong vương phủ chính là nơi đặt cơ quan khởi động trận Càn Khôn.”

Tôi hơi sững người, ngẩn ngơ nhìn Thẩm Hành. Từ sau khi được phong vương, cha tôi ngày càng cẩn thận, sợ có một ngày bị hạ đột ngột hạ chỉ chém sạch cả nhà, thế là bèn ngấm ngầm tìm kỳ nhân dị sĩ tới nhờ bày trận pháp và đào địa đạo trong vương phủ, nếu thực sự có một ngày như thế xảy ra thì ông sẽ khởi động trận pháp ngăn cản quan binh, qua đó kéo dài thời gian cho chúng tôi có thể trốn đi bằng địa đạo. Chuyện này chỉ những người trong nhà họ Tiêu chúng tôi mới biết.

Lúc này thấy Thẩm Hành ung dung phóng Cô và nói về trận pháp, tôi không thể không tin tưởng rằng hắn thực sự hiểu về thuật Vu Cô và thuật Kỳ Môn Độn Giáp.

Tôi coi như đã hoàn toàn báỉ phục, nhưng thấy trên mặt Thẩm Hành ngập đầy nét cười thì bất giác có chút tức giận, muốn làm cho hắn bề mặt một phen. Sau khi suy nghĩ một chút, tôi bèn hỏi: “Vậy còn thuật phòng hộ thì sao?”

Thẩm Hành nhất định là không sao ngờ được một nữ tử còn chưa xuất giá như tôi lại có thể nói được ra những lời như vậy, trong mắt thoáng hiện mấy tia ngạc nhiên, đôi tay thì thoáng ửng đỏ. Những biểu hiện này của Thẩm Hành tôi đều nhìn thấy cả, tâm trạng bất giác thoải mái vô cùng.

Vậy nhưng chính vào lúc này, cổ họng tôi lại như bị mèo cào vào vậy, làm tôi ngứa đến nổi ho lên sù sụ không ngừng. Cha chẳng biết đã tới tự bao giờ, sắc mặt biến đổi hẳn, nôn nóng hỏi: “Sao lại mắc bệnh rồi thế?”

Mẹ cũng hỏi bằng giọng lo âu: “Có phải là đêm qua lại mơ thấy giấc mơ đó rồi không?”

Tôi ho đến nổi hai mắt đỏ hoe, muốn nói nhưng lại chẳng thể nói nổi thành lời, đành khẽ gật đầu. Vừa thấy tôi gật đầu, mọi người trong nhà đều sợ run lên. Tôi thực sự không hiểu chuyện này thì có gì đáng sợ, nhưng mỗi lần tôi mơ thấy giấc mơ đó là sắc mặt cha mẹ đều trở nên rất khó coi, cứ như là tôi sắp chết vậy.

Đó rõ ràng chỉ là một giấc mơ hơi có chút quái dị thôi mà.

“Thần y, mau xem thử con gái ta đi.” Mẹ nôn nóng nói.

Thẩm Hành nói: “Nơi này không tiện bắt mạch, cứ nên tìm lấy một chỗ yên tĩnh đã.”

Huynh trưởng công tôi về phòng, đặt tôi lên giường. Lúc này cha mẹ đều đứng ngay bên cạnh, tôi ưỡn oải đưa tay phải của mình ra, Thẩm Hành đặt ngón tay lên cổ tay tôi, giúp tôi bắt mạch.

Cha mẹ hết nhìn tôi rồi lại nhìn Thẩm Hành, ánh mắt đầy vẻ căng thẳng, huynh trưởng cũng để lộ bộ dạng khá nặng nề, chỉ có mỗi mình đương sự tôi đây là tỏ ra ung dung bình thản, cứ như thể bản thân là người ngoài cuộc vậy.

Thẩm Hành bắt mạch cho tôi mất khá nhiều thời gian, trên mặt tôi đã bắt đầu lộ ra mấy tia khó chịu. Mẹ hai mắt đỏ hoe, hỏi tôi: “A Uyển đáng thương của ta, đây là lần đầu trong tháng Tư phải không?”

Tôi lặng im suy nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu.

Cha mẹ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đó tôi hiểu, bọn họ đang ghi nhớ số lần tôi nằm mơ.

Cha bỗng trầm giọng hỏi tôi: “Không giấu giếm gì chứ?”

Tôi thành thực trả lời: “Vốn cũng muốn giấu giếm, nhưng hôm qua quả thực là lần đầu tiên trong tháng Tư.” Dứt lời, tôi lại cười hi hi, nói tiếp: “Cha mẹ đừng lo lắng nữa mà, không phải chỉ là một giấc mơ thôi sao? Bây giờ cha mẹ đã mời thần y tới đây rồi, nhất định sẽ có thể chữa khỏi nhanh thôi.”

Thẩm Hành lúc này đã rút tay về, lại cung tay với cha tôi, nói: “Bệnh của Quận chúa không có gì đáng ngại, chỉ là bị nhiễm phong hàn mà thôi.”

Tôi lập tức phụ họa theo: “Đúng thế, đúng thế, chỉ là bị nhiễm phong hàn thôi, cha mẹ không cần lo lắng làm gì.”

Cha đưa mắt lờm tôi một cái, nhưng khi nhìn qua phía Thẩm Hành thì lại tỏ ra khách sáo vô cùng: “Bút mực đã được chuẩn bị sẵn ngoài kia, xin mời.” Cha đưa tay ra dấu, mẹ thì cầm khăn tay lên lau khôe mắt đỏ hoe một chút, sau đó điềm đạm nói: “Thần y chẳng ngại ngần dặm xa xôi tới đây, vương phủ đã chuẩn bị sẵn tiệc tẩy trần cho thần y rồi, mong thần y nể mặt mà đừng chê ghét.”

Tôi cảm thấy rất ngạc nhiên, cứ cho là y thuật của Thẩm Hành rất cao đi, nhưng cha mẹ tôi nói gì thì cũng là Tây Lăng Vương và Tây Lăng Vương phi rất có danh vọng trong thành Kiến Trung này, dù có là vào cung tần kiến Hoàng đế thì cha tôi cũng chưa bao giờ tỏ ra dè dặt cẩn thận như vậy cả. Gã Thẩm Hành này rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?

Thẩm Hành được cha mẹ đích thân mời ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại tôi và huynh trưởng.

Tôi đưa mắt liếc nhìn huynh trưởng, hỏi thẳng vào vấn đề: “Thẩm Hành là ai vậy?”

Huynh trưởng đưa mắt liếc lại tôi: “Là sư phụ của muội.”

Tôi nói: “Muội đã bái sư đâu.” Rồi lại lộ vẻ tò mò, nói tiếp: “Chẳng phải huynh đã cùng cha đi mời y xuất sơn hay sao?”

“A Uyển, muội đừng suy nghĩ nhiều quá, hãy chú ý nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi.”

Tôi bất mãn nói: “Mọi người lúc nào cũng giấu giếm muội. Vừa rồi cha đích thân mời Thẩm Hành ra ngoài nhất định là muốn tránh muội. Rõ ràng là thân thể của muội, tại sao mọi người lại không chịu cho muội biết sự thực chứ? A Uyển đã qua tuổi cập kê rồi, không còn nhỏ nữa.”

Huynh trưởng mỉm cười đưa tay xoa đầu tôi: “Phải, phải, phải, A Uyển không còn nhỏ nữa, sắp tìm được một lang quân như ý tới nơi rồi.”

Tôi trề môi ra, trừng mắt nhìn huynh trưởng: “Tiểu Tầm, huynh đừng có coi muội là trẻ con ba tuổi như thế!” Trong cơn giận dữ, tôi gọi thẳng tên của huynh trưởng luôn.

Huynh trưởng không hề giận dữ, chỉ cười “hà hà” không nói.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-3: Bái sư (2)

Tôi khẽ “hừ” một tiếng, dứt khoát ngoảnh đầu qua một bên, không thèm để ý tới huynh trưởng nữa. Huynh trưởng cũng không nói gì thêm, chỉ dặn “chú ý nghỉ ngơi cẩn thận”, sau đó liền rời khỏi phòng tôi. Khi Đào Chi đi vào, tôi còn đang giận dữ, thì liền ghé tới cười cười nói tới tôi: “Quận chúa, nô tỳ mang về một tin tức tốt đây này.”

Tôi khẽ “hừ” một tiếng về hậm hực.

Đào Chi nói: “Chẳng phải hôm nay vương phủ chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc tẩy trần cho vị thần y kia sao? Thế từ biết Quận chúa thích nghe Dịch Phong công tử gây đàn, thế là đã đặc biệt mời y tới đây gây đàn trợ hứng đấy.”

Tôi vừa nghe thấy thế thì nhảy bật dậy khỏi giường, sau khi ho lên sù sụ mấy tiếng mới có thể hỏi được thành lời: “Thật vậy sao?”

“Đào Chi đâu dám dối gạt Quận chúa.” Đào Chi cười “hi hi”, lại ghé sát tới, dường như muốn quan sát thật kỹ vẻ mặt của tôi, mãi một lát sau mới dè dặt hỏi: “Quận chúa không giận Thế tử nữa chứ?”

Tôi lạnh lùng đưa mắt lờm Đào Chi, quả đúng là thuyết khách do huynh trưởng phái tới có khác. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần huynh trưởng làm tôi tức giận là đều sai Đào Chi đến lấy lòng tôi. Có điều cũng còn may, con người tôi đây con giận tới nhanh mà đi cũng nhanh, sống trên đời đã mười sáu năm rồi, tôi chưa từng đặc biệt để tâm tới thứ gì cả, ngày tháng cứ thế thoăn thoắt trôi qua.

Biết Dịch Phong sắp tới, tôi lập tức đổi từ bộ dạng buồn bã ủ dột sang thành phần chấn tinh thần. Người Thiên Long triều ai ai cũng biết Dịch Phong giỏi âm nhạc, đặc biệt là cổ cầm, với một cây ngưu cầm huyền trong tay có thể gây tới mức xuất thần nhập hóa, song ít ai biết rằng Dịch Phong còn rất giỏi thổi sáo nữa.

Đêm nay huynh trưởng mời Dịch Phong đến trợ hứng, Dịch Phong nhất định sẽ gây đàn trong bữa tiệc. Nhưng chỉ một khúc đàn thì sao có thể làm cho bốn Quận chúa thỏa mãn được, vậy nên tôi đã dặn dò Đào Chi chờ sau khi bữa tiệc kết thúc hãy mời Dịch Phong đến đình Xuân Phong ở phía sau rừng đào thổi sáo cho tôi nghe.

Dịch Phong và tôi vốn có giao tình khá tốt, y sẽ chẳng từ chối đâu.

Tiệc tẩy trần được tổ chức vào giờ Dậu, cách bây giờ hãy còn gần nửa canh giờ nữa. Mẹ đột nhiên phái a hoàn tùy thân của bà là Lan Phương cô cô tới, Lan Phương cô cô cười híp mắt nói với tôi: “Bữa tiệc hôm nay tiếng là tiệc tẩy trần, nhưng đồng thời cũng là tiệc bá sự nữa đấy, Quận chúa nên có sự chuẩn bị trước đi.”

Sau khi Lan Phương cô cô rời đi, Lê Tâm và Đào Chi liền bắt đầu trang điểm cho tôi. Đào Chi lâu lâu nói: “Đào Chi sống trên đời đã bao nhiêu năm rồi, nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy một nam tử có phong thái như vậy, Quận chúa nhất định đừng để bản thân thua kém y đấy nhé.”

Lê Tâm cũng vừa bôi son trát phấn vào mặt tôi vừa phụ họa theo: “Sur phụ một thân cốt cách, Quận chúa thân là đồ đệ tất nhiên chẳng thể kém được rồi.”

Tôi thực sự chẳng biết phải nói gì, để mặc cho bọn họ muốn làm gì tôi thì làm. Chừng một khắc sau, hai người bọn họ rút cuộc đã dừng tay, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia tán thán. Tôi đưa tay sờ cằm, ngó vào gương đồng, thấy nữ tử trong gương tóc mây được búi lên cao vút, đôi hàng lông mày dài tới tận chỗ tóc mai, dung nhan thanh nhã, bờ môi điểm nhẹ chu sa, trên người là một chiếc váy dài có ống tay áo rộng, một dải lụa mềm bó chặt bờ eo, lại càng làm tôn lên vòng eo tựa nhành liễu mảnh.

Khuôn mặt hiện ra trong gương đồng, Đào Chi lộ vẻ tự hào hỏi: “Quận chúa, người cảm thấy thế nào?”

Lê Tâm cũng chen mặt vào, nhìn thần thái đó thì hiển nhiên là đang ca ngợi, tán dương tôi.

Tôi thoáng trầm ngâm một chút, thế rồi buông lời cảm khái: “Các người thực sự đã... hóa thói nát thành thần kỳ.”

Đào Chi và Lê Tâm cơ mặt khê co giật, vội cúi đầu xuống. Tôi nhìn thấy đôi bờ vai của bọn họ lay động không ngừng, mãi một hồi lâu sau mới lại ngẩng đầu lên. Đào Chi nghiêm túc nói: “Vậy thì hồi Quận chúa thần kỳ ời, đến lúc bữa tiệc bắt đầu, xin người chớ để lộ ra bộ dạng thói nát của mình đấy nhé.”

Tôi chăm chú nhìn mình trong gương, cất giọng đoan trang nền nã: “Chuẩn.”

Tôi thầm lẩm nhẩm hai chữ cốt cách, đồng thời thẳng lưng ưỡn ngực, bước chân vào đại sảnh với vẻ đoan trang. Tôi đến hơi muộn, lúc này mọi người đã có mặt trong đại sảnh cả rồi. Có điều, tuy nói đây là tiệc tẩy trần nhưng số người tham dự rất ít, chỉ có năm người là cha, mẹ, huynh trưởng, tôi và Thẩm Hành.

Cha mẹ tôi ngồi ở vị trí chủ nhà, huynh trưởng ngồi phía dưới bên trái, Thẩm Hành ngồi phía dưới bên phải, còn vị trí của tôi là ở cạnh huynh trưởng.

Tôi trước tiên là hành lễ với cha mẹ, sau đó mới cất bước nhẹ nhàng, à không, phải nói là yêu kiều tha thướt đi tới chỗ ngồi của mình. Chờ khi tôi ngồi xuống, huynh trưởng liền ghé đến bên tai tôi khẽ hỏi: “A Uyển, muội đã lắc eo chưa vậy?”

Tôi đưa mắt lườm huynh trưởng: “Thế này gọi là yêu kiều tha thướt, huynh có hiểu không?”

Tiếng thờ dài của Lê Tâm và Đào Chi đồng thời vang vào trong tai tôi, bên trong đó rõ ràng là có mang theo mấy tia thất vọng.

Vẫn là huynh trưởng hiểu lòng tôi nhất, biết không thể đắc tội với tôi, thế là bèn ra sức buông lời khen ngợi: “Phong thái của A Uyển chẳng cần trang điểm cũng đã sắc sảo phi phàm, dung mạo của A Uyển tựa như vàng trắng trên trời cao rọi sáng cho thế gian, lại còn cả...”

Tôi lại trừng mắt nhìn huynh trưởng lần nữa: “Nói nhiều quá nghe giả tạo lắm.”

Huynh trưởng thờ dài nói: “Thời buổi này làm huynh trưởng vốn đã chẳng dễ dàng gì, mà làm huynh trưởng của A Uyển yêu kiều tha thướt thì lại càng chẳng phải là chuyện dễ...”

Những lời này của huynh trưởng làm tôi không kim được khê bật cười thành tiếng, ánh mắt vô ý lướt qua người Thẩm Hành đang ngồi ở phía đối diện. Hình như kể từ lúc tôi bước chân vào đây tới giờ, đôi mắt hắn chưa từng rời khỏi tôi. Lúc này tôi liếc mắt qua, liền bắt gặp ngay ánh mắt của hắn, chỉ thấy bên trong đó ngập đầy một nét cười âm áp.

Cha lúc này đang nói những lời đạo đầu sáo rỗng, tôi chẳng buồn chú ý nghe, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc nhìn Thẩm Hành, cặp mắt chẳng chớp lấy một lần, thầm nghĩ bốn Quận chúa đã chơi trò nhìn nhau này với người ta không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng chưa bao giờ thua, người đừng nghĩ mình biết một chút về thuật Kỳ Môn Độn Giáp với cả thuật Vu Cổ gì đó là có thể thắng được bốn Quận chúa.

Tôi nhìn, tôi nhìn, nhìn chăm chú.

Thẩm Hành cũng chẳng hề chùn bước.

Xem ra lần này đã gặp phải cao thủ thực thụ rồi, mười sáu năm nay, người dám nhìn thẳng vào mắt bọn Quận chúa lâu như thế, dùng một bàn tay cũng có thể đếm hết được. Còn nhớ có một lần huynh trưởng dẫn tôi lên ra ngoài vương phủ, tới Nhất Phẩm lầu ăn gà nướng. Ở bên cạnh có một nam tử mặc áo gấm, bộ dạng rảnh rang môi hồng, vừa nhìn đã biết là công tử con nhà giàu sang phú quý, có điều ánh mắt thì lại khá ngả ngớn, từ lúc tôi bước vào liền bắt đầu nhìn tôi chăm chăm. Tôi đương nhiên không chịu thua kém, cũng nhìn lại hắn, gà nướng tới rồi mà chẳng thèm nhìn, chỉ đưa tay ra lần mò rồi trực tiếp vặt lấy đùi gà, vừa gặm vừa nhìn hắn. Bữa đó tôi ăn gà nướng mất chừng hai khắc, cuối cùng nam tử kia thua trận, phải chán chường bỏ đi.

Nét cười trong mắt Thẩm Hành càng lúc càng nồng đậm. Tôi chẳng biết hắn đang cười cái gì, đành trừng mắt lên tiếp tục nhìn hắn.

Đào Chi đột nhiên khẽ kéo tay áo tôi, tôi vừa nhìn Thẩm Hành vừa hỏi: “Làm gì thế?”

Đào Chi run giọng đáp: “Vương gia đang gọi Quận chúa đấy ạ.”

Tôi bất giác sững người, lập tức dời ánh mắt từ trên người Thẩm Hành qua phía cha, thấy cha lúc này sắc mặt không được tốt cho lắm, đang khẽ gọi: “A Uyển.”

Tôi vô thức đứng bật dậy, đáp: “Dạ, có A Uyển.”

Huynh trưởng không kìm được bật cười thành tiếng.

Mẹ đứng ra dàn hòa, dịu giọng nói: “A Uyển, còn không mau đi rót trà cho sư phụ con đi?” Dứt lời, mẹ lại tươi cười nhen nã quay sang nói với Thẩm Hành: “Tiểu nữ bướng bỉnh nghịch ngợm, sau này mong thần y dạy dỗ giúp cho.”

Thẩm Hành đứng dậy, cung tay nói với cha mẹ tôi: “Hai chữ thần y Thẩm nỗ thực không dám nhận, xin Vương gia, Vương phi cứ trực tiếp gọi tên tại hạ là được. Quận chúa năm nay vừa tròn đôi tám, đang ở tuổi ngây thơ hồn nhiên, có thể thu Quận chúa làm đồ đệ chính là niềm vinh hạnh của Thẩm nỗ.”

Cha lập tức nháy mắt ra hiệu cho tôi, thế là tôi đành hậm hực bụng chén trà lên, bước đi chậm hết mức có thể tới trước mặt Thẩm Hành, sau đó đưa hai tay tới, cặp mắt nhìn không chớp vào mắt hắn, nói: “Mời sư phụ uống trà.”

Vành mắt Thẩm Hành mới thoáng đỏ đã đỏ hoe, bàn tay khi đón lấy chén trà từ trong tay tôi rõ ràng có hơi run rẩy.

Tôi kinh ngạc vô cùng, năm chữ “mời sư phụ uống trà” này có đọc xuôi đọc ngược thế nào đi chăng nữa thì cũng đều hết sức bình thường, có sao Thẩm Hành nghe xong lại có phản ứng dữ dội như vậy nhỉ? Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng nhủ thầm lẽ nào bọn Quận chúa là một cục hời báo ờ, Thẩm Hành lúc này có thể thu tôi làm đồ đệ nên đâm ra vui mừng quá độ?

Thẩm Hành uống cạn chén trà mà tôi dâng lên, khi đặt chén xuống, trong lòng bàn tay hắn đã xuất hiện thêm một cây trăm gỗ đào. Hắn hơi khom người, tự tay cài cây trăm gỗ đào ấy lên búi tóc cho tôi, lại nhìn tôi chăm chú một lát, trong ánh mắt lộ ra mấy tia chấn động. Kế đó, hắn mỉm cười nói: “A Uyển, đây là món quà gặp mặt vì sư tặng con.”

Tôi vô thức đưa tay lên định sờ thử cây trăm gỗ đào trên búi tóc ấy, nhưng còn chưa kịp chạm vào thì cha đã lên tiếng rồi: “A Uyển, còn không mau tạ ơn sư phụ đi?”

Tôi đành rút tay về, khom người hành lễ học trò với Thẩm Hành: “Tạ ơn sư phụ.”

Ánh mắt Thẩm Hành trở nên rất mực hiền hòa.

Tôi trở về bên cạnh huynh trưởng. Huynh trưởng khẽ nói với tôi: “A Uyển, vị sư phụ này của muội đối xử với muội quả là không tệ chút nào. Cây trăm gỗ đào kia không đơn giản đâu, đoán chừng được làm từ gỗ đào trăm năm đấy, có công hiệu an thần trừ tà.”

Tôi xưa nay vốn chẳng mấy để tâm tới những món đồ trang sức như trăm cài tóc, với việc bái sư cũng chẳng đặt vào lòng. Nếu hồi lúc này tôi đang mong ngóng nhất điều gì, vậy thì đó ắt là việc Dịch Phong mãi chưa thấy đến: “Huynh trưởng, khi nào thì Dịch Phong tới trợ hứng thế?”

Huynh trưởng đưa mắt liếc tôi, ánh mắt trở nên khá quái dị: “Hê hê, A Uyển, chắc không phải muội đã thích Dịch Phong rồi đấy chứ?” Tôi còn chưa trả lời thì huynh trưởng đã khẽ lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Nhất định không thể nào như vậy được.”

“Huynh đang lẩm bẩm cái gì đó?”

Huynh trưởng cười nói: “Sắp rồi, đợi lát nữa ca múa xong xuôi thì sẽ đến lượt Dịch Phong. Ta cất công mời y tới như thế chính là vì muội đấy nhé.”

Lúc này cha đã lại nói với tôi: “A Uyển, mau qua ngồi với sư phụ đi, như thế tình cảm thầy trò mới tốt dần lên được.”

Tôi đáp “vâng” một tiếng rồi liền rời khỏi vị trí của mình. Khi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hành, tôi chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn gọi một tiếng “sư phụ”. Ánh mắt lại càng trở nên hiền hòa hơn, Thẩm Hành đáp lại tôi một tiếng “A Uyển”.

Chẳng rõ vì sao, tôi bỗng nhiên lại nhớ tới cuốn tiểu thuyết mà mình từng lén lút mua về từ ngoài chợ dạo trước, trong tiểu thuyết có một đoạn tả về cảnh gặp gỡ giữa tiểu thư và công tử thế này, tiểu thư thẹn thùng hô lên một tiếng “công tử”, còn công tử thì tha thiết đáp lại một tiếng “tiểu thư”.

Tôi đưa tay sờ cằm, cảm thấy tình cảnh trong tiểu thuyết và bây giờ thực sự khá giống nhau. Chỉ có điều, tình cảm thầy trò với tình cảm nam nữ trong tiểu

thuyết lại có thể giống nhau được sao?Ồ, chúng đều là tình cảm cả, có lẽ không khác nhau mấy.

Tôi đưa tay day mặt, muốn làm ra bộ dạng thẹn thùng.

Đào Chi đứng sau lưng tôi nhắc nhở: “Quận chúa, nếu còn day nữa là phấn son sẽ rơi hết đấy...”

Tôi đành bỏ qua suy nghĩ này.

Cha từng nói với tôi rằng anh hùng chẳng kể xuất thân, tôi vốn ngỡ tài năng của Dịch Phong nhất định sẽ được cha tán thưởng, nào ngờ khi Dịch Phong xuất hiện, sắc mặt của cha liền trở nên u ám như mây đen trên trời, ánh mắt nhìn về phía huynh trưởng cứ như là muốn ăn thịt người vậy.

Tôi như lạc vào giữa mây mù, nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu nguồn cơn, đang nhủ thầm không biết có phải là cha đã biết được việc tôi từng lấy danh nghĩa Tây Lăng Thế tử ra ngoài gây chuyện hay không thì giọng nói của Thẩm Hành đã chợt vang lên: “Thế tử đêm nay không nên mời Dịch Phong tới như thế.”

Tôi ngẩn ra, nhướng mày nhìn Thẩm Hành, hỏi: “Lời này là ý làm sao?”

Thẩm Hành hạ thấp giọng đáp: “Hoàng đế Thiên Long triều đã sắp quy tiên, tình hình trong triều bây giờ đang căng thẳng, các phe phái cạnh tranh dữ dội vô cùng, mà đứng đầu trong số đó chính là phe Thái tử và phe tam Hoàng tử...”

Những việc này không ngờ tôi lại chẳng hay biết gì, một người vốn vừa đi ra từ nơi núi sâu rừng thẳm như Thẩm Hành mà còn biết nhiều hơn cả tôi, điều này làm tôi hết sức chấn động, không kìm được hỏi: “Sao người lại biết được nhiều như thế?”

Thẩm hành khẽ mỉm cười, không hề trả lời câu hỏi của tôi, còn hỏi ngược lại: “A Uyển có biết Vương gia đứng về bên nào không?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi phán đoán: “Tam Hoàng tử?”

Thẩm Hành cười tươi khen ngợi: “A Uyển thông minh lắm.”

Được Thẩm Hành khen ngợi như vậy, tôi tất nhiên cảm thấy khá đắc chí, tâm trạng cũng tốt lên nhiều, thế là bèn hơi nhích người một chút, lại gần chỗ Thẩm Hành, muốn được nghe thêm nhiều chuyện nữa. Thẩm Hành dời ánh mắt từ cây trầm gỗ đào trên búi tóc của tôi tới khuôn mặt tôi, hơi nhếch khóe môi, hỏi: “A Uyển làm sao mà đoán được vậy?”

Tôi đáp: “Dịch Phong là người của Thái tử, cha vừa nhìn thấy Dịch Phong sắc mặt đã trở nên khó coi như vậy thì tất nhiên không thể là người thuộc phe Thái tử rồi, cho nên ta đoán ông theo phe tam Hoàng tử.”

Thẩm Hành khẽ nói: “Thế tử mời Dịch Phong tới đây, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Thế tử là người thuộc phe Thái tử, mà Vương gia lại là người của phe tam Hoàng tử, bây giờ cục thế trong triều đang căng thẳng, Vương gia tất nhiên không thể nào vui nổi rồi.”

Tôi đưa tay chống cằm, lén liếc nhìn cha và huynh trưởng, thấy sắc mặt hai người bọn họ đều không dễ coi cho lắm. Thật không ngờ một Dịch Phong nho nhỏ mà lại có thể mang tới nhiều rắc rối như thế, tôi bèn hỏi: “Vậy bây giờ ta nên làm thế nào?”

Thẩm Hành lắc đầu, nói: “Chỉ có thể lặng yên quan sát tình hình thôi.”

Thẩm Hành bác học đa tài, thấy nhiều hiểu rộng, nói năng lại khá thú vị hài hước nữa, trò chuyện với hắn tôi cảm thấy vô cùng thoải mái. Đến khi Dịch Phong đàn xong rồi đi tôi mới bất giác ngớ người, nhủ thầm bốn Quận chúa không ngờ đã bỏ lỡ mất khúc nhạc vừa rồi của Dịch Phong.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Đào Chi, kêu thị lên ra ngoài ngăn Dịch Phong lại, nhưng Đào Chi lại run giọng nói: “Vương gia vừa kêu Lý tổng quản tiễn Dịch Phong công tử ra ngoài.”

Lý tổng quản là tâm phúc của cha, cha đã kêu Lý tổng quản đích thân tiễn Dịch Phong ra ngoài rồi, nếu tôi mà kêu Đào Chi đi ngăn lại, chỉ e không bao lâu sau cha sẽ biết ngay việc tôi có giao tình với Dịch Phong.

Nghĩ đến chuyện hôm nay mình liên tục bỏ lỡ mất cơ hội gặp Dịch Phong, tâm trạng tôi thực là ủ rũ vô cùng.

Vì phen ủ rũ này, ngay đến ông Chu Công cũng bỏ tôi mà đi. Tôi mở to mắt nhìn những đường thêu Hồ Nam tinh tế trên chiếc màn hoa màu hồng, chẳng hề cảm thấy buồn ngủ chút nào. Ở bên ngoài Đào Chi đang nằm ngủ trên chiếc giường thấp, hơi thở đều đặn, giữa thời khắc toàn bộ trời đất đều tĩnh lặng này, tôi thực sự ngưỡng mộ những người được ông Chu Công yêu quý quá đổi.

Tôi nằm trên giường liên tục trở mình, cuối cùng không thể nhịn nổi nữa, bèn lặng lẽ trở dậy, sau đó cẩn thận vòng qua Đào Chi đi ra ngoài cửa.

Hôm nay bầu trời đêm rất đẹp, vàng trắng lười liềm treo giữa tầng không, tôi chẳng phải loại người học đòi phong nhã, nhưng nhìn thấy cảnh đẹp thế này, nổi ù dột trong lòng cũng tan đi ít nhiều. Tôi cất bước rời khỏi tiểu viện của mình, trên đường đi gặp một tòa đình ngũ giác thì bèn dừng chân lại, đi vào trong đình hóng gió ngắm trăng.

Đột nhiên, phía đằng xa có ánh đèn đập vào mắt tôi, tôi chăm chú nhìn kỹ, phát hiện phía đó là tiểu viện của huynh trưởng. Bây giờ đã là giờ Sửu, chắc hẳn huynh trưởng vừa bị mắng, tâm trạng khó mà nguôi ngoai được, thành ra cũng không thể đi tìm ông Chu Công đánh cờ. Tôi mừng thầm, giữa đêm dài vắng đặc thế này, có thể tìm được một người cùng cảnh ngộ thực là điều may hiếm có.

Đằng nào thì huynh trưởng cũng không ngủ được, chỉ bằng cùng tôi ra ngoài ngắm trăng là hay nhất.

Còn chưa lại gần cửa phòng của huynh trưởng tôi đã nghe thấy có những tiếng rì rầm khe khẽ vang ra. Tôi tập trung lắng nghe, nhận ra đó là giọng của mẹ, thế là trong lòng không khỏi trầm nghĩ hoặc, tại sao mẹ với huynh trưởng nửa đêm không ngủ mà còn gặp nhau làm gì? Lẽ nào họ vừa kiếm được thứ bảo bối gì đó nhưng muốn giấu không cho A Uyển biết?

Tôi lập tức dòng tai lên, lắng nghe xem họ nói gì.

“...A Tầm, con nói thực với mẹ đi, Thẩm Hành thực sự có thể cứu được A Uyển sao?”

“Khi cha mời Thẩm Hành xuất sơn, Thẩm Hành còn chưa từng gặp A Uyển bao giờ, nhưng lại có thể nói ra những lời giống hệt như Liễu Không đại sư.”

Liễu Không đại sư? Chính là vị phương trượng của chùa Bảo Ân kia sao? Ông ta thì có liên quan gì tới tôi chứ?

Giọng mẹ vang lên mang theo mấy tia kinh ngạc: “Vậy Thẩm Hành có nói khi nào thì có thể chữa khỏi cho A Uyển không? A Uyển năm nay đã mười sáu rồi, nếu còn không mau mau khỏi bệnh thì khó tìm được một tấm chồng tốt trong thành Kiến Trung này lắm.”

Huynh trưởng nói: “Chuyện này thì chưa nói, nhưng hồi tối nay con thấy ánh mắt Thẩm Hành khi nhìn A Uyển lạ lắm...”

“Chuyện này không thể nói bừa được, đã trở thành sư đồ rồi thì cần tuân theo luân thường đạo lý, hơn nữa Thẩm Hành thân phận thần bí, nghe khẩu âm cũng không giống người Thiên Long triều, mà Đại Phụng triều với Thiên Long triều xưa nay vẫn luôn nước sông không phạm nước giếng. Ôi, A Uyển đáng thương của ta, những chuyện lạ mà người thường chẳng gặp bao giờ sao cứ xảy ra trên người nó suốt như vậy chứ?”

Tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả, A Uyển trong lời của huynh trưởng và mẹ thực sự chính là tôi sao? Lẽ nào mẹ đã sinh được một A Uyển khác? Tôi nghi hoặc vô cùng, muốn bước vào hỏi kĩ một phen thì lại chợt cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, thế là không kìm được khẽ ho một tiếng. Huynh trưởng lập tức quát hỏi: “Ai đó?”

Tôi vừa định há miệng trả lời thì bỗng đâu lại có một người bịt miệng tôi lại, thế rồi một cánh tay ấm áp ôm chặt lấy eo tôi, bên tai vang lên tiếng gió thổi vù vù, cảnh tượng trước mắt biến đổi hẳn, hóa ra tôi đã ở trên nóc nhà rồi. Huynh trưởng đẩy cửa bước ra, nhìn ngó tứ phía. Cổ họng lại bắt đầu ngứa ngáy, tôi khó khăn lắm mới nuốt được một ngụm nước bọt, bên tai bỗng vang lên một giọng nói khe khẽ: “Há miệng ra.”

Tôi nghe ra đây là giọng của Thẩm Hành, thế là bèn vô thức há miệng ra. Thẩm Hành nhét vào miệng tôi một thứ gì đó, sau khi nuốt xuống tôi lập tức cảm thấy vừa ngọt vừa mát rượi, cổ họng cũng theo đó mà dễ chịu hơn nhiều.

Huynh trưởng không nhìn thấy ai, bèn quay trở vào trong phòng.

Thẩm Hành rút cuộc đã bỏ tay ra khỏi miệng tôi. Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn hẩn hỏi: “Người làm gì ở đây vậy?”

Thẩm Hành không trả lời tôi mà hỏi ngược lại: “Có ngon không?”

Tôi nhớ lại cảm giác vừa ngọt vừa mát vừa rồi, bất giác có chút thòm thèm, thế là liền không tính toán với Thẩm Hành nữa, gật đầu lia lịa đáp: “Ngon.”

Thẩm Hành khẽ cười một tiếng, trong tay bỗng xuất hiện một chiếc bình sứ nhỏ: “Nếu cảm thấy cổ họng ngứa ngáy thì hãy uống một viên, vậy là sẽ ngăn được cơn ngứa. Có điều chớ nên dùng quá độ, thuốc gì cũng vậy, uống nhiều đều không tốt.”

Tôi đón lấy chiếc bình sứ, vừa mới cầm chắc vào tay thì Thẩm Hành đã lại ôm lấy tôi mà tung người nhảy vọt lên, phong cảnh trước mắt biến đổi không ngừng, chờ khi tôi tỉnh táo lại thì đã về đến tiểu viện của mình. Thẩm Hành đặt tôi xuống, dịu dàng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, sư phụ.”

Lời này của tôi chẳng biết đã lại đụng chạm vào chỗ nào trong trái tim Thẩm Hành, y nhìn tôi chăm chú, ánh mắt dịu dàng chẳng kém gì vàng trăng đêm nay. Sau đó y đưa tay tới khẽ xoa đầu tôi, tôi vốn muốn né tránh nhưng chiếc bình sứ nhỏ trong tay vẫn đang truyền ra cảm giác mát lạnh, thế là tôi đành đứng im đó để mặc y.

Khi tôi trở lại trong phòng, Đào Chi vẫn còn ngủ say như chết.

Tôi nằm trên giường, nghĩ tới những lời của mẹ và huynh trưởng, lại nghĩ tới Thẩm Hành sao lại đột ngột xuất hiện ở đó chứ? Cứ nghĩ, nghĩ mãi, đến khi thực sự buồn ngủ, thế rồi không lâu sau tôi liền nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-1: Dịch Phong 1

Thuốc của Thảm Hành quả nhiên có hiệu quả rất tốt, ngày hôm sau tỉnh dậy cổ họng tôi chẳng hề ngứa ngáy nữa, đầu cũng không còn đau. Vừa qua giờ Thìn, cha đã tan châu trở về, tôi liền tinh thần phơi phới chạy đi thỉnh an cha mẹ.

Thấy tôi tràn trề sức sống như thế, cha mẹ đều tỏ ra hết sức vui mừng.

Từ trong tiểu viện của cha mẹ trở ra, tôi nói với Đào Chi: “Kỳ thực vị sư phụ này của ta cũng không tệ chút nào.”

Y không chỉ có vẻ ngoài dễ coi, hơn nữa còn đối xử với tôi rất tốt, chẳng giống đám đại phu trong vương phủ lúc nào cũng thích kê cho tôi những đơn thuốc đắng ngắt đến rợn người. Viên thuốc đem qua vừa ngọt vừa mát, uống vào rồi còn muốn uống nữa, chỉ riêng điều này thôi đã đủ để khiến tôi sinh lòng sùng bái sư phụ rồi.

Đào Chi tỏ ra hết sức ừ ừ vì mình không hề biết chuyện đêm qua tôi lên ra ngoài, ngay sáng sớm ngủ dậy đã sám hối với tôi rằng thị là một a hoàn tồi tệ, không hoàn thành chức trách của mình, đến bây giờ vẫn còn cúi rạp cái đầu xuống. Lê Tâm an ủi Đào Chi một phen, sau đó bèn phụ họa với tôi: “Dạ chính phải, Thảm công tử cái gì cũng đều tốt cả.”

Sau bữa tiệc tẩy trần, dưới sự yêu cầu khẩn thiết của Thảm Hành, mọi người trong vương phủ đã đổi sang gọi y là Thảm công tử thay vì thân y.

Tôi cười híp mắt nói: “Đúng thế, sư phụ của bọn Quận chúa cái gì cũng đều tốt cả.”

Lời còn chưa dứt, trong đầu tôi gần như vô thức hiện lên câu nói của nữ tử trong giấc mộng: Sư phụ cái gì cũng đều tốt cả, điểm không tốt duy nhất chính là không yêu ta.

Tôi bất giác ngây người, trái tim như bị ai đó đâm vào một cái, làm tôi đau đến nỗi biến hẳn sắc mặt.

“Quận chúa, Quận chúa, người sao vậy?”

“Quận chúa, có cần gọi Thảm công tử qua đây không?”

Tôi dần dần tỉnh táo trở lại, đập vào mắt là khuôn mặt đầy vẻ hoang mang lo lắng của Đào Chi và Lê Tâm, giọng nói trong đầu tan đi, cơn đau cũng theo đó mà biến mất. Tôi đưa tay lên sờ vào chỗ trái tim, cơn đau vừa rồi dường như có chút không chân thực.

Đào Chi và Lê Tâm lại gọi tôi tiếng nữa, sắc mặt càng tỏ ra lo lắng hơn. Tôi khẽ lắc đầu, nói: “Không cần đâu, ta không sao.”

Lê Tâm đề nghị: “Tiểu viện của Thảm công tử ở ngay gần đây, Quận chúa có muốn qua đó thỉnh an Thảm công tử một chút không?”

Đề nghị này đúng là không tệ, tôi đã bái Thảm Hành làm sư phụ rồi, vậy thì phải tôi kính y, coi y như là cha mình vậy. Có câu rằng một ngày làm thầy cả đời làm cha, mặc dù không thể không nói người cha Thảm Hành này của tôi có hơi trẻ một chút.

Song nề mặt y hôm qua đã tặng cho tôi loại thuốc ngọt như vậy, bọn Quận chúa cũng không thêm tính toán quá nhiều với y.

Khi tới tiểu viện của Thảm Hành, gã người hầu được phái tới hầu hạ Thảm Hành lại nói với tôi rằng từ khi trời còn chưa sáng, Thảm Hành đã ra ngoài rồi. Tôi hỏi y đi đâu, gã người hầu liền đáp rằng gã không rõ. Về sau suốt ba ngày liên đều là như vậy, ngay từ sáng sớm tôi đã đi tìm Thảm Hành, vậy nhưng lần nào cũng đều không gặp được y.

Tôi hỏi gã người hầu là buổi tối Thảm Hành về vào khi nào.

Gã liền đáp: “Khi trời sắp sáng.”

Tôi thầm nghĩ Thảm Hành đúng là kỳ lạ, rõ ràng được cha nhờ cậy thu tôi làm đồ đệ, thế mà suốt ba ngày liên đều chẳng thấy bóng dáng đâu, trời sắp sáng mới trở về, trời còn chưa sáng đã lại ra ngoài, như thế thì có khác gì không về chứ?

Đến buổi tối ngày thứ tư, khi cùng cha mẹ và huynh trưởng dùng bữa tối, tôi vô ý nhắc đến việc sư phụ mình đã ba ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, vốn cứ ngỡ cha sẽ trách nặng Thảm Hành một phen, rằng có ai mà lại đi làm sư phụ như vậy chứ? Chẳng ngờ cha lại mặt không đổi sắc nói: “Thảm công tử là cao nhân, mà cao nhân làm việc thì tất nhiên không thể bó buộc bằng lễ thường tình được.”

Tôi không kim được, thầm nói trong lòng: Con thấy cha nhất định đã bị Thảm Hành cho uống canh mê hồn rồi đấy.

Tôi quả thực rất tò mò về hành tung của Thảm Hành, chỉ muốn bắt y lại rồi sau đó tra khảo một phen. Tối đến khi đi ngủ, Đào Chi đột nhiên nói với tôi: “Quận chúa, hôm nay vừa xảy ra một chuyện lớn có liên quan tới Dịch Phong công tử đấy.”

Tôi vừa nghe thấy thế thì lập tức phấn chấn tinh thần, hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

Đào Chi đáp: “Quận chúa còn nhớ chuyện hôm đó khi chúng ta đi tìm Dịch Phong công tử, tú bà có nói là Dịch Phong công tử đã vô tình gặp được tri âm không?”

Tri âm của Dịch Phong tôi đã từng được thấy bóng lưng rồi, hôm đó nếu không phải vừa đúng lúc cha trở về, tôi nhất định đã có thể nhìn thấy khuôn mặt y. Đào Chi lại nói tiếp: “Bây giờ mọi người đều đồn vị tri âm đó của Dịch Phong công tử không phải là con người, mà là yêu quái chuyên đi hút hồn của nam nhân.”

Yêu quái cơ đấy...

Bóng lưng ngày hôm đó để lại cho tôi ấn tượng khá sâu sắc, nếu thực sự là yêu quái, vậy thì chắc là một con Trúc Yêu rồi, mà lại thanh tao nho nhã như thế nữa, ắt chỉ có thể là Thụy Trúc Yêu thôi. Tôi đưa tay sờ cảm, nói: “Ồ, đó nhất định là Thụy Trúc Yêu rồi.”

Da mặt Đào Chi bắt gặp hơi run lên: “Quận chúa, trọng điểm không phải là điều này. Mà Dịch Phong công tử từ sau khi gặp tri âm đã mấy ngày liền không ra khỏi cửa rồi, ngay đến đồ ăn mà người hầu bưng tới y cũng chẳng động vào chút nào. Hôm nay có người vô tình xông vào phòng của Dịch Phong công tử, Quận chúa, người đoán xem người đó đã nhìn thấy gì?”

“Phải chăng là Dịch Phong đang ngồi gầy đàn trước một chậu trúc xanh?”

Da mặt Đào Chi lại run lên lần nữa: “Quận chúa, chắc không phải là tối nay người đã ăn nhiều măng trúc xào quá rồi đấy chứ?”

Tôi lạnh lùng đưa mắt lườm Đào Chi. Đào Chi lập tức cười gượng mấy tiếng, sau đó nói tiếp: “Người đó nhìn thấy Dịch Phong công tử quần áo đã cởi ra một nửa, sắc mặt trắng bệch, đang bị vị công tử tri âm kia đè xuống bàn. Nếu không có người vô tình xông vào, Dịch Phong công tử nhất định là đã phải chịu thiệt thòi rồi. Ấy, Quận chúa, người không lo lắng cho Dịch Phong công tử ư?”

Tôi hơi ngẩng ra, bỗng dừng nghĩ tới vị Thái tử điện hạ mà mình chưa từng gặp mặt kia. Từ lâu đã nghe nói Thái tử điện hạ tính tình bá đạo, nếu biết được việc này, vị tri âm kia của Dịch Phong chỉ e dữ nhiều lành ít.

Tôi nói: “Dịch Phong sẽ không việc gì đâu.”

Dịch Phong xưa nay vốn lạnh nhạt, ở trong Tần lâu Sở quán chỉ bán nghệ không bán thân, vô tình gặp tri âm mới là việc từ mấy ngày trước, chẳng ngờ thoát đó mà bọn họ đã phát triển đến mức này rồi. Tôi nhủ thầm vị tri âm kia nhất định là có tài gây đàn ca tuyệt nên mới có thể khiến cho Dịch Phong chấp nhận một sự hy sinh lớn như thế.

Tôi thực sự là càng lúc càng muốn đi gặp vị tri âm kia của Dịch Phong.

Khi gần đến canh ba, tôi đột ngột mở bừng mắt, ngồi dậy khỏi giường, giọng của Đào Chi cũng theo đó mà vang lên: “Quận chúa?” Tôi vén rèm ra, thấy Đào Chi đã ngồi dậy từ trên chiếc giường thấp của mình, sau đó liền đi thấp đèn, cặp mắt nhìn tôi chăm chăm.

Tôi há hốc miệng ra, lắp bắp: “Người...”

Đào Chi cười “hà hà”, nói: “Đi theo Quận chúa đã bao năm, nô tỳ đương nhiên biết rõ tâm tư của Quận chúa. Quận chúa thường ngày quan tâm tới Dịch Phong công tử nhất, thế mà tối nay khi Đào Chi nhắc đến Dịch Phong công tử, Quận chúa lại chẳng có bao nhiêu hứng thú. Đào Chi đoán chừng Quận chúa nhất định có giấu một số chuyện trong lòng, mà những ngày qua, biến số duy nhất trong vương phủ chính là Thẩm công tử, Quận chúa mỗi ngày thỉnh an Vương gia và Vương phi xong đều qua tiểu viện của Thẩm công tử hỏi han một phen. Thường có lời rằng quá tam ba bận, Quận chúa đã hỏi ba lần rồi, đêm nay nhất định sẽ có hành động cụ thể.”

Đào Chi bước lên phía trước khoác áo choàng cho tôi, lại giúp tôi đi tắt xô giày, sau đó mới nhìn chăm chăm vào tôi bằng cặp mắt sáng rực, hỏi: “Quận chúa, chúng ta có đi không đây? Nếu còn chậm trễ e là không kịp đâu.”

Xem ra, tôi vẫn còn chưa hiểu lắm về đứa a hoàn đã đi theo mình hơn mười năm này.

Tôi nhảy xuống giường, nói: “Đi thôi. Cần thận một chút, đừng để Lê Tâm phát hiện ra.”

Tôi và Đào Chi rón ra rón rén rời khỏi tiểu viện của mình, lại tránh khỏi các thị vệ đi tuần, sau đó lén lút len vào trong tiểu viện của Thẩm Hành. Gã người hầu lúc này đang gục đầu ngủ gật trên chiếc bàn đá dưới gốc cây, xem ra Thẩm Hành hẳn còn chưa về.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Đào Chi, Đào Chi liền đi tới lay gã người hầu kia dậy. Gã nhìn thấy tôi thì sợ giật nảy mình, vội quỳ sụp xuống đất nói: “Quận chúa, tiểu nhân không cố ý ngủ gật đâu.”

Tôi khẽ xua tay, không để ý gì tới gã. Đào Chi nói: “Quận chúa kêu người về đi.”

Gã người hầu đó hoang mang đưa mắt nhìn tôi, Đào Chi lại nói: “Quận chúa sẽ không phạt người đâu, người cứ yên tâm.” Thế là gã mới chịu lui xuống.

Tôi cười híp mắt nhìn Đào Chi, nói: “Đào Chi, người đúng là hiểu bản Quận chúa quá.”

Đào Chi né tránh ánh mắt của tôi, đặt chiếc đèn lồng đang xách trong tay xuống bàn, sau đó chẳng biết lời từ đâu ra được một hộp đồ ăn, bên trong đựng đầy các loại bánh ngọt, còn có cả một ấm trà nóng nữa. Ánh mắt nhìn về phía Đào Chi của tôi lại càng trở nên hiền hòa thân thiện hơn, đứa a hoàn này đúng là chu đáo, cẩn thận quá đi mất.

Tôi vừa uống trà vừa ăn bánh ngọt, lẳng lặng chờ Thẩm Hành về. Bánh ngọt đã ăn hết một nửa, trà cũng đã uống được nửa ấm nhưng Thẩm Hành vẫn chưa thấy xuất hiện. Tôi hơi mệt mỏi, thế là liền ngáp dài liên tục.

Đào Chi lúc này cũng đã bắt đầu ngáp rồi.

Tôi ưỡ ỏi hỏi: “Giờ là giờ nào rồi?”

Đào Chi suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: “Bẩm Quận chúa, sắp tới giờ Mão rồi.”

Tôi nói: “Trà nguội rồi, người đi mang một ấm trà khác tới đây.”

Sau khi Đào Chi rời đi, nơi này còn lại một mình tôi. Tôi đưa tay đỡ má, mí mắt trở nên nặng trĩu, khi sắp không kìm được mà khép lại tới nơi, một mùi thơm quen thuộc bỗng bay vào mũi tôi. Tôi mơ mộng khẽ gọi một tiếng: “Dịch Phong.”

Dịch Phong vốn thích xông hương cho quần áo của mình, trong đó y thích nhất là hương tùng la, mỗi lần tôi đi nghe Dịch Phong gảy đàn trở về là kiểu gì hương tùng la cũng bám vào khắp người.

“Dịch Phong” mãi vẫn chẳng chịu trả lời tôi, một làn gió đêm thổi tới, tôi lập tức giật mình tỉnh táo trở lại. Không đúng, Dịch Phong sao có thể xuất hiện trong phủ Tây Lăng Vương vào giờ này được? Tôi vội vàng ngược lên nhìn, liền bắt gặp ngay ánh mắt của Thẩm Hành. Y lúc này đang nhìn chằm chằm vào tôi, sắc mặt khi sáng khi tối.

“Thẩm Hành?” Hơi dừng một chút, tôi vội vàng sửa lời: “Sư phụ?”

Thẩm Hành chợt đưa tay nắm lấy tay tôi, giống như là đã làm vô số lần rồi vậy, động tác này có vẻ quen thuộc vô cùng. Y kéo tôi vào phòng, nói: “Thân thể con vốn không được tốt, sao lại ngồi ngoài này thế?”

Thẩm Hành để tôi ngồi xuống giường, lại đưa tay tới vuốt ve bàn tay có hơi giá lạnh của tôi, đôi mày khẽ cau lại, nhét cho tôi một chiếc lò sưởi cầm tay, nói: “Tuy đã sang xuân rồi nhưng ở ngoài trời vào giữa đêm khuya thế này vẫn dễ bị cảm lạnh lắm. Lần sau con mà muốn đợi ta về thì phải nhớ lấy, cứ đợi trong phòng là được, đừng ở bên ngoài. Đã biết chưa?”

Sao giọng điệu này của Thẩm Hành nghe quen thế nhỉ?

Tôi nhất thời có chút sững sờ, tới đến đây rõ ràng là để hỏi tội Thẩm Hành cơ mà, nhưng tình hình bây giờ hình như không đúng lắm thì phải?

“Đưa tay ra đây.”

Tôi do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay ra. Thẩm Hành đặt ngón tay lên cổ tay tôi, tôi vừa định mở lời thì Thẩm Hành đã đưa mắt liếc tới, không ngờ lại khiến cho tôi cảm thấy, không thể ho he gì được.

Thẩm Hành thu tay về, nói: “Vẫn còn may là không có vấn đề gì lớn. A Uyển, lần sau không được như vậy nữa đâu đấy.” Rồi y lại đưa tay xoa đầu tôi: “Đã biết chưa?”

Tôi thực sự chưa hiểu rõ tình hình cho lắm, từ đầu tới giờ tôi chưa nói được một câu nào, còn Thẩm Hành thì đã nói một lô một lốc, khiến tôi ngay cả chỗ để chen miệng vào cũng không có. Tôi ưỡ ỏi nhìn Thẩm Hành, Thẩm Hành thì hình như đang chờ một câu “đã biết rồi” của tôi, có điều... bốn Quận chúa đâu phải hạng dễ đối phó như thế.

Rõ ràng là Thẩm Hành vô duyên vô cớ bắt tích ba ngày, thế mà bây giờ vừa trở về đã nói năng nhăng nhít với tôi, cái gì mà lần sau con đợi ta về chứ? Lễ nào còn có lần sau nữa sao? Tôi hơi ngoẹo đầu, tránh khỏi bàn tay của Thẩm Hành, sau đó mới bình tĩnh nhìn y, nói: “Sư phụ, có phải người đã uống say rồi không? Sao lại toàn nói ra những lời nhầm nhứ như thế?”

Bàn tay Thẩm Hành hơi run lên.

Tôi lại nói tiếp: “Cha con mời người xuất sơn tới đây làm sư phụ con, nhưng tại sao người còn chưa dạy con cái gì thì đã biến mất ba ngày liền, cũng chẳng nói với người trong phủ là mình đã đi đâu? Nếu hôm nay con không tới đây, chắc người sẽ lại tiếp tục mất tích đúng không? Hơn nữa...” Tôi nghiêm túc nói: “Tuy rằng người là sư phụ con, con cũng biết đạo lý một ngày làm thầy cả đời làm cha, nhưng từ sau khi con đến tuổi cập kê, cha con cũng chẳng mấy khi đụng vào người con nữa...”

Thẩm Hành rút tay về trong tay áo. Trong mắt y thoáng qua một tia hụt hẫng, thế rồi tôi không ngờ lại có cảm giác nam tử ôn tồn nho nhã, tài hoa phi phạm trước mặt sau nháy mắt đã già đi cả chục tuổi.

Tôi lập tức cảm thấy có chút không đành lòng, nhưng tí mĩ ngâm lại, tôi đâu có nói sai điều gì.

Thẩm Hành dường như rất khó mở miệng, mãi hồi lâu sau mới buồn bã nói: “A Uyển, là lỗi tại ta, ta đã quên mất.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Quên ư? Quên cái gì?”

Thẩm Hành lúc này đã khôi phục thần thái thường ngày, cất giọng hờ hững: “Vi sư ần cư đã lâu, nhất thời còn chưa quen với các quy củ bên ngoài. Lần này là vi sư không tốt, kể từ ngày mai ta sẽ bắt đầu dạy con.”

Đúng lúc này giọng nói của Đào Chi chợt vang tới: “Quận chúa? Người ở bên trong sau?”

Tôi đáp lại một tiếng, sau đó đứng dậy khỏi giường, đặt chiếc lò sưởi cầm tay xuống, nói với Thẩm Hành: “Sur phụ ngày mai nhớ phải dạy con đây nhé, đừng có mất tích tiếp nữa.”

Thẩm Hành khẽ gật đầu, nói: “Quay về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tôi đẩy cửa bước ra ngoài. Khi đóng cửa lại, tôi nhìn thấy Thẩm Hành ngồi vào đúng vị trí của tôi vừa rồi, lại cầm lấy chiếc lò sưởi cầm tay mà tôi vừa mới bỏ xuống, trên khuôn mặt thấp thoáng vẻ cô đơn.

Thẩm Hành nói được làm được, ngày hôm sau vừa mới sáng sớm đã tới tiểu viện của tôi. Khi Lê Tâm đi vào thông báo thì tôi còn đang mơ mơ màng màng ngái ngủ, thế là chỉ chớp mắt rồi trở mình một cái, chẳng buồn nghe xem thị đã nói gì, trực tiếp xua tay đuổi thị đi.

Chẳng biết là bao lâu sau, giọng của Đào Chi bất chợt vang lên bên tai tôi: “Quận chúa, Thẩm công tử đã chờ bên ngoài được một tuần hương rồi đấy. Nếu Vương gia biết Quận chúa bắt Thẩm công tử phải chờ bên ngoài lâu như vậy, ngài nhất định sẽ phạt Quận chúa đấy.”

Dường như có một tia sét từ trên đỉnh đầu đánh xuống, tôi lập tức nhảy bật dậy khỏi giường, bốn Quận chúa cái gì cũng không sợ, chỉ sợ bị cha phạt thôi.

“Mau lên! Rửa mặt chải tóc!”

Đào Chi bung tới một chậu nước ấm hầu hạ tôi rửa mặt, còn Lê Tâm thì nhanh nhẹn giúp tôi bới tóc. Trong hộp đồ trang sức có quá nhiều trâm cài tóc, Lê Tâm hỏi tôi muốn dùng chiếc nào. Tôi nhìn thoáng qua rồi nói luôn: “Cứ chọn đại lấy chiếc nào màu sắc tươi sáng một chút là được.”

Chờ sau khi tất thảy xong xuôi, lại một tuần hương nữa đã trôi qua.

Khi tôi nhìn thấy Thẩm Hành thì y đang ngồi trên chiếc ghế đàn hương, tay cầm một cuốn sách mà xem chăm chú. Khi liếc thấy tên cuốn sách đó, tôi thiếu chút nữa đã sợ đến nỗi hồn bay phách lạc. Không lâu trước đây, buồn chán không có việc gì làm, tôi bèn sai Đào Chi ra ngoài chợ mua lấy mấy cuốn tiểu thuyết về. Đào Chi quả nhiên rất hiểu tôi, những cuốn mua về đều khiến tôi khá vừa lòng. Một hôm tôi rảnh rỗi quá, thế là bèn chọn đại lấy một cuốn rồi nằm lên giường đọc, chẳng ngờ bên trong lại toàn viết về những chuyện dâm dật.

Tôi đã từng lén lút tới Tàn lâu Sở quán rất nhiều lần, thành ra cũng bị nơi đó làm ảnh hưởng, không hề cảm thấy một vị cô nương còn chưa xuất giá xem thứ sách này thì có gì là không ổn. Tôi đọc rất say mê, đương khi cảm khái cơ thể của con người không ngờ lại có thể mềm dẻo tới độ ấy thì cha đột nhiên tới, thế là tôi vội vàng giấu nó đi. Trong lúc vội vã, tôi cũng chẳng rõ mình rốt cuộc đã nhét nó vào chỗ nào.

Sau khi cha rời đi, tôi vì kinh sợ quá độ nên đâm ra quên mất cuốn tiểu thuyết dâm dật đó.

Bây giờ nhìn thấy Thẩm Hành, lại liếc thấy cuốn sách mà y đang cầm trong tay, tôi mới nhớ ra là còn có chuyện này. Có điều Thẩm Hành lúc này tỏ ra rất nghiêm túc, khiến tôi có cảm giác như thế y đang xem Tứ thư Ngũ kinh vậy.

Tôi ngập ngừng một chút, cuối cùng mới run giọng mở lời: “Sur... sur phụ...”

Thẩm Hành ngược mắt lên: “A Uyển dậy rồi đấy à?”

Tôi khẽ gật đầu.

Thẩm Hành chỉ tay vào vị trí bên cạnh mình, nói: “Ngồi đi.”

Tôi đường đường là một Quận chúa mà không ngờ lại ngoan ngoãn nghe theo lời của Thẩm Hành, chột dạ ngồi xuống. Tôi thầm lo Thẩm Hành sẽ không chút nể nang chỉ ra chuyện tôi xem sách dâm dật, thế là bèn đuổi hết đám hầu và người hầu xung quanh ra ngoài.

Chờ khi mọi người đã rời đi, Thẩm Hành bèn hỏi: “Con cảm thấy cuốn tiểu thuyết này thế nào?”

Tôi sững người ra, nhủ thầm Thẩm Hành lẽ nào định từ từ chỉ dẫn tôi quay về con đường trong sáng nên mới không lập tức mắng té tát tôi? Sau một hồi lâu suy tư nghiền ngẫm, tôi chậm rãi nói ra hai chữ: “Rất hay.”

“Rất hay?” Thẩm Hành lặp lại lời của tôi, sau đó lại hỏi: “Có sao lại nói vậy?”

Tôi cố gắng nhớ lại xem cuốn tiểu thuyết đó nói về cái gì, đáng tiếc trí nhớ của tôi không được tốt lắm, chỉ nhớ được những cảnh dâm dật tiêu hồn liên tục xuất hiện bên trong, thế là bèn đáp bậy: “Tình cảm vợ chồng trong cuốn tiểu thuyết này quá ư sâu đậm, khiến người ta cảm động đến rơi nước mắt...” Tôi ngồi cách Thẩm Hành rất gần, khóe mắt liếc qua liền xem được nội dung trong sách, thế là tôi bèn vừa đọc lướt vừa buông lời cảm khái: “Lý nương tử thân mang trọng bệnh mà vẫn hợp thể giao hoan với phu quân, chỉ vì mong có thể sớm ngày sinh con nối dõi tông đường cho Lý công tử, cái khí phách đó, cái lòng hiếu nghĩa đó, cái tình cảm sâu đậm đó, quả thực là ngay đến trời đất cũng phải cảm động...”

Những lời này tôi nói ra một cách rất tự nhiên, ngay đến bản thân cũng cảm thấy khá là có lý.

Thẩm Hành đột nhiên khép cuốn tiểu thuyết đó lại, đưa mắt liếc tôi, hỏi tiếp: “Bọn họ vì sao phải hợp thể giao hoan?”

“Vợ chồng nếu không hợp thể giao hoan thì lấy đâu ra người nối dõi tông đường?”

Thẩm Hành hỏi: “Bọn họ tại sao có thể kết thành chồng vợ?”

Sư phụ đang kiểm tra tôi đấy sao? Những vấn đề này thực là khó trả lời quá. Tôi suy nghĩ một chút rồi bèn đáp: “Bởi đó là việc thuận theo đạo trời.”

Thẩm Hành lại hỏi: “Cớ sao phải thuận theo đạo trời?”

Tôi lúc này đã có chút buồn bực, bèn lấy những lời thường xuất hiện trong tiểu thuyết ra để trả lời: “Hai bên tình đầu ý hợp tức là thuận theo đạo trời.”

Ánh mắt trở nên sâu thẳm, giọng Thẩm Hành lại càng hiền hòa hơn: “A Uyển, con có biết thế nào là tình đầu ý hợp không?”

Câu hỏi này tôi thực sự chịu thua.

Mỗi lần gặp phải câu hỏi có liên quan đến chữ tình là tôi đều không thể trả lời được. Tôi không hề ngốc, các vị tiên sinh dạy dỗ tôi còn thường xuyên khen tôi thông minh, nhưng cứ mỗi khi gặp phải chữ tình là tôi lại bí, trong khi Đào Chi với Lê Tâm đều đã suy nghĩ thông suốt cả rồi thì tôi dù có vắt óc thế nào cũng không thể hiểu ra được.

Cũng giống như việc năm ngoái tiểu thư của phủ Tề tướng bỏ trốn theo một gã thị vệ vậy, tôi nghe nói gã thị vệ đó gia cảnh nghèo khó, tướng mạo bình bình, lại cũng chẳng giỏi âm nhạc, suy đi nghĩ lại thực sự không hiểu nổi tại sao tiểu thư phủ Tề tướng lại cam lòng bỏ trốn theo hắn. Về sau nghe nói cuộc sống của bọn họ cũng không tệ, thế là tôi bèn tranh thủ lúc rảnh rỗi qua xem thử, thấy tiểu thư phủ Tề tướng mặc áo vải thô, cùng một nam tử trắng da dẻ đen thui chăm chỉ làm việc dưới ruộng. Khi ấy trời đang nắng gắt nhưng vị tiểu thư phủ Tề tướng kia vẫn cười tươi vui vẻ vô cùng.

Tôi cất lời cảm thán: “Có lẽ cô ta đã trúng phải thuật Vu Cổ rồi.”

Lê Tâm nghe thế thì mướm mồ hôi nói: “Quận chúa, đó là tình yêu chân chính.” Đào Chi cũng phụ họa theo: “Phải rồi, đúng như câu có tình uống nước cũng no, tình yêu là thứ không gì so sánh được.”

Đến bây giờ tôi vẫn còn vì điều này mà cảm thấy khó hiểu nên khi nghe Thẩm Hành hỏi “có biết thế nào là tình đầu ý hợp không”, tôi cảm thấy đau đầu vô cùng, chỉ đành ấp úng đáp: “Dạ không.”

Thẩm Hành khẽ thở dài một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia cảm xúc mà tôi không sao hiểu nổi. Tôi bỗng nhớ lại nét cô đơn trên khuôn mặt y mà mình nhìn thấy lúc đóng cửa đêm qua, đáng vẻ đó của y thực khiến người ta không sao quên được.

Y đột nhiên lâm bẫm: “Hóa ra năm xưa nàng đã phải sống trong tâm trạng thế này... Chẳng trách, chẳng trách...”

Tôi nghe mà như lọt vào mây mù, có điều thấy Thẩm Hành không để tâm tới cuốn tiểu thuyết kia nữa thì bất giác mừng thầm, bèn hỏi: “Sư phụ, hôm nay người định dạy con cái gì vậy?”

Nào ngờ Thẩm Hành lại chậm rãi đứng dậy, bình thân nói: “Chờ khi nào A Uyển học được cách tôn sư trọng đạo, vì sư sẽ bắt đầu dạy con.”

Tôi nghe thấy thế thì ảm ức vô cùng, lập tức đứng bật dậy nói: “Con có chỗ nào không tôn sư trọng đạo chứ?” Dừng một chút, tôi bỗng nhớ tới những lời của mình đêm qua, lẽ nào Thẩm Hành vì thế mà thù ghét tôi? Sao lại có loại người bụng dạ nhỏ nhen như thế chứ? Thế là tôi bèn căm phẫn nói tiếp: “Tối qua thực sự là sư phụ không đúng mà, người đã sờ tay con rồi lại còn xoa đầu con nữa.”

“Không liên quan gì tới chuyện tối qua cả.”

Tôi nói: “Sư phụ rõ ràng thù ghét con vì chuyện tối qua.”

Thẩm Hành chợt dừng ánh mắt trên búi tóc của tôi một lát, rồi liền cup mắt xuống hờ hững nói: “A Uyển, sáng mai vì sư sẽ lại tới.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2: Dịch Phong (tiếp)

Không lâu sau khi Thẩm Hành rời đi, Lê Tâm và Đào Chi liền bước vào. Đào Chi tò mò hỏi: “Quận chúa, Thẩm công tử đã dạy cho người những gì vậy?”

Tôi nói: “Bỏn Quận chúa lúc này tâm trạng đang rất tệ.”

Các vị tiên sinh đều nói là tôi rất thông minh, nghe thấy những lời vừa rồi của Thẩm Hành, tôi liền hiểu ngay ra ý của y. Y chỉ đang giận tôi về việc tôi đã thất lễ với y, bắt y phải chờ một mình bên ngoài lâu như vậy. Nhưng tôi thường ngày chưa từng dậy sớm thế này, mà Thẩm Hành lại chẳng dặn dò gì trước cả, có trời mới biết tôi cần dậy vào giờ nào.

Người này đúng là dị hóm quá chừng, có gì cứ nói thẳng ra là được, lại còn phải vòng vo tam quốc nhắc nhở tôi. Nếu tôi kém thông minh hơn một chút, ngày mai há chẳng phải sẽ lại bị y chỉ trích là không biết tôn sư trọng đạo ư?

Từ khi tôi ra đời tới nay, mọi người trong phủ có ai mà không rất mực tôn trọng tôi chứ? Cho dù là các vị đại phu được cha năm lần bảy lượt mời tới cũng chưa từng đối xử với tôi như Thẩm Hành! Thẩm Hành dựa vào cái gì mà chỉ trích tôi?

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ? Y chẳng qua chỉ dựa vào sự tin tưởng của cha tôi mà thôi!

Thẩm Hành, ta sẽ nhớ kỹ mối thù này!

Tôi vỗ bàn giận dữ nói: “Ngày mai hãy gọi bốn Quận chúa dậy từ giờ Mão một khắc, nhớ chuẩn bị sẵn trà trước bánh trái để chờ đại giá của sư phụ.”

Sợ ngày mai không dậy nổi, tối đó tôi ngủ rất sớm. Ngày hôm sau giờ Mão còn chưa tới tôi đã dậy rồi, sau khi thay quần áo và dùng bữa sáng, liền lẳng lặng chờ Thẩm Hành tới. Hôm nay các thứ lễ nghi tôi đều đã chuẩn bị chu đáo cả, tôi không tin rằng y còn có thể bắt bẻ gì tôi được nữa.

Khi Thẩm Hành đi vào, tôi liền cười tươi rạng rỡ gọi một tiếng “sư phụ”.

Khi Thẩm Hành nhìn về phía tôi, ánh mắt liền dừng trên búi tóc của tôi trước tiên, nhưng rất nhanh sau đó đã lại nhìn thẳng vào mắt tôi, đoạn khẽ gật đầu về hải long, nói: “Trẻ nhỏ đúng là dễ dạy, sau này con hãy dậy vào giờ này cho ta.”

Tôi đáp: “Dạ, sư phụ.”

Thẩm Hành nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay vì sư sẽ dạy con luyện võ. Con thường xuyên ốm bệnh, xét kỹ ra đều là bởi vì thân thể quá yếu. Tập võ có thể giúp con củng cố căn cơ, tăng cường nguyên khí, từ từ cải thiện thể chất của con.” Dừng một chút, Thẩm Hành lại tiếp: “Chờ sau khi con luyện võ có chút thành tựu, ta sẽ tiếp tục dạy con thuật Kỳ Môn Độn Giáp và thuật Vu Cô...”

Rồi y hơi mỉm cười, dường như đang do dự không biết có nên nói một số lời ra hay không.

Tôi lúc này đang tự nhủ phải làm đúng bốn phận của đệ tử, bèn ân cần nói: “Sư phụ có gì xin cứ nói thẳng ra là được.”

Thẩm Hành nhắm mắt lại, mãi một lúc sau mới mở ra, chậm rãi nói: “Nếu con thực sự muốn học thuật phòng the, vì sư kỳ thực cũng có thể dạy con.”

Da mặt tôi hơi run lên.

Không ngờ những lời mà tôi tùy tiện nói ra hôm đó Thẩm Hành lại thực sự ghi nhớ kỹ trong lòng. Còn nhớ lúc đó tôi chẳng qua chỉ muốn làm khó y một chút, ai ngờ bây giờ lại thành gây ông đập lưng ông, nhưng tôi cũng chỉ đành cắn chặt răng nói: “Tạ ơn sư phụ.”

Thẩm Hành dường như còn chưa yên tâm về tôi, lại dặn dò thêm: “Nếu con thực sự muốn học thì vì sư có thể dạy con, con nhớ đừng đi tìm người khác đấy.”

Tôi nhủ thầm: Đang yên đang lành tôi đi tìm người khác học thuật phòng the làm gì chứ? Gã Thẩm Hành này đúng là quái lạ!

Có điều tôi hôm nay đã quyết tâm phải làm một đồ đệ tốt, sư phụ nói một thì tôi quyết không nói hai, thế là bèn ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Dạ.”

Thẩm Hành gật đầu nói: “Tranh thủ bây giờ trời còn chưa sáng, A Uyển hãy chạy năm vòng quanh vương phủ đi.”

Tôi điếng người, lắp bắp nói: “Năm... năm vòng?”

Vương phủ lớn đến cỡ nào chứ, đi bộ một vòng đã đủ khiến tôi mệt đứt hơi rồi, huống chi là chạy năm vòng. Gã sư phụ Thẩm Hành này muốn hại chết tôi hay sao?

Thẩm Hành nói: “Lẽ nào một yêu cầu đơn giản như thế mà A Uyển cũng không làm được ư?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sư phụ đã nói, A Uyển tất nhiên sẽ làm theo.”

Tôi cố nén nổi uất ức vào lòng, thầm nghĩ tuyệt đối không thể để cho Thẩm Hành nắm thóp mình được. Vì suy nghĩ này, không ngờ tôi đã làm được một điều gần như là kỳ tích, đó là mỗi ngày đều dậy vào giờ Mão, sau đó chạy vòng quanh phủ Tây Lăng Vương năm vòng liền. Ban đầu mỗi lần chạy xong tôi đều rất mệt, vòng eo như teo tóp cả lại, nhưng dần dần thì đã không còn quá mệt nữa. Một tháng sau, tôi có thể chạy hết năm vòng mà tim không đập nhanh, miệng không thở dốc, sau đó thì xoay người lại nói với Thẩm Hành vốn vẫn luôn bám theo sau lưng tôi: “Sư phụ, con chạy xong rồi.”

Thẩm Hành mặt mày hồ hững, có điều trong mắt lại thoáng qua một nét cười. Y khẽ gật đầu nói: “Không tệ, để thưởng cho thành tích này của con, ngày mai ta sẽ dạy con thuật Vu Cô.”

Tôi reo lên: “Hay quá!”

Thẩm Hành chợt chậm rãi bước lại gần tôi, hỏi: “A Uyển, có phải con bây giờ vẫn giận ta không?”

Tôi cũng người ra.

Thẩm Hành mỉm cười, nói: “Ta biết con vẫn còn giận ta, giận ta không nói gì trước với con, thế mà sau đó lại đi chỉ trích con. Nhưng A Uyển này, con thử nghĩ mà xem, nếu ban đầu ta nói với con là ngày mai cần phải dậy vào giờ Mão, liệu con có chịu nghe lời ta không?”

Không thể không nói, Thẩm Hành đúng là rất hiểu tính tôi.

Nếu ban đầu Thẩm Hành nói với tôi rằng ngày mai cần dậy vào giờ Mão, hơn nữa còn phải chạy vòng quanh vương phủ năm vòng, tôi nhất định cảm thấy khó chịu. Có lẽ tôi sẽ cố kiên trì được mấy ngày đầu, nhưng một tháng thì tuyệt đối không thể, bởi vì trong lòng tôi thiếu mất nỗi uất ức kia.

Kỳ thực tỉ mỉ ngắm lại, Thẩm Hành đối xử với tôi quả thực không tệ chút nào.

Một tháng vừa qua, tuy tôi mỗi ngày đều phải dậy vào giờ Mão, nhưng Thẩm Hành đúng vào giờ Mão cũng đã có mặt trong tiểu viện của tôi, mà tiểu viện của y lại cách tiểu viện của tôi khá xa, tức là y ít nhất phải dậy trước giờ Mão. Khi tôi chạy vòng quanh vương phủ, bất kể nhanh chậm thế nào, Thẩm Hành từ đầu chí cuối luôn ở sau lưng tôi. Ban đầu khi tôi chạy đến nổi tê nhức hai chân, Thẩm Hành liền lấy rượu thuốc kêu Lê Tâm giúp tôi xoa bóp, còn cất công làm được thiện[1] cho tôi ăn nữa.

[1] Nghĩa là thức ăn được chế biến chung với thuốc, dùng để tẩm bổ.

Được thiện mà các tay đầu bếp trong vương phủ hay làm chẳng bao giờ hợp với khẩu vị của tôi, món nào cũng mang vị thuốc rất nồng, nhưng đồ Thẩm Hành đích thân làm thì có thể nói là vừa đẹp vừa thơm vừa ngon, khiến tôi mỗi ngày đều mong y làm đồ ăn cho mình.

Lúc này, tôi coi như là đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục nhận y làm sư phụ.

Tôi nói: “Sư phụ, người đúng là hiểu con quá, còn hiểu hơn cả Đào Chi nữa.”

Dưới sự chăm sóc của Thẩm Hành, khí sắc của tôi ngày một tốt lên, hơn nữa kể từ khi Thẩm Hành tới đây, đã hơn một tháng rồi tôi chưa từng mơ thấy giấc mơ quái dị đó. Cha mẹ hết sức vui mừng, mỗi lần nhìn thấy Thẩm Hành đều cười đến híp hai mắt lại.

Đầu tháng Năm, Thẩm Hành bắt đầu dạy tôi thuật Kỳ Môn Độn Giáp. Tôi ngồi trước bàn, uể oải nghe Thẩm Hành giảng giải về đủ các loại trận pháp khác nhau. Ban đầu tôi nói muốn học chỉ là để giải khó dễ cho y mà thôi, còn trên thực tế thì chẳng có hứng thú gì với môn này.

Cho nên khi Thẩm Hành truyền thụ thuật Kỳ Môn Độn Giáp, tôi thường xuyên ngán ngời nhìn đôi môi đẹp đẽ của y hé ra khấp lại không ngừng, kỳ thực chẳng được mấy chữ lọt vào đầu. Thế rồi tôi ngáp dài liền mấy cái, đưa tay đỡ má, muốn tập trung tinh thần nghe giảng.

Thẩm Hành chợt dừng lại, đi tới trước mặt tôi hỏi: “A Uyển mệt rồi ư?”

Tôi nói: “Sư phụ, người hiếm có dịp xuất sơn thế này, vậy mà con chưa từng dẫn người đi du ngoạn trong thành Kiến Trung, đây quả thực là một sơ suất lớn. Chỉ bằng hôm nay chúng ta hãy tạm đặt thuật Kỳ Môn Độn Giáp qua một bên mà ra ngoài đi dạo, vậy thì mới không uổng phí thời tiết đẹp hiện giờ.”

Thẩm Hành trầm ngâm một lát rồi mỉm cười nói: “Hiếm khi A Uyển có lòng như thế, vậy chúng ta hãy ra ngoài đi dạo thôi.”

Ra ngoài cùng với Thẩm Hành võ nghệ cao cường, ngay đến thị vệ tôi cũng chẳng buồn mang theo, sau lưng chỉ có một mình Đào Chi theo hầu. Kiến Trung là đô thành của Thiên Long triều, trên đường xe cộ nườm nượp, hàng quán liên kề, mức độ ồn hoa khôi cần phải nói. Tôi và Thẩm Hành chậm rãi bước đi trên đường, có lẽ vì tướng mạo và khí chất của y quá ưu xuất chúng nên từ khi chúng tôi ra khỏi vương phủ tới giờ thường xuyên có các cô nương giả bộ vô tình đưa mắt liếc qua.

Tuy Thẩm Hành chưa từng nói rõ về thân phận của mình nhưng hôm đó tôi đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa mẹ và huynh trưởng, cho nên biết y là người Đại Phụng triều. Nghe nói Đại Phụng triều dân phong nề nếp, con gái không được xuất đầu lộ diện bên ngoài, dù chỉ là bước chân ra khỏi cửa cũng cần đeo mạng che mặt. Còn Thiên Long triều chúng tôi dân phong cởi mở, dù một cô nương chưa xuất giá liếc mắt đưa tình với nam tử mà mình vừa ý ngay ngoài đường thì cũng chẳng có ai dị nghị, nếu hai người có thể vì thế mà nên duyên thì thậm chí còn có thể trở thành một phen giai thoại cũng chưa biết chừng.

Tôi lo Thẩm Hành không thể thích ứng với điều này, bèn nhỏ giọng nói: “Sư phụ không cần phải để tâm, nữ tử ở Kiến Trung đa phần đều như vậy cả. Bọn họ không có ác ý gì đâu, chỉ tại sư phụ quá ưu tú nên bọn họ mới nhất thời cảm lòng không đậu...”

Thẩm Hành mỉm cười nói: “Ngay từ đầu tiên gặp A Uyển, ta đã hiểu được đôi chút về dân phong của Thiên Long triều rồi.”

Nhớ lại tình cảnh trong lần đầu gặp mặt Thẩm Hành, tôi không kim được có chút thẹn thùng, khi đó không ngờ tôi lại đi hỏi y có thể dạy tôi thuật phòng the hay không, so với điều này, việc các nữ tử nhìn lên kia thực sự chẳng đáng kể gì.

Tôi hơi hất hàm, buông lời trêu chọc: “Các cô nương Thiên Long triều đều nhiệt tình xinh đẹp, sư phụ chỉ bằng hãy tìm cho con một sư nương ở Thiên Long triều đi. Con thấy vị cô nương áo vàng ngồi ở chỗ kia quả thực không tệ chút nào.”

Thẩm Hành liếc mắt nhìn tôi, nói: “Các cô nương Thiên Long triều đúng là đều xinh đẹp nhiệt tình.” Ánh mắt Thẩm Hành trở nên sâu thẳm, tôi vừa mới ngược lên đã như bị hút vào trong đôi mắt đó. Chỉ nghe y nói tiếp: “Ngay từ ngày đầu tiên gặp A Uyển, ta cũng đã biết được điều này rồi.”

Ồ, Thẩm Hành đang khen tôi xinh đẹp hay sao?

Tôi vui vẻ nói: “Thế nên con mời bảo sư phụ đi tìm một cô nương Thiên Long triều về làm sư nương cho con. Với tướng mạo tuấn tú của sư phụ và dung nhan mỹ miều của sư nương tương lai, nếu sinh con trai thì ắt sẽ đẹp tựa Phan An, nếu sinh con gái thì cũng sẽ là một trang tuyệt sắc.” Tôi đưa tay sờ cằm, trầm ngâm nói: “Sư phụ, hay là thế này đi, chờ ngày sau con thành thân rồi cũng sinh con đẻ cái, chúng ta hãy hứa hôn cho lũ nhỏ, như thế con với sư phụ sẽ thân càng thêm thân đây.”

Lời của tôi vừa mới dứt, Thẩm Hành gần như đã lập tức quay đầu lại, khuôn mặt trở nên hết sức lạnh lùng. Tôi có thể nhìn ra Thẩm Hành đang không vui, nhưng tôi rất cuộc đã chọc giận y chỗ nào chứ? Đang khi tôi nhìn y chăm chú, y đột nhiên tăng nhanh tốc độ bỏ tôi lại phía sau, khiến tôi chỉ còn có thể nhìn thấy bóng lưng y mà thôi.

Đào Chi nhỏ giọng nói: “Quận chúa, có lẽ Thẩm công tử không thích hứa hôn cho trẻ con đâu.”

Tôi nhủ thầm: Sư phụ đúng là nhỏ mọn, không phải chỉ là hứa hôn cho lũ nhỏ thôi sao, rõ ràng chẳng có gì ghê gớm cả. Hơn nữa con của bốn Quận chúa đây lẽ nào lại kém được ư? Rồi tôi bèn tức tối trừng mắt nhìn theo bóng lưng Thẩm Hành.

Thẩm Hành dường như cảm nhận được, đột ngột xoay người lại. Về mặt còn chưa kịp thu về của tôi lập tức bị Thẩm Hành nhìn thấy hết, y liền bước về phía tôi. Tôi hỏi: “Sư phụ, lẽ nào sư phụ chê ghét người Thiên Long triều?”

“Không phải.”

Tôi lại hỏi: “Vậy sư phụ chê ghét con của A Uyển ư?”

Khuôn mặt hơi run lên, Thẩm Hành dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt vốn hồng hào sau nháy mắt đã trở nên tái nhợt, những tia đau khổ và hối hận liên tục thoáng qua. Tôi không ngờ sư phụ lại có phản ứng dữ dội như vậy, thế là vội vàng nói: “Con chỉ nói đùa thôi, sư phụ đừng để bụng.”

“Ta...” Thẩm Hành mở lời một cách khó khăn. Tôi phát hiện bàn tay dưới tay áo của y đã nắm chặt lại thành quyền, mãi một lúc sau mới chậm rãi buông ra. “A Uyển, xin lỗi.” Dừng một chút, Thẩm Hành lại tiếp: “Ta không chê ghét gì con của con, con của A Uyển ta thương yêu còn chẳng kịp ấy chứ, sao có thể chê ghét được. Vừa rồi ta không hề giận con, có điều ta từng lập lời thề, đời này không phải nàng ấy thì sẽ không cưới ai. Bây giờ nàng ấy còn chưa biết ta, đường tình dang dở, nếu ta đồng ý với con, chỉ e sẽ làm con của con bị lỡ dở mất.”

Đào Chi chợt nói: “Hóa ra Thẩm công tử đã có ý trung nhân rồi.”

Lại một chữ tình, tôi lập tức mất hết hứng thú. Vừa hay lúc này bụng lại đang đói, thế là tôi bèn cười nói: “Sư phụ, đã tới thành Kiến Trung rồi thì nhất định phải ghé thăm Nhất Phẩm lâu. Bây giờ đang là buổi trưa, cũng tới lúc dùng bữa rồi, chúng ta tới Nhất Phẩm lâu thôi.”

Thẩm Hành khẽ nói: “Được.”

Nhất Phẩm lâu ở cách chỗ hiện giờ khá xa, chúng tôi phải đi mất chừng một tuần hương mới tới nơi. Tôi và huynh trưởng từng đến đây nhiều lần, chương quỹ và tiểu nhị ở Nhất Phẩm lâu đều nhận ra tôi. Tôi vừa bước chân qua cửa, tiểu nhị lập tức tươi cười bước tới hành lễ: “Quận chúa vạn phúc, mời qua bên này, mời qua bên này.”

Đi lên lầu rồi, tiểu nhị dẫn tôi tới trước cửa phòng nhị phẩm, sau đó đẩy cửa ra, nói: “Quận chúa, mời vào trong.”

Tôi dừng chân lại hỏi: “Trong phòng nhị phẩm đã có người rồi sao?”

Nhất Phẩm lâu được xây ngay bên bờ sông, các phòng riêng ở đây đều được đặt tên theo số, số càng nhỏ thì cảnh sông nhìn từ trong phòng ra ngoài lại càng đẹp, trong đó xếp hạng nhất đương nhiên là phòng nhất phẩm rồi.

Trên mặt lộ rõ vẻ hoang mang, tiểu nhị run rẩy trả lời: “Dạ bẩm Quận chúa, có người rồi ạ.”

Tôi vốn không phải hạng người ý vào quyền thế hoành hành bá đạo, sau khi suy nghĩ một chút bèn nói: “Người hãy qua phòng nhị phẩm nói xem người ở đó có bằng lòng đổi phòng với bọn ta không. Nếu bằng lòng, tiền cơm trưa nay của bọn họ cứ tính cho ta, bọn họ lần sau mà tới nữa cũng cứ tính cho ta luôn nhé.”

Tiểu nhị tỏ ra khó xử nói: “Quận chúa, chuyện này... chuyện này...” Gã cứ lắp ba lắp bắp, chẳng rõ là định nói cái gì. Tôi nghe mà không kim được, nhíu chặt đôi mày, lòng thầm không vui.

Thẩm Hành chợt nói: “A Uyển, ta thấy phòng nhị phẩm cũng không tệ, cứ chọn gian này là được rồi.”

Nề mặt Thẩm Hành, tôi cố kìm con giận trong lòng xuống, nói: “Vậy thì chọn gian này đi.”

Tiểu nhị đưa mắt liếc nhìn Thẩm Hành vẻ cảm kích, rồi lại hỏi tôi: “Quận chúa, vẫn theo lệ cũ chứ ạ?”

Tôi hỏi Thẩm Hành: “Sư phụ dùng bữa có điều cảm kỳ gì không?”

Thẩm Hành lắc đầu.

Tôi xua tay nói: “Vậy hãy theo lệ cũ đi.”

Tiểu nhị nói: “Thức ăn sẽ được mang lên ngay, phiền Quận chúa đợi cho một lát.” Không lâu sau, chương quỹ của Nhất Phẩm lâu mang lên một bình rượu, tươi cười rạng rỡ nói: “Gần đây Nhất Phẩm lâu mới ủ được một loại rượu mới, đó là rượu nho. Loại rượu này vị ngọt mà không dễ say nên tại hạ đặc biệt mang lên đây mời Quận chúa thưởng thức.”

Tôi biết vị chương quỹ này tới đây là để thỉnh tội với tôi, có điều nể mặt loại rượu mới mà y mang lên, bản Quận chúa không tính toán với y nữa, gật đầu nhận lấy.

Đào Chi cầm bình rượu rót cho tôi và Thẩm Hành mỗi người một chén. Tôi nhấp thử một ngụm, thấy quả đúng như lời chương quỹ nói, vị rất ngọt, thế là liền uống cạn. Đào Chi lại rót cho tôi chén nữa, sau khi uống xong chén thứ hai, tôi cất lời cảm thán: “Thức rượu này mùi vị đúng là không tệ, sau khi dùng bữa xong hãy kêu chương quỹ mang mấy vò tới phủ nhé.”

Thẩm Hành chợt nói: “Nếu con thích, đợi hôm nào rảnh ta có thể thử ủ rượu cho con.”

Tôi nghe thấy thế thì hai mắt sáng rực lên. “Thật sao?”

Thẩm Hành mỉm cười nói: “Có điều con không được uống nhiều, sức khỏe của con bây giờ không cho phép uống rượu quá độ.”

Tôi cười hi hi, nói: “Con biết mà, phạm việc gì cũng đều không thể quá độ, lời này con vẫn luôn ghi nhớ kỹ trong lòng.”

Đào Chi đưa mắt liếc tôi, rồi lại nhìn Thẩm Hành, vẻ mặt hết sức quái dị.

Tôi đã chú ý tới điều này, bèn hỏi: “Đào Chi, ngươi có vẻ mặt gì vậy hả?”

Đào Chi khê ho một tiếng, đáp: “Bẩm Quận chúa, Đào Chi cảm thấy...”

“Cảm thấy cái gì?”

“Cảm thấy phen đối đáp giữa Quận chúa và Thẩm công tử vừa rồi rất giống với Vương gia và Vương phi thường ngày...”

Thẩm Hành khê cười một tiếng, bộ dạng xem chừng rất vui vẻ. Tôi không biết những lời vừa rồi của Đào Chi có sao lại có thể khiến y vui như vậy, đang định hỏi cho rõ ràng thì từ trong phòng nhất phẩm ở phía đối diện bỗng vang tới tiếng đàn, sau đó chợt dừng lại một chút rồi một khúc nhạc cổ trồn vẹn được gảy lên như nước chảy mây trôi.

Tôi cả mừng, là Dịch Phong.

Tôi từng được nghe Dịch Phong gảy đàn nhiều lần, biết rằng chỉ cần là khúc đàn mà y gảy thì bất kể là thê lương ai oán hay là khí thế bùng bùng, thậm chí là linh động uyển chuyển, y cũng đều có thể đưa tính tình của mình vào bên trong đó, khiến trong lòng điệu sinh ra mấy tia lạnh lùng, từ đó tạo thành một phong cách hết sức đặc biệt.

Tôi đứng phất dậy, quên mất cả việc Thẩm Hành còn đang ngồi ở chỗ đối diện với mình, định chạy thẳng qua phòng nhất phẩm. Hiếm khi có dịp ra ngoài, vậy mà lại có thể gặp được Dịch Phong, điều này thực khiến tôi vui mừng quá đỗi. Nhưng tôi vừa mới xoay người và đi được mấy bước thì giọng của Thẩm Hành đã vang lên: “A Uyển, Dịch Phong đang ở trong phòng nhất phẩm, vậy thì Thái tử ắt cũng đang ở trong đó.”

Tôi ngẩn ra, ngoảnh đầu lại nhìn Thẩm Hành.

Thẩm Hành hờ hững nói: “Nếu chỉ có một mình Dịch Phong, vừa rồi tiểu nhị đã chẳng sợ đến nỗi không dám đi hỏi thử đâu.”

Lời này quả là rất có lý, vừa rồi gã tiểu nhị đó không có lý do gì mà lại cự tuyệt tôi, dù sao thân phận Quận chúa của tôi cũng đã được bày ra trước mặt gã rồi, trừ phi thân phận của người trong phòng nhất phẩm còn tôn quý hơn cả tôi. Hơn nữa Dịch Phong vốn thích yên tĩnh, quyết không bao giờ một mình đến Nhất Phẩm lâu, trừ phi là cùng với khách. Ngoài ra, việc Dịch Phong được Thái tử bao trọn là điều mà ai cũng biết, ắt chẳng có người nào dám vuốt râu hùm.

Cho nên, Thẩm Hành nói rất đúng.

Người ở trong phòng nhất phẩm ắt hẳn chính là Thái tử và Dịch Phong.

Xem ra Thẩm Hành quả đúng là tâm tư tinh tế, vừa rồi nếu không có y nhắc nhở, tôi nhất định đã tùy tiện xông bừa vào trong đó. Mà hiện giờ lập trường của cha và huynh trưởng lại đang có vấn đề, nếu như tôi không may chọc giận Thái tử, vậy thì kết cục cuối cùng e là sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Có điều...

Sao Thẩm Hành lại biết người gảy đàn là Dịch Phong nhỉ?

Tôi vốn muốn hỏi Thẩm Hành một câu như thế, nhưng tí mĩ ngầm lại, trước đó Thẩm Hành cũng từng được nghe Dịch Phong gảy đàn một lần rồi, với tâm tư tinh tế của y, muốn đoán ra tuyệt đối không phải là chuyện khó. Hơn nữa cha cũng đã nói rồi, Thẩm Hành là cao nhân, mà suy nghĩ của cao nhân thì không thể bó buộc bằng lẽ thường được, nói cho dễ hiểu thì tâm tư của cao nhân tốt nhất là đừng nên suy đoán.

Khi thức ăn được đưa lên, tôi và Thẩm Hành đang trò chuyện rất vui vẻ.

Nghe Thẩm Hành nói tới việc bản thân ẩn cư trong núi sâu, tôi không kìm được tò mò hỏi: “Với tài năng của sư phụ, nếu muốn thì nhất định có thể kiếm được một chức quan ở Đại Phụng triều, mà tuổi tác sư phụ cũng không lớn, tại sao lại đi ẩn cư vậy?”

Thẩm Hành khẽ nhấp một ngụm rượu nho, lại đặt ly rượu xuống, sau đó mới nhìn tôi, nói: “A Uyển có từng nghe qua điển cố Khương Thái Công câu cá bao giờ chưa?”

Tôi giật mình bừng tỉnh, danh tiếng của Thẩm Hành đã vang tới tận Thiên Long triều, vậy thì ở Đại Phụng triều nhất định là khỏi cần phải nói. Một người tài như vậy đi ẩn cư nơi núi rừng, nếu quân vương Đại Phụng triều xem trọng hiền tài, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ phái người đi đón Thẩm Hành ra làm quan.

Cái gọi là người có lòng tự sẽ mắc câu[2] chính là như vậy.

[2] Tương truyền Khương Thái Công hay ngồi câu cá bên bờ sông bằng lưỡi câu thẳng. Một người tiểu phu đi qua hỏi ông tại sao lại làm như vậy, ông liền đáp cái ông câu không phải là cá, mà là minh chủ, người có lòng tự sẽ mắc câu. Về sau ông quả nhiên được Tây Bá Hầu Cơ Xương, cũng chính là Chu Văn Vương sau này, mời về phò trợ, để rồi từ đó giúp nhà Chu diệt nhà Thương, góp phần lập nên sự nghiệp nhà Chu kéo dài hơn 800 năm, là triều đại kéo dài nhất trong lịch sử Trung Quốc. Đây chính là điển cố Khương Thái Công câu cá - người có lòng tự sẽ mắc câu.

Tôi nói: “Sư phụ quả là cao kiến.” Được mời ra làm quan với chủ động xin làm quan là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, bên nào cao bên nào thấp chỉ nhìn thoáng qua là đã rõ ràng.

Thẩm Hành chợt hỏi: “Con với Dịch Phong quen nhau như thế nào vậy?”

Tôi bất giác có chút sững sờ, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Hành lúc này thì hình như y rất có hứng thú với việc tôi và Dịch Phong quen nhau như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1: Thái tử

Nói đến Dịch Phong, tôi không thể không nhớ lại chuyện mấy năm trước. Sở dĩ tôi hay đến Tần lâu Sở quán kỳ thực đều là do huynh trưởng mà ra cả. Huynh trưởng có một đám bạn bè tệ hại, mấy năm trước khi huynh ấy đến tuổi cập quán[1], đám bạn liền hò nhau nói là phải đưa huynh ấy đi ăn mặn. Tôi khi đó còn chưa biết ăn mặn có nghĩa là gì, cứ nghĩ huynh trưởng muốn bỏ tôi lại mà đi tìm thú vui một mình, thế là bèn khóc lóc đòi đi theo. Huynh trưởng xưa nay vốn chẳng có cách nào với tôi, cuối cùng đành để tôi nữ cải nam trang, sau đó lên lút mang tôi tới Tần lâu Sở quán.

[1] Tuổi cập quán tức là tuổi đội mũ, ý chỉ rằng người con trai ở tuổi này là đã thành niên.

Tần lâu Sở quán được chia ra làm hai khu vực ở ngay cạnh nhau, phía bên trái là Quán Phương quán, phía bên phải là Nam Phong quán, chính giữa có một con đường nối liền, có thể tự do đi lại giữa hai nơi với nhau. Huynh trưởng cùng đám bạn kia vừa mới đi vào Quán Phương quán liền được một đám oanh oanh yến yến vây chặt lấy, thứ mùi phấn son nồng đậm ở đó làm tôi buồn nôn, cuối cùng không kìm được phải lên trốn ra ngoài.

Tần lâu Sở quán quá lớn, tôi lại không biết đường, vì thế khi ra đến bên ngoài thì đã quên mất đường về. Hồi đó tuổi tôi còn nhỏ, người khác chẳng thể nhận ra tôi là nữ cải nam trang, tôi bèn kéo một người qua đường lại rồi mô tả bộ dạng của huynh trưởng, hỏi y xem có từng nhìn thấy hay không. Y tỏ ra hết sức nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó mới trả lời: “Một công tử tuấn tú như vậy chắc chỉ có ở bên Nam Phong quán thôi.”

Bây giờ nghĩ lại, người đó nhất định là cho rằng tôi muốn đi tìm kỹ nam.

Có điều khi đó tôi nào có biết, thấy y có bộ dạng nghiêm túc như thế thì liền tin ngay là y từng gặp huynh trưởng của mình. Dưới sự chỉ dẫn của y, tôi đã tới Nam Phong quán, thế rồi vô tình xông vào trong Tùy Phong các - nơi ở của Dịch Phong.

Dịch Phong hồi ấy còn chưa phải là kỹ nam hạng nhất của Nam Phong quán nên tôi mới có thể dễ dàng xông vào trong tùy Phong các như vậy.

Sau đó tôi đã gặp được Dịch Phong.

Y vận một chiếc áo dài màu xanh lá trúc có ống tay áo rộng, trên gối đặt một chiếc gối huyền cầm, đầu hơi cúi xuống, đang hờ hững chỉnh lại dây đàn, những tiếng đàn tình tang thảnh thỏa lại vang lên. Đó rõ ràng chỉ là những âm thanh rời rạc không thành làn điệu nhưng lọt vào tai tôi lại chẳng khác gì tiếng nhạc trên trời.

Tôi đi tới trước mặt Dịch Phong, tươi cười rạng rỡ, nói: “Trông người thật giống với chậu trúc xanh được trồng trong phủ nhà ta.” Tôi bấy lâu nay vẫn luôn đứng trước mọi thứ nhưng chẳng hiểu sao lại có một thứ cảm giác quen thuộc với Dịch Phong, thành ra lúc nào cũng chỉ muốn được ở gần bên y.

Dịch Phong không kim được hơi cau mày lại, nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị.

Tôi chẳng để tâm tới bộ dạng đó của y, cười híp mắt nói tiếp: “Ta tên là Tiêu Uyển, còn ngươi tên gì vậy?”

Dịch Phong vẫn đang cau mày, có điều trong mắt lại xuất hiện thêm một tia cổ quái: “Quận chúa của phủ Tây Lăng Vương?”

Tôi khẽ gật đầu, cười nói: “Ta thích tiếng đàn của ngươi, sau này bọn Quận chúa sẽ bảo kê cho ngươi.”

Đúng lúc này, từ bên ngoài chợt vang vào tiếng huynh trưởng gọi tôi, tôi mò mẫm trong vạt áo một lúc, cuối cùng lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Dịch Phong, nói: “Lần sau ta sẽ lại tới tìm ngươi, nói trước nhé, lúc đó ngươi phải gây đàn cho ta nghe đây.”

Sau khi ra ngoài, tôi bị huynh trưởng mắng té tát cho một trận, có điều trong lòng lại vẫn mừng thầm, bởi lẽ mười mấy năm qua cuộc sống của tôi vô cùng nhợt nhạt, hôm nay rốt cuộc đã có một chút thay đổi rồi, điều này làm tôi hưng phấn đến độ chỉ muốn khoa chân múa tay ngay tại chỗ.

Từ sau lần vô tình gặp gỡ Dịch Phong, cứ mỗi khi cha mẹ không chú ý là tôi lại lén chạy đến Nam Phong quán, dần dà trở nên quen thân với Dịch Phong, đến sau này ngay cả tú bà cũng biết thân phận của tôi, có điều lại không dám để lộ ra ngoài. Huynh trưởng biết tôi thích nghe Dịch Phong gây đàn thì không hề ngăn cản, thậm chí còn giúp tôi che giấu nữa. Cho nên mãi đến bây giờ, việc tôi và Dịch Phong có giao tình khá sâu sắc vẫn chẳng có mấy người hay biết.

Quá trình quen biết giữa tôi và Dịch Phong vốn cũng không có gì là mờ ám không thể cho người khác biết, thế là tôi sau khi trầm ngâm một lát bèn kể lại vắn tắt mọi chuyện cho Thẩm Hành nghe. Khi kể đến đoạn tôi nhìn thấy Dịch Phong lần đầu, Thẩm Hành chợt chen vào hỏi: “Con thực sự có một thứ cảm giác quen thuộc khó mà miêu tả bằng lời với Dịch Phong ư?”

Tôi cắt lời cảm khái: “Trên đời nếu như có kiếp trước kiếp này, vậy thì trong kiếp trước con và Dịch Phong nhất định là có quen biết.”

Thẩm Hành không nói thêm gì nữa, ánh mắt lấp lóe, lắng lắng nghe tôi kể hết quá trình quen biết Dịch Phong. Sau khi kể xong, tôi cảm thấy hơi khát, muốn uống thêm một ly rượu nho nữa, nhưng Thẩm Hành lại tự tay rót cho tôi một chén trà, nói: “Rượu nho tuy là rượu hoa quả nhưng cũng không nên uống quá nhiều.”

Tôi nói: “Con mới uống có ba chén thôi mà.”

Thẩm Hành nói: “Không, con đã uống được ba chén rồi rồi. Ban đầu là hai chén, khi bắt đầu kể đến Dịch Phong con liền uống nửa chén, Đào Chi lập tức rót đầy lại cho con. Sau đó, khi kể đến đoạn bị huynh trưởng mắng cho một trận, con lại uống cạn nguyên một chén nữa.”

Đào Chi nói: “Quận chúa, Thẩm công tử nói đúng đấy, người quả thực đã uống được ba chén rượu nho rồi.”

Tôi không kim được thầm tắc lưỡi, vừa rồi Thẩm Hành rõ ràng là đã tập trung tinh thần nghe tôi kể chuyện, thế mà không ngờ lại vẫn nhớ được việc tôi đã uống bao nhiêu ly rượu. Tôi cười khan một tiếng, cũng không có chấp nữa, đón lấy chén trà Thẩm Hành đưa cho rồi uống cạn.

Lại ngồi thêm một lát nữa, tôi nói: “Trong thành Kiến Trung còn có không ít nơi thú vị, bây giờ cơm nước đã xong xuôi cả rồi, sư phụ, chúng ta tiếp tục ra ngoài du ngoạn nhé?”

Thẩm Hành gật đầu.

Thế là ba người chúng tôi bèn đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng nhị phẩm. Khi Đào Chi mở cửa phòng, vừa khéo phòng nhất phẩm cũng đang mở ra. Hai gian phòng này vốn nằm đối diện nhau, bây giờ cửa cùng mở, ba người chúng tôi tự nhiên biến thành đứng mặt đối mặt với Thái tử điện hạ và Dịch Phong ở trong phòng nhất phẩm.

Tôi tuy là Quận chúa tôn quý nhưng vì từ nhỏ đã yếu đuối nhiều bệnh, thành ra chưa từng vào cung diện kiến Hoàng đế, Hoàng hậu bao giờ, lại càng chưa từng được gặp Thái tử. Có điều hiện giờ trước mắt chỉ có hai người, tôi muốn không nhận ra người nào là Thái tử điện hạ cũng không được.

Tôi chậm rãi khom người hành lễ: “Bình Nguyệt báii kiến Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ vạn phúc.”

Bình nguyệt là phong hiệu của tôi, năm xưa khi cha được phong làm Tây Lăng Vương, tôi cũng nhân tiện được sắc phong làm Bình Nguyệt Quận chúa. Có điều thường ngày trong phủ cái tên này chẳng bao giờ được dùng, cha mẹ thì cũng không mấy khi gọi tôi là Bình Nguyệt, chỉ vào những dịp yến tiệc long trọng trong cung, khi người khác nhắc đến tôi, cha mẹ mới nói tiểu nữ Bình Nguyệt thế này, tiểu nữ Bình Nguyệt thế kia. Tóm lại, trong giới quyền quý ở Thiên Long triều, Bình Nguyệt Quận chúa tôi đây có thể nói là khá kín tiếng.

Thái tử mãi vẫn chẳng kêu tôi bình thân, nhưng tôi lại cảm giác được có một ánh mắt đang lắng lắng quan sát mình. Tôi vốn có trực giác khá chuẩn, thậm chí đoán Thái tử nhất định đã biết được việc giữa tôi và Dịch Phong, thế là mới không ư gì tôi, bây giờ có dịp còn định gây khó dễ cho tôi nữa.

Nhưng Thái tử là hoàng đế tương lai, còn tôi thì chỉ là con gái của thần tử, tôi thực sự không muốn gây rắc rối cho cha mẹ, nên đành cắn chặt răng, giữ cho thân thể không động đậy.

“Bình Nguyệt.” Thái tử lăm bắm lặp lại tên tôi rồi chợt cười khẽ một tiếng, nói: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra là con gái của Tây Lăng Vương, em gái bảo bối của Văn Chi.”

Nghe giọng điệu của Thái tử, trái tim tôi bất giác giật thót một cái. Thái tử gọi thẳng tước vị của cha tôi nhưng lại đi gọi tên tự của huynh trưởng, hai bên thân sơ thế nào khỏi cần suy nghĩ cũng đã rõ ràng. Còn nhớ lần trước Thẩm Hành từng nói với tôi, cha đứng về phe tam Hoàng tử, còn huynh trưởng thì lại theo phe Thái tử, bây giờ Thái tử nói về thân phận của tôi như thế, thật chẳng rõ ý định trông vào lập trường của cha mà trừng phạt tôi hay là định nề mặt huynh trưởng mà tha cho tôi nữa.

Lúc này, Dịch Phong đột nhiên hành lễ với tôi: “Bình Nguyệt Quận chúa vạn phúc.”

Tôi biết là Dịch Phong đang giúp tôi, vì nếu Thái tử không để tôi đứng dậy, tôi cũng không cách nào kêu Dịch Phong đứng dậy được. Quả nhiên Dịch Phong rất được Thái tử xem trọng, Thái tử rất nhanh đã cất giọng ẻo ỏi nói: “Đứng dậy đi, bây giờ ta đang vi hành bên ngoài, các thứ nghi lễ trong cung cứ tạm gác qua một bên là được rồi.”

Đào Chi lập tức đỡ tôi đứng dậy, tôi còn chưa kịp nói gì với Dịch Phong thì y đã được Thái tử đích thân đỡ dậy rồi. Chính vào lúc này tôi đã nhìn rõ khuôn mặt của Thái tử, thế là bất giác cả kinh, y trời sinh là nam nhưng không ngờ lại mang tướng nữ, đôi mắt hoa đào đẹp đến nỗi khiến tôi thân là nữ tử mà cũng không kìm được phải tự thẹn chẳng bằng.

Đặc biệt là lúc này, y và Dịch Phong đứng thân mật cạnh nhau, người ngoài thoát nhìn e còn ngỡ là có vị tiểu thư nhà giàu nào đó ra ngoài tìm niềm vui thú.

Có điều tôi cũng biết những người ở ngôi cao tính khí thường không được tốt lắm, tôi cứ nhìn chằm chằm vào y thì cũng không hay, thế là chỉ liếc thoáng qua đã lập tức cúi đầu.

Cha thường dặn tôi làm người phải kín tiếng, lúc ở bên ngoài chớ nên chọc giận đám quyền quý, đặc biệt là người nhà họ Tư Mã. Mà vị này còn là Thái tử của nhà họ Tư Mã nữa, tôi đoán chừng dù mình có mười cái mạng cũng chẳng dây được với y, đặc biệt là bây giờ thế cục còn chưa rõ ràng, nếu tôi không cẩn thận đắc tội với Thái tử, sau này y đăng cơ trở thành hoàng đế, vậy thì tôi đừng hòng còn đất sống ở Thiên Long triều.

Tôi ngấm ngấm cầu trời khấn Phật hy vọng gã này mau mau rời đi, nhưng ông trời dường như không chịu chiều theo ý tôi, giọng của Thái tử lại một lần nữa vang lên không nhanh không chậm: “Minh Viễn, đây chính là Tiêu Uyển mà ngươi thường nhắc đến đó ư?”

Minh Viễn là tên tự của Dịch Phong, nghe Thái tử gọi ra tên tự của Dịch Phong tôi không hề kinh ngạc, điều khiến tôi kinh ngạc là không ngờ Dịch Phong lại từng nhắc đến tôi trước mặt Thái tử.

Dịch Phong bình tĩnh trả lời: “Dạ phải.”

Thái tử đưa mắt liếc tôi: “Cũng chỉ vậy mà thôi, tầm mắt của Minh Viễn còn cần đề cao thêm mới được.”

Lúc này tôi chỉ mong Dịch Phong nói ngay một câu “dạ phải”, sau đó thì cùng vị Thái tử điện hạ khó hầu hạ này rời đi. Nào ngờ Dịch Phong lại đi nói hộ cho tôi: “Quận chúa là một cô nương rất tốt, nếu Thái tử điện hạ thường xuyên ở bên cạnh Quận chúa thì nhất định sẽ phát hiện ra được những chỗ tốt của Quận chúa.”

Thái tử để lộ bộ dạng như cười mà không phải cười, miệng không ngừng lẩm bẩm hai chữ “rất tốt”, ánh mắt không thân thiện gì cho lắm lại một lần nữa lướt qua trên người tôi. Cuối cùng, y hơi nhếch khóe môi cười nhạt nói: “Minh Viễn đã nói là rất tốt thì nhất định là có lý do của mình, có điều...” Y chợt đổi giọng: “Ta không thích Minh Viễn khen ngợi bất kỳ người nào khác trước mặt ta.”

Dịch Phong mím chặt đôi môi, mãi hồi lâu sau mới khẽ đáp một tiếng “vâng”.

Tôi nhủ thầm vị Thái tử này quả đúng là có máu Hoạn Thư, chắc hẳn vì việc vừa rồi Dịch Phong khen tôi mà y đã nổi cơn ghen điên cuồng rồi. Có điều lời đồn xem ra không phải là giả, Thái tử thật sự rất xem trọng Dịch Phong. Nhưng làm bạn với vua như chơi với hổ, ở bên Thái tử ắt cũng chẳng dễ gì, tôi hoàn toàn không thể đoán được chút tâm tư nào của Thái tử cả.

Thái tử rốt cuộc đã chịu buông tha cho tôi, trước khi đi còn nhìn lướt qua tôi một chút, cũng nhìn thoáng qua cả Thẩm Hành sau lưng tôi, như ánh mắt không hề dừng lại. Tôi thầm cảm thấy ngạc nhiên, dung mạo của Thẩm Hành còn ở trên Dịch Phong nữa, Thái tử đã nhìn trúng Dịch Phong, lẽ ra cũng nên nhìn trúng Thẩm Hành mới phải, nhưng vừa rồi y lại chỉ hờ hững nhìn thoáng qua, căn bản chẳng hề để Thẩm Hành vào mắt, thậm chí còn chẳng để lộ lấy một tia ngạc nhiên và tán thán nào.

Tôi nghĩ bụng, lẽ nào đây chính là “tình yêu chân chính” mà Lê Tâm từng nói tới?

Tôi hình như đã gây họa, mầm mống của tai họa chính là từ tên khốn Tư Mã Cần Du đó mà ra. Tư Mã Cần Du là tên húy của Thái tử, đương nhiên, tôi thực ra chỉ dám hò hét tên hán trong lòng mà thôi. Ngày đó sau khi về phủ, tôi cứ ngỡ chuyện này đã qua rồi, nào ngờ ngày hôm sau trong lúc trò chuyện với một đám quan viên triều đình sau buổi châu sớm, Tư Mã Cần Du chẳng biết giờ chứng gì mà chợt lại hờ hững nói: “Nghe nói Bình Nguyệt Quận chúa đã hoàn toàn lành bệnh rồi, xin chúc mừng Tây Lăng Vương.”

Cha tôi lúc ấy vừa hay đi ngang qua, đành cười gượng một tiếng coi như đáp lại.

Chuyện này là do huynh trưởng chính miệng nói với tôi, huynh trưởng còn nói khi đó sắc mặt cha khó coi vô cùng, mà sắc mặt tam Hoàng tử cũng chẳng dễ coi gì cho cam.

Tôi không rõ Tư Mã Cần Du rốt cuộc có bụng dạ gì, nhưng hôm đó sau khi cha về phủ, tôi lập tức bị ông gọi đến. Tôi đành thành thực kể lại từ đầu đến cuối chuyện mình tình cờ gặp gỡ Thái tử, cha sau khi nghe xong liền trầm ngâm một lát rồi lại gọi Thẩm Hành tới, hỏi xem tình hình sức khỏe của tôi bây

giờ ra sao.

Thẩm Hành đáp: “Đã không còn vấn đề gì lớn.”

Sắc mặt dịu đi một chút, cha khẽ thở dài nói: “Vậy thì tốt.”

Sau khi cha rời đi, tôi tò mò hỏi Thẩm Hành: “Sư phụ, cha con có ý gì vậy?”

Thẩm Hành khẽ đáp: “A Uyển có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ phải bước chân vào giới nữ tử quyền quý của Thiên Long triều. Sau khi Thái tử nói ra những lời đó, thời gian tới chắc A Uyển không có ngày nào được rảnh rỗi đâu.” Hơi dừng một chút, Thẩm Hành lại tiếp: “Thuật Kỳ Môn Độn Giáp cứ tạm gác lại đã, chờ sống gió qua đi ta sẽ lại tiếp tục dạy con.”

Không đầy năm ngày sau, vương phủ đã nhận được đủ các loại thiệp mời. Nhìn đồng thiệp mời chất cao như núi trước mặt, tôi chỉ hận không thể đá bay tên khốn Tư Mã Cần Du đó xuống sông để giải mối hận trong lòng. Nhưng thiệp mời đã được đưa đến rồi, nếu tôi mà không đi thì sẽ mang tiếng là kiêu căng phách lối, thế là cuối cùng tôi đành đi gặp gỡ tất cả những người mà mình không muốn đắc tội.

Tôi không biết tên khốn Tư Mã Cần Du đó còn nói gì nữa, nhưng mỗi lần tôi đi phở ước, bắt kẻ là Công chúa, Quận chúa hay là thiên kim của phủ tướng quân, không có ai là không hỏi han tôi về Tư Mã Cần Du. Tôi kỳ thực mới gặp Tư Mã Cần Du duy nhất một lần, làm sao mà biết hắn ta thích ăn cái gì, thích mặc cái gì cơ chứ, còn chuyện tại sao đến tận bây giờ trong phủ của hắn vẫn chưa có thể thiệp thì tôi lại càng không thể nào biết được.

Nhưng bắt kẻ tôi có giải thích với bọn họ thế nào, bọn họ cũng chỉ đều mỉm cười tùm tùm nhìn tôi, trong mắt lộ ra những ta ám muội hết sức rõ ràng.

Tôi oan quá, còn oan hơn cả Đậu Nga[1] nữa!

[1] Nhân vật nữ chính trong vở kịch Cảm thiên động địa Đậu Nga oan của Quan Hán Khanh, thường được nhắc tới khi nói về những mối oan ức to lớn, khá giống với nhân vật Thị Kính ở Việt Nam.

Tại sao tuyết tháng Sáu[2] không vui chết tên khốn Tư Mã Cần Du đó luôn đi nhỉ?

[2] Tuyết rơi tháng Sáu là một tình tiết trong vở Cảm thiên động địa Đậu Nga oan nói trên, khi ấy trời đất vì cảm thương trước nỗi oan của Đậu Nga nên đã cho tuyết rơi vào giữa mùa hè.

Sau gần nửa tháng, tôi rốt cuộc đã được thanh nhàn. Khi thở vắn than dài với Thẩm Hành về những nỗi khổ mà mình phải chịu, tôi chỉ thiếu điều không nước mắt lưng tròng cầu xin y tranh thủ đêm nào thời cơ thuận lợi lên vào phủ Thái tử giúp tôi xử lý gã khốn Tư Mã Cần Du đó đi.

Thẩm Hành nghe xong thì không tỏ vẻ gì, chỉ cảm thán nhiên hỏi: “A Uyển hình như rất để tâm tới Thái tử điện hạ thì phải?”

Tôi giận dữ nói: “Hắn ức hiếp con như vậy, con có thể không để tâm tới hắn được sao?” Tên Thái tử điện hạ này đúng là đáng ghét quá chừng, đầu tiên là cướp lấy Dịch Phong, bây giờ lại còn ức hiếp tôi nữa, nếu có cơ hội tôi nhất định phải dán lên người hắn bốn chữ “con của xấu bụng”, ý rằng hắn không chỉ xấu xa mà còn là loại ngang ngược hay ý thể hiếp người nữa.

Thẩm Hành chăm chú nhìn tôi, trong cặp mắt dịu dàng ánh lên mấy tia sao động. Tôi bị nhìn như thế thì không khỏi có chút mất tự nhiên, bèn hỏi: “Sư phụ sao cứ nhìn con mãi vậy?”

Y không trả lời, chỉ khẽ nói: “Rượu nho ta đã ủ xong rồi, con có muốn uống không?”

Hai mắt sáng bừng lên, tôi đáp ngay: “Dạ có, có chứ.” Ngày đó sau khi từ Nhất Phẩm lâu trở về, tôi liền nhớ mãi mùi vị của rượu nho, lúc này liền không kìm được cười híp mắt nói: “Sư phụ quả là lợi hại, không cái gì mà không biết, ngay cả việc ủ rượu cũng làm được.”

Thẩm Hành thoáng lộ vẻ buồn bã nói: “Trước đây thời gian đằng đẳng, ta liền tranh thủ học lấy mấy thứ mới mẻ. Chờ sau này con...”

Tôi vô thức tiếp lời: “Chờ sau này con làm sao?”

“Mau uống thử đi, có hợp với khẩu vị của con không?” Thẩm Hành tự tay rót cho tôi một ly rượu, cất giọng ôn tồn. Tôi khẽ nhấp một ngụm, Thẩm Hành có chút căng thẳng nhìn tôi, dường như đang chờ mong điều gì. Tôi cười nói: “Rượu sư phụ ủ còn ngon hơn rượu của Nhất Phẩm lâu một bậc nữa.” Lời này của tôi cũng là thực lòng, vì tôi vốn hơi ưa ngọt, rượu nho mà sư phụ ủ độ ngọt vừa phải, không đậm cũng không nhạt, thực sự rất hợp với khẩu vị của tôi.

Thẩm Hành khẽ nở nụ cười, trong ánh mắt ánh lên mấy tia vui vẻ: “A Uyển gần đây có còn nằm mơ thấy giấc mơ đó nữa không?”

Nói ra kể cũng lạ, từ sau khi Thẩm Hành vào ở trong phủ, tôi liền không mơ thấy giấc mơ đó thêm lần nào nữa, tinh thần cũng ngày một tốt lên. Nghe y hỏi vậy, tôi lập tức lắc đầu đáp: “Dạ không.”

“Những giấc mơ khác thì sao?”

Tôi ỉm ỉm ngẫm lại, mơ thì tôi có nằm mơ, nhưng ai mà nhớ được mình đã mơ những gì chứ, cho nên tôi đáp: “Cái này thì con không nhớ lắm.”

Thẩm Hành suy nghĩ một chút rồi lại khẽ mỉm cười, không nhắc tới chuyện này nữa. Có điều, tôi để ý thấy trên khuôn mặt Thẩm Hành dường như thấp

thoảng có nét ưu sầu, bèn hỏi: “Con nghe Lê Tâm nói nửa tháng này sư phụ không mấy khi ở trong vương phủ, có phải là đã gặp chuyện gì ở bên ngoài rồi không? Nếu như có chuyện, A Uyển nhất định sẽ dốc hết sức phân ưu cho sư phụ.”

Thẩm Hành nói: “Không có gì.”

Tôi nói: “Con phong ba lần này coi như đã qua rồi, ngày mai sư phụ định dạy con cái gì?” Hoi dừng một chút, tôi thành thực khai nhận: “Con thực ra không có bao nhiêu hứng thú với thuật Kỳ Môn Độn Giáp đâu, hay là sư phụ hãy dạy con thứ khác đi.” Suy nghĩ một chút, tôi nói tiếp: “Chỉ bằng sư phụ hãy dạy con công phu quyền cước đi được không? Con thấy môn công phu ôm con nhảy lên nóc nhà của sư phụ đêm đó không tệ chút nào.”

“Được.”

Ngày hôm sau, ngay từ sáng sớm tôi đã thay một bộ quần áo chần, lại xoa tay nắn chân chuẩn bị theo Thẩm Hành học công phu quyền cước. Có điều tôi đã đánh giá quá cao bụng dạ của Tư Mã Cần Du, cứ ngỡ hấn giầy vò tôi nửa tháng sẽ dừng tay, ai ngờ khi tôi đang hào hứng chờ đợi Thẩm Hành thì gã thị vệ bên cạnh Tư Mã Cần Du đã đến trước, còn mang theo một tấm thiệp mời từ trong cung.

Gã thị vệ đó nói: “Giờ Hợi một khắc đêm nay trong cung có tổ chức tiệc mùa hạ, Thái tử điện hạ mong Bình Nguyệt Quận chúa hãy đến đúng giờ.”

Tiệc mùa hạ? Cái này thì quãng thời gian trước khi giao du với các nữ tử quyền quý kia tôi đã từng nghe nói tới rồi, hình như mỗi năm đều có một lần như vậy, đối tượng được mời đều là các công tử, tiểu thư có quyền có thế trong đô thành. Trước đây tôi chưa từng được mời, cứ ngỡ lần này cũng thế, nào ngờ Tư Mã Cần Du lại chưa chịu buông tha cho tôi. Nếu sớm biết Tư Mã Cần Du sẽ mời mình, tôi nhất định đã giả bệnh từ lâu rồi, nhưng bây giờ thị vệ của hắn ở ngay trước mắt, còn tôi thì đang trong bộ dạng hừng hực tinh thần, thực có muốn giả bộ cũng chẳng được.

Thế là tôi đành nhận lấy thiệp mời.

Hôm nay cần tham gia tiệc mùa hạ trong cung, tôi tất nhiên không thể theo sư phụ học công phu quyền cước được nữa. Tôi bèn bảo Lê Tâm đi nói với Thẩm Hành một tiếng, sau đó thì bắt đầu chuẩn bị cho bữa tiệc đêm nay.

Thái tử đích thân mời tôi dự tiệc, tin này sau khi truyền ra ngoài ắt sẽ tạo thành một cơn phong ba nữa đây.

Huynh trưởng cũng nhận được thiệp mời, cũng đi cùng với tôi. Trước khi đi, mẹ sợ tôi gây ra họa trong cung, liền dặn dò cẩn thận, lại kêu huynh trưởng nhớ đề mắt tới tôi. Thẩm Hành cũng ghé đến bên tai tôi nói nhỏ mấy lời.

Trên đường xe ngựa đi về phía hoàng cung, huynh trưởng hỏi tôi: “A Uyển, sư phụ muội đã nói gì với muội vậy?”

Tôi hơi đảo mắt một chút, đáp: “Y kêu muội uống ít rượu thôi, đừng quá chén.”

Huynh trưởng cười nói: “Hai người bọn muội thật chẳng giống thầy trò gì cả.”

Tôi cười hà hà, nói: “Muội với sư phụ chính là tri âm tri kỷ.”

Huynh trưởng mân mê miếng ngọc bội đeo bên hông, mãi một hồi lâu sau mới nói: “A Uyển, sư phụ muội thâm sâu khó dò, muội nhớ phải cẩn thận một chút.”

Tôi hơi sững người, kỳ thực trước khi đi sư phụ có nói với tôi một câu, kêu tôi phải cẩn thận Thái tử. Tôi biết huynh trưởng là người bên cạnh Thái tử, nên mới không nói điều này với huynh trưởng. Nhưng bây giờ huynh trưởng lại đi nói với tôi là phải cẩn thận sư phụ, chuyện này đúng là kỳ lạ quá chừng!

Huynh trưởng xoa đầu tôi, nói: “Nghe lời huynh trưởng quyết chẳng sai đâu. Thối đời hiểm ác, chỉ có người nhà mới không bao giờ hại muội.”

Tôi khẽ gật đầu, nói: “Huynh trưởng, bữa tiệc mùa hạ này là do Công chúa Văn Dương tổ chức đúng không? Phải chăng huynh được Công chúa Văn Dương mời đến?”

Huynh trưởng đưa mắt liếc nhìn thiệp mời của tôi một chút, nói: “Công chúa Văn Dương và Thái tử điện hạ đều là do Phán Nguyên Hoàng Hậu sinh thành, tình cảm rất tốt, Công chúa Văn Dương mời hay Thái tử mời kỳ thực không có gì khác nhau.”

Tôi ghé lại gần, tò mò hỏi: “Huynh trưởng, Thái tử điện hạ thực sự là một người hào nam sắc ư?”

Huynh trưởng nói: “Những lời này muội nói trước mặt ta thì được nhưng nhớ là đừng có nói trước mặt người khác đấy.”

Tôi ra sức gật đầu thật mạnh: “A Uyển biết mà, huynh trưởng mau nói đi!”

Huynh trưởng hạ thấp giọng nói: “Nói ra thì Thái tử và muội khá giống nhau đấy.”

“Giống nhau? Tức là sao?”

“Thái tử từ nhỏ đã thường xuyên nằm mơ thấy cùng một giấc mơ. Liễu Không đại sư ở chùa Bảo Ân từng xem mệnh cho Thái Tử, nói rằng chờ sau khi Thái tử gặp được người trong số mệnh của mình thì giấc mơ đó sẽ không đeo bám Thái tử nữa.”

Tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Dịch Phong là người trong số mệnh của Thái tử ư?”

Huỳnh trưởng đáp: “Có thể là vậy, cũng có thể không phải vậy.”

“Ôi, huỳnh trưởng đừng đánh đổ muối nữa.”

Huỳnh trưởng nói với giọng hết cách: “Chuyện của Thái tử điện hạ ta cũng chỉ biết được chừng ấy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Thái tử (tiếp)

Tôi lại tò mò hỏi tiếp: “Vậy Thái tử đã từng đụng đến Dịch Phong chưa?”

Huỳnh trưởng cốc đầu tôi một cái, mắng: “Những lời này mà muối cũng dám nói ra ngoài miệng à, nếu để cha nghe thấy, cha nhất định sẽ lột da muối đấy.” Rồi huỳnh trưởng lại cười, nói tiếp: “Có điều chuyện này muối hỏi đúng người rồi. Tuy Thái tử điện hạ đã bao trọn Dịch Phong mấy tháng nhưng lại chưa từng đụng đến y, cũng lắm chỉ mới bá vai bá cổ mà thôi.”

Tôi đưa ta mân mê cằm, trầm ngâm nói: “Đúng là lạ thật, muối cứ ngỡ rằng...”

Huỳnh trưởng lại cốc đầu tôi thêm cái nữa: “Ngỡ rằng cái gì? Sau này những lời như thế muối có mà giữ im trong bụng đừng nói ra. Hoàng cung là nơi người ăn thịt người, không giống vương phủ của chúng ta đâu.”

Tôi trề môi âm ức nói: “Huỳnh trưởng, huỳnh mà còn cốc nữa, A Uyển sẽ biến thành một cô nương ngốc nghếch đấy.”

Huỳnh trưởng tới lúc này mới đổi cốc thành xoa, nói: “Tóm lại, sau khi vào cung muối bớt nói linh tinh đi, nhớ chú ý quan sát tình hình xung quanh.”

Tôi đưa mắt liếc huỳnh trưởng: “Huỳnh trưởng, muối còn đang đợi huỳnh kiểm đại tâu về cho muối đấy, nhớ đừng làm bậy với Thái tử.”

Lại một cái cốc thật mạnh nữa giáng xuống đầu tôi, khiến tôi đau đến chảy nước mắt.

Sau khi đi qua cửa Nam trong cung, xe ngựa liền không thể đi tiếp nữa. Tôi và huỳnh trưởng cùng xuống xe đi bộ về phía ngự hoa viên - nơi tổ chức tiệc mùa hạ. Đường đi khá dài, có điều trên đường có huỳnh trưởng trò chuyện cùng nên tôi cũng không cảm thấy buồn chán lắm.

Đột nhiên, từ phía đằng xa có những tiếng lộc cộc vang lại. Huỳnh trưởng kéo tôi tránh sang một bên, thấp giọng nói: “Là xe ngựa của tam Hoàng tử đấy.”

Quảng thời gian trước, tôi đã giao du với không ít nữ tử quyền quý, do đó cũng đại khái nắm được quy củ trong cung. Phàm là người vào cung, sau khi đi qua cửa Nam thì không được sử dụng xe ngựa nữa. Tất nhiên cũng có ngoại lệ, chẳng hạn như Thái tử, chẳng hạn như Công chúa Văn Dương rất được Hoàng đế sủng ái, lại như tam Hoàng tử khi thể đang thịnh.

Tôi còn chưa được gặp tam Hoàng tử bao giờ, chỉ biết rằng tam Hoàng tử chính là do Hoàng quý phi đang đắc sủng nhất hiện nay sinh ra.

Khi xe ngựa đi ngang qua, tôi lén ngược mắt nhìn, vừa khéo lúc này rèm xe ngựa bị một con gió cuốn lên, thế là một khuôn mặt rất mực tuấn tú liền lộ vào tầm mắt tôi, nhưng rất nhanh sau đó đã trôi đi mất. Khi sắp tới ngự hoa viên, huỳnh trưởng lại cẩn thận dặn dò tôi thêm lần nữa: “A Uyển, muối phải nhớ lấy một điều, đó là trong cung không có người tốt, ai cũng đều thâm sâu khó lường.”

Tôi gật đầu.

Huỳnh trưởng lo lắng nói tiếp: “Thái tử điện hạ đích thân mời muối tham gia bữa tiệc này, ta đã nghĩ mãi nhưng vẫn không đoán được ý của Thái tử, đợi lát nữa tới ngự hoa viên muối nhớ phải tùy cơ ứng biến đấy.”

Tôi lại gật đầu lần nữa, sau đó ngoảnh khắp bốn phía xung quanh, khi thu ánh mắt về thì thấy huỳnh trưởng đang cau mày lại vẻ không vui: “A Uyển, vừa rồi muối có nghe ta nói không đấy?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Muội nghe rồi mà, nghe rồi mà, có điều... con người có ba cái gấp không nhin được, nhà xí trong cung nằm ở đâu vậy ạ?”

Huỳnh trưởng ngẩn ra, tôi liền nói lại lần nữa: “Huỳnh trưởng, A Uyển muốn vào nhà xí.”

Huỳnh trưởng rốt cuộc đã hiểu được là tôi muốn nói gì, bèn chỉ tay về phía đông: “Đi thẳng, rẽ phải, đi thẳng, rẽ trái, bên đó có nhà xí.”

Tôi khẽ gật đầu, nói: “Huỳnh trưởng, huỳnh đi trước đi, muối biết đường rồi.”

Huỳnh trưởng dường như còn chưa yên tâm về tôi, nhưng một vị cô nương đi nhà xí, huỳnh ấy đi theo làm gì chứ? Tôi đẩy huỳnh trưởng mấy cái, huỳnh trưởng không cự lại được tôi, đành tới ngự hoa viên trước. Lúc này tuy đã về đêm nhưng trong cung đèn treo khắp nơi, sáng như ban ngày, dựa theo chỉ dẫn của huỳnh trưởng tôi rất nhanh đã tìm được nhà xí.

Khi tôi từ trong nhà xí đi ra, giữa khu rừng phía không xa bỗng thoáng qua một bóng trắng, vừa hay lại bị tôi nhìn thấy. Tuy rằng cái bóng đó lướt qua rất nhanh, chỉ sau nháy mắt đã biến mất nhưng tôi vẫn có thể nhận ra được đó là ai.

Tôi và Dịch Phong quen nhau đã năm năm, dù y có biến thành tro tôi cũng nhận ngay ra được. Có điều vào lúc này, tại sao Dịch Phong lại xuất hiện trong cung chứ? Lê nào Tư Mã Cận Du đã đưa y tới đây?

Tôi chẳng kịp nghĩ nhiều, đôi chân đã tự động bám theo y. Tạm chưa xét tới việc là ai đưa y vào cung, nhưng trong cung quy củ sâm nghiêm, Dịch Phong dù được Thái tử sủng ái nhưng nếu bị người ta bắt được thì cũng khó tránh khỏi phải chịu khổ. Tôi bây giờ đã nhìn thấy y rồi, đương nhiên không thể bỏ mặc y mà không giúp đỡ.

May mà thời gian vừa qua tôi luôn chăm chỉ rèn luyện theo sự chỉ đạo của Thẩm Hành, nên tốc độ đi lại đã nhanh hơn nhiều. Trong rừng cây cối rậm rạp, vô số cành cây chìa ra thoát nhìn cứ như yêu quái chờ ăn thịt người, tôi đi mà không khỏi lòng thầm thắc thò. Ước chừng một khắc sau, tôi rốt cuộc đã nhìn rõ bóng dáng Dịch Phong, chỉ thấy y vẫn ăn mặc như thường ngày, nhưng lại đi rất vội vã, chẳng rõ là định đi đâu.

Tôi vừa định lên tiếng gọi Dịch Phong lại thì bỗng thấy phía trước có một kẻ ăn mặc theo lối thái giám bước ra, cung kính hô lên một tiếng: “Dịch Phong công tử!”

Tôi hơi sững người, lập tức nín thở nấp vào sau một gốc cây. Chỉ nghe gã thái giám đó nói tiếp: “Mời công tử đi theo ta, điện hạ đã chờ công tử rất lâu rồi.”

Tôi lén lút thò nửa cái đầu ra, thấy Dịch Phong và gã thái giám kia đã đi ra khỏi khu rừng. Tôi thầm biết lúc này lựa chọn chính xác nhất của mình là coi như không nhìn thấy gì, xoay người bỏ đi luôn, nhưng tôi rốt cuộc vẫn không nhịn được mà bám theo, cuối cùng nhìn thấy Dịch Phong và gã thái giám kia đi vào trong một tòa cung điện, thế là đành dừng chân lại.

Tôi nhìn trái ngó phải một hồi, phát hiện mình đã lạc đường mất rồi.

Vừa may lúc này có một cung nữ tay cầm đèn lồng đi ngang qua, tôi như vớ được cọc rom cứu mạng, vội vàng kéo thị lại hỏi: “Muốn tới ngự hoa viên phải đi như thế nào vậy?”

Cung nữ đó nhìn tôi về cảnh giác.

Tôi bất giác giật mình bưng tỉnh, vội trưng ra ngọc bài đeo bên hông. Cung nữ đó xem qua một chút, về cảnh giác trên mặt bớt đi phần nào, kẻ đó liền khom người hành lễ và chỉ đường cho tôi. Tôi ngấm ngấm ghi nhớ vào đầu, sau đó lại làm bộ vô ý hỏi: “Đó là nơi nào vậy?” Vừa nói tôi vừa chỉ tay vào tòa cung điện mà Dịch Phong và gã thái giám kia vừa mới đi vào.

Cung nữ đó ngoan ngoãn đáp: “Bẩm Quận chúa, đó là cung điện mà tam Hoàng tử điện hạ từng ở khi xưa.”

Khi tôi tới ngự hoa viên thì đã trễ mất nguyên một khắc, mọi người về cơ bản đều đã có mặt đông đủ. Tôi vốn định ngấm ngấm lén vào trong nhưng nhìn tình hình này thì xem ra không thể rồi. Tôi đưa ra thiệp mời, gã thái giám đứng ở cửa xem qua một chút rồi bèn cao giọng hô vang: “Bình Nguyệt Quận chúa tới...”

Thế là, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, tôi nỏ một nụ cười gượng gạo bước vào bên trong.

Ngồi trên ghế đầu là Tư Mã Cận Du và Công chúa Văn Dương, những người khác thì chia ra ngồi ở hai bên, nam ở bên trái, nữ ở bên phải. Khóe mắt tôi liếc qua một chút, thấy huỳnh trưởng ngồi ở vị trí thứ hai bên trái, vị trí đầu tiên vẫn còn bỏ trống. Hoàng đế Thiên Long triều rất kém về bề con cái, chỉ có ba vị hoàng tử, hai vị công chúa, trong đó nhị Hoàng tử lại qua đời sớm, cho nên vị trí đầu tiên kia có lẽ là thuộc về tam Hoàng tử.

Tôi có chút thấp thòm bước lên phía trước hành lễ với Tư Mã Cận Du và công chúa Văn Dương, may mà hai người bọn họ đều không làm khó tôi, cũng không hỏi tại sao tôi lại đến muộn như vậy. Tôi như buông được một tảng đá lớn trong lòng, đưa mắt ngó qua bên phải, thấy bên cạnh Công chúa Vinh Hoa có một chỗ trống.

Trong đám thiệp mời nhiều không kể xiết trước đây, có một chiếc là của Công chúa Vinh Hoa. Công chúa Vinh Hoa tính tình hòa nhã, trò chuyện với tôi rất vui vẻ. Khi tôi đưa mắt nhìn qua, Công chúa Vinh Hoa cũng nở một nụ cười nhìn lại tôi.

Sau khi tôi ngồi xuống bên cạnh Công chúa Vinh Hoa, ánh mắt thoáng mang vẻ lo âu của huỳnh trưởng liền liếc tới, tôi khẽ mỉm cười tỏ ý mình không sao. Bữa tiệc mãi vẫn chưa bắt đầu, tôi đoán là vì còn phải chờ tam Hoàng tử.

Ngồi bên phải tôi là một khuôn mặt xa lạ. Khi tôi và Công chúa Vinh Hoa trò chuyện, cô ta đột nhiên đứng dậy, thoáng mang về e thẹn nói: “Linh Chiêu gần đây mới luyện được một khúc đàn, xin được tự bêu cái xấu để trợ hứng cho chư vị.”

Công chúa Văn Dương vỗ tay tán thưởng: “Hay lắm!”

Công chúa Vinh Hoa khẽ nói với tôi: “Linh Chiêu là thiên kim của Thượng thư bộ Công, cô nàng khá ngưỡng mộ đại hoàng huynh đấy.”

Tôi giật mình bừng tỉnh, thì ra cô nàng này muốn khoe tài trước mặt Tư Mã Cận Du. Tôi đưa mắt ngo qua phía hắn, không khéo làm sao lại bắt gặp ngay ánh mắt của hắn đang nhìn lại. Nếu là người khác, tôi nhất định sẽ trừng mắt nhìn cho hắn chết khiếp luôn, có điều Thái tử rõ ràng không thuộc phạm trù đó, sợ là tôi còn chưa kịp làm cho hắn chết khiếp thì bản thân đã chết trước rồi.

Tôi hơi chột dạ thu ánh mắt về.

Tôi đột nhiên nhớ tới Dịch Phong, Dịch Phong tới cung điện mà tam Hoàng tử từng ở khi xưa làm gì nhỉ? Lẽ nào bây giờ Thái tử với tam Hoàng tử ngoài tranh ngôi báu ra còn muốn tranh cả Dịch Phong nữa? Tôi thực sự không sao hiểu nổi, đành chờ sau khi về phủ thì hỏi Thẩm Hành thôi.

Linh Chiêu đã bắt đầu gảy đàn, tiếng đàn nghe không tệ, có điều còn kém Dịch Phong xa. Sau nhiều năm nghe Dịch Phong gảy đàn, trên đời này đã chẳng còn bao nhiêu khúc nhạc có thể lọt vào tai tôi được nữa. Tôi nghe mà chẳng có bao nhiêu hứng thú, ánh mắt lơ đãng liếc khắp xung quanh.

Sau khi Linh Chiêu đàn xong, tôi lại bắt gặp ánh mắt của Tư Mã Cận Du lần nữa, thế là đành chột dạ cúi đầu nhắm nháp rượu hoa quả trên bàn. Công chúa Vinh Hoa ghé lại gần, nở nụ cười ám muội, nói: “Xem ra Linh Chiêu dù đàn hay đến mấy thì cũng chẳng so được với muội ngồi yên một chỗ ở đây.”

Tôi không hiểu ý của Công chúa Vinh Hoa lắm, bèn hỏi: “Cái gì cơ?”

Cô nàng che miệng cười nói: “Còn giả bộ nữa, đại hoàng huynh của ta đã nhìn muội mấy lần rồi. Trong các bữa tiệc mùa hạ trước đây, đại hoàng huynh chẳng khi nào như vậy đâu.”

Sau khi quay lại chỗ ngồi, Linh Chiêu hậm hực trừng mắt nhìn tôi.

Bồn Quận chúa muốn khóc mà không ra nước mắt, thật oan cho tôi quá mà.

Một tuần hương sau, tam Hoàng tử rốt cuộc đã chịu tới, bữa tiệc mùa hạ chính thức bắt đầu. Sự xem trọng của Tư Mã Cận Du khiến tôi không kim được thâm thấp thòm bất an, tôi gần như không ngừng đếm ngược thời gian mong bữa tiệc này sớm kết thúc.

Khi rượu được ba tuần, Linh Chiêu bên cạnh tôi chợt nói: “Nghe nói Bình Nguyệt Quận chúa cũng giỏi gảy đàn, một khúc Lạc nhạn bình sa nước tiếng bốn phương, chẳng hay đêm nay Linh Chiêu có phúc được nghe không vậy?”

Tôi nhô vào! Ai bảo với cô là bồn Quận chúa giỏi gảy đàn chứ? Nói cứ như thật vậy! Bồn Quận chúa chỉ giỏi nghe Dịch Phong gảy đàn thôi! Tôi đúng là oan chết đi mất, ánh mắt của Thái tử không ngờ lại mang tới cho tôi một chuyện rắc rối thế này.

Đúng lúc này huynh trưởng chợt đứng dậy, cất giọng điềm đạm nói: “Xá muội cảm nghệ tâm thường, thực chẳng xứng khoe ra ở đây, bằng không chỉ e sẽ làm bẩn tai các vị điện hạ mắt.”

Công chúa Văn Dương cười nói: “Mỗi người tới tam gia bữa tiệc mùa hạ này đều đã từng trở tài, hôm nay Bình Nguyệt lần đầu tới đây, nếu không thể hiện ra ngón nghề gì đó thì khó mà làm mọi người phục được. Hơn nữa trong bữa tiệc thế này, gảy đàn chỉ là để trợ hứng mà thôi, mọi người đều cùng bối phận với nhau cả, sẽ không có ai xét nét gì đâu.”

Huynh trưởng dường như còn muốn nói gì đó, nhưng tôi không muốn huynh ấy phải khó xử, bèn đứng dậy nói: “Bình Nguyệt sẵn lòng trợ hứng cho chư vị.”

Mười sáu năm qua tôi sống trong vương phủ cơ hồ đều là được chưởng hay chớ, cảm kỳ thi họa đều đã từng học, dù rằng không tinh thông lắm. Nhớ khi xưa học đàn tôi kỳ thực không thấy khó khăn gì cả, chỉ là tính tôi lười nhác, cho nên không sao nhớ nổi Cung Thương Giốc Chủy Vũ[1].

[1] Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ là năm âm trong cổ nhạc Trung Hoa, lần lượt tương đương với năm âm Fa, Sol, La, Do, Re trong âm nhạc hiện đại.

Tính ra cũng đã mấy năm rồi tôi chưa đụng vào ngũ huyền cầm, chẳng rõ bây giờ trình độ ra sao rồi nữa.

Tôi ngồi nghiêm trang trước chiếc ngũ huyền cầm, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn lên người tôi. Tư Mã Cận Du ưỡn oai đưa tay chống cằm, đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại, tay trái mân mê một khối ngọc tỷ hưu.

Tôi thực sự chẳng rõ mình còn nhớ được khúc nhạc nào, mà bây giờ tôi đã như tên nằm trên dây cung không thể không bắn.

Tôi nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra, bàn tay khẽ lướt, những tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Khúc nhạc tôi gảy chẳng hề nổi tiếng, chỉ là làn điệu này tôi thường xuyên nghe thấy trong giấc mộng, vì nghe đã nhiều, thành ra mới nhớ được.

Tôi biết cảm nghệ của mình chẳng hề cao siêu, khúc nhạc được gảy cũng rất bình thường, chẳng thể làm ai chấn động, nhưng cũng quyết không đến nỗi bị người ta chê cười. Trong thế cục còn chưa rõ ràng như hiện nay, có thể giữ được cái sự trung dung ấy chính là điều tốt nhất.

Khi khúc nhạc sắp kết thúc, một tiếng “lạch cạch” đột ngột vang lên. Tôi bất giác cả kinh nhưng lại vẫn chẳng hề bối rối, ngón tay lướt đi trên dây đàn, khúc nhạc rốt cuộc đã kết thúc một cách thuận lợi.

Tôi ngược mắt nhìn về phía Công chúa Văn Dương và Tư Mã Cận Du.

Công chúa Văn Dương thì chẳng tỏ vẻ gì, nhưng Tư Mã Cận Du lúc này lại đang nhìn tôi chăm chú. Khác với ánh mắt hồ hững dửng dưng vừa rồi, lần này trong mắt hắn rõ ràng lộ ra mấy tia chấn động khó mà dùng lời miêu tả, còn khối ngọc tỷ hưu kia thì chẳng biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, chắc hẳn

tiếng “lạch cạch” khi nẩy chính là từ đó mà ra.

Tôi thoáng có chút ngạc nhiên, nhưng cũng tự biết mình, cảm nghệ của tôi chỉ thuộc vào loại nhàn nhàn không hay không dở, tuyệt đối không thể khiến người ta có ánh mắt chần động như thế được.

Tam Hoàng từ nhìn tôi chăm chú, như thể muốn quan sát xem tôi có chỗ nào đặc biệt.

Tôi lại càng thấp thỏm hơn, không rõ mình rốt cuộc đã phạm vào chỗ cấm kỵ nào của Tư Mã Cận Du nữa.

Sau khi tôi gảy đàn xong, không còn người nào đến làm khó tôi nữa, có điều Linh Chiêu rõ ràng lại càng căm tức tôi hơn. Tôi không có tâm trạng đâu mà để ý tới cô nàng, trong lòng chỉ nghĩ về ánh mắt vừa rồi của Tư Mã Cận Du. Nhưng may mà Tư Mã Cận Du không tới gây thêm phiền phức gì cho tôi, còn sớm rời khỏi bữa tiệc.

Tôi bắt giác thở phào một hơi.

Khi bữa tiệc kết thúc, huynh trưởng bị các đồng僚 giữ lại uống rượu chuyện trò, thế là tôi bèn một mình về phủ. Khi sắp tới vương phủ, tôi sai phu xe ngoặt sang một hướng khác, sau đó cho xe đi thẳng một mạch tới chỗ cách Tần lâu Sở quán chừng trăm bước chân thì mới dừng lại.

Tôi nói với phu xe rằng thiên kim của Thượng thư bộ Công có hẹn với tôi, tôi cần đi gặp cô ta một chút, một tuần hương sau sẽ quay trở lại.

Khi tôi đi vào trong Tần lâu Sở quán, tú bà tỉnh mắt nhận ra tôi ngay, nhưng lại không ho he tiếng nào, mắt nhắm mắt mở làm bộ như không thấy gì. Cũng chỉ có những lúc thế này tôi mới cảm nhận được chỗ tốt của quyền thế, chắc thời gian vừa rồi Tư Mã Cận Du ức hiếp tôi cũng là vì cái cảm giác này.

Tôi lén la lén lút lên vào trong Nghênh Phong các.

Dịch Phong lúc này đã thay quần áo, đang tựa mình bên cửa sổ ngắm trăng, vầng trăng tịch tịch nhưng bóng lưng y còn tịch tịch hơn mấy phần. Tôi đã đi nhẹ hết mức có thể nhưng Dịch Phong vẫn phát hiện ra sự tồn tại của tôi dù chưa từng quay đầu lại. Chỉ nghe y hờ hững nói: “Quận chúa đứng là có nhã hứng, đã sắp nửa đêm rồi mà vẫn còn tới chỗ ta.”

Tôi đưa tay sờ mũi, hỏi: “Sao ngươi lại biết người tới là ta?”

“Ngoài Quận chúa ra, còn người nào khác có thể lẳng lặng đi vào trong Nghênh Phong các của ta như thế?” Dịch Phong ngoảnh đầu lại, ánh mắt vẫn nguyên vẻ lạnh lùng như những năm qua. “Lẽ nào Quận chúa cho rằng Nghênh Phong các không có ai canh giữ? A Tần và A Khánh đều là cao thủ võ lâm, mỗi lần Quận chúa tới gần Nghênh Phong các này của ta chưa đầy trăm bước chân là bọn họ lại lẳng lặng tránh đi.”

Tôi lại gần thêm một chút, phát hiện trên người Dịch Phong ngoài hương từng la ra còn có mùi rượu nữa.

“Ngươi vừa uống rượu ư?”

“Đúng thế, thường có lời rằng rượu có thể tiêu sầu nhưng ta đã uống rồi mà nỗi sầu vẫn chưa vơi. Quận chúa, cô nói xem tại sao lại vậy chứ?”

Tôi cau mày lại hỏi: “Phải chăng ngươi có tâm sự?”

Dịch Phong bước lại gần tôi. “Quận chúa đang quan tâm tới ta đó sao?” Rồi y cười tự giễu. “Không, Quận chúa vĩnh viễn không bao giờ quan tâm tới ta, cô chỉ quan tâm xem ta say rồi thì còn có thể gảy đàn cho cô nghe nữa không thôi. Nào nào, muốn nghe đàn ư, ta gảy cho cô nghe là được. Loại tiểu nhân vật như ta vĩnh viễn chỉ là con cò trong tay các người mà thôi, có thể gảy đàn cho Quận chúa nghe kỷ thực đã là một niềm vinh hạnh của ta rồi.”

Dịch Phong với lấy chiếc cổ cầm, ôm xéo bằng một tay, tựa như đang gảy tỳ và vậy, năm ngón tay lướt nhẹ trên dây đàn, âm thanh vang ra hỗn tạp, hết sức chói tay. Tôi bước tới giành lấy cây đàn trong tay y, lạnh lùng nói: “Dịch Phong, ngươi say rồi.”

“Ta không say.” Ánh mắt trong veo phẳng lặng hư mặt nước hồ thu, Dịch Phong thấp giọng nói: “Ta chỉ không cam tâm mà thôi.”

Tôi hỏi: “Ngươi không cam tâm cái gì? Nếu ngươi muốn làm quan, Thái tử hoàn toàn có thể giúp ngươi.”

Dịch Phong dường như muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc đã ngậm miệng lại. Rồi y khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: “Không, cô không hiểu. Cô không hiểu gì hết.” Hơi nhếch khóe môi, y gượng cười nói tiếp: “Kỳ thực không hiểu gì cả mới là điều hay.”

Tôi chẳng hiểu ra làm sao, đêm nay Dịch Phong đúng là kỳ lạ quá chừng. Bỗng nhớ tới chuyện trong cung, tôi bèn hỏi: “Đêm nay ngươi vẫn luôn ở đây ư?”

Dịch Phong hỏi ngược lại: “Nếu không thì Quận chúa nghĩ ta còn có thể đi đâu?”

“Nhưng ngươi...” Nói được một nửa đã nuốt những lời định nói trở về. Dịch Phong rõ ràng là không muốn cho tôi biết việc này, dù tôi có nói ra thì y cũng chẳng thừa nhận. Tôi khẽ thở dài một tiếng, hỏi giọng thăm dò: “Dịch Phong, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Thực ra tôi muốn hỏi là có phải tam Hoàng tử đã uy hiếp gì ngươi không, nhưng lại khó lòng nói thành lời được.

Dịch Phong nhìn tôi chăm chú, nhìn suốt một hồi lâu. Đột nhiên, y đưa tay tới đoạt lại cây đàn từ trong tay tôi, nói: “Quận chúa, để ta đàn cho cô nghe một khúc.” Dứt lời, Dịch Phong thực sự đã đàn một khúc nhạc cho tôi nghe, vẻ lạnh lùng không hề thay đổi, khiến tôi nghe mà không tìm được nổi thể

lương trong lòng.

Khúc nhạc kết thúc, Dịch Phong lại nói: “Để ta thổi cho Quận chúa nghe một khúc nhạc nữa.” Y cầm sáo đưa lên bên môi, tiếng sáo vang lên trong trẻo, bên trong chất chứa vô vàn tâm trạng khó nói hết bằng lời.

Khúc nhạc kết thúc, nhưng Dịch Phong vẫn chẳng chịu dừng, lại thổi thêm một khúc khác cho tôi nghe. Tiếng sáo cứ thế vang lên mãi, tôi cũng chẳng rõ Dịch Phong rốt cuộc đã thổi bao nhiêu khúc nhạc rồi. Mãi tới khi mồm miệng khô khốc, y mới dừng lại, đưa cây sáo về phía tôi bằng hai tay. “Năm năm qua tạ ơn Quận chúa đã chiếu cố, cây sáo này là do Quận chúa tặng ta khi xưa, bây giờ xin vật quy nguyên chủ. Để tỏ lòng cảm kích với Quận chúa, Minh Viễn đời này sẽ không bao giờ đụng vào sáo nữa.”

Tôi im lặng suốt một hồi lâu không nói năng gì.

Dịch Phong thì không hề động đậy, như thể nếu tôi không nhận lại sáo thì y sẽ giữ nguyên tư thế này mãi. Tôi đột nhiên khẽ cười một tiếng, hỏi: “Dịch Phong, người đang đùa với ta đó ư?”

“Minh Viễn không dám đùa với Quận chúa.”

Tôi lại hỏi: “Phải chăng có ai đó đã uy hiếp người?”

“Không có ai uy hiếp Minh Viễn cả.”

Giọng điệu này của Dịch Phong khiến tôi nghe mà nổi cả gân xanh. Tôi không kìm được nổi giận, nói: “Vậy người hãy nói thử xem, tại sao đột nhiên người lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta như thế?”

“Minh Viễn thân phận thấp kém, căn bản không xứng có quan hệ gì với Quận chúa.”

“Người...” Tôi giận đến nổi chẳng nói nổi thành lời.

Lúc này Dịch Phong lại nói tiếp: “Nếu Quận chúa chỉ vì tiếng đàn của Minh Viễn mà như vậy thì thực sự là không cần thiết, vì bên cạnh Quận chúa có một người cảm nghệ còn ở trên Minh Viễn. Minh Viễn bây giờ đã là người của Thái tử rồi, mong Quận chúa sau này chớ nên tới Nghênh Phong các nữa.”

Dịch Phong tuyệt tình như vậy thực sự là nằm ngoài ý liệu của tôi. Tôi quan sát thần thái của y, thấy y có vẻ rất nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang nói đùa, cũng không có vẻ gì là đang nói năng linh tinh sau khi say rượu. Sau khi suy nghĩ kỹ càng một lát, tôi hỏi lại: “Người dám chắc là mình đang nghiêm túc chứ?”

Dịch Phong gật đầu.

Tôi hỏi: “Vừa rồi người nói bên cạnh ta có một người cảm nghệ còn ở trên người, người đó là ai vậy?”

Dịch Phong đáp: “Mùng Năm tháng Ba, Tây Lăng Vương mở tiệc đón thần y.”

Tôi hơi sững người. “Người muốn nói tới... sư phụ ta?”

Dịch Phong khom người hành lễ với tôi. “Quận chúa, xin được bái biệt tại đây.”

Tôi lại chăm chú nhìn Dịch Phong thêm lần nữa, cuối cùng dứt khoát nói: “Được.”

Sau khi rời khỏi Tàn lâu Sở quán, tôi đi tới bên cạnh xe ngựa, phát hiện lúc này không ngờ Đào Chi lại đang ở ngay bên cạnh phu xe. Đào Chi cười tươi rạng rỡ nói với tôi: “Thế tử sau khi về phủ thì thấy Quận chúa chưa về, bèn sai em ra ngoài tìm. Em đoán Quận chúa có lẽ đã đến đây gặp bạn bè, liền ghé qua đây, vừa hay lại nhìn thấy xe ngựa của vương phủ, nên cùng Lưu đại ca ở lại đây chờ Quận chúa.”

Đưa a hoàn này quả nhiên hiểu chuyện, biết tôi tới Tàn lâu Sở quán tìm Dịch Phong nhưng vẫn không nói ra trước mặt phu xe, giúp tôi giữ được thể diện.

Tôi cười nói: “Lên xe đi.”

Khi xe ngựa sắp về đến phủ, Đào Chi nhỏ giọng nói với tôi: “Thế tử nói dối Vương gia là Quận chúa đã đi ngủ rồi, lát nữa Quận chúa phải lên vào từ cửa sau đấy nhé. Quận chúa, lần sau người mà đi tìm Dịch Phong công tử thì nhớ phải nói trước với bọn em một tiếng, bằng không khi Vương gia hay Vương phi hỏi tới thì bọn em thật chẳng biết phải trả lời thế nào.”

Tôi hồ hững nói: “Sẽ không có lần sau đâu, ta sẽ không bao giờ đi gặp Dịch Phong nữa.”

Đào Chi “à” lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi: “Quận chúa không thích Dịch Phong công tử nữa ư?”

Tôi đáp: “Dịch Phong đoạn tuyệt quan hệ với ta rồi.”

Đào Chi cắn chặt môi hỏi tiếp: “Quận chúa, có phải là Quận chúa đang không vui không?”

“Chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi, một thời gian nữa tự khắc sẽ không còn vấn đề gì cả.”

Đào Chi lại hỏi: “Nhưng Quận chúa đã qua lại với Dịch Phong công tử được năm năm rồi, bây giờ nói thôi là thôi, lẽ nào trong lòng Quận chúa thực không có một chút lưu luyến nào ư?”

Tôi cười nói: “Dịch Phong nói cảm nghệ của sư phụ còn ở trên y nữa.”

Đào Chi không nói gì.

Tôi vén rèm xe ngựa nhìn ra phía ngoài, thấy trời đang tối mịt, mây che khuất trăng nhưng nếu tỉ mỉ nhìn kĩ thì vẫn có thể thấy được mấy con chuồn chuồn đang bay tà tà ngay sát mặt đất.

Trong đêm nay đã xảy ra không ít chuyện, mà chuyện nào hình như cũng đều rắc rối, nếu nói liền tất cả lại thì chẳng khác nào một tấm mạng nhện quấn chặt lấy người ta, khó chịu vô cùng. Tôi tức tối vung đao lên chém một nhát, mạng nhện liền rách tan đi, những chuyện rắc rối cũng theo đó mà biến mất. Còn tôi vẫn là Bình Nguyệt Quận chúa hồn nhiên vô tư, chẳng biết ưu lo là gì.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-1: Âm mưu

Nhưng có một số chuyện không phải tôi muốn từ chối là có thể từ chối, chẳng hạn như lời mời của gã khốn Tur Mã Cẩn Du kia. Ngày thứ ba sau khi tiệc mùa hạ kết thúc, Tur Mã Cẩn Du mời tôi tới chùa Bảo Ân nghe Liễu Không đại sư giảng kinh.

Kiểu mời của gã Thái tử điện hạ khốn kiếp này cũng chẳng hay ho gì, lúc này xe ngựa của hắn đã dừng lại ngoài vương phủ, thiếp mời thì được một gã tùy tùng trực tiếp đưa vào. Mẹ tôi thấy xe ngựa của Đông cung Thái tử dừng lại ngay ngoài phủ của Tây Lăng Vương vốn ủng hộ cho tam Hoàng tử thì sợ rằng có chuyện, thế là đành nói với tôi: “A Uyển, vất vả cho con rồi.”

Tôi đưa mắt nhìn sắc trời, thấy đằng chân trời lúc này mây đen đang cuộn cuộn, hiển nhiên là sắp có mưa lớn đến nơi. Tur Mã Cẩn Du mời tôi đến chùa Bảo Ân vào lúc này, thật chẳng rõ là có tâm tư gì nữa? Có điều trong tình cảnh hiện tại, tôi quả thực muốn không đi cũng không được.

Tôi dẫn theo Đào Chi và Lê Tâm ra ngoài cửa phủ.

Xe ngựa của Thái tử quả là xa hoa, tôi còn chưa lại gần thì đã ngửi thấy mùi gỗ trầm hương rồi. Phải biết rằng ở Thiên Long triều này gỗ trầm hương đáng giá ngàn vàng, vậy mà Tur Mã Cẩn Du lại dùng nó để làm xe ngựa, quả là lăm tiền nhiều của.

Không gian trong xe ngựa khá rộng rãi, Tur Mã Cẩn Du lúc này đang nửa ngồi nửa nằm trên chiếc đệm lớn bọc lụa vàng, một tay đỡ má, đôi mắt phượng hẹp dài đang hơi nheo lại, cứ như là vừa tỉnh giấc. Tôi làm bộ như chưa từng nhìn thấy Tur Mã Cẩn Du áo quần xộc xệch, vạt áo trước ngực hơi phanh ra, cũng coi như không hề nhìn thấy làn da trắng ngần động lòng người thoáng ẩn thoáng hiện phía sau đó của hắn. Hơi cụp mắt xuống, tôi khẽ nói: “Bình Nguyệt bái kiến Thái tử điện hạ.”

“Miễn lễ.” Tur Mã Cẩn Du ưỡn oai ngáp một cái, nói: “A Uyển, lại đây.”

Hơ...

Gã Tur Mã Cẩn Du này đúng là không biết khách sáo là gì, từ bao giờ mà hắn đã thân với tôi đến độ có thể gọi thẳng khuê danh của tôi như thế chứ?

Tôi không bước qua chỗ hắn, cất giọng nhẹ nhàng song kiên định: “Thái tử điện hạ gọi thẳng khuê danh của Bình Nguyệt như thế hình như không ổn. Nếu để người khác nghe thấy, Bình Nguyệt sau này biết phải sống thế nào?”

“Ồ? Nàng lo lắng về điều này ư?” Tur Mã Cẩn Du khẽ cười, nói: “Chuyện này thì có gì đáng lo đâu, nếu không biết phải sống thế nào, vậy hãy đi theo ta là được.”

Gã này đúng là xấu xa quá thể! Ai thêm đi theo hắn chứ? Dù có đi theo chó lợn tôi cũng chẳng bao giờ đi theo hắn.

Tôi run giọng nói: “Bình Nguyệt không dám.”

Tur Mã Cẩn Du dường như có chút không vui. “Có cái gì mà không dám? Đám đàn bà con gái các nàng sao cứ thích cả nghĩ như vậy nhỉ? Ta bảo nàng qua đây thì nàng cứ qua là được rồi. Hơn nữa, ta với Văn Chi tình như thủ túc, ta gọi muội muội của y một tiếng A Uyển thì có gì là không được?”

Nói vậy thì còn nghe tạm, coi tôi như muội muội thì tôi mới chịu qua chỗ hắn.

Tôi lại khom người hành lễ thêm lần nữa, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Tur Mã Cẩn Du. Trong xe ngựa chỉ có hai người chúng tôi, kỹ thuật đánh xe

của phu xe khá tốt, trên đường xe không hề tránh chút nào, có điều xe ngựa cũng vì thế mà quá quen tĩnh, Tư Mã Cận Du lại không nói gì, do đó tôi cũng im lặng.

Đột nhiên, Tư Mã Cận Du đưa tay với lấy một quả vải rồi bắt đầu bóc, đương khi tôi do dự không biết có nên bóc giúp hắn hay không thì Tư Mã Cận Du đã đưa quả vải vừa được bóc xong kia tới bên miệng tôi, sau đó hơi nhướn cặp mắt phượng lên, nói: “Ăn đi.”

“...” Da mặt bất giác run lên lẩy bẩy, tôi cảm thấy quả vải trước mặt chẳng khác nào một khối đá ngàn cân đang đè xuống trái tim tôi.

“Không ăn sao?”

Tôi đáp: “Thái y trong cung từng dặn dò, thân thể Bình Nguyệt không thích hợp ăn vải.”

Tư Mã Cận Du dường như có chút không vui, có điều cũng không làm khó tôi, chỉ lẳng lặng bỏ quả vải đó vào trong miệng mình. Khi nhả hạt ra, hắn đột nhiên hỏi: “Khúc nhạc đêm đó nàng học được từ đâu vậy?”

Tôi thành thực trả lời: “Học được từ trong mơ.”

Lời này kỳ thực có chút nhảm nhí, thoạt nghe thì còn khá hoang đường. Tôi vốn định tùy tiện bịa đặt linh tinh để lừa gạt Tư Mã Cận Du, nhưng nghĩ đến tính tình xấu xa của hắn, tôi quyết định có sao nói vậy.

Thật hiếm có, lần này không ngờ Tư Mã Cận Du lại khẽ mỉm cười với tôi, trong đôi mắt phượng đẹp mê hồn như ngọc đầy những tia nắng mùa xuân ấm áp. “Trung hợp quá, ta cũng từng nghe thấy khúc nhạc đó trong mơ.”

Chuyện đời khó đoán, chắc hẳn không ai ngờ được có một ngày tôi và Tư Mã Cận Du lại đi trò chuyện với nhau về giấc mơ của tôi. Có điều, tự nhiên lại bắt tôi kể về giấc mơ đã đeo bám mình suốt mười sáu năm trời đó, tôi nhất thời khó mà kể hết ra được, vì tôi kỳ thực chỉ lơ mơ nhớ được một số đoạn mà thôi.

Thế là tôi chọn lấy mấy đoạn mà mình có ấn tượng sâu sắc nhất để kể cho Tư Mã Cận Du nghe.

Đoạn thứ nhất là nữ tử trong mơ đứng dưới gốc đào chờ phu quân trở về, nhưng mãi tới khi hoa đào rụng, quả đào chín mà người mong chờ vẫn chẳng thấy đâu. Nữ tử đó thần sắc thê lương, bóng dáng tựa người vào gốc đào vô cùng tịch mịch.

Đoạn thứ hai là nữ tử trong mơ hô to “A Uyển đau quá” dưới một bầu trời màu đỏ máu.

Đoạn thứ ba là nữ tử trong mơ gặp sư phụ của nàng khi đang tuổi thiếu nữ xuân thì, sư phụ nàng áo trắng hơn tuyết, phong thái vượt hẳn những cánh hoa đào.

Tư Mã Cận Du nghe xong, sắc mặt trở nên khó đoán, chỉ hỏi: “A Uyển trong lời của nàng dùng chữ ‘uyển’[1] nào?”

[1] Trong tiếng Hán có rất nhiều chữ “uyển” và đa phần đều có âm đọc giống nhau, ở đây hai A Uyển ở trong mơ và ngoài thực tất nhiên đều dùng chung một chữ “uyển”.

Tôi phán đoán: “Có thể là chữ ‘uyển’ của tiểu nữ, cũng có thể là một chữ ‘uyển’ khác, điều này tiểu nữ không rõ lắm.” Chắc là vì thời gian ở một mình bên Tư Mã Cận Du đã lâu, tôi đâm ra không còn quá sợ hắn nữa, bèn tò mò hỏi: “Nghe nói Thái tử điện hạ cũng thường xuyên nằm mơ đúng không?”

Tư Mã Cận Du đưa mắt liếc tôi. “Ừm, nàng muốn nghe không?”

Tôi lập tức gật đầu như gà con mổ thóc.

Tư Mã Cận Du nheo cặp mắt phượng lại. “Có muốn làm Thái tử phi không?”

Tôi cả kinh, tôi biểu đạt ra ý nguyện như vậy từ khi nào chứ? Tôi vội vã lắc đầu, đáp ngay: “Dạ không.”

Tư Mã Cận Du khẽ cười một tiếng, trong đôi mắt phượng cũng thấp thoáng nét cười. Tuy bây giờ trời đang âm u, tinh thoảng còn có tiếng sấm vang lại, nhưng gã khốn này vừa mới cười, toàn bộ xe ngựa đều lập tức sáng lên, quả đúng là yêu nghiệt.

“Văn Chi chưa nói với nàng ư? Chỉ có Thái tử phi mới được nghe kể về giấc mơ của ta thôi.”

Tôi hoang mang nói: “Huynh trưởng chưa từng nói với Bình Nguyệt điều này.”

Tư Mã Cận Du cất giọng hùng hờ: “Người không biết thì không có tội, ta không trách nàng. Hôm nay ta đang vui, kể cho nàng nghe cũng không sao.”

Tôi lúc này đâu còn dám nghe nữa, vội vàng chuyển chủ đề ngay: “Chiếc khay đồng đựng vải này đúng là đẹp quá!”

Tư Mã Cận Du đưa mắt liếc qua phía chiếc khay đồng mạ vàng có hoa văn hình đám mây đó, thần nhiên nói: “Nếu nàng thích, vậy ta tặng nàng luôn.”

Đồ của Thái tử điện hạ há có thể nhận bừa, điều này tôi hiểu rất rõ, bèn đáp ngay: “Đa tạ Thái tử điện hạ, chỉ là quân tử không đoạt vật yêu thích của người khác...”

Tư Mã Cận Du cắt ngang lời tôi: “Nàng là quân tử ư?”

Mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, tôi vội sửa lời: “Nữ tử không đoạt vật yêu thích của người khác...”

“Nàng đúng là lạ thật, tặng nàng đồ mà nàng lại không chịu nhận, người khác thì có xin ta cũng không cho ấy chứ.” Tư Mã Cận Du lại bóc một quả vải nữa, khi nhả hạt ra thì chợt lộ vẻ giật mình bưng bình. “Cũng đúng, ta không nên tặng nàng những thứ nhạt nhẽo như thế.”

Sau khi bị Tư Mã Cận Du quan sát từ trên xuống dưới một lượt, mồ hôi lạnh của tôi lại càng tuôn ra nhiều hơn. Lời của tiền nhân quả không sai, làm bạn với vua như chơi với hổ, loại người bình thường như tôi sao có thể đoán được tâm tư của một gã Hoàng đế tương lai cơ chứ.

Tư Mã Cận Du dường như đột nhiên nhớ tới điều gì, thế rồi chẳng hề ngại việc tôi đang có mặt, trực tiếp kéo ngăn ngăn trong xe ngựa ra ngay trước mặt tôi. Tôi bất giác cả kinh, Tư Mã Cận Du làm như vậy lẽ nào có ý là đã coi tôi như người của hắn rồi? Tôi rồi đây cũng phải đứng về phe Thái tử giống như huynh trưởng ư?

“Cái này không tệ.”

Trong lòng bàn tay Tư Mã Cận Du xuất hiện một cây trầm phi thủy đỏ trở hoa, những đường nét điêu khắc cực kỳ tinh tế, phi thủy thì trong suốt long lanh, thực bất mắt vô cùng. Hơn nữa, đây là thứ được lấy ra từ trong ngăn ngăn của một chiếc xe ngựa đóng từ gỗ trầm hương, giá trị ắt hẳn có thể khiến người ta liú lười.

Tư Mã Cận Du ngoắc ngoắc tay. “Lại đây.”

Tôi cẩn rặng bước tới. Tư Mã Cận Du tháo cây thoa hình hoa ngọc lan trên búi tóc tôi xuống, vung tay lên, ném nó ra ngoài cửa sổ. Tôi mở to hai mắt, chỉ cảm thấy da đầu bỗng nhiên mát rượi, thế rồi Tư Mã Cận Du thu tay về, cây trầm phi thủy đỏ trở hoa trong tay đã biến mất tự lúc nào chẳng hay.

Tôi vô thức đưa tay lên sờ thử, cơ hồ muốn khóc, gã khốn này không ngờ lại đã thực sự cài cây trầm giá trị liên thành kia lên đầu tôi rồi.

Tư Mã Cận Du lộ vẻ hài lòng nói: “Văn Dương và Vinh Hoa quả là có con mắt tinh tường. A Uyển, nàng thấy bốn Thái tử đối xử với nàng tốt chưa, thứ này hai đứa em gái kia đã cầu xin mấy bận mà ta vẫn không cho đấy, còn nàng thì chưa cầu xin mà ta đã cho rồi.” Dứt lời, Tư Mã Cận Du nheo mắt lại nói tiếp: “Không được tháo xuống.”

Tôi nghe thấy thế thì trái tim lập tức như bị mây đen phủ kín, ngộp đầy một nỗi u uất khó tả bằng lời. Gã Tư Mã Cận Du này nhất định là cố ý, nhất định là cố ý rồi.

Khi chúng tôi tới chùa Bảo Ân, phía chân trời vẫn cuộn cuộn mây đen, một cơn mưa lớn chừng như có thể kéo tới bất cứ lúc nào. Tôi đi theo sau lưng Tư Mã Cận Du, cảm thấy đỉnh đầu như bị ngàn cân đè nặng, khiến tôi cơ hồ không thở nổi.

Tôi mới chỉ từng nghe tên Liễu Không đại sư nhưng lại chưa từng gặp mặt lần nào. Ấn tượng của tôi về ông ta chủ yếu chỉ giới hạn trong cuộc trò chuyện giữa mẹ và huynh trưởng mà mình nghe lén được đêm đó, bọn họ nói cái gì mà Thảm Hành ngay từ khi chưa gặp A Uyển đã nói ra được những lời giống hệt với Liễu Không đại sư.

Tôi nghĩ bụng, vị Liễu Không đại sư này có lẽ là đã từng gặp tôi rồi.

Một tiểu hòa thượng dẫn tôi và Thái tử vào trong phòng giảng kinh. Trong phòng đã có rất nhiều người đang ngồi nhưng vẫn mui mịch yên tĩnh, mọi người đều tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe một vị hòa thượng giảng kinh, chắc hẳn người đó chính là Liễu Không đại sư rồi.

Tiểu hòa thượng lẳng lẳng đưa chúng tôi tới ngồi tại một góc vắng vẻ. Tư Mã Cận Du vốn sống trong nhung lụa đã quen mà không ngờ vẫn chẳng hề đề tâm, hoàn toàn không có bộ dạng hách dịch như lúc ở trong xe ngựa, còn ra vẻ như là một tín đồ Phật giáo thành kính, cứ thế ngồi nghiêm trang trên chiếc bồ đoàn.

Tôi thấy vậy thì bèn học theo hắn.

Có điều rất hiển nhiên, tôi sinh ra không phải là để làm tín đồ Phật giáo, Liễu Không đại sư nói cái gì mà nhân quả tuần hoàn, tôi mới nghe được mấy câu thì đã bắt đầu lơ mơ ngủ gật. Đến khi tôi hoàn toàn tỉnh táo trở lại, mọi người trong phòng giảng kinh đã rời đi gần hết, Tư Mã Cận Du thì giống như vừa mới được kinh Phật gội rửa, trở nên khác với trước đó rất nhiều, trong ánh mắt nhìn về phía tôi đã bớt đi mấy tia thờ ơ, nhiều thêm mấy phần nghiêm túc.

“Bình Nguyệt, nàng có tin vào cái gọi là nhân kiếp trước, quả kiếp này không?”

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi mới cất tiếng trả lời: “Tiểu nữ không tin. Trong kiếp trước bất kể ân oán tình thù có lớn đến cỡ nào thì khi người chết đèn tắt, mọi chuyện cũng coi như kết thúc rồi. Cho dù thực sự có kiếp sau thì tất cả nên bắt đầu lại từ đầu, còn nghĩ tới cái nhân của kiếp trước làm gì nữa? Tuy Phật pháp hay nói tới nhân quả tuần hoàn nhưng tiểu nữ vẫn cho rằng kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, hai con người ở hai kiếp dù có là một thì cũng không phải là cùng một người.”

“Nếu sau khi luân hồi mà một người vẫn còn ký ức của kiếp trước thì sao?”

Tôi không chút nghĩ ngợi đáp ngay: “Hãy quên hết đi! Đã có một kiếp sống mới rồi thì đừng nên để tâm tới những mối dây dưa trong kiếp sống cũ nữa!”

Tư Mã Cẩn Du dường như đang suy nghĩ về lời của tôi, suốt một hồi lâu chẳng nói năng gì. Đúng lúc này giọng nói của Liễu Không đại sư đột ngột vang lên: “A Di Đà Phật, nữ thí chủ quả là một người thông suốt.”

Tôi ngoảnh đầu lại, thấy Liễu Không đại sư tay cầm tràng hạt, đang đứng sau lưng mình.

Tư Mã Cẩn Du lập tức đứng dậy, thân là Thái tử mà vẫn hơi khom người hành lễ với Liễu Không đại sư. Mỗi tới lúc này tôi mới nhớ ra Phật giáo đang cực kỳ hưng thịnh ở Thiên Long triều, đã liên tiếp có mấy vị quân vương đều là tín đồ Phật giáo.

Thế là tôi tức thì khom người thật sâu kính cẩn hành lễ.

Tư Mã Cẩn Du chợt hỏi: “Đại sư, nàng ấy có phải là nhân của con trong kiếp trước không?”

Tôi hơi ngần ra, Tư Mã Cẩn Du có ý gì vậy? Lễ nào hấn cho rằng tôi với hấn giống nhau ở chỗ đều bị một giấc mơ quán lấy bao năm thì kiếp trước có dây dưa gì với nhau ư? Điều này thực là có chút hoang đường. Nhưng về mặt của Tư Mã Cẩn Du lúc này rõ ràng rất nghiêm túc, tôi thực sự không thể tìm ra một tia đùa cợt nào trên đó cả.

Liễu Không đại sư tay lần tràng hạt, chậm rãi nói: “A Di Đà Phật, kiếp trước kiếp này nhân quả tuần hoàn đều là thuận theo đạo trời, sắc tức thị không không tức thị sắc, phải hay không phải rồi sẽ có một ngày thí chủ tự mình nghĩ thông suốt được thôi.”

Tôi hỏi: “Hồi con còn nhỏ có phải đại sư từng gặp con rồi không?”

Liễu Không đại sư không trả lời tôi, chỉ nói: “Nữ thí chủ không bị tình làm vướng bận, không bị tình làm mê muội, kỳ thực là có nguyên nhân bên trong cả đấy.”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Nguyên nhân gì vậy?”

Liễu Không đại sư nói: “Thời cơ còn chưa tới, thiên cơ không thể tiết lộ. A Di Đà Phật, nhân kiếp trước quả kiếp này, rồi đến một ngày nữ thí chủ sẽ tự hiểu được thôi.”

Tôi nhủ thầm: Lời này nói rồi mà chẳng khác nào chưa nói vậy. Ngoài miệng thì lại nói: “Người xuất gia không nói dối, lời này của đại sư là thật ư?”

Liễu Không đại sư gật đầu.

Tôi cố chấp hỏi: “Hồi con còn nhỏ có phải đại sư từng gặp con rồi không?”

“A Di Đà Phật, phải.”

Tôi lại hỏi tiếp: “Đại sư đã nói gì với mẹ con vậy?” Hơi dừng một chút, tôi nói thêm: “Đại sư đừng nói cái gì mà thiên cơ không thể tiết lộ đấy nhé!”

Tư Mã Cẩn Du có chút không vui, cất tiếng trách cứ tôi: “Bình Nguyệt, sao nàng có thể ăn nói với Liễu Không đại sư như thế được?”

Liễu Không đại sư lại “A Di Đà Phật” thêm lần nữa, sau đó nói: “Không sao, không sao, người xuất gia quả thực không nói dối, nhưng người xuất gia cũng cần giữ chữ tín mới được.”

Xem ra mẹ quả thực đã nhờ Liễu Không đại sư giữ bí mật, có điều Liễu Không đại sư rốt cuộc đã nói những gì mà lại có thể khiến mẹ căng thẳng đến mức ấy nhỉ? Trong đầu lóe lên ánh linh quang, tôi nhủ thầm chuyện này ắt là có liên quan tới giấc mơ đã đeo bám tôi trong suốt mười sáu năm qua.

Lẽ nào A Uyển trong mơ chính là kiếp trước của tôi? Còn vị sư phụ trong mơ kia thì chính là Tư Mã Cẩn Du?

Suy đoán này quả thực đã làm tôi sợ giật nảy mình, bất kể thế nào tôi cũng không thể cho rằng nam tử áo trắng hơn tuyết trong mơ và vị Thái tử yêu nghiệt trước mắt là cùng một người, bọn họ... thực sự khác nhau quá xa.

Đột nhiên, một tia chớp bùng lên sáng lòa, từ nơi chân trời không ngừng vang lên những tiếng sấm nổ đi đùng, sau đó mưa tuôn xuống rào rào như thác đổ. Nhìn ra bên ngoài, lúc này trời đất đã bị màn mưa che phủ, chỉ còn có thể mờ mờ thấy được mấy ngọn núi phía xa.

Tôi bác giấc sững người, trong lòng thầm kêu hồng bét. Con mưa này ít nhất cũng phải rơi mấy canh giờ, mà lẽ như đến đêm nó vẫn chưa chịu tạnh, lẽ nào tôi thực sự phải ở lại trong chùa Bảo Ân này một đêm với gã Tư Mã Cẩn Du kia ư?

Liễu Không đại sư chợt nói: “Nhà chùa đã chuẩn bị sẵn thiền phòng, mời hai vị thí chủ.”

Tôi buông tiếng thở dài rồi đành đi theo Liễu Không đại sư. May mà Liễu Không đại sư còn để cho tôi và Tư Mã Cẩn Du ở trong hai gian thiền phòng riêng biệt. Tôi ngồi trên chiếc ghế trúc, tay chống cằm nhìn màn mưa bên ngoài, trong lòng buồn phiền khôn tả.

Lê Tâm rót cho tôi một chén trà nóng, ân cần nói: “Quận chúa, người mau uống chút trà đi, cẩn thận kéo lại cảm lạnh đấy.”

Đào Chi thì lại lộ vẻ âu lo trùng trùng nói: “Quận chúa, có phải người sắp trở thành Thái tử phi rồi không?”

Tôi phun ngay ngụm trà vừa ngậm vào miệng ra ngoài, trừng mắt nhìn Đào Chi. “Nói bậy cái gì đó.”

“Nhưng... nhưng Thái tử đã tặng trăm cái tóc cho Quận chúa rồi mà. Cây trăm phi thủy đỏ trở hoa đỏ không phải là rất quý giá ư? Bây giờ nó đã ở trên đầu Quận chúa rồi kia.”

Lê Tâm ngó nhìn đầu tôi, ngạc nhiên bật thốt: “A, hóa ra cây trăm này rất quý giá ư? Ta cứ ngỡ nó chỉ là một cây trăm bình thường thôi cơ đấy.”

Đào Chi nói: “Đồ mà Thái tử tặng thì làm gì có cái gì là bình thường.”

Lê Tâm cười nói: “Vẫn là Đào Chi người thông minh.”

Tôi xua tay nói: “Đừng có nhắc tới Thái tử nữa, bốn Quận chúa không thích nghe. Các người mau nghĩ cách giúp ta rời khỏi chùa Bảo Ân này đi, chứ lỡ như thực sự phải ở lại đây qua đêm, ngày mai ta muốn không trở thành người của Thái tử cũng không được.”

Đào Chi chẳng rõ bụng từ đâu tới một đĩa bánh ngọt, dè dặt hỏi: “Quận chúa, làm Thái tử phi không tốt sao? Chờ Thái tử đăng cơ rồi, người sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ đấy.”

Tôi hậm hực nói: “Không tốt, bốn Quận chúa không ham cái đó.”

Đào Chi nhỏ giọng đáp “vâng” rồi không nhắc gì tới Thái tử nữa. Khi trời sắp tối, tôi không khỏi sốt ruột, hiện giờ mưa vẫn rất to, nếu như miễn cưỡng xuống núi thì chi e sẽ vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa lúc này bên phía Tư Mã Cận Du vẫn chưa có động tĩnh gì, tôi thực lòng không đoán được suy nghĩ của hắn, chẳng may hắn thực sự muốn ở lại đây qua đêm, vậy thì tôi cũng chẳng thể làm gì hơn được.

Tôi càng lúc càng nôn nóng, đến bữa cơm, tôi nhai đồ ăn trong miệng mà cảm thấy nhạt nhẽo chẳng có vị gì. Lê Tâm thấy thế thì bèn nói: “Quận chúa, để em đi nấu thêm vài món khác cho Quận chúa nhé!”

Tôi gật đầu.

Mới ra ngoài chưa được bao lâu Lê Tâm đã lại vội vã quay trở về, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

“Quận... Quận chúa, Thẩm công tử tới rồi.”

Tôi vội vàng hỏi: “Sur phụ ở đâu?”

Lê Tâm thở hồng hộc liên hồi, sau khi ngó quanh bốn phía một lát mới hạ thấp giọng nói: “Vừa rồi em đi ngang qua phòng giảng kinh, phát hiện Thẩm công tử đang đánh cờ với Liễu Không đại sư. Về sau em hỏi một tiểu hòa thượng thì được biết Thẩm công tử vừa mới tới đây chưa lâu.”

Tôi bất giác cả mừng, biết Thẩm Hành tới đây là để cứu mình, nhưng đồng thời lại có chút lo lắng. Vào thời điểm mà chỉ cần là người sáng mắt thì đều biết sắp có mưa to đến nơi, Tư Mã Cận Du không ngờ lại đi hẹn tôi tới chùa Bảo Ân, ban đầu tôi còn không đoán được tâm tư của hắn, nhưng bây giờ thì đã rõ mờ hiểu được một số việc rồi.

Tư Mã Cận Du dường như đang bày ra một cái bẫy, còn tôi chính là con mồi trong cái bẫy của hắn.

Thiên Long triều dân phong vốn cởi mở, nam tử và nữ tử hẹn gặp riêng nhau chẳng bị ai soi mói hay chỉ trích, do đó tôi mới dám lên xe ngựa của Tư Mã Cận Du. Nhưng hẹn gặp riêng nhau chỉ là hẹn gặp riêng nhau mà thôi, bên trong đó không bao gồm việc cô nam quả nữ ở cùng nhau trên núi giữa thời tiết thế này.

Nếu tôi thực sự cả đêm không về, người của phe Thái tử nhất định sẽ phao tin đồn rằng Bình Nguyệt Quận chúa và Thái tử đã cùng nghỉ đêm tại chùa Bảo Ân. Bất luận giữa tôi và Tư Mã Cận Du đã xảy ra chuyện gì hay chưa, người ngoài ắt sẽ đều nhìn nhận rằng tôi là người của Thái tử. Hiện giờ huynh trưởng đã đứng về phía Thái tử, nếu tôi lại trở thành người của Thái tử nữa, liệu cha có vì hai đứa con của mình mà thay đổi lập trường không đây?

Trong cái bẫy này của Tư Mã Cận Du, tôi là mồi nhử, còn cha chính là con mồi.

Hiện giờ tôi đã rơi vào bẫy của Tư Mã Cận Du, muốn rời đi chỉ e không phải là việc dễ. Thẩm Hành tuy đã tới đây rồi nhưng Tư Mã Cận Du lại cũng đang ở gần đây, người của hắn nhất định là đang theo dõi tôi từng giờ từng khắc, thành ra tôi cũng chưa chắc đã có thể gặp được Thẩm Hành.

Tôi thử bước ra ngoài cửa thiền phòng một bước, thế rồi khi bước thứ hai còn chưa đặt xuống thì quả đúng như dự liệu, tùy tùng của Tư Mã Cận Du đã xuất hiện.

“Quận chúa, điện hạ nhà tiểu nhân đã dặn dò rồi, bên ngoài trời đang mưa to gió lớn, thân thể Quận chúa lại không được khỏe, chớ nên dễ bị nhiễm phong hàn, xin Quận chúa hãy về phòng nghỉ ngơi. Chờ mưa tạnh rồi, điện hạ nhà tiểu nhân sẽ đưa Quận chúa về phủ.”

Tôi không thể lấy cứng chọi cứng với Tư Mã Cận Du, nhưng bị người ta chèn ép thế này trong lòng tôi khó tránh khỏi có chút khó chịu. Tôi hơi hất hàm, cất giọng ngang ngược nói: “Lẽ nào bốn Quận chúa đứng đây ngắm cảnh mưa cũng không được sao?”

Gã tùy tùng đó mặt mày hờ hững nói: “Tiểu nhân chỉ vâng theo lời dặn dò của Thái tử điện hạ mà thôi.”

Tức chết tôi mất, Tư Mã Cận Du đúng là ý thế hiếp người! Chờ sau khi về phủ rồi, tôi nhất định sẽ làm một con búp bê, ghim sinh thần bát tự[1] của Tư Mã Cận Du lên, sau đó thì nguyên rủa cho hắn cả đời này đều bị tam Hoàng tử đè đầu cưỡi cổ.

[1] Tức là tám chữ viết về giờ, ngày, tháng, năm sinh của một người theo Thiên can và Địa chi.

Đúng lúc này Đào Chi chợt nói: “Quận chúa, mưa hắt vào rồi, chúng ta cứ nên vào phòng đi thôi.”

Lê Tâm cũng giúp đỡ khuyên nhủ: “Nơi này không phải vương phủ, lỡ như Quận chúa thực sự đổ bệnh thì bây giờ cũng không xuống núi được đâu. Quận chúa, cần phải lấy thân thể làm trọng mới được.”

Trời vốn đang mưa như trút, một cơn gió thổi tới, tức thì những hạt mưa hắt vào làm ướt hết cả tà váy của tôi, ngay đến mặt tôi cũng bị dính nước mưa. Tôi đưa tay áo lên lau mặt một chút, lại trừng mắt nhìn gã tùy tùng của Tư Mã Cận Du, sau đó mới quay trở vào trong thiên phòng.

Lê Tâm nhúng khăn vào nước nóng rồi vắt cho thật khô, sau đó cẩn thận lau mặt cho tôi.

Đào Chi dịu giọng khuyên: “Quận chúa, Thảm công tử đã tới đây rồi, người cứ yên tâm ở trong phòng chờ Thảm công tử đi.”

Tôi vừa rồi chẳng qua là muốn thăm dò thái độ của Tư Mã Cận Du mà thôi, cũng không định rời khỏi thiên phòng. Bây giờ đã thăm dò ra rồi, tôi căn bản chẳng tính làm gì nữa cả.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-2: Âm mưu (tiếp)

Chừng nửa tuần trà sau, tôi nghe thấy có tiếng bước chân vang lên, nhưng không hề dừng lại bên ngoài thiên phòng của tôi. Tôi đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy có một tiểu hòa thượng đang đứng trước cửa thiên phòng của Tư Mã Cận Du, khẽ gõ cửa ba cái, sau đó nói: “Điện hạ, phượng tượng có lời mời.”

Tôi vội vàng đóng cửa sổ lại, một lát sau liền nghe có tiếng mở cửa vang lên, thế rồi mấy loại tiếng bước chân khác biệt càng lúc càng đi xa dần. Cùng lúc ấy, bỗng có người tới gõ cửa thiên phòng của tôi, nói: “Quận chúa, phượng tượng có lời mời.”

Tôi cảm thấy ngạc nhiên, tại sao Liễu Không đại sư phải lần lượt mời tôi và Tư Mã Cận Du đi gặp mặt như thế? Tôi nghĩ mãi mà không sao hiểu được, nhưng hiếm có cơ hội ra ngoài thế này, tôi đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Lê Tâm mặc áo to vào cho tôi, sau đó mới ra mở cửa. Tiểu hòa thượng đứng trước cửa ngó nhìn Lê Tâm và Đào Chi đứng sau lưng tôi, chấp tay khẽ nói: “Phượng tượng chỉ mời một mình Quận chúa thôi.”

Tôi hiểu ý, bèn nói với bọn họ: “Đào Chi, Lê Tâm, hai người hãy ở lại đây đi.”

Thế rồi tôi theo sau tiểu hòa thượng đó ra ngoài, nhưng đi được một lúc tôi chợt cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Xung quanh tôi có cây càng lúc càng nhiều, bóng người thì ít dần, tiểu hòa thượng này rõ ràng không phải đang dẫn tôi đi gặp Liễu Không đại sư.

Tôi hỏi với giọng cảnh giác: “Không phải là đi gặp Liễu Không đại sư sao? Ta nhớ là phòng của Liễu Không đại sư ở bên đó cơ mà!”

Tiểu hòa thượng đó không đáp lời, tôi lại càng cảm thấy bất an hơn, bèn đưa tay sờ lên búi tóc trên đầu. Nhưng tôi rất nhanh đã đau buồn phát hiện cây trầm bén nhọn duy nhất của mình đã bị Tư Mã Cận Du vứt đi mất rồi, còn cây trầm phi thủy đồ trở hoa kia thì chỉ có cái mẽ ngoài mà thôi, chắc còn chẳng thể đâm rách da người ta được ấy chứ.

Tôi lùi về phía sau mấy bước.

Đột nhiên, tiểu hòa thượng đó xoay người lại, mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm vào tôi. Trong tay chẳng biết đã xuất hiện một con dao tự lúc nào, rồi hần cười gằn một tiếng lao thẳng về phía tôi. Tôi kêu thét lên một tiếng nhảy tránh qua bên trái, không ngờ lại nhờ thế mà làm cho tiểu hòa thượng kia ra đòn huyệt.

Tôi thừa cơ chạy trốn, mà lúc này tôi cũng chẳng còn thời gian đâu để tâm xem nên chạy về hướng nào, chỉ biết cắm đầu bỏ chạy mong có thể thoát khỏi gã tiểu hòa thượng kia.

Tôi trước giờ chưa từng cảm kích Thảm Hành thế này, nếu không nhờ có bài huấn luyện chạy bộ năm vòng quanh vương phủ của y lúc xưa, chắc giờ này tôi sớm đã mất mạng rồi. Tôi dốc hết sức bình sinh chạy về phía trước, còn gã tiểu hòa thượng kia thì vẫn một mực đuổi theo tôi.

Chẳng biết đã chạy được bao lâu, quang cảnh xung quanh tôi đã thay đổi hẳn, chỉ còn lại toàn cây cối.

Tôi đột nhiên nhớ tới gã tùy tùng mặt mày hờ hững kia của Tư Mã Cận Du, thế là bèn căng giọng lên hét lớn: “Người mà còn không ra đây, ta sẽ chết đây! Bốn Quận chúa mà chết, Thái tử nhà các người dù có trăm cái miệng cũng đừng hòng biện bạch, dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng đừng hòng rửa hết tội!”

Tiểu hòa thượng này chắc chắn không phải người của Thái tử, vì Tư Mã Cẩn Du không có lý do gì để giết tôi. Nếu tôi mà chết trong chùa Bảo Ân này, người đáng ngờ nhất không phải ai khác chính là hắn, hắn quyết không bao giờ mạo hiểm như vậy. Và lại một khi tôi chết, Tư Mã Cẩn Du căn bản chẳng thu được lợi ích gì, ngoài ra, cả đời này hắn cũng đừng mong nhận được sự ủng hộ của cha tôi.

Thử nghĩ mà xem, có ai mà lại đi đứng về phe của kẻ thù giết chết con gái mình chứ?

Quả nhiên, lời của tôi vừa dứt, lập tức có người nhảy ra đánh nhau với tiểu hòa thượng kia. Tôi thở hồng hộc tựa người vào một gốc cây lớn, lúc này mưa to như trút, trên mặt tôi nước chảy xuống không ngừng, chẳng rõ là nước mưa hay mồ hôi, cảnh tượng trước mắt thì vô cùng mờ mịt, trận đánh kia đang diễn ra thế nào tôi căn bản chẳng thể nhìn thấy rõ ràng.

Sau khi hít sâu một hơi, tôi chẳng buồn quan tâm mình đã nghỉ ngơi đủ chưa, lại tiếp tục co cẳng chạy về phía trước. Tình hình bây giờ có thể nói là chó cắn chó, mặc kệ ai thắng ai thua tôi cũng đều vui mừng cả, mà nếu hai bên cùng chết thì tôi lại càng vui hơn.

Có điều ông trời rõ ràng là muốn hại tôi.

Vừa mới thoát khỏi mãnh thú, tôi đã lại xui xẻo giẫm ngay phải hố bẫy của thợ săn. Chỉ nghe “bịch” một tiếng vang lên, mộng tôi tiếp đất, khiến tôi đau đến điếng người. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trên, thấy cái bẫy này ít nhất cũng phải cao bằng hai người chồng lên nhau, chỉ dựa vào một mình tôi thì đừng hòng trèo ra ngoài được. Hơn nữa bây giờ mưa đang to thế này, dưới hố đã có không ít nước mưa, nếu như con mưa này cứ kéo dài suốt cả đêm, có lẽ đến sáng hôm sau tôi đã biến thành con ma chết chìm rồi.

Điều đáng mừng duy nhất là dù bị ngã xuống một cái hố sâu như thế này nhưng tôi chỉ bị đau một chút ở mông thôi, ngoài ra không hề có thương tích gì khác, tay chân đều còn nguyên vẹn. Tôi đưa tay day mông một lát, lại thở dài một tiếng, lòng thầm than khổ.

Bỏn quận chúa sợ chết lắm, nếu như được lựa chọn, tôi nhất định sẽ lựa chọn ngoan ngoãn ở bên Tư Mã Cẩn Du một đêm, dù thanh danh bị tổn hại cũng chẳng sao, ít nhất cũng còn tốt hơn là phải làm ma chết chìm. Tôi căng họng hét to: “Cứu tôi với!”

Tiếc rằng lúc này tiếng mưa quá lớn, át hết cả tiếng hét của tôi, tôi thực sự đã tuyệt vọng rồi.

Tôi buồn khổ tựa người vào vách đất.

Áng chừng một tuần hương sau, tôi nghe thấy một âm thanh không thể dễ nghe hơn được nữa vang lên trên đỉnh đầu của mình: “A Uyển?”

Tôi mừng đến rơi nước mắt, trong giọng nói đã mang theo mấy tia ghen ngào: “Sư phụ, sư phụ, A Uyển ở dưới này.”

Thảm Hành nhảy xuống dưới, tôi lập tức nước mắt giàn giụa nhào vào lòng y, nức nở: “Sư phụ mà còn không tới, A Uyển sẽ biến thành con ma chết chìm đấy.”

Thảm Hành khẽ vỗ lưng tôi an ủi: “A Uyển đừng sợ, sư phụ ở đây.”

Dứt lời y liền ôm lấy eo tôi, mũi bàn chân điểm nhẹ một cái, dễ dàng nhảy ra khỏi cái hố sâu này.

Mưa lúc này vẫn rất to.

Tôi vừa định hỏi Thảm Hành xem nên về phủ thế nào thì y chợt khom lưng xuống, nói: “A Uyển, lên đây.”

Tôi không chút do dự nhảy ngay lên lưng y. Giờ đây tôi đã mệt lắm rồi, căn bản chẳng còn đủ sức tự mình đi xuống núi. Hai tay tôi quàng qua cổ Thảm Hành, cho dù cách một lớp áo tôi rất dày nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được thân thể Thảm Hành lúc này đang rất lạnh.

Toàn thân y đều đã ướt nhẹp, chắc hẳn là đã tìm tôi rất lâu.

Tôi thầm nghĩ, Thảm Hành đối xử với tôi thật là tốt quá đi mất.

Thảm Hành không công tôi xuống núi, y tìm lấy một hang núi rồi đi vào trong đặt tôi xuống. Sau khi tôi cởi áo tôi ra, Thảm Hành đã nhóm xong một đống lửa. Vì mưa quá lớn, áo tôi căn bản chẳng có bao nhiêu tác dụng nên lúc này tôi cũng đã bị ướt hết từ trên xuống dưới.

Áo tôi vừa cởi ra, tôi tức thì lạnh đến nỗi không kim được run lên lay lay. Tôi vội vàng ghé sát đến bên đống lửa, khuôn mặt lập tức ấm lên nhưng thân thể vẫn lạnh băng như cũ. Tôi muốn cởi chỗ quần áo ướt trên người xuống, nhưng...

Tôi đưa mắt liếc Thảm Hành, trông mặt không ngừng đảo qua đảo lại.

Thảm Hành chợt nói: “A Uyển cởi quần áo ướt trên người xuống đi, cứ mặc mãi như vậy dễ bị cảm lạnh lắm. Ta ra ngoài đi lại một chút.” Tôi biết Thảm Hành đang lo lắng điều gì, nhưng lúc này toàn thân y cũng đều ướt nhẹp, bộ dạng nào có khác gì tôi, tôi thực sự không đành lòng để y ra ngoài.

Tôi nói: “Con vẫn còn đồ lót ở bên trong nữa, đồ lót thì chưa bị ướt mấy. Huống chi một ngày làm thầy cả đời làm cha, A Uyển coi sư phụ như phụ thân mình vậy, sư phụ không cần phải tránh đi đâu.”

Thân thể Thảm Hành chợt trở nên cứng đờ, sau đó y không chút do dự bước ngay ra ngoài hang động.

Tôi chớp chớp mắt, căn bản không rõ mình đã nói sai điều gì.

Chờ sau khi tôi hong khô xong quần áo, Thẩm Hành đã bắt được một con gà rừng và hái được mấy cái lá chuối mang về. Tôi ngó nhìn sắc mặt y, thấy rất bình thường, không có chỗ nào khác lạ cả, mà ánh mắt nhìn về phía tôi của y còn khá dịu dàng. Chỉ nghe y hỏi: “A Uyển, con đói rồi phải không?”

Tôi khẽ gật đầu.

Thẩm Hành nói: “Con đợi một chút, ta làm gà nướng lá chuối cho con ăn.”

Tôi lại gật đầu lần nữa, từ đầu đến cuối luôn cẩn thận quan sát thần sắc Thẩm Hành. Tôi có cảm giác vừa rồi y đã rất tức giận, bằng không đã chẳng bỏ ra ngoài một cách dứt khoát như vậy. Nhưng bây giờ sắc mặt Thẩm Hành lại có vẻ khá hiền hòa, cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Tôi suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Su phụ, vừa rồi có phải người đã tức giận không?”

Đôi bàn tay y rõ ràng là đang vặt lông gà nhưng các động tác lại tao nhã rất mực, chẳng khác nào đang gảy đàn cả. Y nghe thấy thế thì bèn ngừng đầu nhìn tôi chăm chú, hỏi ngược lại: “A Uyển cảm thấy vì sự rất già sao?”

Tôi nghiêm túc nói: “Su phụ đang lúc trẻ trung, không hề già chút nào.”

Thẩm Hành nói: “Vậy tại sao A Uyển cứ thường xuyên nói là coi vì sự như phụ thân của mình? Chẳng lẽ vì sự và Vương gia tuổi tác tương đương?”

Ặc... Dù tôi có ngu dốt đến mức nào đi nữa thì lúc này cũng đã nghe ra ý của Thẩm Hành rồi. Tôi nói: “Su phụ, A Uyển không có ý đó. Su phụ đâu có giống cha con, căn bản không giống một chút nào.”

Thẩm Hành khẽ mỉm cười. “Ừm.”

Tôi nhủ thầm, xem ra sau này không thể nói ra câu “một ngày làm thầy cả đời làm cha” đó được nữa rồi.

Thẩm Hành quả nhiên lợi hại, trong tình huống không hề có dụng cụ làm bếp hay gia vị gì mà vẫn có thể làm ra một con gà nướng lá chuối ngon đến chừng này. Sau khi tôi đánh chén no nê, Thẩm Hành ân cần đưa tôi một bầu nước, dịu dàng nói: “Con uống chút nước đi cho mát họng.”

Tôi uống lấy mấy ngụm nước, trong lòng bất giác thầm cảm khái: Quả đúng là có su phụ, chuyện gì cũng khỏi cần lo.

Tôi đưa trả bầu nước lại cho Thẩm Hành. “Su phụ cũng uống đi.”

Trên mặt Thẩm Hành tức thì lộ ra thần sắc thỏa mãn, khiến tôi không kìm được cảm thấy những lời này của mình chẳng kém gì việc dâng lên cho y một mảnh non song gấm vóc vậy. Ti mi ngấm lại, con người Thẩm Hành đúng là kỳ lạ quá chừng, rất nhiều lần từng vì những lời nói vô tâm của tôi mà tươi cười rạng rỡ, nhưng cứ mỗi khi tôi dốc hết tâm tư rặn ra mấy lời lấy lòng thì khuôn mặt y lại lập tức lạnh lẽo hằn đi.

Chẳng lẽ các cao nhân ẩn cư nơi núi rừng đều... cao thâm khó lường như vậy?

Có điều bây giờ chuyện khiến tôi tò mò nhất là Thẩm Hành làm thế nào mà lại tìm được tôi, bèn hỏi: “Su phụ, sao người lại đột nhiên đến chùa Bảo Ân này đánh cờ với Liễu Không đại sư vậy?”

Thẩm Hành trả lời: “Khi ta về đến vương phủ thì nghe hạ nhân nói con đã lên chùa Bảo Ân với Thái tử rồi, trong lòng liền biết là không hay. Thái tử vốn ôm lòng bất lương, ta đương nhiên không thể để A Uyển trở thành con cờ của Thái tử được. Ta với Liễu Không đại sư trước đây từng có chút giao tình, lần này tới đây chính là để nhờ ông ấy giúp cho một chuyện nhỏ.”

Tôi ngấm lại mọi chuyện từ đầu đến cuối một lượt, cặp mắt lập tức sáng rực lên. “Liễu Không đại sư mời Thái tử tới gặp chính là theo ý của su phụ đúng không?”

Thẩm Hành mỉm cười gật đầu.

“Có điều...” Thẩm Hành hơi cau mày lại, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia áy náy. “Ta không ngờ được rằng người của tam Hoàng tử lại nhúng tay vào việc này. Ta ban đầu vốn định thừa dịp Liễu Không đại sư trò chuyện với Thái tử mà đưa con rời khỏi chùa Bảo Ân, chẳng ngờ lại để người của tam Hoàng tử ra tay trước một bước như vậy.”

Tôi ngạc nhiên bật thốt: “Là tam Hoàng tử ư? Con với tam Hoàng tử không oán không thù...” Lời còn chưa dứt tôi đã đột nhiên rùng mình một cái. “Nếu như con chết, người đáng ngờ nhất chính là Thái tử, còn người thu được lợi ích lớn nhất đương nhiên là tam Hoàng tử rồi. Cha con sẽ không bao giờ đứng về phe của kẻ thù giết con gái cả, vậy thì chỉ có thể đứng ở phe của tam Hoàng tử thôi, đúng vậy không?”

“A Uyển thông minh lắm, nói rất phải.”

Tôi không kìm được thầm cảm thán trong lòng, trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng mình có dính dáng gì tới những chuyện trong chốn triều đường, chẳng ngờ đến cuối cùng lại vẫn bị vướng vào đó. Đề lời kéo cha, đưa con gái tôi đây không ngờ đã trở thành mối như. Tôi vốn cứ ngỡ là không muốn đề tâm đến thì sẽ không cần đề tâm đến, nhưng việc đến nước này rồi, tôi thực sự còn có thể làm một Bình Nguyệt Quận chúa hồn nhiên ngây thơ, muốn làm gì thì làm như trước nữa ư?

Bây giờ chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là tôi sẽ bị nguy hiểm về tính mạng, lần này may mắn thoát được, nhưng còn lần sau thì sao?

Tôi khẽ thở dài một tiếng, mặt lộ nét sầu.

Thẩm Hành nói: “Thân ở ngôi cao, thực khó tránh khỏi những điều bất đắc dĩ. A Uyển tuy không muốn bị vướng vào chuyện triều chính, nhưng ngay từ khoảnh khắc cha con lựa chọn phe phái cho mình, con kỳ thực đã ở sâu bên trong đó rồi. Con không thể lựa chọn, chỉ có thể đối mặt thôi. Nhưng nếu A Uyển thực sự không muốn đối mặt thì có thể cùng vi sư đi ẩn cư ở nơi núi sâu rừng thẳm, tại đó chỉ có con với ta thôi, thanh nhàn yên tĩnh, sáng thì ngắm mặt trời mọc, tối thì ngắm trăng sao...”

Tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Nếu con buồn chán, sư phụ sẽ gây đàn cho con nghe chứ?”

Thẩm Hành cười nói: “Tất nhiên, A Uyển muốn nghe cái gì ta sẽ đàn cho con nghe cái đó.”

“Cảm nghệ của sư phụ còn trên cả Dịch Phong ư?”

“A Uyển nghe xong rồi tự khắc sẽ biết thôi.”

Một vị sư phụ tốt như vậy, có thấp đèn lồng giữa ban ngày e là cũng chẳng tìm được người thứ hai. Cha phải lặn lội vào nơi núi sâu rừng thẳm để mời sư phụ về cho tôi, chắc hẳn là đã tốn mất không ít công sức. Chờ sau khi về phủ, tôi nhất định phải báo cha trả thêm thù lao cho Thẩm Hành mới được.”

Tôi nói: “Ý tốt của sư phụ A Uyển xin tâm lĩnh. Có điều A Uyển đã quen sống cuộc sống trong vương phủ rồi, nếu bắt con ẩn cư giữa chốn núi rừng, con nhất định sẽ phát điên lên mất. Tuy cuộc sống mà sư phụ vừa nói rất tươi đẹp, nhưng hoàn toàn không thích hợp với A Uyển.”

Trong mắt Thẩm Hành thoáng qua mấy tia buồn bã, chẳng biết là y đang nghĩ cái gì, trên mặt không ngờ lại lộ ra thần sắc hối hận. Đột nhiên, y nhìn tôi chăm chú, hỏi: “A Uyển thích cuộc sống trong vương phủ ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Con thích cuộc sống được cha con bảo bọc, không phải dính dáng đến chuyện trong chốn triều đường.”

Thẩm Hành lại hỏi: “Vậy A Uyển có thích cuộc sống trong cung không?”

Tôi cau mày, lắc đầu nói: “Tất nhiên là không rồi. Hoàng hậu và các phi tử trong cung đều là yêu tinh trong loài người cả, nói một câu trước mặt bọn họ cũng cần phải suy nghĩ suốt một hồi lâu, hao tâm tổn sức lắm. Con mà vào cung, toàn thân từ trên xuống dưới ắt sẽ không được thoải mái.”

“Tốt.” Thẩm Hành chợt nói. Lúc này trong mắt y bùng lên một tia sáng rực, cứ như là đang mơ mộng về điều gì đó vậy.

Tôi hỏi bằng giọng khó hiểu: “Tốt cái gì?”

Thẩm Hành dịu dàng cười nói: “Cuộc sống mà A Uyển thích, vi sư cũng thích. Cuộc sống mà A Uyển ghét, vi sư cũng ghét.”

Tôi vừa nghe thế thì lập tức có cảm giác như mới tìm được tri âm, bèn cười tươi rạng rỡ nói: “Xem ra hai chúng ta trở thành thầy trò là chuyện đã được định sẵn từ kiếp trước rồi. Sư phụ, con với người đúng là có duyên quá đi. Có lẽ sau này chúng ta sẽ có thể ở cùng nhau đấy.” Sư phụ đối xử với tôi tốt như thế, lại có tài như thế, chờ hôm nào thời cơ chín muồi, tôi phải báo cha thu sư phụ làm nghĩa tử mới được, như thế sư phụ sẽ có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với tôi. Chờ sau này sư phụ cưới về một vị sư nương dịu dàng xinh đẹp, vậy là tôi sẽ còn có thêm một vị tẩu tẩu nữa.

Những chuyện này mới chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy quá tuyệt vời rồi.

Ánh mắt Thẩm Hành lúc này cũng giống như tôi, chứa chan một nỗi khát khao về tương lai tươi đẹp. Rồi y nở một nụ cười về hết sức hài lòng, nói: “Ừm, sau này chúng ta sẽ ở cùng một chỗ với nhau.”

Về sau Thẩm Hành còn kể với tôi rất nhiều chuyện thú vị khác, tôi nghe một cách say mê, sau đó lại kể cho Thẩm Hành nghe những chuyện xấu xa mà mình với huynh trưởng từng làm. Nếu những chuyện này để cha biết được ông không vụt cho chúng tôi một trận nên thân thì mới là chuyện lạ. Có điều Thẩm Hành quả đúng là khác hẳn với cha tôi, từ đầu đến cuối sắc mặt chưa từng biến đổi, chỉ khi nghe tôi kể huynh trưởng từng đưa tôi đi nhìn lên cảnh ân ái của công tử nhà Thị lang bộ Lễ với tình nhân của gã, ánh mắt y mới hơi lóe sáng.

Tôi kể một cách thỏa thuê, mà Thẩm Hành thì cũng khá ân cần, mỗi khi tôi khô miệng là y lại kịp thời đưa bầu nước tới cho tôi. Chờ khi tôi kể đã mệt rồi, Thẩm Hành liền cời áo của mình xuống đem hong khô rồi trải ra đất, dịu dàng nói: “Mau ngủ đi, chờ khi mưa tạnh chúng ta sẽ về nhà.”

Tôi có cảm giác những lời này hình như có gì đó không đúng lắm nhưng cũng không nghĩ nhiều, sau khi ngáp dài một cái liền nằm luôn xuống chiếc áo Thẩm Hành trải ra. Thẩm Hành ngồi bên cạnh tôi, thỉnh thoảng lại bỏ thêm ít củi vào đồng lửa, khi tôi sắp ngủ thì y chợt nói: “A Uyển, cái gì không hợp với lễ nghĩa thì đừng nhìn, sau này chớ nên theo huynh trưởng của con đi làm những chuyện như vậy nữa.”

Đầu óc tôi lúc này đã mơ mơ màng màng, thế là chỉ đáp qua loa một tiếng.

Sau đó Thẩm Hành lại nói tiếp: “Sau này... nếu con... ta...” Giọng nói ấy quá nhỏ, tôi chỉ có thể loáng thoáng nghe được mấy chữ rồi rạc rạc nhưng lại chẳng mấy để tâm, sau khi chớp chớp miệng mấy cái liền dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tôi đã nằm mơ thấy một giấc mơ.

Không phải giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm kia, mà là một giấc mơ hoàn toàn mới. Trong mơ có một tòa phủ đệ được xây dựng theo phong cách của vùng Giang Nam, hết sức trang nhã. Tôi khi ấy đứng giữa một dãy hành lang sơn màu đỏ, xung quanh có rất nhiều a hoàn đi qua đi lại nhưng lại chẳng có người nào nhìn thấy tôi.

Tôi thử đưa tay chặn một a hoàn đi ngang qua, nào ngờ cánh tay tôi cứ thế đâm xuyên qua vai phải của a hoàn đó, khiến tôi kinh hãi đến nỗi phải vội vàng rút tay về. Sau khi ngó nghiêng xung quanh một lát, tôi bất ngờ phát hiện trong tòa phủ đệ này đâu cũng là đồ tang.

Tôi sống trong vương phủ đã lâu nên cũng tổng kết ra được một ít kinh nghiệm, đó là nếu muốn biết đã xảy ra chuyện gì thì cách tốt nhất là tới phòng của các a hoàn mà nghe họ trò chuyện. Có điều tòa phủ đệ này quá xa lạ với tôi, tôi chẳng rõ các a hoàn sống ở nơi nào. Sau cùng, tôi chọn lấy một cách khác, đó là đi theo sau lưng mấy a hoàn đang tụm lại một chỗ với nhau.

Tôi vừa lại gần thì đã nghe thấy một a hoàn đề tóc hai búi thấp giọng nói: “Đại tiểu thư đúng là số khổ, có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn mà lại đi nhìn trúng Vô Song công tử lạnh lùng vô tình.”

Một a hoàn khác cất lời phụ họa: “Vô song công tử tuy rằng anh tuấn bất phàm, nhưng cái mẽ ngoài xét cho cùng cũng có thể làm gì đâu chứ.”

“Ôi, khổ thay. Lão gia, phu nhân khổ, đại tiểu thư khổ, Tàn công tử cũng khổ. Nếu Vô Song công tử không thu đại tiểu thư làm đồ đệ, chắc bây giờ con của Tàn công tử và đại tiểu thư đã vào học trong trường tư thục rồi.”

Tôi nghe được một lát thì đại khái đoán ra trong tòa phủ đệ này đã xảy ra chuyện gì. Hay, nhất định là ban đầu đại tiểu thư của tòa phủ đệ này có chút tình cảm với Tàn công tử, có lẽ là thuộc loại thanh mai trúc mã gì đó, vốn dĩ hai người một khi đến tuổi là sẽ thành thân, chẳng ngờ về sau đại tiểu thư lại được Vô Song công tử thu làm đồ đệ rồi lại xảy ra một số chuyện khác, đại tiểu thư nay đã lìa bỏ cõi đời, khiến cha mẹ cô ta phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

A hoàn tóc hai búi kia lại thở dài nói: “Tàn công tử một lòng một dạ yêu đại tiểu thư, nhà họ Tàn với nhà họ Tạ chúng ta đời đời giao hảo, năm xưa Tàn công tử cũng từng vì đại tiểu thư mà làm rất nhiều chuyện nữa, thực khiến người ta cảm động đến rơi nước mắt. Nếu ta mà là đại tiểu thư thì quyết chẳng bao giờ để tâm tới Vô Song công tử, chỉ dựa vào mối tình mười mấy năm chưa từng thay đổi kia của Tàn công tử là đã đáng để ta liều chết gả cho chàng rồi, đừng nói là làm vợ, làm thiếp cũng cam lòng.”

Tôi đưa tay sờ cằm, xem ra phán đoán của tôi mười phần thì đúng tới tám, chín.

Đi ra khỏi dãy hành lang, mấy a hoàn kia không tiếp tục trò chuyện nữa, chỉ lẳng lặng bưng những chiếc chậu gỗ đựng đầy tiền giấy đi vào trong một gian phòng lớn. Tôi đi vào theo, thấy nơi này hóa ra là linh đường, có mấy người phụ nữ đang đốt tiền giấy bên cạnh quan tài, một người trong số đó cất tiếng gào khóc xé gan xé ruột: “Con của ta ơi, sao con nỡ bỏ mẹ mà đi như thế? Lúc xưa mẹ thực không nên đồng ý với con, gả Thẩm Yên đó đúng là đáng chết, không ngờ lại hại con ta rơi vào cảnh thế này!”

Tôi hơi sửng ra.

Thẩm Yên...

Cái tên này, tôi hình như từng nghe thấy ở đâu đó rồi.

Tôi nhìn cỗ quan tài còn chưa được đóng đinh trước mặt, đột nhiên nổi lên ý niệm phải bước qua đó xem thử. Nhưng tôi vừa mới bước được một bước thì từ phía sau đã nổi lên một cơn gió, thế rồi một bóng đen xuyên qua người tôi, nhào lên cỗ quan tài gỗ. Đôi mắt người đó đã đỏ tấy cả lên khiến người ta nhìn mà chấn động, chỉ nghe y đau xót kêu lên: “A Uyển! A Uyển! A Uyển...”

Tôi có chút kinh hãi, kỳ thực bất kể là ai, chỉ cần nhìn thấy người nhào lên một cỗ quan tài mà gọi tên mình như vậy thì cũng đều khó tránh khỏi cảm thấy sợ hãi giống như tôi lúc này.

Trái tim lạnh ngắt từng cơn, tôi muốn bước lên phía trước nhưng lại sợ hãi không dám bước nữa. Lúc này, người phụ nữ vừa gào khóc kia loạn choạng đứng dậy đỡ lấy nam tử mới chạy tới, bật khóc nức nở nói: “Mộc Viễn, là bá mẫu có lỗi với con...”

Nam tử đó dường như không nghe thấy, vẫn chỉ chăm chú nhìn người trong quan tài.

Đột nhiên, nam tử tên gọi Mộc Viễn đó ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú về phía tôi. Tôi bất giác cả kinh, ánh mắt đó thực sự là quá điên cuồng, tôi không kìm được lùi về phía sau mấy bước.

“A Uyển, tỉnh lại đi...” Chợt có âm thanh vang lại, nghe xa xôi như thể vọng tới từ nơi chân trời. “A Uyển, tỉnh lại đi, con gặp ác mộng rồi.”

Tôi đột ngột mở mắt ra, ánh mắt rợn người kia đã không còn tồn tại nữa, xung quanh tôi cũng không phải là tòa phủ đệ trang nhã mang phong cách vùng Giang Nam, mà là một hang động vừa quen thuộc vừa xa lạ. Tôi kêu “oa” một tiếng, nhào vào lòng người bên cạnh, run giọng nói: “Su phụ, con lại gặp ác mộng rồi.”

Thẩm Hành ôm chặt lấy tôi, nói: “A Uyển đừng sợ, có ta ở đây rồi.”

Cho dù là giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm dài đằng đẵng kia cũng chưa từng khiến tôi cảm thấy sợ hãi như vậy. Trong giấc mơ vừa rồi, nam tử tên gọi Mộc Viễn đó nhìn chăm chú vào tôi bằng đôi mắt đỏ ngầu, cảnh tượng ấy thực sự khiến tôi sợ hãi tột độ, đôi chân thiếu chút nữa thì trở nên

mềm nhũn.

Có điều...

May mà đó chỉ là mơ, chỉ là mơ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5-1: Kiếp trước

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, thứ đập vào mắt tôi đầu tiên là một khuôn ngực nhẵn bóng. Tôi hơi ngẩn ra rồi ngược mắt nhìn lên, không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ của Thẩm Hành. Y ngủ rất ngon, khoe môi hơi héch lên, dường như đang mơ thấy một giấc mơ đẹp.

Tôi cố gắng nhớ lại xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì rồi biết rằng mình đã gặp phải ác mộng, tiếp đến liền nhào vào lòng Thẩm Hành, cuối cùng thì chẳng biết thế nào mà lại ngủ luôn trong lòng y, nên lúc này hai chúng tôi mới có tư thế ám muội như vậy.

Có điều bây giờ tôi đã chính thức coi Thẩm Hành là sư phụ của mình rồi, tự nơi đây lòng thừa nhận vị trí của y, do đó cũng không cảm thấy có gì là không ổn. Tôi đưa tay dụi mắt, khi há miệng ngáp dài một cái thì thấy Thẩm Hành đang chậm rãi mở mắt ra.

“A Uyển, tỉnh rồi sao?” Bên khoe môi lộ ra một nụ cười rất mực dịu dàng, y đưa tay tới vuốt ve lọn tóc mai rủ xuống bên thái dương của tôi, sau đó lại vuốt dọc xuống tới bờ má, đầu ngón tay cạ nhẹ vào da thịt tôi. Ngón tay y rất ấm áp, mang tới cho tôi cảm giác dễ chịu vô cùng.

Có điều động tác này hình như có gì đó không đúng lắm thì phải...

Trong ấn tượng của tôi, cha tôi, mẹ tôi, huynh trưởng của tôi, đều chưa từng có hành động thế này. Tôi nhớ là chỉ có mấy tay công tử khi chòng ghẹo các cô nương trong Tần lâu Sở quán mới từng làm ra động tác này thôi.

Tôi hơi sững người, hửm? Lê nào sư phụ đang chòng ghẹo tôi?

Cuối cùng tôi đưa ra kết luận: “Sư phụ, quãng thời gian vừa qua người nhất định là thường xuyên tới Tần lâu Sở quán rồi!”

Đôi tay trở nên cứng đờ, Thẩm Hành vội vàng nói: “A Uyển, con nghe ta giải thích đã, đừng nên hiểu lầm. Ta...”

Tôi cảm thấy có chút khó hiểu trước phản ứng này của Thẩm Hành, đi rồi thì đi rồi chứ sao, việc gì phải giải thích với một kẻ đồng đạo như tôi đây? Thế là tôi ngồi dậy, cười vang ha hả vỗ vai Thẩm Hành, nói: “Sư phụ, người không cần phải giải thích đâu, A Uyển hiểu mà.” Dừng một chút, tôi hạ thấp giọng chia sẻ kinh nghiệm của mình với Thẩm Hành: “Có điều, những thói quen này sư phụ ngàn vạn lần đừng thể hiện ra trước mặt cha con! Cha con tỉnh mất lắm, nếu biết được chưa biết chừng sẽ trừ bớt lương bổng của sư phụ đấy!”

Tôi ưỡ oải vương vai, ánh mắt vô ý liếc ra phía ngoài. “Ồ, mưa tạnh rồi. Sư phụ, chúng ta có thể quay về được rồi.”

Tôi hứng phấn đưa mắt nhìn Thẩm Hành.

Chẳng ngờ Thẩm Hành lại đang có vẻ buồn bã ủ dột. Tôi chớp chớp mắt hỏi: “Sư phụ, người hình như đang không vui thì phải?” Chính xác hơn phải nói là ưỡ oải mới đúng, nhưng sư phụ tại sao lại ưỡ oải nhỉ?

Thẩm Hành lắc đầu nói: “Ta ra ngoài lấy ít nước về đã.”

Sau khi Thẩm Hành rời đi, tôi dùng tay làm lược chải tóc cho mình, chuẩn bị bới một búi tóc đơn giản. Hôm qua tôi bị mưa làm ướt hết toàn thân, khi hong quần áo liền nhân tiện gỡ búi tóc ra để cho tóc khô nhanh hơn, vì vậy bây giờ mới có bộ dạng đầu bù tóc rối. Có điều công việc bới tóc này đối với tôi thật chẳng dễ dàng, bởi lẽ thường ngày mọi việc của tôi từ to đến nhỏ đều có Đào Chi và Lê Tâm phụ giúp, hôm nay không có bọn họ ở bên tôi thấy thật không quen chút nào.

Tôi bới thử mấy lần, nhưng lần nào búi tóc cũng lỏng lẻo rồi nhanh chóng rũ xuống.

Tôi khẽ thờ dài, đúng lúc này chợt có một bàn tay đưa tới, kèm theo đó là một giọng nói rất mực dịu dàng: “Để ta.”

Tôi ngạc nhiên bật thốt: “Sư phụ, ngay đến cái này mà người cũng biết sao?”

“Chắc là không khó, để ta thử xem.” Thẩm Hành đón lấy cây trâm dùng để cố định mái tóc từ trong tay tôi, những ngón tay thon dài đưa qua đưa lại giữa mái tóc tôi không ngớt, tựa như có một cánh bướm đang bay múa trên đỉnh đầu tôi vậy. Đột nhiên da đầu thít chặt, cây trâm gỗ lướt sát qua da đầu tôi, tôi liền cảm thấy đầu mình nặng nề hẳn, đoán chừng búi tóc đã được bới xong rồi.

Tôi vừa định sờ thử thì Thảm Hành đã chột đưa tay về phía tôi.

Tôi thoáng ngẩn ra một chút rồi mới giật mình bừng tỉnh, bèn lấy từ trong vạt áo ra chiếc khâm hoa và cây trâm phi thủy đỏ trở hoa mà Tư Mã Cận Du tặng đưa cho Thảm Hành. Thảm Hành suốt một hồi lâu chẳng có động tác gì, tôi bèn ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện y đang nhìn chăm chăm vào cây trâm phi thủy đỏ trở hoa kia.

Lẽ nào Thảm Hành thực sự thần thông quảng đại đến mức mà cây trâm vừa được lấy ra y đã biết ngay là do Tư Mã Cận Du tặng cho tôi ư? Tôi hết sức thấp thòm, cho rằng cây trâm này lại là cái bẫy gì khác mà Tư Mã Cận Du bày ra.

Thảm Hành nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Cây trâm này là do Thái tử tặng cho con sao?”

Tôi thấp thòm gật đầu, lại hỏi ra nỗi bất an của bản thân: “Nó có vấn đề gì hay sao ạ?”

Thảm Hành nói: “Chỉ là một cây trâm bình thường mà thôi.”

Tôi yên tâm hẳn, bèn cất lời cảm khái: “Sur phụ đúng là thần thông quảng đại, chỉ nhìn thoáng qua đã biết đó là thứ Thái tử tặng cho con.”

Thảm Hành mỉm cười nói: “Ta và A Uyển sống với nhau cũng đã được mấy tháng rồi, trong thời gian đó A Uyển chưa từng đeo cây trâm phi thủy nào cả, mà cây trâm này lại được điêu khắc tinh tế như thế, chất phi thủy cũng cực tốt, giá trị ắt là không nhỏ. Từ lâu đã nghe nói Thái tử rất yêu thích phi thủy, nên ta mới đoán cây trâm này là do Thái tử tặng cho.”

Tôi đột nhiên nhớ tới việc Thảm Hành mỗi lần gặp tôi, ánh mắt đều dừng lại trên đỉnh đầu tôi trước tiên, sau đó thì mới tới mặt tôi.

Tôi cười nói: “Thì ra là vậy, trước đây con thường xuyên thấy ánh mắt của sur phụ liếc qua đỉnh đầu con, vốn cứ ngỡ là do tóc con bị rối, chẳng ngờ sur phụ lại chỉ đang quan sát đồ trang sức con mang trên đầu mà thôi.”

“Không.”

Tôi ngẩn ra: “Không phải ư?”

Thảm Hành hồ hững nói: “Những lúc ấy ta chỉ thắc mắc một điều, đó là tại sao A Uyển lại không cài cây trâm gỗ đào mà ta tặng cho con.”

Tôi ngẩn ra lần nữa, mãi một hồi lâu sau mới nhớ tới việc Thảm Hành từng tặng tôi một cây trâm gỗ đào. Tôi vốn chẳng mấy để tâm tới mấy thứ như vậy, ngày đó sau khi báisur trở về liền tiện tay đặt cây trâm gỗ đào đó qua một bên, thường ngày việc chải chuốt trang điểm của tôi lại đều do Lê Tâm và Đào Chi lo cả, do đó tôi rất nhanh đã quên bẵng nó đi.

Không ngờ Thảm Hành lại giấu chuyện này trong lòng suốt mấy tháng qua...

Tôi không kìm được lúng túng nói: “Con... con...” Vốn định bịa ra một lý do nào đó, nhưng nhìn vào đôi mắt kia của Thảm Hành, tôi nhất thời lại chẳng thể nghĩ ra được lời gì để nói cả.

Thảm Hành cài chiếc khâm hoa kia lên búi tóc của tôi, sau đó chột hỏi: “A Uyển thích loại trâm cài tóc như thế nào?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Con không đặc biệt thích loại nào cả...”

Thảm Hành đưa trả cây trâm phi thủy đỏ trở hoa cho tôi, tôi nhìn lại y về nghi hoặc.

“Nó không thích hợp với kiểu búi tóc này.” Thảm Hành hồ hững nói.

Sau khi cùng Thảm Hành về đến vương phủ, tôi mới biết chuyện mình mất tích một đêm đã làm kinh động toàn bộ kinh thành. Người của Thái tử chẳng quản trời mưa tìm kiếm thâu đêm, tam Hoàng tử cũng phái người của mình đi tìm, ngay đến vị Hoàng đế trong hoàng cung kia cũng lấy cớ là thương yêu thần tử mà điều động một phần binh lực trong thành Kiến Trung đi tìm kiếm.

Đêm qua, ngọn núi đó có thể nói là vô cùng nào nhiệt.

Nhưng lại chẳng ai tìm được hang động mà tôi với Thảm Hành trú ẩn.

Mẹ thấy tôi bình an trở về thì mừng đến rơi nước mắt, chẳng để tâm tới phong thái của một Vương phi hiền lương thực đức, cứ thế lao tới ôm chặt lấy tôi, nức nở nói: “Con ơi con...”

Tôi đưa tay tới khẽ vỗ lưng mẹ. “Mẹ, con... khụ... khụ khụ khụ khụ khụ khụ...”

Mẹ cả kinh thất sắc, vội buông tôi ra quan sát từ trên xuống dưới một lượt, sau đó lại tiếp tục ôm lấy tôi, sắc mặt trở nên tái nhợt, bật khóc nói: “A Uyển đáng thương của ta ơi, thân thể con tỉnh dưỡng mất bao lâu như vậy, mới một đêm mà đã quay về như cũ rồi ư?”

Tôi muốn nói: Mẹ ơi, kỳ thực thân thể con không có vấn đề gì, tất cả đều tại vừa rồi mẹ ôm chặt quá đấy thôi...

Chỉ đáng tiếc mẹ căn bản không cho tôi có cơ hội lên tiếng, lại tiếp tục nện ngào nói: “Đều tại mẹ không tốt, sớm biết thế này, hôm qua dù có mắc tội

tru di cứu tộc mẹ cũng không để con đi với Thái tử... Con của ta ơi, con đã phải chịu khổ rồi...”

Đột nhiên, mẹ cất giọng hẳn hoi: “Rồi có một ngày, nỗi khổ mà con ta phải chịu, ta sẽ bắt người nhà họ Tư Mã chịu lại gấp mười lần!”

Toi bất giác tỉnh ra, vì chưa bao giờ thấy người mẹ dịu dàng hiền thực của mình có giọng điệu như vậy, hơn nữa còn nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế nữa. Nếu những lời này mà bị kẻ có tâm địa nghe được, vậy thì hậu quả thực khó mà lường trước.

Có điều may mà đám người dưới xung quanh đều sớm đã lui đi cả rồi, ngay cả Thẩm Hành cũng đã rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại mình tôi với mẹ. Tôi khẽ nói: “Mẹ, là sư phụ đã cứu con, con không bị sao hết cả.”

Mẹ buông tôi ra, ngạc nhiên hỏi: “Là Thẩm công tử đã cứu con ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Đêm qua con suýt chút nữa đã gặp bất trắc, may mà có sư phụ kịp thời đến cứu. Vì lúc đó mưa quá to, cho nên sư phụ liền tìm lấy một hang động kín đáo rồi hai người bọn con ở trong đó tránh mưa suốt cả đêm.”

Sắc mặt mẹ lập tức trở nên nặng nề, nhưng bà rất nhanh đã thu những tia thần sắc phức tạp lại, ôn tồn nói: “Ôn cứu mạng của Thẩm công tử, con ta nhất định chớ có quên. Con và Thẩm công tử là thầy trò, hai thầy trò đơn độc ở chung với nhau một đêm cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm cả.”

Tôi đột nhiên nhớ tới lời của Liễu Không đại sư, bèn hỏi: “Mẹ, hôm qua con đã cùng Thái tử điện hạ tới chùa Bảo Ân nghe Liễu Không đại sư giảng kinh, có phải hỏi con còn nhớ Liễu Không đại sư từng gặp con rồi hay không vậy?”

Mẹ hồ hững đáp: “Hồi nhỏ thân thể con không được khỏe, ta với cha con mời Liễu Không đại sư tới niệm kinh cầu phúc cho con.”

Tôi tò mò hỏi tiếp: “Vậy có phải Liễu Không đại sư đã nói gì về con không?”

Mẹ nói: “Đừng là có nói một số lời, có điều vì lâu quá rồi nên ta không nhớ được mấy. Sao tự nhiên con lại hỏi tới vấn đề này?”

Tôi cắn chặt môi tỏ vẻ ảm ức. “Liễu Không đại sư nói là mẹ bảo ông ấy phải giấu con một số chuyện.”

Mẹ mặt không đổi sắc, bất chợt cười nói: “Con nói tới đây thì mẹ nhớ ra rồi. A Uyển là con gái, da mặt mỏng, còn Liễu Không đại sư là người xuất gia, bảo ông ấy nói với con những lời đó thực sự là không ổn. Năm xưa ấy à, Liễu Không đại sư xem tướng cho con, nói là con đường tình trắc trở, rất khó tìm chồng. Mẹ sợ con nghe rồi thì đâm khó chịu nên nhờ Liễu Không đại sư giấu kín việc này.”

Tôi liếc thấy hai ngón tay bên dưới áo của mẹ đang bóp chặt lấy viền tay áo thêu chỉ vàng, trong lòng lập tức sáng rõ như gương.

Mẹ đang nói dối.

Mỗi lần nói dối, mẹ thường sẽ làm động tác đó, đây là kết luận của tôi sau mấy năm liên quan sát, tuyệt đối không sai được. Chỉ là, tại sao mẹ phải nói dối như thế chứ? Mà tôi nghĩ ra rồi, nếu muốn biết Liễu Không đại sư từng nói cái gì, tôi cứ đi hỏi Thẩm Hành là được mà.

Chẳng phải mẹ từng nói cha chính là vì Thẩm Hành khi xưa đã nói ra những lời giống hệt với Liễu Không đại sư nên mới không tiếc bỏ ra một số tiền lớn lời Thẩm Hành ra khỏi núi sâu rừng thẳm ư?

Sau khi rời khỏi đại sảnh, tôi tùy ý kéo một gã người hầu lại hỏi: “Sư phụ ta đâu?”

“Bẩm Quận chúa, Thẩm công tử ra ngoài rồi.”

Vừa mới từ trong núi trở về đã lại ra ngoài rồi ư? Lẽ nào Thẩm Hành muốn tới Tần lâu Sở quán gặp tình nhân cũ? Tôi thoáng có chút thất vọng, khẽ cất tiếng thở dài.

Tin tức tôi bình an trở về vương phủ rất nhanh đã lan ra ngoài, lời đồn ở chung với Thái tử một đêm trong chùa Bảo Ân khỏi cần biện bạch cũng tự tan vỡ. Cha và huynh trưởng rất nhanh cũng đã về phủ, thấy tôi bình an vô sự thì đều thở phào một hơi.

Cha không hề nói gì nhiều, chỉ có huynh trưởng là nói với tôi: “Sau này nếu Thái tử điện hạ hẹn muội ra ngoài, muội cứ giả bệnh đi. Ngày mai ta sẽ cho người ra ngoài phao tin đồn là muội bị kinh sợ quá độ nên đồ bệnh không dậy nổi.”

Nghĩ tới việc không cần phải gặp Tư Mã Cận Du nữa, tôi đương nhiên rất vui mừng.

Chắc hẳn Lê Tâm và Đào Chi cũng đã tìm tôi thâu đêm, lúc này cả hai đều áo quần nhàu nhĩ, trên tà váy dính đầy bùn đất, hai đôi giày lụa thêu hoa thì bản đến nổi chẳng còn có thể nhìn ra bộ dạng ban đầu được nữa.

Hai người nước mắt lưng tròng nhìn tôi, nói: “Quận chúa, người không sao thật là tốt quá rồi.”

Tôi nói: “Bổn Quận chúa phúc lớn mạng lớn, hai người cũng vất vả rồi, quay về tắm rửa đi.”

Hai người thưa “vâng” một tiếng. Tôi đột nhiên gọi Đào Chi lại bảo: “Bỏ cây trầm này vào trong hộp đồ trang điểm của ta đi, để trong tay áo mãi thực là nặng quá chừng.”

Đào Chi thoáng ngẩn ra, sau đó mới đón lấy cây trầm phi thúy đỏ trở hoa mà Tư Mã Cận Du tặng cho tôi, cúi gằm mặt xuống, nhỏ giọng đáp: “Dạ, Quận chúa.”

Thẩm Hành mãi đến khi chiều tối mới về phủ. Tôi vẫn còn nhớ tới lời của Liễu Không đại sư, thế là một mực chờ trong tiểu viện của Thẩm Hành, cho nên y vừa về đến nơi tôi liền nhìn thấy y ngay.

Y lúc này đang ôm theo ba chiếc hộp sứ trắng men xếp chồng lên nhau.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sư phụ ra ngoài là để mua đồ sao?”

Thẩm Hành đặt mấy chiếc hộp sứ đó lên trên chiếc bàn đá cẩm thạch, trên mặt thoáng lộ ra nét cười nhưng việc chớp mắt liên tục đã làm lộ ra tâm trạng có chút căng thẳng của y lúc này. “Con mở ra xem thử đi.”

Tôi không biết Thẩm Hành có ý đồ gì nhưng vẫn không kìm được tò mò mà lần lượt mở ba chiếc hộp sứ trắng men ấy ra. Đưa mắt nhìn thử, tôi lại càng ngạc nhiên hơn, bên trong đó không ngờ lại toàn là những thứ như trầm cài tóc, thoa cài tóc, bộ dao[1], đủ kiểu đáng, khiến tôi nhìn mà hoa cả mắt.

[1] Một kiểu đồ trang sức cài đầu, bên dưới có tua, do đó mới được gọi là bộ dao, nghĩa là khi bước đi thì lay động.

“Đây... đây là...”

Thẩm Hành khẽ nói: “Chẳng phải A Uyển không đặc biệt thích loại trầm cài tóc nào ư? Hôm nay ta đã tới Lâm Lang các, chương quỹ ở đó nói là các vị cô nương ở tuổi như con bây giờ phần lớn đều thích các món đồ này, trong hai chiếc hộp phía bên trái đều là những thứ bán chạy nhất trong mấy tháng gần đây. Còn nếu A Uyển thích loại độc nhất vô nhị thì trong chiếc hộp phía bên phải đều là các món trân phẩm của Lâm Lang các cả đấy.”

Tôi mở to hai mắt, vốn cứ ngỡ Thái tử đã bạo chi lắm rồi, chẳng ngờ Thẩm Hành mới thực sự là một tay tiêu tiền như nước...

Có lẽ vì thấy tôi mãi một hồi lâu không nói gì, trên trán Thẩm Hành liền rỉ ra một ít mồ hôi, bộ dạng dường như có chút căng thẳng. Rồi y cất giọng dịu dàng: “Nếu A Uyển không thích cũng không sao, ngày mai ta sẽ đến cửa hàng khác mua thêm.”

Tôi vội vàng nói: “Không, con thích lắm. Cảm ơn sư phụ.”

Tôi bị ba chiếc hộp sứ trắng men này làm cho kinh ngạc đến nỗi quên cả hỏi chuyện y, mãi đến lúc về đến tiểu viện của mình mới nhớ ra mục đích ban đầu khi đi tìm Thẩm Hành. Có điều mắt thấy sắc trời đã tối, tôi đành tạm gác việc này lại.

Trước khi đi ngủ, tôi bỗng nhớ tới con ác mộng mình gặp phải trong hang động kia, trong lòng bất giác có chút sợ hãi. Tôi gọi Đào Chi lại, kêu thị đốt một chút hương an thần, sau đó mới yên tâm đi ngủ.

Nửa đêm đầu tôi ngủ rất ngon, nhưng nửa đêm sau tôi bỗng cảm thấy có một thứ âm thanh thê lương nào đó đang gọi mình. Tôi đột ngột mở mắt ra, phát hiện xung quanh mình lại là những sự bố trí theo phong cách của vùng Giang Nam, có điều so với về tang tóc lần trước thì khác hẳn, lần này đèn lồng đỏ được treo cao khắp nơi, hiển nhiên là đang có chuyện mừng.

Tôi thử đưa tay ra sờ vào cánh tay của một a hoàn, vẫn giống như lần trước, tay tôi xuyên qua thân thể a hoàn đó.

Đúng như câu một lần thì lạ hai lần thì quen, lần này tôi không còn cảm giác hoang mang sợ hãi như lần trước nữa, sau khi thoáng trầm ngâm một lát liền đi tìm đường ra ngoài. Tôi đã nghĩ kĩ rồi, cứ ra thẳng ngoài còn hơn là đi lại bừa bãi trong tòa phủ đệ này, như thế đoán chừng có thể tránh khỏi việc gặp lại gã Mộc Viễn công tử điên khùng kia lần nữa.

Đêm qua nam tử tên gọi Mộc Viễn đó thực sự đã làm tôi sợ đến nỗi tim đập chân run, đêm nay tự nơi đáy lòng tôi thực sự không muốn gặp lại hắn nữa.

Tôi mới đi được một lát thì chợt có dăm ba a a hoàn đi về phía tôi.

Tôi rất ngạc nhiên, rõ ràng là đang có chuyện mừng tại sao sắc mặt dăm a hoàn này lại lạ thường đến vậy? Nụ cười của mỗi người đều gượng gạo vô cùng, hơn nữa trong mắt họ còn ngập đầy nỗi sợ hãi.

Mấy a a hoàn đi xuyên qua người tôi, tôi hơi dừng lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Khi sắp ra đến ngoài cửa lớn, tôi chợt nghe thấy có tiếng chiêng trống cùng tiếng pháo nổ vang lên không ngớt, làm đôi tai tôi bất giác nhíu lại. Tôi bịt tai lại ngược mắt nhìn, lập tức thâm cảm thấy kinh hãi, bởi người mà tôi không muốn gặp nhất không ngờ lại đang ở ngay trước mặt.

Mộc Viễn lúc này mặc một bộ đồ tân lang, trên mặt là nụ cười tươi rọi.

Tôi ngẩn ra, chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Đêm qua hắn còn ôm chặt lấy quan tài mà gào khóc thảm thiết, tại sao mới thoáng đó mà đã tươi cười rạng rỡ đi thành thân với người khác thế này? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này gã Mộc Viễn đó trông quả thực dễ coi hơn nhiều.

Về mặt chính thể, tướng mạo hắn còn ở trên Dịch Phong nữa.

Chợt có người cất tiếng hô to: “Tân nương tử tới rồi, tân nương tử tới rồi, tân lang quân mau đi nghênh đón.”

Trong ấn tượng của tôi, việc cưới hỏi vốn phải vô cùng náo nhiệt. Từ phủ đệ Mộc Viễn cư trú mà xét, hẳn nhất định là công tử của một nhà có tiền, theo

lý mà nói, lần cưới vợ này của hắn ắt phải náo nhiệt hơn so với những gia đình bình thường mới đúng.

Nhưng sau khi tiếng chiêng trống ngưng lại, bên phía chiếc kiệu hoa căn bản chẳng có chút động tĩnh nào, cứ như vật ở trong tranh, ngay đến những người xung quanh cũng đều tĩnh lặng, thần sắc thì chẳng khác nào các a hoàn mà tôi vừa mới gặp.

Tôi lại càng cảm thấy ngạc nhiên hơn, bèn ghé tới xem cho kỹ, chỉ thấy Mộc Viễn đưa chân đá nhẹ vào cửa kiệu, hỷ nương[1] liền run rẩy nói ra những lời tốt lành.

[1] Trong lễ cưới ngày xưa, hỷ nương là người chuyên môn săn sóc, lo liệu mọi việc cho tân nương.

Tiếp theo đó hỷ nương cần phải công tân nương từ vào nhà nhưng lúc này khuôn mặt hỷ nương lại tái nhợt, hơn nữa đôi môi còn càng lúc càng run rẩy dữ dội. Cuối cùng, toàn thân bà ta đều run lên lay bẩy, ánh mắt thì căn bản chẳng dám nhìn về phía tân nương từ ở trong kiệu hoa.

Đột nhiên, gã người hầu sau lưng Mộc Viễn nhét cho hỷ nương mấy nén vàng, còn ghé đến bên tai bà ta nói mấy lời gì đó. Tôi nghe không rõ lắm, nhưng nhìn thần sắc của gã người hầu đó thì có tám, chín phần mười là hắn vừa buông lời uy hiếp hỷ nương.

Hỷ nương nín chặt đôi môi rồi mới khom người chui vào trong kiệu cổng tân nương từ lên lưng.

Tiếng chiêng trống lại một lần nữa vang lên, tiếp theo đó là tiếng pháo. Thế rồi tân nương từ rút cuộc cũng đã xuất hiện trong một bộ đồ cưới màu đỏ rực, chỉ là được làm hơi vội vã, có điều chất vải thì rất tốt. Chiếc khăn đỏ trùm đầu đã che đi khuôn mặt của tân nương từ, chiếc áo trên người cũng hơi rộng, đôi bàn tay vốn phải lộ ra ngoài nhưng lại bị che khuất đi hoàn toàn.

Hỷ nương giống như đang cống một miếng vải lớn bọc người trên lưng vậy.

Tôi nhú chặt đôi mày, cảm thấy vị tân nương từ này có cái gì đó không đúng lắm, hình như thân thể đặc biệt yếu ớt, ngoài ra tân nương từ còn rất thích hương liệu, trên quần áo xông không biết bao nhiêu loại hương liệu khác nhau, mùi nồng đến mức khiến tôi không kim được phải hít xì hơi mấy cái.

Mộc Viễn tươi cười rạng rỡ, tôi thấy lần này Mộc Viễn đã bình thường trở lại rồi thì không còn sợ nữa, liền đi theo hắn vào trong hỷ đường. Trong hỷ đường không có người nào khác, chỉ có mấy a a hoàn vừa rồi.

Tôi đột nhiên có một sự cảm không lành.

Tân nương từ này mềm oặt như không xương, toàn thân đều tựa vào người tân lang Mộc Viễn. Khi hỷ nương hô to nhất bá thiên địa, Mộc Viễn đỡ tân nương từ hướng ra phía bên ngoài hơi cúi đầu một chút. Đến khi nhị báo cao đường, tình hình cũng gần tương tự như vậy.

Cuối cùng, khi phu thê giao bài, Mộc Viễn ôm lấy tân nương từ, cùng tân nương từ tai áp má kề một chút qua chiếc khăn đỏ trùm đầu.

Từ đầu đến cuối, tân nương từ căn bản chẳng hề động đậy.

Lúc này, tôi rút cuộc đã nhìn ra chỗ khác thường nằm ở đâu rồi. Sau khi suy nghĩ một chút, tôi đoán chừng vị tân nương từ này không muốn gả cho Mộc Viễn, thế là Mộc Viễn bèn sai người đánh thuốc mê nàng ta nên trong khi báai đường nàng ta mới không động đậy chút nào.

Tôi muốn qua đó ngó thử dung nhan của tân nương từ. Dù sao lúc này cũng không có ai nhìn thấy tôi, tôi chỉ cần hơi khom người xuống rồi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy mặt mũi của tân nương từ bên dưới chiếc khăn đỏ trùm đầu rồi.

Tôi bước lên ba bước, ngồi xổm xuống, nhưng khi mới ngẩng đầu lên được một nửa thì Mộc Viễn đột nhiên cất tiếng cười vang về hải lòng, thế rồi bèn hô to: “A Uyên, A Uyên, ta rút cuộc đã cưới được nàng rồi.”

Lòng tôi bất giác lạnh ngắt như băng.

Hôm qua chẳng phải A Uyên còn nằm trong cở quan tài gỗ kia sao? Người mà Mộc Viễn cưới hôm nay là A Uyên nào vậy?

Khi ánh mắt tiếp xúc với khuôn mặt của tân nương từ bên dưới chiếc khăn trùm đầu, tôi còn chưa nhìn rõ dung mạo nàng ta thì đã sợ đến nỗi phải kêu thét lên thành tiếng. Chỉ thấy tân nương từ này mặt mày rữa nát, rõ ràng là đã chết được một thời gian rồi.

Chân tôi mềm nhũn đi, cứ thế ngồi bệt xuống đất, đôi môi run rẩy còn dữ hơn hỷ nương vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5-2: Kiếp trước (tiếp)

“A...” Tôi lại kêu thét lên lần nữa, hai tay khuỷa khoắc không ngừng.

Đúng lúc này, giọng nói của Đào Chi đột ngột vang lên: “Quận chúa, Quận chúa, người lại gặp phải ác mộng ư?”

Tôi mở mắt ra, thờ dốc lên hỏi.

Đào Chi rót cho tôi một chén trà ấm. “Quận chúa hãy uống chén trà đi cho bớt sợ.” Rồi thi liền đỡ tôi dậy, lót vào sau lưng tôi một chiếc gối mềm. Khi lòng bàn tay chạm vào chiếc chén sứ ấm áp, trái tim tôi mới phần nào bình lặng trở lại.

Đào Chi giúp tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, cất giọng hết sức nhẹ nhàng: “Đêm qua Quận chúa nhất định là đã sợ quá rồi, có lẽ cần phải mời người về giải hạn cho Quận chúa mới xong.”

Sau khi tôi thờ dốc, tôi ngó mắt nhìn ra phía ngoài, thấy sắc trời đã lờ mờ chuyển trắng, đoán chừng trời sắp sáng tới nơi rồi. Tôi khẽ lắc đầu nói với Đào Chi: “Bỏ đi, đừng làm kinh động tới cha mẹ ta, đây không phải là giấc mơ mà khi xưa ta thường gặp.”

Đào Chi đáp “vâng” một tiếng.

Tôi bây giờ chẳng còn lòng dạ nào mà ngủ nữa, bèn nói: “Chuẩn bị nước đi, ta muốn rửa ráy một chút.”

Sau khi Đào Chi rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi, hương an thần trong lò chẳng biết đã hết từ lúc nào. Tôi xỏ giày rồi đi tới bên cạnh bàn trang điểm, nhìn vào chiếc gương đồng, thấy sắc mặt mình đã trở nên trắng bệch. Đột nhiên, tôi nhớ tới vị tân nương từ bên dưới chiếc khăn đỏ trùm đầu, thể là lòng thâm lạnh giá, vội vàng thu ánh mắt về.

Hộp đồ trang sức đang hé mở, tôi ngó nhìn vào trong, thấy cây trâm phi thủy đô trỏ hoa kia nằm nghiêng ở trên cùng. Tôi vốn định đặt nó lại cẩn thận, nhưng khi chạm bàn tay tới lại bất giác sửng người.

Trên cây trâm vẫn còn hơi ấm.

Đào chia bung một chậu nước vào phòng, chờ tôi rửa ráy xong xuôi, Lê Tâm liền giúp tôi chải chuốt trang điểm. Khi nhìn thấy ba chiếc hộp lớn trên bàn trang điểm, Lê Tâm lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc chẳng kém gì tôi hôm qua.

Tôi cười nói: “Những thứ này đều là do sư phụ tặng cho ta đấy.”

Lê Tâm lắp bắp nói: “Thế này... thế này... thật là... thật là khoa trương quá.”

Đào Chi nói: “Đồ trang sức ở Lâm Lang các nổi tiếng đất đỏ, những thứ này tính sơ qua thôi chắc cũng phải ngang với nửa năm bổng lộc của Vương gia rồi, mà Thẩm công tử thì chỉ vừa tới thành Kiến Trung được mấy tháng, trước đây lại ở trong núi sâu...” Nói tới đây Đào Chi liền ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Ý của Đào Chi tôi đương nhiên hiểu rõ, kỳ thực tôi cũng hoài nghi không biết Thẩm Hành rốt cuộc lấy đâu ra được nhiều bạc như vậy, có điều ngẫm lại, Thẩm Hành là cao nhân, cao nhân thì tất nhiên có biện pháp kiếm tiền của riêng mình.

Tôi nói: “Những lời này chớ có nói ra trước mặt sư phụ đấy.” Dứt lời, tôi tùy tiện chọn lấy một cây thoa ngọc hình hoa hải đường, nói với Lê Tâm: “Hôm nay hãy cài cái này đi.”

Tôi vừa dùng bữa sáng xong, gã tùy tùng bên cạnh huynh trưởng liền tới nói với tôi rằng đã phao tin tôi vì kinh hãi quá độ mà đồ bệnh phải nằm giường ra ngoài rồi, còn nói: “Xin Quận chúa cứ việc yên tâm, thời gian tới Thái tử điện hạ sẽ không đến gây phiền phức cho Quận chúa nữa đâu.”

Tôi khẽ gật đầu.

Khi Thẩm Hành tới tiểu viện của tôi thì tôi đang kiểm kê những món lễ vật sáng nay vừa được ùn ùn đưa tới, tất cả về cơ bản đều là do những nhân vật quyền quý đương triều tặng. Có điều vẫn còn một việc khiến tôi khá ngạc nhiên, đó là lễ vật được đưa tới trước tiên không ngờ lại là của Công chúa Văn Dương.

Theo tôi nhớ thì quan hệ giữa tôi và Công chúa Văn Dương cũng chỉ bình bình, chẳng ngờ cô ta lại nhiệt tình tặng quà như vậy.

Tôi cười híp mắt nói: “Sư phụ, người tới rồi.”

Ánh mắt Thẩm Hành vẫn dừng trên búi tóc của tôi đầu tiên như mọi lần, và lần này trong mắt y ánh lên mấy tia ngạc nhiên và mừng rỡ. “A Uyển quả là rất hợp với chiếc thoa ngọc này, người vốn đã đẹp rồi đeo thoa vào lại càng đẹp hơn.”

Tôi kỳ thực cũng tự biết mình, tuy thân là Quận chúa nhưng tướng mạo của tôi không hề nghiêng nước nghiêng thành, tối đa chỉ có thể tính là thanh tú mà thôi. Giờ đây được một người tuấn tú phi phàm khen ngợi, tôi bất giác có chút thẹn thùng.

“Sư phụ quá khen rồi!”

Thẩm Hành đưa tay tới xoa đầu tôi, khi vuốt ve cây thoa ngọc đó, ánh mắt y lại càng dịu dàng thêm mấy phần. “Không phải quá khen đâu. Bất kể A Uyển có dung mạo thế nào, trong mắt vi sư con đều là mỹ nhân.”

Tôi cười nói: “Hôm nay mồm miệng sư phụ cứ ngọt như mật vậy.”

Thẩm Hành cũng khẽ cười. “A Uyển không biết câu ‘tình nhân nhãn lý xuất Tây Thi’[1] sao?”

[1] Câu này nghĩa là trong mắt người đang yêu thì người yêu của mình đẹp chẳng kém gì Tây Thi, nàng mỹ nữ nước Việt thời Xuân Thu, một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc thời cổ đại.

“Rầm” một tiếng vang lên, đồng lễ vật chất cao như núi đột nhiên đổ xuống, các món lễ vật rơi đầy ra đất, Đào Chi và Lê Tâm vội vàng ngồi xuống nhặt. Lê Tâm lúc này mặt mũi đỏ bừng, còn Đào Chi thì lại mặt mày trắng bệch.

Chẳng biết hai đứa a hoàn này xảy ra chuyện gì mà lại một người biến thành mặt đỏ một người biến thành mặt trắng như thế nữa. Tôi liếc mắt nhìn đồng lễ vật trên đất, thấy có ít hương liệu trong một chiếc hộp gấm đã rơi ra ngoài, thế là bèn nói: “Hộp hương liệu này ta không cần nữa, thưởng cho người đây Đào Chi.”

“Tạ ơn Quận chúa ban thưởng.” Đào Chi nói.

Tôi lại chỉ tay vào một chiếc hộp gấm màu xanh lục khác mà hình như cũng đựng hương liệu, nói: “Lê Tâm, hộp hương liệu đó ta tặng cho người. Hai người mau lui xuống đi, không cần ở lại đây hầu hạ nữa.”

Sau khi Đào Chi và Lê Tâm rời đi, tôi lộ vẻ nghiêm túc nói với Thẩm Hành: “Sư phụ, tuy A Uyển không hiểu lắm về chữ tình, nhưng cũng biết rằng lời này nên dùng trên người ai. Sau này sư phụ chớ nên nói năng linh tinh như vậy nữa, nếu để mẹ con nghe được, mẹ con nhất định sẽ không thích đâu.”

Nụ cười trên khóe miệng tức thì trở nên cứng đờ, mãi một lúc lâu sau Thẩm Hành mới khẽ nói: “Được.”

Tôi nhớ đến những lời mà đêm qua còn chưa hỏi, liền nói: “Sư phụ, trước khi vào phủ người từng nói gì với cha con vậy?”

Thẩm Hành hồ hững đáp: “Ta nói con đường tình trắc trở, rất khó tìm chồng.”

Tôi sưng người ra, sao lại giống hệt với những lời mẹ nói thế nhỉ, lẽ nào mẹ thực sự không nói dối tôi? Tôi cẩn thận quan sát thần sắc của Thẩm Hành lúc này, cũng không giống như là đang nói dối tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy mình hồ đồ rồi.

Trong quãng thời gian giả bệnh, tôi được sống một cuộc sống vô cùng thư thái. Thẩm Hành cứ đôi ba ngày lại tới gây đàn cho tôi nghe một lần, Dịch Phong quả nhiên không nói dối tôi, tài cầm nghệ của Thẩm Hành còn ở trên y nữa, gọi là dư âm vang vọng, vương mãi không tan cũng không có gì là quá cả.

Khi tôi đã bắt đầu si mê tiếng đàn của Thẩm Hành, y đột nhiên không chịu gây đàn cho tôi nghe nữa, nói là kể từ giờ sẽ chuyển sang dạy tôi các môn công phu quyền cước để phòng thân.

Tôi vốn là nữ giới, tay trái gà không chặt, học công phu quyền cước thực sự vất vả vô cùng, mới luyện được mấy ngày đã bắt đầu có chút bệ rạc. Đồng thời, tôi có thể cảm nhận sâu sắc được rằng Thẩm Hành rất giỏi kể công tâm, trước tiên là cho tôi nếm mùi ngon ngọt, chờ tôi đắm đuối rồi thì đột ngột thu tay về, khiến tôi không thể không vì tiếng đàn của y mà dốc lòng học công phu quyền cước.

Người hiểu tôi, quả chính là sư phụ chẳng sai.

Quãng thời gian này câu nói ưa thích nhất của Thẩm Hành chính là: “Hôm nay nếu có thể đỡ được một nửa chiêu của ta, ta sẽ gây cho con nghe một khúc đàn.”

Có lẽ vì thiên phú của tôi ở phương diện võ học thực sự quá ư kém cỏi, thành ra đã bảy, tám ngày rồi mà tôi vẫn chưa thể đỡ được nửa chiêu của Thẩm Hành. Tôi ngó nhìn chiếc ngù huyền cầm của Thẩm Hành mà ngơ ngẩn, cất giọng u oán: “Sư phụ, đàn phủ bụi rồi kìa.”

Thẩm Hành hồ hững nói: “Không sao.”

Sư phụ không sao... nhưng con thì có sao đây...

Thẩm Hành lại nói tiếp: “Hôm nay nếu con có thể đỡ được nửa chiêu của ta, nó sẽ không bị phủ bụi nữa.” Vừa nói y vừa mỉm cười nhìn tôi. “Đối mặt với kẻ địch cần phải giữ lòng bình lặng, đồng thời nhanh chóng nhìn ra sơ hở của đối phương rồi tấn công. Hôm qua tốc độ lùi của con chậm quá, nếu nhanh hơn một chút thì đã tránh được chiêu đó của ta rồi.”

Tôi cúi đầu ủ rũ nói: “Sư phụ, chiêu số phòng thân có không ít, tại sao người không đưa cho con những vật phòng thân như là ám khí vậy?” Đến lúc đó, tôi chỉ cần tùy ý vung một nắm ám khí ra là được, không cần vất vả học công phu quyền cước thế này nữa.

Thẩm Hành thờ dài nói: “A Uyển, con không thể lúc nào cũng mang ám khí trên người được, xét cho cùng trên đời này chỉ có bản thân là đáng tin cậy nhất, cho dù là người thân thiết đến mấy thì cũng không thể ở bên con mọi lúc mọi nơi, kiểu gì cũng phải có lúc sơ suất. Cho nên, con cần phải luyện lấy một thân bản lĩnh thực sự, như thế đến lúc cần dùng tới mới không luống cuống chân tay.”

Tôi biết Thẩm Hành cũng chỉ muốn tốt cho tôi thôi, bèn hỏi: “Hôm nay vẫn như cũ chứ?”

Thẩm Hành gật đầu.

Thẩm Hành tấn công về phía tôi. Tôi không biết võ công của y cao thâm khó lường đến cỡ nào, có điều nhìn tình hình trước mắt thì y hẳn là chưa dùng toàn lực, mà có lẽ ngay đến một nửa thực lực y cũng chưa dùng tới nữa. Tôi vội vàng tránh ngay sang bên phải, chưởng phong của Thẩm Hành ập thẳng vào mặt, khi sắp chạm đến mặt tôi thì tôi đột nhiên kêu “úi chao” lên một tiếng, đôi hàng lông mày cau lại, tay đưa lên giữ chặt bụng.

Chưởng phong lập tức biến mất, Thẩm Hành hoang mang bước tới hỏi: “A Uyển, có phải là đến kỳ kinh rồi không?”

Tôi thiếu chút nữa thì học máu tươi ngay tại chỗ, không ngờ Thẩm Hành ngay đến loại chuyện này cũng biết rõ ràng như vậy, thật là thần thông quảng đại quá chừng. Có điều tôi vốn mặt dày, vì được nghe đàn có thể không từ thủ đoạn.

Tôi đột ngột vùng chưởng ra, cứ thế đánh thẳng về phía cổ của Thẩm Hành. Khi đầu ngón tay chạm vào da phía cổ của Thẩm Hành, tôi lập tức cười tươi rạng rỡ như hoa: “Sur phụ, vừa rồi A Uyển không chỉ hóa giải được chiêu số của người mà còn phản kích được một đòn nữa, như vậy tính ra có phải là hôm nay người nên đàn cho con nghe hai khúc không?”

Thẩm Hành ngậy người nhìn tôi, hỏi: “Không có chỗ nào không thoải mái ư?”

Tôi chớp chớp mắt, đáp: “Sur phụ đâu có nói là không cho phép con dùng khổ nhục kế.”

Mãi một lúc sau Thẩm Hành mới thò ra một hơi thật dài, nói với giọng hết cách: “Lần sau con chó nên như vậy nữa, khổ nhục kế không phải là với ai cũng đều hữu hiệu đâu.”

Tôi nói: “Con còn có mỹ nhân kế nữa.”

Thẩm Hành chợt lại nghiêm túc dặn dò: “A Uyển, nếu có một ngày con không còn con đường nào khác, bắt buộc phải đưa ra một sự lựa chọn giữa trinh tiết và tính mạng, vậy thì đừng nên vì giữ gìn trinh tiết mà từ bỏ tính mạng của bản thân.”

Tôi bất giác có chút cảm động, Thẩm Hành vốn là người Đại Phụng triều, theo lý mà nói người Đại Phụng triều đều rất xem trọng trinh tiết của nữ tử, thế mà bây giờ y lại có thể vì tôi mà nói ra những lời như thế, quả thực là không dễ dàng gì.

“A Uyển, những thứ khác đều không quan trọng, vì sư chỉ mong con coi trọng tính mạng của mình thôi.”

Tôi cười nói: “Sao sư phụ tự dưng lại nói tới cái này vậy? A Uyển không vô dụng tới mức như thế đâu.” Hơi dừng một chút, tôi cố tình chuyển chủ đề: “Sur phụ không được chối không gây cho A Uyển hai khúc đàn đầu đấy nhé.”

Thẩm Hành tới lúc này mới tươi cười trở lại. “Đương nhiên rồi.”

Dứt lời, Thẩm Hành quả nhiên đã gây cho tôi nghe hai khúc đàn. Tôi nghe mà như si như mê, cặp mắt nhìn chăm chú vào y, hy vọng y có thể gây thêm một khúc nữa. Có điều Thẩm Hành xưa nay vốn nhất ngôn cửu đỉnh, nói một là một, hai là hai, chưa từng thay đổi.

Tôi vừa rồi có thể giả chút trò thông minh vặt, bây giờ thì không thể nữa rồi.

Lúc này, Đào Chi và Lê Tâm bưng trà và đồ điểm tâm đi vào. Lê Tâm cười nói: “Quận chúa đã học cả buổi sáng chắc cũng mệt rồi, Vương phi kêu em mang tới đây ít đồ điểm tâm mà Quận chúa thích ăn.”

Đào Chi cũng cười nói: “Còn có cả trà búp Tín Dương mà Thẩm công tử thích nữa.”

Bọn họ đặt trà và đồ điểm tâm lên chiếc bàn đá cẩm thạch bên dưới gốc cây. Tôi ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, bèn hỏi: “Lê Tâm, hương liệu đó dùng có tốt không?”

Lê Tâm gật đầu thưa: “Tạ ơn Quận chúa ban thưởng, hương liệu có mùi thơm lắm.”

Tôi ngửi thử một chút. “Là hương thanh quế ư?”

“Dạ phải, Quận chúa.”

Tôi mỉm cười quay sang nhìn Đào Chi. “Của người thì sao?”

Đào Chi thưa: “Bẩm Quận chúa, là hương bách hợp.”

Tôi ngồi xuống ăn một ít đồ điểm tâm, lại uống nửa chén trà búp Tín Dương. Lê Tâm chợt nói: “Thẩm công tử quả nhiên là thần y, mấy hôm đầu sau khi từ chùa Báo Ân trở về khí sắc của Quận chúa rất tệ, nhưng bây giờ thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.”

Tôi nói: “Gần đây ta không còn gặp ác mộng nữa, khí sắc tất nhiên là phải tốt lên rồi.” Từ sau đêm mơ thấy cảnh Mộc Viễn cưới người chết, những ngày qua tôi về cơ bản đều ngủ một mạch từ tối đến sáng.

Thẩm Hành buông chén trà xuống hỏi: “Vẫn là giấc mơ đó ư?”

Tôi cười đáp: “Dạ không, là một giấc mơ khác. Nói ra kể cũng lạ, con nằm mơ hai lần, mà lần nào cũng mơ thấy một nam tử tên là Mộc Viễn.”

Thần sắc Thảm Hành tức thì biến đổi hẳn. “Mộc Viễn?”

Tôi cất lời trêu chọc: “Nhìn vẻ mặt này của sư phụ thì cứ như là người quen biết hẳn vậy.”

Thảm Hành đột nhiên đứng bật dậy trước chiếc bàn đá cẩm thạch. Tôi hơi sững ra, bèn hỏi: “Sư phụ sao vậy? Lẽ nào người thực sự quen biết hẳn?”

Thảm Hành đáp: “Không, vì sư chỉ đột nhiên nhớ tới một chuyện gấp cần làm thôi, mấy ngày tới chắc là không thể quay về được.”

Sau khi Thảm Hành rời đi, tôi bất giác cảm thấy hơi mệt mỏi, bèn quay về trong tiểu viện của mình nghỉ ngơi. Đang khi tôi âu sầu không biết nên làm sao cho qua ngày đoạn tháng, chợt có một gã hầu vội vã chạy vào trong tiểu viện của tôi bẩm báo: “Quận chúa, Công chúa Văn Dương tới rồi.”

Công chúa Văn Dương? Tôi nhớ tới việc lần trước tin đồn mình đổ bệnh được truyền ra ngoài, mọi người liền tặng quà tới tấp, trong đó người tặng sớm nhất chính là Công chúa Văn Dương, không ngờ lần này cô ta còn đích thân tới đây, thực khiến tôi được yêu quá mà hóa sợ. Có điều quan hệ giữa tôi và Công chúa Văn Dương vốn chỉ bình bình, tôi thừa sự không đoán được cô ta tới đây là để làm gì.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Công chúa Văn Dương và Tư Mã Cẩm Du vốn là huynh muội ruột thịt, huynh trưởng tính cách như thế, muội muội đoán chừng cũng chẳng kém gì.

“Úi chao, Quận chúa, người vẫn còn đang giả bệnh đấy, sắc mặt thế này thực là khỏe mạnh quá chừng.” Lê Tâm vội vàng lôi phấn son ra, chuẩn bị tô vẽ lên mặt tôi. Đúng lúc này giọng nói của Công chúa Văn Dương đã vang vào: “Quận chúa nhà các người ở đâu?”

Nghe giọng cô ta thì cứ như là đến để hỏi tôi tôi vậy.

Đào Chi cất tiếng thưa: “Bẩm Công chúa, Quận chúa vừa rồi đang ngủ trưa, biết là Công chúa điện hạ quá bộ tới đây, sợ sẽ thất lễ trước mặt Công chúa điện hạ, lúc này Quận chúa đang chải chuốt thay quần áo.”

“Được rồi, nể tình Quận chúa nhà các người đang yếu, bản cung sẽ đích thân tới chỗ cô ta thăm nom. Dẫn đường đi.”

Tôi đưa mắt liếc Lê Tâm, hờ hững nói: “Khỏi cần đánh phấn nữa, ta cứ thế này mà ra ngoài là được rồi.” Công chúa Văn Dương vội vã tới đây như vậy ắt là không có lòng dạ gì tốt, mà nghe giọng điệu vừa rồi của cô ta thì chắc là đang đi về phía khuê phòng của tôi. Có điều, trong khuê phòng của tôi có thứ gì đáng để Công chúa Văn Dương phải như vậy nhỉ?

Lê Tâm đỡ tôi ra ngoài, còn chưa đi được mấy bước đã gặp Công chúa Văn Dương đang vội vã đi tới. Tôi khẽ ho một tiếng, nhún người hành lễ: “Bình Nguyệt bái kiến Công chúa.”

Công chúa Văn Dương hờ hững nói: “Người đang có bệnh trên người, khỏi cần hành lễ.” Hơi dừng một chút, cô ta chăm chú nhìn tôi, nói tiếp: “Xem ra thời gian qua người tình dường không tệ, sắc mặt còn tốt hơn cả ta nữa.”

Tôi cười gượng một tiếng, nói: “Món quá mà lần trước Công chúa đưa tặng rất đẹp, Bình Nguyệt xin có lời cảm tạ tại đây.”

Công chúa Văn Dương nhướn mày. “Vậy ư?”

Trong lòng tôi bất giác giật thót, quả nhiên là tới đây để gây sự, cặp huynh muội này hình như có thù có oán với tôi hay sao ấy!

Tôi tiếp tục cất giọng gượng gạo nói: “Dạ, tất nhiên là vậy rồi...” Để tôi nghĩ lại xem nào, Công chúa Văn Dương rốt cuộc đã tặng cái gì ấy nhỉ? Tôi ném về phía Đào Chi một ánh mắt cầu cứu, Đào Chi vốn đứng sau lưng Công chúa Văn Dương liền chỉ tay vào đỉnh đầu mình. Tôi thờ phào một hơi, cười nói tiếp: “Cây trầm đó giá trị không thấp, đã khiến Công chúa phải tốn kém rồi.”

Đào Chi mặt mày ửng đỏ.

Sắc mặt hơi trầm xuống, Công chúa Văn Dương nheo mắt lại. “Vậy ư?”

Tôi lại đưa mắt nhìn về phía đỉnh đầu Đào Chi, thấy trên đó chỉ có mỗi trâm cài tóc chứ chẳng có thứ gì khác. Tôi không biết phải làm sao, đành nói: “Thời gian vừa rồi bị bệnh lâu quá, đầu óc Bình Nguyệt hơi lú lẫn mất rồi.”

Công chúa Văn Dương cất giọng lạnh lùng: “Có cây trầm phi thúy đỏ trở hoa đó của hoàng huynh, bản cung dù có tặng trâm cho người thì người cũng chưa chắc đã nhớ được.”

Tôi biết ngay mà, một khi nhận cây trầm đó thì sẽ không tránh được chuyện phiền phức, bây giờ Công chúa Văn Dương chính là vì nó mà tới tìm tôi. Tôi cười trừ nói: “Sao thể được.”

“Ồ? Vậy là hoàng huynh thực sự đã tặng cây trầm đó cho người rồi ư?”

Tôi bất giác cảm thấy uất ức, người hà họ Tư Mã này đúng là giảo hoạt, hóa ra Công chúa Văn Dương tới đây là để moi lời tôi. Đã đến nước này rồi tôi cũng đành thừa nhận. “Đúng là Thái tử điện hạ đã thưởng nó cho Bình Nguyệt.”

Bỗng có một cơn gió nổi lên, từ trên cây rơi xuống rất nhiều lá vàng, tôi bèn nói: “Sắp sang thu rồi, trời lạnh, Công chúa điện hạ, chúng ta vào trong

phòng nói chuyện thì hơn.”

Công chúa Văn Dương không hề cự tuyệt, khẽ gật đầu.

Lòng tôi lúc này sáng rõ như gương, Công chúa Văn Dương tới đây kỳ thực là để xác nhận xem cây trầm phi thủy đỏ trở hoa kia có ở chỗ tôi hay không.

Vừa mới ngồi xuống, Công chúa Văn Dương đã đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, trở nên thân thiện hiền hòa, sau đó cười tươi nói: “Hoàng huynh đối xử với muội đúng là không tệ, cây trầm đỏ ta và Vinh Hoa đã xin mấy lần mà huynh ấy không cho đấy. Xem ra hoàng huynh rất xem trọng muội, có lẽ chẳng bao lâu sau sẽ xin phụ hoàng ban hôn, đến lúc ấy ta cũng phải gọi muội một tiếng hoàng tẩu rồi.”

Những lời này của Công chúa Văn Dương như có giấu kim bên trong, khiến tôi nghe mà rất khó chịu.

Cô ta lại nói tiếp: “Cây trầm phi thủy đỏ này không tầm thường đâu nhé, ngoài việc có giá trị liên thành ra nó còn là do hoàng huynh đích thân vẽ hình rồi sai người chế tạo, bên trong đó ẩn chứa không ít tâm tư của hoàng huynh. Ta nói thực với muội nhé, cây trầm phi thủy đỏ còn có chút liên quan tới bà cố nội của ta đấy.”

“Bà cố nội?”

Công chúa Văn Dương nói tiếp: “Bà cố nội của ta có phong hiệu là Ninh An, tức là Công chúa Ninh An. Mẫu hậu ta thường nói, hồi trẻ bà cố nội là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.” Công chúa Văn Dương nhìn chằm chằm vào tôi. “Muội có biết chăng?”

Đây đã là chuyện từ bao nhiêu đời trước rồi, tôi làm sao mà biết được chứ? Tôi khẽ lắc đầu.

Công chúa Văn Dương dường như không tin, bèn nhìn chằm chằm vào tôi hồi lâu. Tôi cứ để mặc cho cô ta nhìn. Lại qua một lúc nữa, cô ta mới nói: “Nếu không biết thì hãy nhớ kỹ lấy, bà cố nội ta Công chúa Ninh An là một đại mỹ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-1: Không có trái tim

Sau khi Công chúa Văn Dương rời đi, Lê Tâm thở phào một hơi, nhỏ giọng nói: “Công chúa điện hạ khí thế khiếp người, thực là đáng sợ quá, may mà em chỉ phải hầu hạ Quận chúa thôi.”

Đào Chi rót cho tôi một chén trà. “Nếu Quận chúa thực sự trở thành hoàng tẩu của Công chúa điện hạ, vậy thì không cần phải nhìn sắc mặt Công chúa nữa rồi.”

“A, đúng thế.” Lê Tâm như chợt nghĩ tới điều gì, hai mắt sáng lấp lánh. “Quận chúa, chỉ bằng người hãy gả luôn cho Thái tử điện hạ đi, sau đó thì ngày ngày vênh mặt lên với cô ta.”

Khóe miệng tôi bất giác hơi co giật. “Các người suy nghĩ nhiều quá rồi đấy.” Tuy vừa rồi Công chúa Văn Dương nói năng khó chịu, nhưng tôi còn chưa đến nỗi vì muốn được vênh mặt lên với người ta mà gả cho Tư Mã Căn Du, hoàng chi, Tư Mã Căn Du chưa chắc đã nhìn trúng tôi.

Có điều, hôm nay Công chúa Văn Dương đúng là quái lạ, đặc biệt khi nói ra câu cuối cùng trước lúc rời đi, cô ta cứ như là có mối thù không đội trời chung với tôi vậy.

Tôi lại hỏi: “Đào Chi, món lễ vật mà Công chúa Văn Dương tặng ta là gì vậy?”

Đào Chi đáp: “Là cao đường tóc có tác dụng an thần.”

Tôi nói: “Lần sau khi ta đi gặp Công chúa Văn Dương, nhớ nhắc ta bôi nó đấy...”

Mở mắt ra, tôi thấy xung quanh màn đỏ buông lơi, một cặp nến rồng phượng đang không ngừng đu đưa lay động. Tôi giật mình thảng thốt, phát hiện bản thân đã lại nằm mơ. Có kinh nghiệm từ hai lần trước rồi, không cần nghĩ tôi cũng biết giấc mơ lần này ắt là lại có liên quan tới Mộc Viễn.

Ồ, lần đầu tiên là chuyện tang, lần thứ hai là chuyện hỷ, còn lần thứ ba...

Tôi đưa mắt ngó quanh bốn phía một lát, xác định mình đang ở trong một gian phòng tân hôn, có lẽ chính là phòng tân hôn của Mộc Viễn. Nhớ tới khuôn mặt rữa nát mà mình từng nhìn thấy lần trước, lòng tôi hơi ròn rợn. Nhưng tôi cũng biết nếu mình không làm rõ những con ác mộng liên tiếp xuất hiện này rồi cuộc mang hàm ý gì, có lẽ ác mộng sẽ bám theo tôi mãi mãi.

Chợt có một tiếng lẩm bẩm dịu dàng vang lại: “A Uyển, bây giờ vì phu sẽ lật khăn trùm đầu cho nàng.”

Tôi đi vòng qua tấm bình phong, thấy ngồi trên chiếc giường tân hôn ở phía không xa quả nhiên chính là Mộc Viễn trong bộ đồ tân lang. Hắn chăm chú nhìn tân nương từ bên cạnh mình bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, khuôn mặt tân nương từ rõ ràng đáng sợ vô cùng, song hắn lại không hề sợ hãi, cứ như thể người bên cạnh mình không phải một xác chết mà là một món bảo vật hiếm có nhất trên đời.

Tân nương từ xem chừng đã chết được một thời gian khá dài rồi, gần như không thể nhìn rõ mặt mũi lúc sinh tiền. Nhưng rất lạ, tuy lần trước bị dọa cho vô cùng sợ hãi, nhưng lần này khi nhìn thấy đối phương ở cự ly gần, tôi lại không còn cảm thấy sợ hãi chút nào, thậm chí tự nơi đáy lòng còn dâng lên một cảm giác quen thuộc khó mà dùng lời miêu tả.

Động tác của Mộc Viễn hết sức cẩn thận, hắn nhẹ nhàng vòng một tay qua vai tân nương từ, tay còn lại thì khẽ vuốt ve má tân nương từ, trong ánh mắt ngợp đầy một vẻ đắm đuối si mê. “A Uyển, không có được nàng lúc sinh tiền, có được nàng sau khi chết cũng là chuyện tốt.” Rồi hắn chợt đổi giọng, ánh mắt trở nên hân học dữ dằn. “Thẩm Yên thực là một tên đáng chết, kiếp sau hắn đừng hòng có được nàng nữa.”

“A Uyển đừng sợ, kiếp sau vì phu nhất định sẽ bảo vệ nàng cẩn thận, không cho phép bất cứ ai làm hại đến nàng.” Sau khi áp bờ môi vào mặt tân nương từ mà làm ra một loạt những cử chỉ thân mật, sắc mặt Mộc Viễn lại càng trở nên dịu dàng hơn, cặp mắt thì dần trở nên sáng rực tựa như những vì sao trên trời.

Đột nhiên, phía bên ngoài có một giọng nói vang lên: “Công tử đã dặn dò rồi, không ai được vào trong cả.”

“Tân công tử! Tân công tử!” Một giọng nữ chói tai vang vọng vào, nghe nôn nóng như thể kiến bò trên chảo lửa vậy.

Tôi ngó nhìn Mộc Viễn, thấy hắn buông tân nương từ ra, lại đặt tân nương từ nằm xuống giường tân hôn bằng động tác hết sức nhẹ nhàng, sau đó mới cao giọng hô: “Cho cô ta vào đây đi.”

Tôi nhủ thầm, phải chăng tình nhân cũ của Mộc Viễn đã tìm tới đây rồi?

Một vị cô nương vận đồ màu xanh biết vội vã đi vào, khi nhìn thấy tân nương từ trên giường tân hôn thì lập tức lộ rõ vẻ hoang mang, rồi liền quỳ sụp xuống trước mặt Mộc Viễn, dùng sức đập đầu thật mạnh, cất tiếng van nài: “Tân công tử, xin công tử hãy tha cho tiểu thư nhà nô tỳ đi.”

Tôi giật mình bừng tỉnh ngộ, hóa ra cô gái này là a hoàn của tân nương từ.

Cô nương áo xanh lại nói tiếp: “Tân công tử, tiểu thư ở dưới suối vàng có linh thiêng cũng không muốn mình sau khi chết bị đối xử như thế này đâu.”

Tân Mộc Viễn nhướng cặp mày dài lên, trong mắt phượng thấp thoáng lộ ra mấy tia khinh thường. “Sao ngươi biết là A Uyển không muốn gả cho ta? Khi xưa A Uyển lựa chọn Thẩm Yên chẳng qua là nhất thời hồ đồ, bây giờ cũng đã phải nếm trái đắng rồi. Thẩm Yên không đối xử tốt với A Uyển lúc nàng ấy còn sống, bây giờ nàng ấy chết rồi, hắn dựa vào cái gì mà tranh giành với bản công tử?”

Tôi nghĩ thầm, vẻ mặt này của Tân Mộc Viễn trông quen lắm, hình như tôi từng nhìn thấy ở đâu đó rồi...

“Có cái gì mà không dám? Đàm đàn bà con gái các nàng sao cứ thích cả nghĩ như vậy nhỉ? Ta bảo nàng qua đây thì nàng cứ qua là được rồi. Hơn nữa, ta với Văn Chi tình như thù địch, ta gọi muội muội của y một tiếng A Uyển thì có gì là không được?”

Tôi đột nhiên nhớ ra Tư Mã Cận Du khi ở trong xe ngựa cũng từng có vẻ mặt giống hệt thế này.

Cô nương áo xanh phản bác: “Lão gia và phu nhân đều đã đồng ý với Thẩm công tử là sẽ an táng tiểu thư vào trong khu mộ của nhà họ Thẩm, Tân công tử và tiểu thư không thân không thích, chẳng ngờ lại nhân lúc Thẩm công tử ra ngoài mà đào trộm mộ của tiểu thư, đoạt vợ của người khác, thực là trời đất không dung! Tân công tử dựa vào cái gì mà làm vậy chứ?”

“Trời đất không dung ta cũng phải cưới A Uyển làm vợ, bất cứ ai cũng đừng hòng ngăn cản ta làm việc này.” Tân Mộc Viễn chợt cười nói tiếp: “Bích Đồng, ngươi chớ có quên, nếu không có ngươi nói với ta là Thẩm Yên đang làm gì, ta cũng chẳng thể nào nghĩ ra biện pháp này.”

Bích Đồng, Bích Đồng...

Cái tên này tôi dường như từng nghe thấy trong giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm liền.

Trên trán chợt túa đầy mồ hôi lạnh, tôi nghĩ lẽ nào gã Tân Mộc Viễn này cũng có liên quan tới giấc mơ kia của tôi?

Sắc mặt tái nhợt đi, Bích Đồng vội vàng nói: “Khi đó nô tỳ chẳng qua là thấy công tử... thấy công tử...”

Tân Mộc Viễn hồ hững nói: “Thấy ta đáng thương, thấy ta một dạ tình sâu chứ gì?” Khẽ “hừ” một tiếng, hắn nói tiếp: “Nể mặt ngươi đã từng hầu hạ A Uyển hơn mười năm ròng, lần này ta tha cho ngươi. Mau ra ngoài đi, đừng có quấy nhiễu đêm động phòng hoa chúc của ta và A Uyển.”

Bích Đồng kêu thét lên: “Ngươi rõ ràng là đang làm nhục tiểu thư.”

“Người đâu, đuổi cô ta ra ngoài.”

Hai gã người hầu mặt mày hồ hững bước vào chụp lấy hai tay của Bích Đồng, Bích Đồng giãy giụa nói: “Tân Mộc Viễn, ngươi làm thế này sẽ bị trời phạt đấy.”

“Dừng lại.” Tần Mộc Viễn chợt nói. Rồi hắn đứng dậy đi tới trước mặt Bích Đồng, cúi đầu nhìn đối phương chăm chú. “Hãy quay về nói với Thẩm Yên, kiếp sau ta sẽ nhanh chân đến trước. Còn về kiếp này, hắn làm được một chuyện tốt thì ta sẽ phá hoại một chuyện, muốn chuyển thế để nối tiếp duyên xưa với A Uyển ư? Đừng hòng!”

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút tức cười, làm gì có chuyện kiếp này chưa xong kiếp sau tiếp tục chứ.

Gã Tần Mộc Viễn này đúng là đã yêu đến độ điên cuồng mất rồi.

Tôi khẽ lắc đầu, nhưng khi nhìn về phía Tần Mộc Viễn, cặp mắt không kìm được mở to.

Tần Mộc Viễn đỡ tân nương từ ngai dậy, sau đó cẩn thận lấy từ trong ngăn tủ nhỏ nơi đầu giường ra một chiếc trâm, hết sức dịu dàng cài nó lên búi tóc của tân nương tử. “A Uyển, đây chính là tín vật định tình mà ta tặng cho nàng, chờ đến kiếp sau khi chúng ta trở thành phu thê, ta sẽ tặng cho nàng một chiếc nữa.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cây trâm trên búi tóc của tân nương tử bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Như hai giọt nước! Thực sự là như hai giọt nước! Phi thủy đồ long lạnh, những đường điêu khắc hoa tinh tế, cây trâm này và cây trâm Tư Mã Cận Du tặng cho tôi căn bản chẳng có chút nào khác biệt.

“Quận chúa, người lại gặp ác mộng nữa hay sao?”

Tôi giật mình bừng tỉnh, thờ hồng hộc nhìn Đào Chi đang ở gần ngay bên cạnh mình, thấy thị nhìn tôi vẻ hết sức lo lắng. Tôi vô thức đưa mắt ngoảnh bốn phía, sau khi xác nhận đây chính là khuê phòng của mình thì mới dám thở phào một hơi, sau đó lại đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Không có gì.”

Đào Chi rót cho tôi một chén trà ấm. “Quận chúa, người uống chút trà cho bình tĩnh lại đi.”

Tôi lắc đầu, nói: “Người ra ngoài đi, ta muốn ở yên một mình.”

Sau khi Đào Chi rời đi, tôi chẳng buồn xỏ tất đi giày, cứ thế bước tới bên cạnh bàn trang điểm. Cây trâm phi thủy đồ trở hoa kia vẫn nằm lặng lẽ trong hộp đồ trang sức, tôi cầm lên, thấy đuôi trâm còn ấm, ngửi thử thì có hương bách hợp thoang thoảng.

Khi trời rạng sáng, Đào Chi và Lê Tâm bung nước vào hầu hạ tôi rửa ráy. Tôi thoáng liếc mắt qua phía Đào Chi, sau đó lại lẳng lặng thu ánh mắt về. Khi đưa chiếc khăn mặt vừa nhúng nước nóng lên chuẩn bị lau mặt giúp tôi, Lê Tâm không kìm được ngạc nhiên bật thốt: “Quận chúa, sao mới qua có một đêm mà sắc mặt người đã tệ thế này?”

Tôi hồ hững nói: “Chi là vừa gặp ác mộng thôi, không cần nói với mẹ ta, đây không phải là con ác mộng ta hay gặp khi trước.” Dừng một chút, tôi nói tiếp: “Đào Chi, sắc mặt người cũng không được tốt lắm, mấy ngày tới hãy nghỉ ngơi trong phòng mình đi, không cần ngủ ở gian ngoài nữa.”

Đào Chi khẽ thưa “vâng” một tiếng.

Sau khi dùng bữa sáng xong, tôi đến nói chuyện với mẹ. Mẹ hỏi tôi về Thẩm Hành, trong ấn tượng của tôi, mẹ vốn khá bất mãn với Thẩm Hành, không giống như cha, bất kể Thẩm Hành làm gì cũng đều cho là lẽ đương nhiên.

Tôi đáp: “Sư phụ ra ngoài rồi, chắc phải mấy ngày nữa mới về.”

Mẹ lại hỏi: “Con cảm thấy sư phụ con thế nào?”

Tôi hơi sững ra. “Sư phụ đối xử với con rất tốt.”

Không biết là mẹ lại nghĩ tôi điều gì, khóe mắt hơi nhòe đi. Tôi cho rằng mẹ không tin tôi, bèn kể hết những việc mà Thẩm Hành đã làm trong thời gian qua cho mẹ nghe, chẳng ngờ mẹ nghe xong thì vành mắt còn trở nên hoe đỏ.

Mẹ đưa khăn lên lau khóe mắt, sau đó mới nói: “Tốt rồi, con mắt nhìn người của cha con đúng là chưa bao giờ sai cả.”

Tôi tò mò hỏi: “Mẹ, trước đây chẳng phải mẹ không thích sư phụ con lắm mà?”

Mẹ nói: “Lúc trước khác bây giờ khác. Lúc trước mẹ không biết là y đối xử với con tốt như vậy, bây giờ biết rồi, mẹ tất nhiên không còn lo lắng gì nữa.”

Tôi chớp chớp mắt, làm bộ vô ý hỏi: “Mẹ, Đào Chi đã đi theo con bao nhiêu năm rồi vậy?”

“Chắc phải mười năm rồi. Khi xưa con mới cao bằng chùng này, mẹ sợ con cô đơn, thế là bèn chọn cho con một a hoàn đáng tin cậy về làm bạn. Bây giờ hai đứa bạn con đều đã cập kê cả rồi, thời gian đúng là chẳng khác nào bóng câu qua cửa.”

“Mẹ chọn từ đâu vậy?” Tôi sợ mẹ hoài nghi, liền nói thêm “Con thấy Đào Chi không còn nhỏ nữa rồi, phải gả chồng đi thôi. Thị đã đi theo con nhiều năm như vậy, chọn cho thị một nhà chồng tốt cũng là điều nên làm. Bây giờ con ở trong phủ thực là buồn chán lắm, chỉ bằng chuyện hôn nhân của Đào Chi hãy để con làm chủ đi.”

Mẹ đưa tay day mũi tôi một cái. “Muốn làm bà mới rồi sao?”

Tôi gật đầu.

Mẹ lại cười nói: “Cũng tốt, khế ước bán thân của Đào Chi là bán đứt, cho nên thị cũng có thể tính là người trong vương phủ chúng ta. Những thứ như sinh thần bất tự gì đó con hãy đi tìm Lý tổng quản mà hỏi xin.”

Tôi bất giác cả mừng, bèn đáp “dạ” một tiếng.

Đem đến khi đi ngủ, tôi hỏi Lê Tâm: “Gần đây Đào Chi có chỗ nào khác thường không?”

Lê Tâm suy nghĩ một lát rồi mới đáp: “Ngoài việc thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ ra, hình như không có chỗ nào khác thường cả.” Một lát sau, Lê Tâm lại nói tiếp: “Có điều Đào Chi cứ mỗi dịp mừng Một với ngày rằm lại đốt tiền giấy dưới trăng.”

A Phù là hộ vệ của tôi, thân thủ không tệ, tính tình lại khá trầm lặng, lúc nào cũng đi theo sau tôi từ xa, tôi thường xuyên quên mất sự tồn tại của con người này. Sau khi Thẩm Hành trở thành sư phụ của tôi, A Phù lại càng chẳng còn đất dụng võ nữa.

Tôi dùng bữa sáng xong liền bảo Đào Chi và Lê Tâm lui đi, một mình ngồi nghỉ ngơi trong tòa đình hóng mát của vương phủ.

A Phù vận một bộ đồ đen, đứng dưới gốc cây cổ thụ lá vàng rơi lất phất, ưỡn thẳng lưng, bàn tay đặt trên bao kiếm, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm ra ngay.

Tôi vẫy vẫy tay với y.

“Ta có một nhiệm vụ này giao cho người.” Tôi ra hiệu cho y cúi đầu xuống, sau đó hạ thấp giọng nói: “Thời gian tới người không cần đi theo ta nữa, hãy đi theo Đào Chi, đừng để thị phát hiện. Mỗi ngày thị đã đi những đâu người đều cần quay về bẩm báo kĩ càng với ta.”

“Dạ, Quận chúa.”

Mấy ngày trước tôi có tình thường cho Đào Chi và Lê Tâm hương liệu, mục đích chính là để xác định xem người đụng vào cây trầm ấy là Lê Tâm hay Đào Chi. Hiện giờ kết quả đã có rồi, nhưng tôi thực sự không hiểu nổi tại sao Đào Chi phải đụng vào cây trầm phi thủy đồ trở hoa mà Tư Mã Cận Du tặng cho tôi.

Hon nữa rất trùng hợp, cứ mỗi lần trên cây trầm đó còn hơi ấm là tôi lại gặp một con ác mộng có sự xuất hiện của Tàn Mộc Viễn.

Lần trước sau khi nằm mơ thấy Tàn Mộc Viễn lấy ra cây trầm phi thủy đồ trở hoa, giống hệt với chiếc của mình, tôi bất giác kinh hãi choàng tỉnh dậy. Tì mi nghĩ lại, trong lần đầu mơ thấy Tàn Mộc Viễn, cây trầm đó vừa hay được tôi cất trong vạt áo.

Ồ, hình như tất cả chuyện là đều có liên quan tới cây trầm phi thủy đồ trở hoa mà Tư Mã Cận Du tặng cho tôi.

Tôi đưa tay chống cằm, cẩn thận nhớ lại mọi chuyện về Đào Chi.

Vì gia cảnh nghèo mà bán thân làm nô tỳ, khi vào vương phủ thì mới vừa năm tuổi, trong nhà có một người cha ham đánh bạc và một người mẹ mắc bệnh nặng, không hề có anh chị em. Hon nữa, năm thị mười tuổi, cha mẹ thị đã lần lượt qua đời.

Đào Chi cứ mỗi dịp mừng Một và ngày rằm là lại đốt tiền giấy, chắc hẳn là để tế bài cha mẹ mình. Có điều... tại sao phải đụng vào cây trầm phi thủy đồ trở hoa đó chứ?

Đột nhiên, ánh linh quang lóe hiện, trong đầu tôi nảy ra một suy nghĩ.

Tôi vội vã chạy về tiểu viện của mình, giống như một con gió lao vút vào trong khuê phòng, đóng cửa lại đánh “rầm” một tiếng, sau đó hô to: “Không được bốn Quận chúa cho phép, bất cứ ai cũng không được vào phòng.”

Tôi lấy cây trầm phi thủy đồ trở hoa đó ra, cầm chặt vào lòng bàn tay.

Tôi đá giày ra khỏi chân, ngay đến quần áo cũng chẳng buồn thay, nằm luôn xuống giường, chậm rãi nhắm mắt lại, cây trầm trong tay bắt đầu ấm dần lên.

Mở mắt ra, tôi ngó nhìn xung quanh, bất giác mừng thầm. Quả đúng như dự liệu, cây trầm phi thủy đồ trở hoa kia chính là nguyên nhân khiến tôi nằm mơ thấy Tàn Mộc Viễn.

Tôi ngó quanh bốn phía, muốn tìm kiếm Tàn Mộc Viễn. Lần trước vẫn là một tòa phủ đệ xanh tươi ngút ngát nhưng lần này lại biến thành chốn núi rừng ngợp giữa băng tuyết tinh khôi, khắp nơi đều bị màu trắng bao trùm. Chỉ thấy vô số cành cây đã trĩu nặng vì tuyết, một con gió thổi tới, tức thì tuyết rơi la tã.

Nhưng tôi không hề cảm thấy lạnh chút nào.

Tôi giống hệt như một con nhặng không đầu chạy đi khắp nơi giữa núi rừng, đột nhiên nhìn thấy trên nền tuyết trắng có dấu vó ngựa, sau một thoáng trầm ngâm liền lần đi theo đó. Chừng một tuần hương sau, trước mắt tôi xuất hiện hai gian nhà được chia tách bằng hàng rào, trước cửa mỗi gian nhà đều có

trồng một gốc đào, bên dưới mỗi gốc đào đều có một ngôi mộ.

Tôi ngó nhìn thử, thấy trên bia mộ có viết sáu chữ: Mộ của ái thiếp Tạ Uyển.

Đi lại gần thêm chút nữa, tôi nhìn thấy phía dưới còn có mấy chữ khác nhau: Phu quân Thẩm Yến khắc.

Tôi lại đi tới gần ngôi mộ còn lại, thấy phía trên bia mộ cũng có khắc sáu chữ “Mộ của ái thiếp Tạ Uyển”, song phía dưới thì lại đề là: Phu quân Tần Mộc Viễn khắc.

Tình cảnh này... thực sự là có chút quái dị...

Tranh nhau lúc người ta còn sống thì thôi cũng đành, nhưng sau khi người ta chết còn lập ra hai ngôi mộ nữa, tôi thật không còn gì để nói nữa rồi.

Đang khi tôi thăm cảm khái, chợt có tiếng “kêu kẹt” vang lên, một người đẩy cửa bước ra, chính là Bích Đồng mà tôi từng gặp lần trước. Bích Đồng cầm một cây chổi trong tay, nhẹ nhàng quét tuyết trước cửa. Tôi cẩn thận nhìn kỹ, thấy tiểu mỹ nhân lần trước bây giờ đã thay đổi nhiều rồi, bên khoe mặt xuất hiện rất nhiều nếp nhăn.

Tôi hơi sửng ra.

Lại một tiếng “kêu kẹt” nữa vang lên.

Tần Mộc Viễn rút cuộc đã xuất hiện. Tướng mạo của hắn không thay đổi nhiều lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu tích mà thời gian lưu lại trên người hắn, đặc biệt là mái tóc, chỉ thoáng liếc qua tóc trắng đã lọt vào trong mắt rồi.

Xem ra thời gian trong giấc mơ lần này của tôi cách giấc mơ lần trước khá xa.

Tần Mộc Viễn đưa mắt liếc nhìn Bích Đồng, hỏi: “Thẩm Yến đã xuống núi rồi sao?”

Bích Đồng thở dài than: “Tần công tử, xin công tử hãy buông tha cho tiểu thư và công tử nhà nô tỳ đi! Công tử việc gì phải như vậy chứ?”

Tần Mộc Viễn khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Ta nhất định không thể để Thẩm Yến được sống yên ổn. Bản công tử đã nói rồi, Thẩm Yến làm được một chuyện tốt, ta sẽ phá hoại một chuyện.”

Bích Đồng nắm chặt cán chổi, trên tay nổi rõ gân xanh, có thể nhìn ra thị đã tức giận tới cùng. “Những năm nay, người đã phá hoại không chỉ ngàn chuyện tốt, nếu không vì vậy, công tử sớm đã có thể đi gặp tiểu thư rồi.”

Tần Mộc Viễn cười khẩy, nói: “Thẩm Yến muốn công đức viên mãn ư? Muốn làm đủ chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín chuyện tốt ư? Ta quyết không bao giờ để cho hắn đạt được ý nguyện.” Dứt lời, Tần Mộc Viễn nhìn ngôi mộ bên cạnh bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay gạt đi những bông tuyết trên bia mộ, khẽ nói: “A Uyển, hãy đợi ta thêm năm năm nữa. Năm năm sau ta sẽ đi tìm nàng, ta nhất định sẽ tìm được nàng trước Thẩm Yến một bước.”

Bích Đồng thở dài một tiếng, không để ý tới Tần Mộc Viễn nữa, sau khi quét xong tuyết trước cửa liền quay vào trong nhà. Còn Tần Mộc Viễn thì vẫn ngồi ngẩn ngơ trước ngôi mộ kia.

Chợt có tiếng vỗ ngựa vang lên, tôi ngược mắt nhìn, thấy một cụ bà tóc trắng bạc phơ, tay cầm gậy chống, đang chậm rãi bước từng bước tới trước mặt Tần Mộc Viễn. Tần Mộc Viễn toàn thân run lên lấy bầy, nghẹn ngào hô lên: “Mẹ!”

Hai mắt bà cụ bắt giác đỏ hoe. “Cần Du, hãy về nhà đi!”

Tôi sửng người, tại sao lại trùng hợp như thế chứ? Tên tự của Tần Mộc Viễn là Cần Du, mà tên của Thái tử cũng là Cần Du...

Bà cụ lại nói tiếp: “Cần Du, tiểu thư nhà họ Tạ đã qua đời rồi, người chết thì không thể sống lại, con hãy từ bỏ ý niệm đó đi. Cha con không còn để bụng chuyện con năm xưa giấu giếm mọi người cưới tiểu thư nhà họ Tạ về nữa. Cần Du, cha con tuổi đã cao, bây giờ vẫn thường xuyên nhắc tới con đấy.”

Xem ra lần trước khi cưới A Uyển về, Tần Mộc Viễn đã giấu giếm mọi người, đoán chừng là thừa dịp mọi người ra ngoài hết mà tổ chức, chẳng trách trong nhà lại không có vị trưởng bối nào, chỉ có một đám hạ nhân không dám cãi lời hắn thôi.

Tần Mộc Viễn cố chấp lắc đầu, sau đó đột nhiên quỳ sụp xuống đất, dùng sức đập mạnh đầu ba cái. “Mẫu thân, hài nhi bất hiếu.” Dứt lời liền đi thẳng vào trong nhà, chẳng ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Bà cụ khẽ ho một tiếng, đưa mắt nhìn vào trong nhà, lại nhìn ngôi mộ kia một chút, cất giọng khàn khàn: “Tạ Uyển, nếu thực sự có kiếp sau, vậy người phải đối xử với con ta cho tốt đấy. Người đã hại nó thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ rồi, người nợ nó nhiều lắm.”

Tôi đi xuyên qua tường vào trong nhà, thấy Tần Mộc Viễn cầm một con dao sắc trong tay, chẳng biết là đang làm gì. Mãi một lúc sau mới bỏ con dao trong tay xuống, lại nhẹ nhàng vuốt ve cây trầm phi thúy đỏ trở hoa kia, lầm bầm nói: “A Uyển, bao nhiêu năm nay nàng chưa từng gọi tên tự của ta. Ta lấy những thứ đồ tốt nhất của mình ra dụ, chỉ mong nàng gọi ta một tiếng Cần Du ca ca, thế mà nàng vẫn không chịu. Kiếp sau, ta sẽ lại lấy tên là Cần Du, đến lúc đó nàng muốn không gọi cũng không được nữa rồi.”

Tư Mã Cận Du...

Tôi lập tức nghĩ ngay đến hắn.

Tôi không tin là có kiếp trước kiếp này, nhưng giấc mơ quái dị hiện tại cùng với cây trầm phi thúy đỏ trở hoa kia, lại còn cả Tàn Mộc Viễn nữa, đều khiến tôi không thể không tin.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6-2: Không có trái tim (tiếp)

Khi tôi tỉnh lại thì vừa hay là thời điểm dùng bữa trưa.

Đào Chi và Lê Tâm vẫn một mực chờ bên ngoài phòng, thấy tôi ra ngoài thì đều thở phào một hơi. Đào Chi nói: “Vừa rồi Lan Phương cô cô có tới đây kêu tiểu thư qua bên phụ nhân dùng bữa trưa đấy.”

Lê Tâm thì nhắc nhở tôi: “Quận chúa, búi tóc của người rồi rồi kia.”

Tôi đưa tay sờ thử, nói: “Đào Chi, người vào đây bới lại tóc giúp ta đi!”

Đào Chi bới tóc rất có nghề, thủ pháp cực kỳ khéo léo, chỉ loáng một cái trên đầu tôi đã xuất hiện một búi tóc tinh tế được bới kiểu đám mây lành. Đào Chi đưa tay tới định cầm lấy cây trầm cài tóc mà tôi vừa tháo xuống, tôi bèn cười nói: “Không dùng cái này nữa.” Rồi tôi đưa tay chỉ. “Hãy dùng cây trầm phi thúy đỏ trở hoa này đi.”

Đào Chi khẽ thưa “vâng” một tiếng, khi cài trầm lên búi tóc của tôi, bàn tay thì có hơi cứng đờ. Qua chiếc gương đồng, tôi có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của Đào Chi, rồi liền mỉm cười hồ hững hỏi: “Đào Chi, người cảm thấy bốn Quận chúa đối xử với người thế nào?”

Đào Chi cắn chặt môi đáp: “Quận chúa đối xử với Đào Chi rất tốt.”

Tôi lại hỏi: “Liệu người có phản bội ta không?”

“Dạ không.” Đào Chi trả lời rất nhanh.

Tôi hỏi tiếp: “Người cảm thấy Thái tử thế nào?”

Đào Chi hơi sững ra, tôi bèn cười bảo: “Người không phải thường hay nói là ta và Thái tử điện hạ rất xứng đôi sao?”

Đào Chi cung kính đáp: “Thái tử điện hạ chính là rồng phượng trong loài người, nếu Quận chúa có thể gả cho Thái tử, chẳng bao lâu sau ắt sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ.”

Tôi nói: “Toàn bộ Thiên Long triều đều biết rằng cha ta đứng về phía tam Hoàng tử, nếu ta gả cho Thái tử thì há chẳng phải là một cái tát vào mặt cha ta ư?”

Đào Chi cúi đầu thưa: “Đào Chi không hiểu những việc này lắm.” Thế rồi thị lại ngẩng đầu lên. “Thế tử gia hiện đang đứng về phía Thái tử mà, tại sao Quận chúa...”

Tôi nói bằng giọng như cười mà chẳng phải cười: “Ta cũng không hiểu những việc này lắm.”

Khi dùng bữa trưa, cha và huynh trưởng đều đã trở về, có điều sắc mặt hai người bọn họ lại mang nhiều suy tư. Cha mặt mũi đen thui, còn huynh trưởng thì lại tỏ ra buồn bực. Tình cảnh thế này kỳ thực không hề hiếm thấy trong mấy tháng vừa qua, kể từ lúc huynh trưởng mời Dịch Phong về để thể hiện lập trường của mình thì cha chưa từng tỏ ra vừa mắt với huynh trưởng.

Bữa trưa diễn ra trong không khí khá nặng nề, mẹ liên tục khuyên nhủ cha và huynh trưởng nhưng xem chừng chẳng có bao nhiêu hiệu quả.

Thẩm Hành từng nói với tôi, cha rất được tam Hoàng tử tin tưởng, còn huynh trưởng thì hiện đang là tâm phúc của Thái tử, sau này bất kể ai kế vị thì bọn họ cũng đều không có mối nguy về tính mạng, cùng lắm chỉ là bị cách chức mà thôi.

Mẹ chợt nói: “Mấy hôm trước ta có vào cung trò chuyện với Hoàng hậu. Hoàng hậu nói Đại Phụng triều hình như có ý giao hảo với Thiên Long triều chúng ta, thay đổi hẳn thái độ nước sông không phạm nước giếng...”

Tôi nghe thế thì không khỏi cảm thấy có chút quái lạ, Đại Phụng triều có ý giao hảo với Thiên Long triều, dù nghe thế nào thì đây cũng giống như là chuyện triều chính. Trong cung đã có luật rồi, nữ quyến nơi hậu cung không được can dự chuyện triều chính, Hoàng hậu thân là mẫu nghi một nước có

sao lại đi làm một chuyện không hợp với quy củ vậy?

Trừ phi Đại Phụng triều muốn liên hôn với Thiên Long triều...

Quả nhiên, mẹ lại nói tiếp: “Đại Phụng triều có ý cưới Thái tử phi ở Thiên Long triều chúng ta.”

Cưới Thái tử phi? Vậy đây hẳn nhiên là chuyện hôn nhân của Thái tử Đại Phụng triều rồi. Thái tử phi sau này sẽ trở thành mẫu nghi một nước, nếu Thiên Long triều muốn bày tỏ thành ý, vậy thì người được gả đi nhất định sẽ là Công chúa Văn Dương, trưởng nữ của Hoàng hậu nương nương.

Nghĩ đến việc Công chúa Văn Dương sắp phải gả đi xa tới tận Đại Phụng triều, tôi bất giác cảm thấy sáng khoái, chờ sau khi lấy chồng rồi, cô ta nhất định không thể thường xuyên quay về tìm tôi gây sự.

Sau khi nghe thấy những lời này, khuôn mặt vốn xám xịt của cha tức thì lộ ra mấy tia tươi cười, bộ râu ngắn ngùn hơi rung rung, không khí trên bàn ăn liền tốt lên không ít. “Thái tử điện hạ của Đại Phụng triều vẫn có thể định quốc, võ có thể an bang, thực là rồng phượng trong loài người.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cha lại biết được chuyện này? Chẳng phải mọi người đều nói Thái tử Đại Phụng triều từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, cho nên được đưa tới Bồng Sơn thanh tu tĩnh dưỡng ư?” Thường ngày khi tôi giao du với các nữ tử quyền quý, chủ đề mà bọn họ thích nói tới nhất chính là Thái tử của hai triều. Thái tử Đại Phụng triều hành tung thần bí, nghe nói đến bây giờ vẫn chưa có mấy người từng nhìn thấy bộ mặt thật của y.

Cha vuốt râu cười nói: “Lời đồn không thể hoàn toàn tin tưởng được.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn thần sắc của cha, tự nhủ người không biết nội tình khéo lại tưởng Thái tử Đại Phụng triều kỳ thực là cốt nhục của cha ấy chứ. Thường ngày khi nói về huynh trưởng, cha chưa từng tỏ ra tự hào thế này bao giờ.

Sau khi dùng bữa trưa xong, tôi lên kéo huynh trưởng lại một góc kín đáo, nhỏ giọng hỏi: “Tên của Thái tử điện hạ là do ai đặt vậy?”

Huynh trưởng liếc nhìn tôi về khó hiểu. “Tất nhiên là do bệ hạ đặt rồi.”

Tôi thở phào một hơi, nhủ thầm chuyện này có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Có điều cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, về danh nghĩa thì là bệ hạ đặt, nhưng thực chất là Thái tử điện hạ tự chọn đấy.” Hơi dừng một chút, huynh trưởng lại nói tiếp: “Khi điện hạ ra đời, vì là trưởng tử nên bệ hạ vô cùng cao hứng, khi đặt tên cũng rất trịnh trọng, cho triệu tập tất cả người của Lục bộ lại suy nghĩ cả ngày lẫn đêm, cuối cùng lựa ra được rất nhiều cái tên. Ban đầu tên mà bệ hạ chọn không phải là Cẩn Du, nhưng khi dùng cái tên đó để gọi Thái tử, Thái tử liền khóc rống lên. Mọi người cảm thấy rất lạ, Hoàng hậu bèn nói rằng có lẽ Thái tử không thích cái tên này. Bề sau bệ hạ thử gọi rất nhiều cái tên, nhưng Thái tử vẫn cứ khóc, mãi đến khi gọi ra hai chữ Cẩn Du thì Thái tử mới thôi không khóc nữa. Kể từ đó, Thái tử liền có tên là Tư Mã Cẩn Du.”

Huynh trưởng cười nói: “Nói ra kể cũng lạ, Thái tử khi đó chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ, không ngờ đã biết tự chọn tên cho mình rồi.”

Tôi nghe mà hoang mang tột độ, mồ hôi lạnh tuôn ra không ngớt.

Câu nói mà Tần Mộc Viễn đã nói trong giấc mơ lại một lần nữa vang lên: “Kiếp sau, ta sẽ lại lấy tên là Cẩn Du, đến lúc đó nàng muốn không gọi cũng không được nữa rồi.”

A Phù sau khi quay về liền bẩm báo với tôi, Đào Chi vào giờ Thân ba khắc đã đến Nhất Phẩm lâu, một khắc sau mới từ trong phòng nhất phẩm trở ra.

Tôi trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Có nhìn ra bên trong phòng nhất phẩm có những ai không?”

“Bẩm Quận chúa, chỉ biết là hai nam tử thôi.”

Tôi hỏi tiếp: “Sau đó Đào Chi về phủ luôn chứ?”

A Phù đáp: “Dạ phải, Quận chúa.”

Tôi mân mê cây trầm phi thúy đỏ trở hoa trong tay, lặng im một lúc lâu rồi mới nói: “Sau này người không cần đi theo Đào Chi nữa.” Đặt cây trầm đỏ xuống, tôi lại nói tiếp: “Người hãy giúp ta thêm một chuyện này nữa, có biết viết chữ không?”

A Phù do dự một lát, cuối cùng khề thưa: “Có biết một chút.”

Tôi đưa tới một tờ giấy trắng: “Giờ Thân một khắc ngày mai, phòng nhất phẩm Nhất Phẩm lâu. Hãy viết ra một câu như thế, sau đó giấu vào trong đồ ăn của Đào Chi.”

Ngày hôm sau, sau khi dùng bữa sáng xong, tôi uể oải ngồi dựa người trên chiếc sập nệm nhìn xem sách, Đào Chi và Lê Tâm một mực ở bên hầu hạ. Ánh mắt Đào Chi thường xuyên như vô tình hữu ý liếc về phía tôi, tôi biết rõ cả nhưng không vạch trần.

Khi chỉ còn cách giờ Thân một canh giờ tôi mới đặt sách xuống, sau đó nói: “Hiếm có hôm nào trời cao trong xanh thế này, nằm ở đây thực là ngọt ngào quá.” Tôi nói với Lê Tâm: “Đi lấy một chiếc áo choàng tới đây, bồn Quận chúa phải ra ngoài đi lại một chút. Sư Phụ chắc sẽ về trong mấy ngày này thôi, có lẽ ra ngoài còn có thể gặp được sư phụ ấy chứ.”

Lê Tâm lấy áo choàng tới khoác lên người cho tôi. Tôi nói: “Hai người không cần đi theo ta, ta chỉ ra ngoài đi lại một chút thôi, có A Phù ở bên là sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.”

Đào Chi và Lê Tâm cùng thưa “vâng” một tiếng.

Sau khi rời khỏi vương phủ, tôi ngồi kiệu tiến thẳng đến Nhất Phẩm lâu. Có vết xe đổ của lần trước, lần này tôi đặt phòng nhất phẩm ngay từ sớm, sau khi tới Nhất Phẩm lâu liền đi vào bằng cửa ngách.

Chường quý bước tới ân cần tiếp đón tôi. Tôi làm bộ nghiêm túc dặn dò: “Chớ có làm ồn lên, tuyệt đối không thể để người nào biết là bốn Quận chúa đang ở đây. Nhớ lấy, bất kỳ người nào cũng vậy.”

Chường quý vội vàng đáp “ạ”.

Tôi lại dọa thêm “Chuyện này có liên quan tới tính mạng mấy người, nếu ông tiết lộ ra ngoài, Nhất Phẩm lâu này của ông sẽ lập tức bị san thành bình địa đấy.”

Chường quý bắt gặp hơi biến sắc.

Thấy đã đạt được hiệu quả, tôi bèn ung dung ngồi xuống uống trà, ngắm cảnh thu trên sông. Khi sắp tới giờ Thân một khắc, có người tới gõ cửa phòng, tôi ra hiệu cho A Phù thay đổi giọng nói cất tiếng đáp lại: “Vào đi.”

Cửa bị chậm rãi đẩy ra, tôi trước tiên nhìn thấy một ống tay áo hẹp màu ngó sen, sau đó mới là khuôn mặt của Đào Chi.

Thân thể Đào Chi bắt gặp đờ ra tại cửa, trên mặt ngợp đầy vẻ chấn động, rồi thị nhìn chăm chăm vào tôi, tỏ ra không thể nào tin nổi. Tôi cười nhạt nói: “Không vào ư?”

Đào Chi tới lúc này mới tỉnh táo trở lại, lắp bắp hô lên: “Quận... Quận chúa.”

Tôi ngoảnh đầu qua nói với A Phù: “Người ra ngoài canh chừng, đừng cho bất cứ ai tiến vào.”

A Phù đóng cửa phòng lại, trong tròng nhất phẩm chỉ còn lại tôi với Đào Chi. Tôi nhấp một ngụm trà, sau đó mới nhướn mày nhìn Đào Chi. “Sao còn không lại đây?”

Đôi môi run lên lấy bầy, Đào Chi bước từng bước về phía tôi, tốc độ rất chậm. Có điều không sao cả, tôi có thừa sự nhẫn nại. Chờ tới khi Đào Chi đã đứng trước mặt mình, tôi hỏi: “Người đi theo Thái tử được bao lâu rồi?”

Khuôn mặt Đào Chi trở nên trắng bệch. “Đào Chi không biết Quận chúa đang nói gì.”

Tôi buông chiếc chén sứ men trắng xuống, nói: “Nếu người chịu thành thực khai ra tất cả, ta sẽ tha cho người một con đường sống.”

Đào Chi vẫn nói: “Đào Chi thực sự không biết Quận chúa đang nói gì.”

Tôi lấy từ trong tay áo ra cây trầm phi thủy đồ trở hoa kia, đập bộp một cái xuống bàn, cười khẩy hỏi: “Đào Chi, người có nhớ việc ta từng thưởng hương liệu cho người không? Người có biết tại sao ta phải thưởng hương liệu cho người không?”

Đào Chi bắt gặp mở to đôi mắt, rất nhanh sau đó thị dường như đã hiểu rõ nguồn cơn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Cô... đặt bẫy tôi?”

Tôi hồ hững hỏi: “Thái tử sai người đặt nó lên người ta sau khi ta ngủ đúng không? Chắc người cũng biết cây trầm này có thể khiến ta gặp ác mộng, còn làm tổn hại đến thân thể của ta nữa. Ta tự thấy mình đối xử với người không tệ, để cho người được thoải mái ăn mặc chi tiêu.” Tôi nhìn thị chăm chú. “Đào Chi, Thái tử đã hứa hẹn gì với người?”

Đào Chi cắn chặt môi, rồi thị đột nhiên cất giọng hần học: “Cô không hiểu gì hết cả.”

Mãi một hồi lâu sau, Đào Chi mới cười khẩy một tiếng, nói tiếp: “Đối xử với ta không tệ? Không, ta chỉ là một con cò có thể có thể không trong phủ Tây Lăng Vương mà thôi, tác dụng của ta chính là làm cho Quận chúa vui vẻ. Quận chúa mà vui, ta sẽ được sống yên lành, còn nếu Quận chúa không vui, ta ngay cả gặp mẹ lần cuối cũng không thể.”

Tôi chợt sững người, mẹ của Đào Chi không phải đã qua đời từ sáu năm trước rồi ư?

Đào Chi lạnh lùng nói: “Cô không biết gì hết, cô chỉ biết là mình đang không vui, thế là liền ở trong phòng mà nổi cáu, tất cả chỉ bởi vì Thái tử gia không chịu chiều theo ý của cô.”

Tôi nghe mà mơ mơ màng màng, chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện Đào Chi nói.

Tôi cau mày nói: “Chuyện này người không thể trách ta được. Nếu người muốn đi gặp mẹ mình lần cuối, vậy thì hoàn toàn có thể đi xin phép Lý tổng

quán cơ mà. Khi đó ta không hề biết trong nhà người đã xảy ra chuyện như vậy.”

Đào Chi cười thê lương nói: “Lý tổng quản nói là Quận chúa thích ăn bánh điểm tâm mà ta làm, cho nên ta không thể đi được.” Rồi thị chợt đổi giọng, nói tiếp: “Ta rất bất bình! Rõ ràng chúng ta tuổi tác tương đương, dựa vào đâu mà cô vừa mới không vui thì liền có một đồng người đồ dành cô, còn ta thì ngay cả gặp mẹ mình lần cuối cũng không thể chứ?”

“Cho nên người mới phản bội ta?”

Đào Chi không trả lời, chỉ cắn chặt môi dưới.

Tôi thờ dãi hỏi: “Có phải Thái tử đã đáp ứng với người rằng sau khi việc thành sẽ để người làm trắc phi không?”

Thân thể Đào Chi lập tức trở nên cứng đờ.

Tôi đoán chừng phán đoán của mình mười phần thì đúng tới tám, chín, vì vừa rồi nghe Đào Chi nói như vậy thì hiển nhiên là thị bất mãn với xuất thân của mình, do đó muốn thay đổi hiện trạng, mà để được như thế thì chỉ có một cách là tìm lấy một phu quân tốt thôi. Có điều, đâu phải ai cũng làm được trắc phi, và lại, Tư Mã Cận Du sao có thể dễ dàng đáp ứng để cho thị làm trắc phi như thế chứ?

“Người có biết tại sao ta lại hẹn gặp người ở đây không? Hôm qua khi gặp người của Thái tử, lẽ nào người không cảm thấy kỳ lạ về việc bọn họ chọn nơi gặp mặt là Nhất Phẩm lâu? Khắp thành Kiến Trung này có ai mà không biết Nhất Phẩm lâu là nơi Bình Nguyệt Quận chúa ta thích đến nhất?” Hơi dừng một chút, tôi nói tiếp: “Nếu không bởi vì Thái tử cố ý để ta biết, ta há có thể phát hiện ra chỗ sơ hở của người nhanh như vậy?”

Sắc mặt Đào Chi sau nháy mắt đã trở nên tái nhợt.

Tôi đứng dậy nói: “Sau này người không cần về phủ nữa, người muốn đi theo ai thì tùy người.”

Tôi đi vòng qua Đào Chi, nhưng khi bàn tay còn chưa chạm tới cánh cửa thì chợt nghe thị cười nói: “Quận chúa, cô không biết gì hết. Cô là một người không có trái tim, cô không hiểu gì về tình ái, cô không thể nào biết được ta cam lòng làm việc cho Thái tử chẳng phải bởi vì chàng hứa cho ta làm trắc phi, mà bởi vì ta ái mộ chàng, cho nên ta cam lòng vì chàng mà làm bất cứ chuyện gì, dù chàng chỉ lợi dụng ta thôi ta cũng vẫn cảm thấy ngọt ngào vô hạn.”

Tôi hơi sững người ra, Đào Chi lại nói tiếp: “Cô không hiểu rằng thứ quý giá nhất trên thế gian này chính là tình cảm, cho nên khi Dịch Phong công tử đoạn tuyệt quan hệ với cô, cô cũng không thương cảm. Quận chúa, kỳ thực ta còn may mắn hơn cô đấy, bởi vì ta có trái tim.”

Khi rời khỏi Nhất Phẩm lâu, không hiểu sao tôi lại có chút ngơ ngẩn.

Tỉ mỉ nghĩ lại, có một số lời Đào Chi nói rất đúng, tôi quả thực không hiểu gì về chữ tình cả. Thấy Đào Chi làm ra chuyện như vậy, tôi kỳ thực chỉ có chút tiếc nuối vì sau này sẽ mất đi một a hoàn tùy thân, ngoài ra chẳng có tâm trạng gì khác.

Tôi muốn nặn ra một tia thương cảm hoặc tức giận, đáng tiếc là chẳng có chút tác dụng nào, lòng tôi vẫn hoàn toàn trống rỗng. Dường như Đào Chi nói đúng, tôi thực sự không có trái tim.

Chợt có một làn hương ngào ngạt xông vào trong mũi, tôi ngẩng đầu nhìn, thấy bóng dáng Thẩm Hành đã lọt vào trong mắt. Trong tay y có một túi hạt dẻ rang đường, rất thơm, khiến tôi thèm thuồng.

Chuyện của Đào Chi lập tức bị quăng tuốt lên tận chín tầng mây, tôi hưng phấn chạy ngay tới trước mặt Thẩm Hành. “Sư phụ, người về rồi sao?”

“Ừm, chuyện đã giải quyết xong rồi. Khi quay về, ta vừa hay nhìn thấy ngoài cửa thành có người bán hạt dẻ rang đường, lại nghĩ con sẽ thích nên liền mua lấy một túi.” Thẩm Hành cười nói: “Chúng ta tìm một chỗ nào ngồi xuống ăn nhé?”

Tôi vốn định sau khi rời khỏi Nhất Phẩm lâu sẽ đi tìm Tư Mã Cận Du, vì Tư Mã Cận Du đã tặng cây trầm phi thủy đồ nở hoa đỏ cho tôi, ắt hẳn cũng biết tác dụng của nó. Tàn Mộc Viễn trong giấc mơ có lẽ chính là Tư Mã Cận Du bây giờ, tôi nghĩ, tôi nên đi tìm hắn hỏi cho rõ ràng.

Tôi bây giờ đã tin có kiếp trước kiếp này, nhưng như thế không có nghĩa là tôi bằng lòng tiếp nhận mọi chuyện rối rắm của kiếp trước. Bất kể kiếp trước tôi nợ ai, hoặc ai nợ tôi, thì đó cũng đều là con gái của cha mẹ tôi, là em gái của huynh trưởng tôi mà thôi.

Có điều, Thẩm Hành nửa đường xuất hiện cùng với túi hạt dẻ rang đường thơm lừng kia đã khiến cho tôi không chút do dự tạm thời đi vào trong một quán trà ở gần đó. Sau khi ngồi xuống, tôi nôn nóng định bóc hạt dẻ ra ăn ngay nhưng Thẩm Hành lại gạt tay tôi ra, nói: “Cẩn thận bỏng đấy! Để ta!”

Nói xong, Thẩm Hành liền kêu tiểu nhị của quán trà mang tới một chiếc bát sạch, bỏ hạt dẻ đã bóc vỏ vào trong bát. Tôi cầm một hạt lên ăn, trong bụng tức thì ngập đầy cảm giác hạnh phúc khó mà dùng lời miêu tả.

Thẩm Hành vừa bóc hạt dẻ vừa hỏi tôi: “Mấy ngày nay có gặp ác mộng nữa không?”

Tôi lại ăn một hạt dẻ nữa. Thẩm Hành đưa cho tôi một chén trà, cười nói: “Ăn từ từ thôi, cả túi này đều là của con mà.”

Tôi đưa tay sờ mũi, cười hi hi, nói: “Chỉ tại con đã lâu rồi không được ăn cái này thôi. Thường ngày trong vương phủ cha mẹ đều không cho phép con ăn những thứ bán ở các sạp hàng bên ngoài.” Tôi khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó mới nói cho Thẩm Hành biết các phát hiện có liên quan tới cây trầm phi

thúy đồ trở hoa, ngay cả chuyện trong mơ cũng không bỏ sót.

Khi nói tới Tạ Uyển, tôi thở dài than: “Sur phụ, nữ tử cùng tên với con trong giấc mơ kia thực là oan ức quá mà, chết thì đã chết rồi, vậy mà gã Tàn Mộc Viễn đó còn muốn đeo bám cô ấy tới tận kiếp sau. Còn cả gã Thẩm Yến kia nữa, lúc sinh tiền thì không chịu trân trọng, bây giờ cô ấy chết rồi, còn tranh giành cái gì nữa chứ?”

Sắc mặt Thẩm Hành hơi tái đi, bàn tay đang bóc hạt dẻ cũng hơi run rẩy. Tôi không hề lưu tâm, chỉ hỏi: “Sur phụ, người tin là có kiếp trước kiếp này không?”

Đặt hạt dẻ vào trong bát, Thẩm Hành thấp giọng đáp. “Tin.”

Tôi ghé lại gần Thẩm Hành, hạ thấp giọng nói: “Sur phụ, con nói với người một chuyện nhé, con hoài nghi gã Tàn Mộc Viễn trong giấc mơ đó chính là Tư Mã Căn Du. Nếu người không xuất hiện, con vốn định đi tìm Thái tử để nói cho rõ ràng đây.”

“Nói cái gì?”

Tôi đáp: “Tất nhiên là bảo hấn buông bỏ chuyện quá khứ rồi. Dù con thực sự là Tạ Uyển thì bây giờ cũng đã là Tiêu Uyển rồi, kiếp trước từng xảy ra chuyện gì căn bản không liên quan tới con.” Hơi dừng một chút, tôi nhón lấy một hạt dẻ nữa bỏ vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Cứ như con nghĩ, người mà Tàn Mộc Viễn thích có lẽ chính là Thẩm Yến đây.”

“Khụ... khụ khụ khụ!”

Thẩm Hành đột nhiên ho lên sù sụ. Tôi nôn nóng hỏi: “Sur phụ, người sao vậy?”

Thẩm Hành uống hết hơn nửa chén nước, sau đó mới nói: “Ta không cẩn thận bị sặc thôi.”

Tôi yên tâm hẳn, thế là lại nói tiếp: “Tuy đến bây giờ con vẫn chưa hiểu được cảm giác thích là như thế nào, nhưng thường ngày đã nghe nhiều rồi, cho nên con cảm thấy Tàn Mộc Viễn hình như thích Thẩm yến. Nếu Tàn Mộc Viễn không thích Thẩm Yến thì tại sao suốt mười năm liền lại đều ở bên Thẩm Yến? Hai người bọn họ ngày đêm ở bên nhau, hơn nữa lại có chung một hứng thú...”

“Hứng thú gì vậy?”

Tôi đáp: “Chính là dựng mộ cho Tạ Uyển ở dưới gốc đào ấy. Nếu hai người bọn họ đến với nhau, chưa biết chừng sau này trong lúc thương tâm còn có thể trò chuyện với nhau về Tạ Uyển ấy chứ.”

Thẩm Hành không nói năng gì, mãi tới lúc này tôi mới phát hiện sắc mặt y không hề coi cho lắm. Tôi đột nhiên nhớ ra Đại Phụng triều dân phong nề nếp, quan hệ đồng tính nhất định là điều cấm kỵ, thế là vội vàng dừng lời rồi chuyển chủ đề: “Sur phụ, người cũng ăn đi này.”

Tôi nhón một hạt dẻ đưa tới bên miệng Thẩm Hành, tới lúc này sắc mặt y mới khá hơn một chút, trong mắt ngập đầy vẻ dịu dàng như thường ngày. Y há miệng ngậm lấy hạt dẻ giữa hai ngón tay tôi, khi bờ môi y chạm vào đầu ngón tay tôi, tôi lập tức cảm thấy có một thứ gì đó ấm áp mềm mại lướt qua.

Phía bên cạnh có một cô nương kêu “úi chao” một tiếng, sau đó ôm mặt hô: “Ta chịu hết nổi rồi, tình cảnh này thực là ướt át quá đi.”

Tôi hơi sững ra, đúng lúc này Thẩm Hành chợt cầm một hạt dẻ lên đưa tới bên miệng tôi. “A Uyển cũng ăn đi này.”

Tôi phát hiện lúc này ánh mắt của mọi người xung quanh đều đang đổ dồn về phía hai người bọn tôi, mà hạt dẻ trong tay Thẩm Hành thì lại gần ngay gang tấc, dường như nếu tôi không ăn thì có hơi thất lễ, nhưng nếu ăn thì lại cũng không được ổn cho lắm.

Tôi tiến thoái lưỡng nan.

Thẩm Hành chợt thu tay về, uể oải nói: “Hạt dẻ này bị bẩn rồi.”

Tôi không kìm được thào phào một hơi, vẫn là Thẩm Hành tốt nhất, biết giải vây cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-1: Khuyên giải (1)

Sau khi về phủ, tôi nói với mẹ rằng tôi đã để cho Đào Chi được tự do rồi. Mẹ khẽ cười, chỉ nói: “Đào Chi là người của con, con thích làm thế nào thì cứ làm thế đó, mẹ không can thiệp.”

Sau khi biết Đào Chi đã rời đi, Lê Tâm có chút hụt hẫng. Tôi có thể nhìn ra Lê Tâm bây giờ đang buồn bực vì chuyện Đào Chi không từ mà biệt. Khi

hầu hạ tôi thay quần áo đi ngủ, Lê Tâm lau bầu: “Đào Chi đúng là không có nghĩa khí, rồi đi mà không nói với em một tiếng, hại em bây giờ không thoải mái chút nào.”

Tôi hỏi: “Lê Tâm, nguoi thương tâm ư?”

Lê Tâm không chút nghĩ ngợi đáp ngay: “Tất nhiên là vậy rồi, tốt xấu gì cũng đã ở bên nhau cả chục năm. Mà không chỉ thương tâm, em còn rất tức giận nữa.”

Tôi nghe thế thì liền trầm mặc, bàn tay khẽ đặt lên ngực, thấy trái tim mình vẫn đập đều đều, hoàn toàn không khác gì thường ngày cả. Rất hiển nhiên, tôi không hề thương cảm hay tức giận vì hành vi của Đào Chi, thậm chí ngay đến một chút cảm giác cũng không có.

Khi Lê Tâm đốt hương an thần, tôi chợt nói: “Khỏi cần đốt nữa, chuẩn bị cho ta một vò rượu. Ta muốn tới tiểu viện của sư phụ.”

Tôi cũng chẳng rõ đây là thói quen được hình thành từ khi nào, cứ mỗi khi gặp điều nghi hoặc là lại vô thức muốn đi tìm Thảm Hành. Lê Tâm rất nhanh đã mang tới cho tôi một vò rượu. Tôi không cho Lê Tâm đi theo, một mình ôm theo vò rượu đi về phía tiểu viện của Thảm Hành.

Đêm thu trời lạnh, tôi cố gắng đi nhanh thêm một chút, đồng thời ôm chặt vò rượu hoa quả trong lòng.

Khi đi ngang qua tiểu viện của huynh trưởng, tôi thấy có không ít a hoàn, người hầu đang đứng ở bên ngoài rì rầm trò chuyện. Tôi dừng chân lại một lát rồi mới bước đến cau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vương gia và Thế tử...” Lời còn chưa dứt, a hoàn trả lời tôi đã ngoảnh đầu lại, nhìn thấy là tôi thì liền giống như gặp phải ma, tức thì sợ đến nỗi mặt mày tái nhợt, hoang mang khom người hành lễ. “Quận... Quận chúa vạn phúc.”

Thị vừa hô lên, những người khác liền phát hiện ra sự tồn tại của tôi, vội vàng khom người hành lễ. Không đợi tôi hỏi chuyện, bọn họ đã nhanh chóng tản đi, bỏ lại tôi một mình ở đó.

Tôi chẳng hiểu ra làm sao.

Lúc này, từ trong tiểu viện của huynh trưởng đột ngột vang ra tiếng đồ sứ vỡ vụn.

“Đồ bát hiếu!”

Ba chữ ấy tôi nghe thấy hết sức rõ ràng.

Tôi bước lại gần xem thử, thấy trên lớp giấy dán cửa sổ có in bóng hai người, một người là cha tôi, người còn lại chính là huynh trưởng.

Cha và huynh trưởng không phải mới chỉ cãi nhau có một, hai ngày, đó đó tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên, đang nghĩ xem có nên đi vào khuyên can hay không thì chợt nghe “bốp” một tiếng, hiển nhiên là huynh trưởng đã bị ăn tát.

“Ta sinh nguoi ra có ích gì chứ?” Đó là giọng nói đầy vẻ giận dữ của cha.

“Con là do mẹ sinh ra.”

“Nguoi...”

Tôi nhủ thầm, chuyện cãi nhau giữa cha và huynh trưởng tôi chớ nên can dự vào thì hơn. Lỡ như cha muốn dùng nghiên mực đập huynh trưởng, rồi lại không cẩn thận đập vào tôi, vậy thì oan cho tôi quá. Tôi bỏ ngay suy nghĩ khuyên can, liền ôm theo vò rượu rời khỏi tiểu viện của huynh trưởng.

Dù sao chuyện cha và huynh trưởng bất hòa cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, mà bọn họ có cãi nhau đến mấy thì cũng chẳng ích gì, bởi xét cho cùng bản chất của vấn đề vẫn là ở tam Hoàng tử và Thái tử. Một ngày tân hoàng còn chưa được lập, cha và huynh trưởng chắc sẽ còn phải cãi nhau.

Ngay đến mẹ cũng không đến khuyên can, tôi là con gái lại càng không cần tham gia vào chuyện này.

Có điều... hình như có gì đó không đúng lắm.

Tại sao cha lại xuất hiện trong phòng của huynh trưởng vào giờ này nhỉ? Cha vốn đứng về phía tam Hoàng tử, còn huynh trưởng đứng ở bên Thái tử, mà hai người lại đều là tâm phúc của hai vị kia, tuy là cha con nhưng lập trường bất đồng, bọn họ nên tránh nhau mới đúng.

Tôi suy nghĩ mãi, nhưng dù có nghĩ nát óc cũng vẫn chẳng hiểu được nguồn cơn, thế là đành bỏ cuộc không nghĩ nữa.

Bên trong tiểu viện của Thảm Hành lúc này vẫn sáng đèn, ngoài cửa không hề có người hầu canh gác. Tôi bước lên phía trước, đưa một tay tới gõ cửa. Mãi một hồi lâu sau mà vẫn chẳng có tiếng ai đáp lại, tôi hơi sững người, lẽ nào sư phụ đã lại ra ngoài rồi?

Nhưng trong phòng vẫn sáng đèn cơ mà.

Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng đẩy cửa đi vào.

Phía sau tấm bình phong vẽ hình tiên hạc mịt mờ hơi nước, còn có tiếng nước chảy rào rào, kể đó giọng nói hừng hờ của Thẩm Hành bắt chợt vang ra: “Lại đây bóp vai cho ta nào!”

Bóp vai? Bóp vai cho Thẩm Hành lúc này đang không mặc quần áo ư?

Trong đầu tôi lập tức hiện lên tình cảnh một kỹ nữ và một nam tử chơi trò uyên ương vờn nước với nhau trong thùng tắm mà mình từng thấy trong Tàn lêu Sở quán, liền chớp chớp mắt, nuốt một ngụm nước bọt. Bồn Quận chúa thích mỹ nhân, Thẩm Hành là mỹ nhân, hơn nữa còn là sư phụ tôi, cho dù nhìn thấy cái gì đó không nên nhìn thì chắc cũng không sao...

Hơn nữa, tôi thân là đồ đệ của sư phụ, theo lý mà nói thì nên hầu hạ sư phụ.

Thế là tôi bèn rào bước đi vòng tới phía sau tấm bình phong.

Thẩm Hành đang rộng hai cánh tay đặt trên thành của thùng tắm, để lộ đôi bờ vai cường tráng. Làn da y có màu trắng ngà, giữa làn hơi nước mịt mờ thực quá ư quyến rũ. Tôi đặt vò rượu hoa quả trong tay xuống, nhớ lại xem hồi nhỏ mình đã từng bóp vai đấm lưng cho huynh trưởng thế nào, sau đó liền đưa tay tới đặt lên đôi bờ vai nhẵn mịn của Thẩm Hành.

Còn chưa bắt đầu đấm bóp, tôi đã cảm nhận được thân thể Thẩm Hành đột ngột trở nên cứng đờ. Y không hề ngoảnh đầu lại. “...A Uyển?”

Tôi đáp: “Là con, sư phụ.”

Thẩm Hành ngoảnh đầu lại. Nước trong thùng tắm rất trong, ánh mắt tôi vô tình liếc thấy hai điểm màu đỏ trước ngực Thẩm Hành. Sư phụ cũng giống như huynh trưởng, toàn thân huynh trưởng từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào mà tôi chưa từng nhìn thấy, nghĩ thế, trái tim đang đập thình thịch của tôi dần ổn định trở lại.

“A Thanh đâu rồi?”

A Thanh là gã người hầu trong tiểu viện này, tôi từng gặp mấy lần, thấy gã hơi lơ lơ, còn rất thích ngủ gật nữa. Tôi đáp: “Khi vào đây con không nhìn thấy gã. Có lẽ gã đã đi ngủ mất rồi.”

Thẩm Hành không hề tỏ ra lúng túng, trên mặt cũng không lộ chút vẻ dị thường nào, vô cùng quang minh chính đại. Y bình tĩnh cúi đầu nhìn vò rượu hoa quả bên dưới chân tôi, cười hỏi: “Đến tìm sư phụ uống rượu sao?”

Tôi sợ Thẩm Hành không cho tôi uống, liền vội vàng nói: “Là rượu hoa quả, không có chút mùi rượu nào đâu.”

Thẩm Hành nói: “A Uyển đợi một lát, ta mặc quần áo xong rồi sẽ ra ngay.”

Tôi đáp “vâng” một tiếng nhưng vừa mới định rời đi thì chợt nghe giữa không trung vang lên những tiếng động khe khẽ, kèm theo đó là một tiếng “A Uyển” vẻ đầy nôn nóng của Thẩm Hành. Sau đó, từ nơi cổ tay truyền tới một lực kéo rất mạnh, tôi bất giác cảm thấy trời đất quay cuồng, “ục ục ục ục”, nước bắt đầu chui vào trong mũi, trong miệng tôi.

“Ư...”

Tôi vốn không biết bơi, đành giẫy giụa trong thùng tắm nhưng rất nhanh sau đó đã được hồ hấp trở lại, thế là liền vừa thờ dốc vừa ưỡ oải bám lấy thân thể Thẩm Hành, sau khi ho sù sụ liền mấy tiếng mới có thể cất lời hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Hành ôm hờ lấy tôi, đáp: “Vừa rồi có thích khách.”

Tôi nghe thế thì không kim được mở to đôi mắt, lại ti mỉ quan sát xung quanh, thấy trong phòng lúc này không ngờ lại cắm đầy những mũi phi tiêu hình ngũ giác, chắc hẳn vừa rồi khi tôi tránh dưới nước, Thẩm Hành đã phải ứng phó với một trận mưa ám khí dày đặc.

Tôi lại hỏi: “Thích khách rốt cuộc muốn giết ai vậy? là con hay là sư phụ?” Sau đó trầm ngâm nói: “Có lẽ không phải là muốn giết con, vì giết con thì không cần dùng đến nhiều ám khí như thế. Hơn nữa con tới chỗ sư phụ chỉ là nhất thời nổi hứng, thích khách ắt không thể đoán trước được. Có điều... tại sao lại có thích khách tới ám sát sư phụ nhỉ? Sư phụ đã gây thù chuốc oán với ai ở bên ngoài ư?”

“Ta sẽ điều tra rõ ràng, A Uyển không cần lo lắng.”

Vừa rồi phải ngâm trong nước nên mắt có hơi cay, tôi bèn đưa tay lên định dụi, nhưng Thẩm Hành lại giữ lấy tay tôi, nói: “Đừng dụi, không tốt cho mắt đâu. Cố nhịn một chút.”

Tôi nói: “Con khó chịu lắm.”

Thẩm Hành dịu giọng dỗ dành: “Để ta thổi cho con, con chớ có dụi đấy.” Dứt lời, Thẩm Hành quả thực đã ghé miệng tới trước mắt tôi mà nhẹ nhàng thổi mấy hơi.

Tôi không kim được chớp chớp mắt liên tục, nước mắt nhanh chóng tràn ra, khi chảy qua những chỗ bị cay tức thì khiến tôi dễ chịu hơn hẳn.

Tôi nói: “Cảm ơn sư phụ.”

Tôi vốn cũng không hề ý thức được rằng tư thế của mình với Thảm Hành bây giờ vô cùng ám muội, cho đến khi nghe thấy “cạch” một tiếng, tôi nhìn thấy A Thanh vứt thùng nước trong tay xuống rồi hoảng hốt bỏ chạy ra ngoài, thế là mới khẽ ho lên mấy tiếng.

Thảm Hành không hề buông tôi ra, còn khẽ hỏi: “Có phải cổ họng không được thoải mái không?”

Tôi lại ho thêm mấy tiếng nữa, nói: “Dạ không, sư phụ nên buông con ra rồi.”

Thảm Hành xem chừng có chút lưu luyến không nỡ rời, nhưng rốt cuộc vẫn buông tôi ra. Tôi đứng thẳng người dậy, nói: “Lần này thực là nguy quá, vừa rồi A Thanh nhìn thấy hai chúng ta như vậy nhất định là đã hiểu lầm, ngày mai trong phủ chỉ sẽ có không ít lời đồn bữa bữa. Nếu mẹ mà nghe được, bà nhất định sẽ tới mắng con cho mà xem.”

Tôi đang chuẩn bị bước ra khỏi thùng tắm, lại không ngờ đáy thùng tắm trơn đến vậy, tôi vừa giẫm xuống đã bị trượt chân, sau đó lại một lần nữa nhào lên người Thảm Hành. Có lẽ vì vừa rồi đã phải chịu một phen tập kích nên thùng tắm trở nên hết sức lỏng lẻo, sau khi lắc lư mấy cái liền vỡ tan ra, nước lập tức tràn hết ra ngoài.

Thảm Hành và tôi lúc này cả người đều ướt nhẹp ngã sống soài. Thật không khéo làm sao, môi tôi chẳng biết thế nào lại áp lên môi của Thảm Hành. Môi của Thảm Hành hơi lạnh, còn có một mùi gì đó rất thơm nữa. Tôi vô thức liền thử một chút rồi không kìm được mừng rỡ reo lên: “Sư phụ, người nhất định là vừa mới uống rượu nho rồi!”

Lại một tiếng “cạch” nữa vang lên, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy A Thanh vứt bỏ thùng nước trong tay hoảng hốt bỏ chạy ra ngoài.

Ánh mắt Thảm Hành trở nên sâu thẳm, dường như có một làn hơi sương mờ mịt ở bên trong, đôi tay đang quàng qua eo tôi thì trở nên nóng bỏng. Rồi y cất giọng khàn khàn gọi khẽ: “A Uyển.”

Tôi tỉnh táo trở lại, ý thức được rằng hành động vừa rồi của mình có phần không ổn lắm. Tôi bèn đứng dậy khỏi người Thảm Hành, nói với y một tiếng xin lỗi.

Thảm Hành hỏi tôi: “Tại sao A Uyển phải xin lỗi?”

Tôi đưa tay sờ mũi. “Vừa rồi con không nên làm như vậy, trong sách có nói những việc này chỉ có thể làm với tình nhân của mình thôi. Con và sư phụ không phải là tình nhân của nhau, không thể làm ra chuyện như vậy được.”

Thảm Hành cười hỏi: “Con xem được điều này trong cuốn sách nào vậy?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Các cuốn tiểu thuyết đều nói thế cả mà.”

“Tiểu thuyết nói thế thì con liền tin là như thế ư?”

Tôi nói: “Mẹ con cũng nói những chuyện thế này chỉ có thể làm với phu quân của con thôi.”

Tôi nói: “Kỳ thực con cũng không hiểu lắm...” Sau đó liền tỏ vẻ nghiêm túc hỏi Thảm Hành: “Sư phụ, con rốt cuộc nên làm theo lời ai?”

Thảm Hành khẽ ho một tiếng, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Y nói: “Vương phi nói không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Việc này A Uyển ngoài làm với phu quân ra còn có thể làm với sư phụ nữa, nhưng tuyệt đối không được đi tìm người nào khác đâu đấy. Nếu sau này A Uyển muốn...” Hơi dừng một chút, Thảm Hành cất giọng dịu dàng nói tiếp: “Cứ đến tìm sư phụ là được rồi.”

Cha từng nói con cứ nghe lời sư phụ thì tuyệt đối không thể nào sai được.

Tôi trịnh trọng gật đầu. “Sư phụ, nếu sau này có nhu cầu, con nhất định sẽ tới tìm người.”

Thảm Hành khẽ ho mấy tiếng, thần sắc có chút phức tạp nhưng rất nhanh sau đó đã lại trở nên kiên định. Y nói: “Quần áo của con ướt hết rồi, mau thay một bộ khác đi.” Thảm Hành kéo một chiếc áo rộng từ trên bình phong xuống, khoác lên người mình. Một lát sau, chẳng biết y lấy từ đâu ra một bộ váy áo màu xanh lam, nói: “Hãy cứ thay tạm bộ này đi vậy.”

Tôi hơi sững người, sao trong phòng Thảm Hành lại có xiêm y của con gái nhỉ?

Thảm Hành lại nói tiếp: “Là đồ mới đây, mấy hôm trước đi ngang qua một cửa hàng bán quần áo ta vừa hay nhìn thấy, cảm thấy hợp với con thì liền mua luôn, bây giờ quả nhiên là có đất dụng võ. Đứng ngay ra nữa, mau thay vào đi kẻo lại bị cảm lạnh.”

Khi tôi thay xong bộ đồ đi ra, Thảm Hành lộ rõ vẻ dịu dàng. Tôi dang rộng hai tay nhìn trái ngó phải một hồi, sau đó ngạc nhiên bật thốt: “Sư phụ, đôi mắt người thật là chuẩn quá, không ngờ kích cỡ lại hoàn toàn vừa với con, không to cũng không nhỏ tí nào.”

Nét cười nơi đáy mắt Thảm Hành lúc này rạng rỡ tựa ánh trăng bên ngoài kia vậy.

Mặt đất lúc này tan tác tả tơi, vỏ rượu hoa quả mà tôi mang tới cũng đã đổ hết ra đất. Tôi cảm thấy khá tiếc nuối, sớm biết thế này thì đã kêu Lê Tâm chuẩn bị thêm một vỏ nữa rồi. Có điều tôi cũng không phải tiếc nuối quá lâu, khi Thẩm Hành thay xong quần áo đi ra, không ngờ y lại ôm theo một vỏ rượu.

Tôi ngược lên nhìn, hai mắt lập tức trở nên sáng rực. “Sur phụ, là rượu nho đấy ư?”

Nhớ lại mùi rượu nho trên môi Thẩm Hành vừa rồi, lũ sâu rượu trong bụng tôi tức thì nhộn nhạo, thế là tôi liền nhảy qua đồng hồ độn trên mặt đất tới trước mặt Thẩm Hành, lại ghé tới mở nắp vỏ rượu ra ngửi, quả đúng là thứ mùi ngọt ngào đó.

Tôi hưng phấn nói: “Bây giờ ánh trăng đang đẹp, chúng ta mau ra ngoài sân thôi.”

“Đợi một chút đã.” Thẩm Hành đưa vỏ rượu nho tới cho tôi, lại tiện tay với lấy một chiếc áo choàng sạch sẽ khoác lên người tôi, một loạt những động tác này y làm rất thuần thục, cứ như là đã từng làm vô số lần rồi vậy.

“Bên ngoài trời lạnh.” Nói rồi Thẩm Hành lại nhét cho tôi một chiếc lò sưởi cầm tay.

Khỏe miệng hơi co giật, tôi nói: “Sur phụ, bây giờ mới là mùa thu thôi.”

Thẩm Hành khẳng khái nói: “Thân thể con không được khỏe, cứ ôm lấy đi.”

“Con bây giờ đã khỏe rồi mà.” Tuy ngoài miệng lâu bầu như thế nhưng tôi vẫn nghe theo theo lời của Thẩm Hành. Khi cùng Thẩm Hành ra ngoài, tôi vừa hay gặp A Thanh đang chuẩn bị đi vào trong. A Thanh hết nhìn tôi rồi lại nhìn Thẩm Hành, ánh mắt vô cùng quái dị, cuối cùng gã nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: “Quận... Quận chúa...”

Tôi nhủ thầm thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, bèn dặn: “Vừa rồi người không nhìn thấy gì hết cả.”

Những lời đồn nhảm nhí tôi chẳng để vào lòng, tôi chỉ sợ bị mẹ mắng thôi.

A Thanh lập tức gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc.

Tôi hài lòng gật đầu. “Tốt lắm.”

Thẩm Hành nói với A Thanh: “Trong phòng bây giờ hơi bừa bộn, người vào thu dọn một chút đi. Thu dọn xong thì hãy đi nghỉ ngơi, khỏi cần ở lại đây thêm nữa.”

A Thanh chẳng biết đang nghĩ gì, tự nhiên lại hoang mang ngược mắt ngó nhìn chúng tôi, khuôn mặt bỗng trở nên đỏ bừng.

Tôi và Thẩm Hành cùng đi tới bên chiếc bàn đá cẩm thạch dưới gốc cây. Tôi ôm lò sưởi cầm tay trong lòng, lâu bầu: “Sur phụ, gã người hầu này của sur phụ đúng là quái lạ quá chừng.”

Thẩm Hành nói: “Gã xưa nay vẫn luôn như vậy, A Uyển đừng để bụng làm gì.”

Sau khi uống với tôi mấy ly rượu nho, Thẩm Hành mới hỏi: “A Uyển có tâm sự gì ư?”

Thẩm Hành quả đúng là mắt sáng như đuốc, tôi đưa tay chống cằm hỏi ngược lại: “Sur phụ, nếu có một người đã đi theo sur phụ nhiều năm đột nhiên phản bội sur phụ, liệu sur phụ có tức giận không? Sau con tức giận liệu có thương tâm không?”

Thẩm Hành trầm ngâm một lát rồi mới đáp: “Nếu y thực sự đã làm ra chuyện gì đó không thể tha thứ, vậy thì chẳng việc gì phải giận cả, ta cùng lắm chỉ trách mình không biết nhìn người thôi.” Thẩm Hành nhìn tôi chăm chú, hỏi: “Đào Chi là người của Thái tử ư?”

Tôi gật đầu, nói chuyện với sur phụ đúng là đỡ được bao nhiêu sức lực, có một số lời tôi còn chưa nói thì y đã biết rồi. Tôi lại nói tiếp: “Sur phụ, Đào Chi nói con không có trái tim. Con vốn không tin nhưng ti mi nghĩ lại thì lại thấy Đào Chi nói đúng. Con và Dịch Phong đã giao hảo mấy năm, y nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với con, đồng thời còn nói ra rất nhiều lời khó hiểu. Khi đó con chỉ cảm thấy nuối tiếc vì sau này không thể nghe Dịch Phong gầy đàn nữa, nhưng rồi Dịch Phong lại nói là tài cầm nghệ của sur phụ còn ở trên y, thế là ngay cả một chút nuối tiếc đó cũng biến mất luôn. Lúc ấy Đào Chi còn hỏi con, bao nhiêu năm giao tình như vậy nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt, lẽ nào trong lòng con không có một chút thương cảm nào ư?”

Thẩm Hành lắng nghe những lời tôi nói, sắc mặt chẳng chút xao động.

Tôi uống một ngụm rượu nho, sau đó nói tiếp: “Bây giờ nghĩ lại, con từ đầu đến cuối thực sự không có một chút thương cảm nào. Đào Chi phản bội con, rồi khỏi con, trong lòng con đến một tia khó chịu cũng không có. Con cảm thấy bất luận là Dịch Phong hay Đào Chi, trong lòng con lẽ ra phải có một chút suy nghĩ, tâm trạng con lẽ ra phải có một chút xao động. Nhưng con không hề. Sur phụ, có lẽ con thực sự là một người không có trái tim.”

Nghĩ tới vẻ mặt của cha mẹ và huynh trưởng thường ngày khi nói với tôi về chữ tình, tôi đột nhiên bừng tỉnh ngộ. “Sur phụ, lời Liễu Không đại sư nói với mẹ con năm xưa nhất định là không liên quan gì tới chuyện cưới hỏi của con.” Tôi nhìn Thẩm Hành chăm chú. “Sur phụ, người đừng gạt con nữa, Liễu Không đại sư năm xưa có phải nói con vừa sinh ra đã là người không có trái tim không? Cho nên trong chuyện tình cảm con mới ngốc nghếch như thế, dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể hiểu nổi một chữ tình.”

Thẩm Hành trầm lặng suốt một hồi lâu, cuối cùng mới khẽ thờ dài đáp: “Phải.”

Trái tim tôi bắt giác hơi run lên.

Thẩm Hành lại nói: “Nhưng như vậy thì cũng có sao đâu. A Uyển, con không hiểu thì ta sẽ dạy cho con đến khi nào hiểu thì thôi, nếu cả đời này con đều không hiểu, vậy ta sẽ dạy con cả đời. Hơn nữa đối với con, không có trái tim cũng không hẳn là chuyện xấu. Không có trái tim thì sẽ không có tình cảm, và con sẽ không bao giờ bị tổn thương.”

Lúc này, tôi lại đột nhiên nhớ tới giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm trời kia.

Nữ tử trong mơ kia cũng tên là A Uyển, dưới một bầu trời màu máu, nàng ta oán hận nói: “Nếu có kiếp sau, A Uyển cũng muốn làm một người không có trái tim, vì không có trái tim thì sẽ không có tình cảm, không có tình cảm thì sẽ không biết đau lòng là gì.”

Dường như có thứ gì đó bật ra ngoài.

Nếu Tư Mã Cận Du thực sự là Tần Mộc Viễn, vậy... Thẩm Yến là ai đây?

Tôi ngẩn ngơ nhìn Thẩm Hành.

Y đột nhiên lại gần tôi, khẽ nói: “A Uyển, cái gì nghĩ không thông thì đừng nên nghĩ nữa, sự phiền não của con sư phụ sẽ giúp con giải quyết. Con muốn có cái gì, sư phụ sẽ kiếm về cho con cái đó.”

Đêm qua tôi uống không ít rượu, hơi say, rốt cuộc đã trở về tiểu viện của mình như thế nào tôi cũng chẳng rõ nữa, chỉ biết khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao đến ba con sào rồi. Lê Tâm lúc này đang hầu hạ bên giường, thấy tôi tỉnh lại thì bèn bưng tới cho tôi một bát canh giải rượu.

Khi tôi đang uống canh, Lê Tâm cười híp mắt nói: “Đêm qua là Thẩm công tử đưa Quận chúa về đấy.” Hơi dừng một chút, Lê Tâm chăm chú nhìn tôi, nhỏ giọng nói tiếp: “Quận chúa, bây giờ cả vương phủ đều đang nói Quận chúa đêm qua nổi lòng sắc dục, đã dè Thẩm công tử vốn đang tắm ra ngay tại chỗ mà làm cái gì đó rồi đấy.”

Phi...

Tôi phun hết canh giải rượu trong miệng ra, vừa ho sặc sụa vừa hỏi: “Cái gì cơ?”

Lê Tâm nói: “Quận chúa không biết chứ, gã A Thanh đó vốn nổi tiếng là lảm mòm nhất trong vương phủ đấy. Đừng thấy gã mặt mày lơ ngơ mà nhầm, khi nói tới một số chuyện gã chẳng thể nào ngưng lời được đâu.”

Tôi thảm kêu hồng bét, sau khi cầm lấy chiếc khăn Lê Tâm đưa cho để lau miệng, tôi lại hỏi: “Mẹ ta đã tới đây chưa?”

“Dạ chưa?”

“Vậy còn cha ta?”

“Cũng chưa.”

“Thế... huynh trưởng của ta thì sao?”

Lê Tâm thở dài than: “Quận chúa dậy hơi muộn, cho nên đã bỏ lỡ mất một số chuyện rồi. Bây giờ có lẽ chẳng có người nào chú ý tới chuyện của Quận chúa nữa đâu. Sáng sớm hôm nay Vương gia và Thế tử gia sau khi tan buổi chiều sớm trở về đã lại cãi một trận, sau đó Thế tử gia liền nói là muốn dọn ra ngoài tự lập môn hộ.”

Tôi cả kinh bật thốt: “Vậy bây giờ đã dọn ra ngoài chưa?”

Lê Tâm gật đầu đáp: “Thái tử điện hạ đã thưởng cho Thế tử gia một tòa phủ đệ, nửa canh giờ trước Thế tử gian đã dọn qua bên đó rồi. Vương gia giận đến ngất đi, Vương phi thì cũng khóc đến sưng húp hai mắt. Hiện giờ toàn bộ vương phủ đều đã trở nên hỗn loạn, cho nên Quận chúa có thể yên tâm, so sánh với chuyện của Thế tử gia, chuyện hoang đường mà Quận chúa làm ra đêm qua không đáng kể gì đâu.”

Tôi ngạc nhiên vô cùng, vốn tưởng cha và huynh trưởng sẽ cãi nhau tới tận lúc tân hoàng đăng cơ, chẳng ngờ mới bây giờ mà huynh trưởng đã ra ngoài tự lập môn hộ rồi.

Tôi hỏi: “Bây giờ mẹ ta đang ở đâu?”

Lê Tâm đáp: “Sau khi Vương gia ngất đi, Thẩm công tử đã qua thăm khám rồi. Bây giờ có lẽ Vương phi đang ở bên cạnh Vương gia.”

Tôi chải chuốt qua loa một chút rồi vội vàng qua bên đó. Còn chưa bước chân vào tiểu viện của cha mẹ, tôi đã gặp Thẩm Hành vừa từ trong đó đi ra, liền hỏi: “Sư phụ, cha con sao rồi?”

Thẩm Hành đáp: “Không có gì đáng ngại, chỉ là khí giận công tâm mà thôi, chờ sau khi khí giận tan đi là sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Tôi khẽ gật đầu, đang định đi vào thì Thẩm Hành chợt kéo tay tôi lại, nói: “Vương gia và Vương phi cần được yên tĩnh.”

Tôi ngo thấy Thẩm Hành mặt mày bình thản, không hề có một tia hoảng loạn, xem ra chuyện này không hề nghiêm trọng như trong tưởng tượng của tôi. Tôi liền kéo Thẩm Hành tới một góc vắng vẻ, hỏi: “Sur phụ, con cảm thấy chuyện này có vấn đề. Con rất hiểu huynh trưởng, dù huynh ấy có giận cha con đến mấy thì cũng không bao giờ làm ra chuyện tự lập môn hộ đâu.”

Thẩm Hành khẽ mỉm cười hỏi ngược lại: “Vậy A Uyển cảm thấy vấn đề nằm ở chỗ nào?”

Nhìn thần sắc của Thẩm Hành, tôi lại càng cảm thấy phán đoán của mình là đúng, bèn thử thăm dò: “Lẽ nào hai người bọn họ đang dùng khổ nhục kế?”

Thẩm Hành gật đầu.

“Vương gia và Thế tử hiện đang là tâm phúc của hai vị Hoàng tử, nhưng lại vì quan hệ cha con giữa bọn họ nên cả Thái tử và Tam Hoàng tử đều có cổ kị. Nếu Vương gia và Thế tử muốn hoàn toàn nhận được sự tin tưởng của hai vị Hoàng tử, vậy thì đoạn tuyệt quan hệ chính là biện pháp gọn ghẽ và dễ dàng nhất. Hoàng đế Thiên Long triều chẳng còn sống được bao lâu nữa, phen khổ nhục kế này sẽ không phải kéo dài quá lâu đâu, A Uyển cứ việc yên tâm.”

Tôi nói: “Sur phụ, người lợi hại quá.” Ngay cả việc Hoàng đế chẳng còn sống được bao lâu mà cũng biết rõ ràng như vậy, quả đúng là cao nhân có khác.

Thẩm Hành đưa tay tới xoa đầu tôi, tôi để mặc cho y xoa, sau thời gian vừa rồi tôi đã quen với sự đụng chạm của Thẩm Hành rồi. Y mỉm cười nói: “Có điều A Uyển phải nhớ lấy, đừng nên để lộ sơ hở trước mặt người ngoài.”

“Con biết mà.” Bây giờ ở trước mặt người ngoài tôi cần giả bộ vô cùng cảm phần.

À phải rồi, hiện giờ huynh trưởng đã dọn ra ngoài tự lập môn hộ, tôi là em gái, theo lý mà nói thì cần phải giận dữ chạy tới cãi nhau với huynh trưởng một phen, sau đó thì khóc lóc chạy trở về vương phủ. Nghĩ thế, tôi liền nói: “Sur phụ, bây giờ con phải ra ngoài một chuyến.”

Thẩm Hành nói: “Nhớ cẩn thận đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-2: Khuyên giải (tiếp)

Tôi đang tính sau khi diễn kịch ở chỗ huynh trưởng xong thì sẽ nhân tiện chạy sang bên Tư Mã Cần Du làm náo loạn phen nữa, như thế mới tỏ được là Bình Nguyệt Quận chúa tôi đây không hiểu chuyện. Thừa dịp này tôi sẽ trả lại cây trâm phi thúy đỏ trở hoa kia cho Tư Mã Cần Du, sau đó nói rõ với hắn rằng kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, hắn là Tần Mộc Viễn cũng được, là Tư Mã Cần Du cũng được, đều không có liên quan gì tới Tiêu Uyển tôi.

Trù tính xong xuôi, tôi chạy xuống nhà bếp giành lấy công việc thái hành, sau khi đã nước mắt giàn giụa thì bèn giả bộ tức giận mà chạy ra ngoài vương phủ.

Lê Tâm không biết nội tình, thấy tôi như vậy thì vô cùng nôn nóng, vội vàng chạy theo sau gọi to: “Quận chúa, Quận chúa!”

Tôi hỏi: “Phủ đệ của huynh trưởng nằm ở đâu?”

Lê Tâm vừa thở hồng hộc vừa nói: “Quận chúa đừng nôn nóng, đừng nôn nóng, có chuyện gì thì cứ từ từ thương lượng, từ từ thương lượng mà.”

Tôi cau mày quát: “Mau nói đi!”

Lê Tâm liền chỉ về phía một con đường ở gần đó, thế là tôi lại tiếp tục chạy, mãi đến khi nhìn thấy một tòa phủ đệ còn chưa kịp lấp hoành phi thì mới dừng chân lại. Gã người hầu ngoài cửa dường như muốn ngăn tôi, tôi liền cất giọng ngang ngược nói: “Mất chó của ngươi bị mù rồi à, đến bốn Quận chúa mà cũng dám ngăn cản ư?”

Tôi bất giác thầm cảm khái, bốn Quận chúa một khi đã nổi tính ngang ngược thì cũng oai phong ghê lắm, chẳng kém người khác chút nào.

Gã người hầu đó bị tôi dọa cho sợ hãi, không dám ho he gì. Tôi khẽ “hừ” một tiếng, chạy thẳng vào trong, theo sau là Lê Tâm lúc này đã chạy đến nỗi gần như không thở nổi. Sau khi nhìn thấy huynh trưởng, tôi chẳng quản xung quanh còn có hạ nhân, lập tức căng giọng lên hét to: “Huynh trưởng, uống công mui tôn kính huynh, chẳng ngờ đến cuối cùng huynh lại làm ra chuyện bất hiếu như vậy. Cha mẹ nuôi huynh hơn hai mươi năm, bây giờ vì lòng trung thành, huynh ngay đến đạo hiếu cũng không cần nữa ư? Ngay đến người em gái này cũng không cần nữa ư?”

Mớ hành vừa rồi thật quá ư lợi hại, tôi đã chạy bao nhiêu lâu như vậy rồi, thế mà đến giờ chúng vẫn làm tôi phải roi nước mắt không thôi.

Nước mắt tuôn ra giàn giụa, ngón tay tôi run run chỉ vào huynh trưởng đang không nói một lời.

“Kể từ ngày hôm nay, Tiêu Uyển này coi như chưa từng có người huynh trưởng nào cả.”

Tôi giậm chân một cái, chuẩn bị chạy trở về vương phủ trong bộ dạng nước mắt giàn giụa. Chẳng ngờ đúng lúc này lại có tiếng vỗ tay vang lên, Tư Mã Cận Du từ bên trong ngọn giả sơn bước ra, khoe môi hơi nhếch, trong cặp mắt phượng lộ ra thần sắc uể oải. Hắn tựa người vào một tảng đá, chăm chú nhìn tôi, hơi nhường mày.

“A Uyển, ta đợi nàng đã rất lâu rồi.”

Tôi nhớ tới Tần Mộc Viễn mà mình nhìn thấy trong mơ, khi ôm thi thể của Tạ Uyển đã chết hắn cũng có thần sắc thế này.

Tôi chưa từng nghĩ rằng Tư Mã Cận Du lại có thể xuất hiện ở đây như thế, vốn đã nghĩ ra rất nhiều lời định nói rõ ràng với hắn, nhưng nhất thời thực khó có thể mở lời. Tư Mã Cận Du lúc này nhìn vào tôi chăm chú, ánh mắt cứ như khóa chặt lấy tôi.

“Những người không liên quan mau lui hết cả đi.” Hắn nói.

Những người vốn nấp xung quanh định chờ xem náo nhiệt tức thì tản hết, chỉ có mình huynh trưởng là ở lại. Tư Mã Cận Du rút cuộc đã chịu dòi ánh mắt qua phía huynh trưởng một chút. “Văn Chi, ngươi cũng lui xuống đi.”

Huynh trưởng đưa mắt liếc tôi về âu lo, không hề làm theo lời hắn.

Tư Mã Cận Du thoáng lộ vẻ không vui. “Chẳng lẽ lại sợ ta ăn thịt muối muối của ngươi hay sao?”

Tôi bất giác nhớ ra mình lúc này đang diễn vai một người muối muối vừa trở mặt với huynh trưởng, liền khẽ cất tiếng hừ lạnh, lại lườm huynh trưởng một cái, sau đó thì quay đầu qua một bên. Huynh trưởng khẽ thở dài một tiếng, rồi tiếng bước chân liền dần dần rời đi xa.

Giữa khoảng không gian rộng lớn lúc này chỉ còn lại tôi và Tư Mã Cận Du.

Tư Mã Cận Du không nói gì, cứ thế nhìn tôi chăm chú, muôn vàn lời nói dường như đều ẩn trong ánh mắt, rõ ràng là chẳng khác gì Tần Mộc Viễn trong mơ. Có điều, dung mạo của hai người họ dù sao cũng không giống nhau, Tư Mã Cận Du của bây giờ vẫn có những điểm riêng biệt.

Tôi chỉ tay về phía tòa thủy tạ ở đằng xa. “Thái tử điện hạ, chúng ta qua bên kia nói chuyện nhé?”

Tư Mã Cận Du nhíu chặt đôi mày. “A Uyển, gọi ta là Cận Du đi!”

Tôi cúi đầu, không chịu thỏa hiệp. Trên mặt đất lát đá cuội, hình trạng mỗi viên một khác, có mấy con kiến bò qua, tôi đếm thử, có năm con. Lúc này, Tư Mã Cận Du đành nhượng bộ, nói: “Thôi vậy, tạm thời tha cho nàng.”

Dứt lời, Tư Mã Cận Du rào bước đi về phía tòa thủy tạ đó.

Tôi thở phào một hơi, bước từng bước nhỏ bám theo, từ đầu chí cuối luôn giữ một khoảng cách với hắn. Nói thực lòng, đối với loại tình cảm sâu sắc đến độ đào xác chết lên thành thân đó của Tần Mộc Viễn, tự nơi đáy lòng tôi có hơi ròn rợn. Thật chẳng rõ nếu như tôi chết rồi, liệu Tư Mã Cận Du có đào xác tôi lên rồi mặc áo cưới vào như thế không đây?

Chỉ mới nghĩ thôi tôi đã không kìm được, toàn thân nổi da gà.

Ngó nhìn bóng lưng của Tư Mã Cận Du, tôi thầm buông tiếng thở dài, vốn là một mỹ nam yêu nghiệt, có sao lại điên cuồng thế này? Đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Khi đến thủy tạ, Tư Mã Cận Du ngồi xuống một chiếc ghế đá, sau đó đưa tay vỗ nhẹ vào chiếc bên cạnh. “Lại đây!”

Tôi không muốn nên ngồi xuống chỗ đối diện với hắn. “Tiểu nữ ngồi đây là được rồi, mặt đối mặt dễ nói chuyện hơn.” Hắn lại cau mày lần nữa, trên mặt lộ rõ vẻ không vui, nhưng cũng không bức ép gì tôi.

Hắn đột nhiên khẽ vỗ tay mấy cái, lập tức có tùy tùng dâng lên một bình rượu và bốn, năm đĩa bánh ngọt. Hắn đích thân rót cho tôi một chén, tôi ngửi thử, thấy hương rượu thơm ngát, liền khẽ nhấp một ngụm, cũng khá ngon, có điều tôi lại không thể nhận ra là rượu gì.

Tư Mã Cận Du cười nói: “Đây là rượu Hà Hương, thứ mà trước đây nàng thích uống nhất đấy. Hồi nhỏ nàng cứ thường xuyên quán lấy ta, đòi ta đưa nàng đến quán rượu để uống loại rượu này.”

Tôi hơi sững người ra, Tư Mã Cận Du lại nói tiếp: “Nàng ném thử bánh ngọt đi, đều là loại nàng thích ăn cả đấy.”

Tôi lần lượt liếc mắt xem qua bốn, năm đĩa bánh ngọt trên bàn, thấy những loại bánh này tôi quả thực đều đã từng ném thử nhưng lại không phải là loại mà tôi thích ăn nhất. Tư Mã Cận Du mắt ngợp nét cười, nhìn tôi chăm chú, nhưng tôi lại biết người hắn nhìn không phải tôi, mà là Tạ Uyển.

Tôi buông ly rượu xuống, nói: “Thái tử điện hạ, tiểu nữ là Bình Nguyệt, là Tiêu Uyển, không phải là Tạ Uyển.” Tôi lấy cây trâm phi thúy đỏ tro hoa trong tay áo ra, đặt lên bàn, khẽ nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ có lòng thương yêu, nhưng cây trâm này Bình Nguyệt thực sự không nhận nổi.”

Sắc mặt Tư Mã Cận Du tức thì trở nên âm u vô hạn. Tôi thăm sợ hãi, nhưng dù gì cũng đã nói rồi, chỉ bằng hãy nói hết ra luôn. Có câu rằng “đau dài chẳng bằng đau ngắn”, kiếp trước và kiếp này vốn sớm nên có một sự phân định rõ ràng.

Tôi cắn chặt môi, nói tiếp: “Thái tử có nhớ những lời mà Bình Nguyệt từng nói tại chùa Bảo Ân không? Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, bất kể là kiếp trước ai nợ ai thì đó cũng chỉ là chuyện của kiếp trước mà thôi. Bây giờ ngài là Thái tử một nước, thân phận tôn quý vô song, muốn có cái gì cũng đều có thể dễ dàng đạt được, sao phải vướng vẩn chuyện kiếp trước làm gì? Huống chi...” Hơi dừng một chút, tôi nói tiếp: “Thái tử có điều không biết, Bình Nguyệt vừa mới ra đời đã là người không có trái tim, không hiểu gì về tình ái. Nếu Thái tử cưới Bình Nguyệt về, vậy thì thực chẳng khác nào một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.”

Tôi quả thực có suy nghĩ như vậy, vì tôi là một người không có trái tim, bất kể cưới ai thì cũng đều là một bãi phân trâu chờ người ta cắm vào.

Tư Mã Cận Du không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, xem ra sớm đã biết chuyện này rồi. Có điều ngẫm lại, Đào Chi chịu làm việc cho Tư Mã Cận Du, vậy thì hiển nhiên đã nói hết những chuyện của tôi cho hắn nghe, hắn có biết được việc này cũng không có gì là kỳ lạ.

Sắc mặt vẫn nguyên vẻ âm u, Tư Mã Cận Du ngừng đầu uống cạn rượu trong chén, sau đó tiện tay vứt chén đi. Chiếc chén vỡ ra một đường cong giữa không trung, sau đó rơi tõm xuống nước. “Nàng hãy nhìn những gợn sóng trên mặt nước kia đi.”

Tôi ngó nhìn, thấy không có gì khác lạ.

Tư Mã Cận Du lại lấy từ trong vạt áo trước ngực ra một miếng ngọc bội, nói: “Đây là một miếng ngọc bội có từ ba trăm năm trước.” Dứt lời hắn cũng ném xuống mặt nước, nước bắn lên tung tóe, những gợn sóng lại một lần nữa xuất hiện.

“Bất kể là thứ của ba trăm năm trước hay là thứ của bây giờ, ném xuống nước thì đều có thể làm nổi lên những gợn sóng.” Tư Mã Cận Du cố chấp nói: “Cho nên dù nàng là Tạ Uyển hay Tiêu Uyển thì cũng đều là A Uyển.”

Đây... đây là lý lẽ gì vậy chứ?

Tôi vội vàng nói: “Nhảm nhí! Những lời này rõ ràng là nhảm nhí!”

Tư Mã Cận Du cất giọng bình thản: “A Uyển, vừa rồi có một câu nàng nói rất đúng, kiếp này ta là Thái tử, muốn có cái gì cũng đều có thể dễ dàng đạt được. Cho dù là những lời nhảm nhí, nhưng từ miệng ta nói ra thì lại chính là chân lý.”

Tôi nói: “Nhưng ta là người không có trái tim!”

Tư Mã Cận Du hồ hững nói: “Ta không đề bụng.”

Tôi lại nói: “Suốt kiếp này ta đều không thể nào thích ngài được.”

Y nói: “Thế lại càng hợp ý của ta, nàng đừng thích ai cả, cứ ở bên cạnh ta là được rồi.”

Trông mặt tôi đảo qua đảo lại không ngừng. “Ngài... ngài không phải là thích Dịch Phong ư? Ngài không háo nam sắc ư?”

“Ta vốn cứ ngỡ Dịch Phong là nàng, nhưng may nhờ có cây trầm phi thúy đỏ này nên ta mới tìm lại được A Uyển của ta.” Tư Mã Cận Du đột nhiên lại gần tôi, thừa dịp tôi chưa kịp phản ứng mà rút ngay cây trầm cài trên búi tóc của tôi xuống. “Sau này nàng chỉ được cài thứ ta tặng cho nàng thôi.”

Tôi nói: “Cây trầm đỏ là do cha tặng cho ta đấy.”

Tư Mã Cận Du nói giọng hững hờ: “Cha nàng cũng thế, mẹ nàng cũng thế, tự bản thân nàng mua cũng thế...” Hơi dừng một chút, trên mặt hắn lộ ra vẻ âm u vô hạn. “Đều không được.” Hắn kéo tôi lại, nắm chặt lấy cổ tay tôi, khiến tôi hơi đau đớn.

Tôi không kim được lớn tiếng kêu lên: “Ngài làm ta đau rồi.”

Tư Mã Cận Du không hề giảm bớt lực, còn dán sát mặt vào mặt tôi. Tôi muốn giãy ra khỏi hắn nhưng lại không sao làm được. Tôi vô thức nhớ tới công phu quyền cước mà Thẩm Hành dạy mình, bèn dùng chân ra sức đá. Chẳng ngờ Tư Mã Cận Du lại ghì toàn bộ thân thể tôi vào sát cây cột trong thủy tạ, khiến hai chân tôi không có sức phản kháng.

Từ nhỏ tới giờ tôi nào đã từng bị làm nhục thế này, thế là không chút nghĩ ngợi, lập tức vung tay lên tát cho Tư Mã Cận Du một cái.

Một tiếng “bốp” vang lên, lúc ấy tôi mới ý thức được là mình vừa đánh Thái tử, kẻ xưa nay vốn nổi tiếng khó tính nhất Thiên Long triều.

Tôi vốn cho rằng Tư Mã Cận Du sẽ tức giận, nhưng hắn lại cười lên thành tiếng, còn tỉ mỉ vào trán tôi. Lúc này hơi thở của hắn ở gần tôi ngay gang tấc. “Cái tát của A Uyển cũng thật là thơm quá đi thôi.”

Tôi sợ rồi, tôi thực sự sợ rồi, bình sinh tôi vốn chỉ sợ bị cha đánh mắng, nhưng so với hành vi của Tư Mã Cận Du bây giờ, việc đó thật chẳng đáng kể gì. Trong lòng tôi ngập đầy một nỗi sợ hãi tột cùng.

Tôi đúng là xui xẻo quá chừng, đang sống yên lành thì tự nhiên lại bị những chuyện vốn chẳng liên quan gì tới mình trong kiếp trước kéo xuống vùng bùn đen.

Tôi tin rằng sắc mặt tôi lúc này nhất định nhợt nhạt vô cùng, cảm giác đau đớn trên tay so với nỗi sợ hãi trong lòng căn bản chẳng là gì cả.

Tư Mã Cận Du chợt nói: “A Uyển, gọi ta một tiếng Cận Du đi.”

Tôi mím chặt môi, kiên quyết không chịu gọi. Bởi lẽ nếu tôi đồng ý với yêu cầu này của hắn thì không biết tiếp theo đó sẽ là yêu cầu quá đáng gì khác nữa.

“Quá tam ba bận.”

Tư Mã Cận Du ghé sát môi đến bên tai tôi. “Nàng thực sự cho rằng ta không biết cha nàng và Văn Chi chỉ dùng khổ nhục kế thôi ư? Ta chẳng qua là nể mặt A Uyển nàng nên mới giả bộ không biết đấy.”

Tư Mã Cận Du đang uy hiếp tôi.

Tôi đột nhiên hiểu ra điểm khác biệt lớn nhất giữa Tần Mộc Viễn và Tư Mã Cận Du là gì. Trong kiếp trước Tần Mộc Viễn và Tạ Uyển là người của hai gia tộc giao hảo nhiều đời, cũng tức là hai thế lực ấy bình đẳng với nhau. Nhưng trong kiếp này Tư Mã Cận Du là Thái tử, còn Tiêu Uyển tôi chỉ là con gái của một vị Vương gia mà thôi.

Trong kiếp trước Tạ Uyển có thể từ chối Tần Mộc Viễn, Tần Mộc Viễn cuối cùng cũng chỉ có thể không cam tâm. Nhưng trong kiếp này nếu tôi từ chối Tư Mã Cận Du, cái giá phải trả ắt sẽ không nhỏ chút nào.

Hiện giờ cuộc tranh đấu giữa tam Hoàng tử và Thái tử đang đến hồi kịch liệt, tôi không thể để bản thân làm ảnh hưởng tới những tính toán của cha và huynh trưởng được.

Khí thế lập tức yếu đi rất nhiều, tôi đành khẽ cất tiếng gọi: “Cận Du.”

Sắc mặt Tư Mã Cận Du tức thì trở nên hiền hòa hơn hẳn. “Gọi thêm tiếng nữa đi.”

“Cận Du.”

“Nữa đi.”

“Cận Du.” Khôn kiếp! Tư Mã Cận Du là tên khôn kiếp!

“Tiếp đi.”

“Cận Du...” Khôn kiếp! Đại khôn kiếp! Ý thế hiếp người, hoành hành bá đạo! Ta nguyện rửa người kiếp sau phải làm cua! Ông trời thật bất công quá! Lẽ ra trong kiếp này nên để tôi làm Công chúa, còn Tư Mã Cận Du thì chỉ cho làm Thế tử thôi, như thế hắn đừng hòng có thể uy hiếp tôi được!

Tôi hết sức cảm phần bất bình.

Nụ cười trên mặt lại càng trở nên rạng rỡ, Tư Mã Cận Du rút cuộc đã chịu buông tôi ra, sau đó cài cây trầm phi thúy đỏ trở hoa trên bàn lên búi tóc của tôi. “Sau này gặp ta, nàng nhớ phải cài nó đấy.”

Tôi nói: “Cây trầm này ảnh hưởng tới sức khỏe của ta.”

“Ta biết.”

Người đã biết sao còn kêu ta cài? Tôi nghĩ, kỳ thực trong kiếp trước Tần Mộc Viễn nhất định là rất hận tôi, hận tôi đã đoạt mất Thẩm yển, cho nên kiếp này hắn mới muốn báo thù.

Tư Mã Cận Du xoa đầu tôi, nói: “Nàng bây giờ mới chỉ khôi phục được gần một nửa ký ức thôi, hãy còn thiếu một chút. Chờ nàng khôi phục được tương đối rồi, ta sẽ tặng nàng những cây trầm khác.”

Ngoài mặt tôi tuy ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng thì lại nói: Sau khi về phủ ta nhất định sẽ vứt nó đi xa hết mức có thể cho mà xem.

Đột nhiên, tôi cảm thấy lời của Tư Mã Cận Du có gì đó không đúng lắm, bây giờ mới khôi phục được gần một nửa ký ức thôi, hãy còn thiếu một chút nữa?

Tư Mã Cận Du dường như nhìn ra nỗi nghi hoặc của tôi, liền nói tiếp: “Nàng chỉ cần khôi phục được một nửa ký ức là đủ rồi. Còn về nguyên nhân, nàng không cần phải biết.” Hình như chợt nghĩ tới điều gì, hắn lộ rõ vẻ khó chịu. “Sau này hãy tránh xa Thẩm Hành ra một chút, đừng để xảy ra chuyện như đêm qua nữa!”

...Thích khách đêm qua là người của Tư Mã Cận Du ư?

Một cơn gió bất chợt thổi tới, tôi lạnh đến nỗi run lên lay lay. Tư Mã Cận Du nhìn tôi chăm chú, nói: “A Uyển, chờ đến ngày ngồi lên ngôi báu, ta sẽ cưới nàng về làm vợ.” Nghe thấy lời này, tôi bất giác lại càng cảm thấy lạnh hơn.

Thường ngày tôi không tin vào quỷ thần, nhưng hôm nay bất kể thế nào cũng phải tin thử một phen. Khẩn cầu Phật Tổ, bất luận thế nào, trong trận chiến tranh ngôi báu này người nhất định phải để tam Hoàng tử giành phần thắng đây.

Liên tiếp mấy đêm liền tôi đều gặp phải ác mộng, hơn nữa còn là những giấc mộng thực sự chứ chẳng như trước. Trong những giấc mộng đó, Tư Mã Cận Du và Tần Mộc Viễn thay nhau xuất hiện, lúc thì nói là muốn ở bên tôi đời đời kiếp kiếp, lúc thì lại bóp cổ tôi mà bảo rằng sau khi chết chúng tôi sẽ có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Mỗi ngày tỉnh dậy tôi đều tuôn mồ hôi lạnh đầy đầu.

Lê Tâm cho rằng tôi lo lắng về việc huynh trưởng và cha mẹ bất hòa nên không ngừng khuyên nhủ. Có lẽ vì mấy ngày nay đều không thể ngủ ngon, sắc mặt tôi bây giờ rất tệ.

Lê Tâm bèn nói: “Hay là để em đi mời Thảm công tử tới đây nhé?”

Nhắc đến Thảm Hành, tôi liền nghĩ ngay tới lời cảnh cáo của Tư Mã Cận Du. Thảm Hành không ganh đua với đời, lại không tham gia vào sự tranh đấu giữa hần và tam Hoàng tử, thật chẳng rõ đã đắc tội với hần ở chỗ nào? Có điều Tư Mã Cận Du xưa nay vốn không làm việc theo lẽ thường, tôi thực sự không muốn Thảm Hành vì mình mà phải chết nơi đất khách.

Thảm Hành giỏi nấu ăn, hơn nữa còn biết ủ rượu nho, mà điều mấu chốt nhất là cảm nghệ của y còn ở trên Dịch Phong nữa.

Nếu như y không may bỏ mạng, tôi biết phải đi đâu để tìm được một vị sư phụ khác cũng hoàn hảo như thế đây?

Trong vương phủ nhất định là có người của Tư Mã Cận Du, nhớ đến gã thích khách lần trước, tôi bèn nói với Lê Tâm: “Khỏi cần, sau này đừng nhắc đến sư phụ trước mặt ta nữa.”

Lê Tâm ngần ngừ hỏi: “Tại sao?”

Tôi không trả lời, chỉ uể oải ngáp dài một cái. Lê Tâm ghé lại gần tôi, nhỏ giọng hỏi: “Có phải Quận chúa đã cãi nhau với Thảm công tử rồi không?”

Tôi đưa mắt lườm Lê Tâm.

Lê Tâm chợt có chút cảm phiền nói: “Quận chúa, có phải Thảm công tử không bằng lòng chịu trách nhiệm với Quận chúa không? Nhất định là tại người Đại Phụng triều bọn họ không coi người Thiên Long triều chúng ta ra gì rồi! Quận chúa vốn thông minh sáng dạ, cá lặn chim sa, nguyệt thẹn hoa nhường, khuyên thành khuyên quốc, có chỗ nào không xứng với người Đại Phụng triều chứ?”

Tôi càng nghe càng cảm thấy quái dị, bèn hỏi: “Người có ý gì vậy?”

“Lần trước em có gặp Lan Phương cô cô, Lan Phương cô cô đã vô tình nói hớ.” Lê Tâm hết nhìn trái rồi lại ngo phải, sau đó mới hạ thấp giọng nói: “Quận chúa, những lời này Quận chúa chớ có để lộ ra là em đã nói với Quận chúa đấy nhé.”

Tôi gật đầu. “Người nói đi.”

Lê Tâm bèn nói: “Lan Phương cô cô nói là Vương gia có ý gả Quận chúa cho Thảm công tử.”

Tôi nghe thấy thế thì cảm thấy hoang đường vô cùng.

“Mẹ ta nói sao?”

“Lan Phương cô cô nói mình đã hầu hạ Vương phi nhiều năm, từ vẻ mặt của Vương phi mà xét thì hình như cũng khá tán thành việc này.” Lê Tâm cười hi hi, nói tiếp: “Quận chúa, theo em thấy, chẳng bao lâu sau Quận chúa sẽ trở thành tân nương tử đấy. Không biết sau này Thảm công tử sẽ trở về Đại Phụng triều hay là ở lại Thiên Long triều nhỉ?”

Tôi đột nhiên nhớ tới việc thời gian vừa rồi mẹ đã thay đổi hẳn thái độ với Thảm Hành, ban đầu mẹ rõ ràng là rất bất mãn với y, nhưng bây giờ cứ mỗi lần nhắc tới Thảm Hành là bà lại cười đến híp cả mắt, bộ dạng đó thật chẳng khác nào mẹ vợ đang nói về con rể của mình.

Rốt cuộc điều gì đã khiến mẹ thay đổi thái độ như thế nhỉ?

Tôi suy đi nghĩ lại, cuối cùng cho rằng việc này nhất định là do cha mà ra. Kể từ ngày đón Thảm Hành về phủ, cha liền hết sức xem trọng y, từng câu từng từ khi nói về y đều lộ rõ vẻ khâm phục và hài lòng, mà bất kể Thảm Hành làm gì, cho dù là chuyện hoang đường đến mấy, cha cũng đều nói rằng cao nhân tự có cách làm việc của cao nhân.

Nhưng... dù có là cao nhân thì cha cũng không nên tùy tiện gả con gái của mình cho người ta như thế!

Tôi hoi cau mày, nghiêm mặt nói với Lê Tâm: “Nhớ đấy, không được nói chuyện này với bất kỳ ai khác.” Dứt lời, tôi bèn xuống khỏi giường, khoác áo choàng, rời khỏi tiểu viện của mình.

Mới đi chưa được bao lâu tôi đã gặp gã hầu của cha, gã đang định khom người hành lễ thì tôi đã xua tay bảo thôi, sau đó hăm hè hỏi: “Cha ta giờ đang ở

đâu?”

Gã đáp: “Bẩm Quận chúa, Vương gia đang ở trong đại sảnh. . .”

Vừa nghe thấy hai chữ “đại sảnh”, tôi đã không thèm đợi gã hầu nói hết, vội bước đi về phía đó luôn. Sắp tới Trung Thu, hoa quế trong vương phủ nở rộ, dọc đường tôi đi hương quế thơm nồng, nhưng tôi chẳng có tâm trạng đâu mà nán lại.

Khi tới đại sảnh, tôi thấy có hai gã người hầu đứng canh giữ bên ngoài. Có lẽ vì thấy tôi mặt mũi hầm hè nên họ đâm ra sợ hãi, ngay đến hành lễ cũng quên mất. Tôi cứ thế đá bùng cửa ra rồi xông vào trong, lớn tiếng nói với cha lúc này đang ngồi trên ghế đàn hương uống trà: “Cha, cha không thể gả con cho sư phụ được, con không muốn thế đâu!”

Cha lập tức biến sắc mặt, ánh mắt vội vã liếc về phía sau bên phải tôi. Tôi chẳng hề lưu tâm, tranh thủ trước khi cha kịp lên tiếng mà nói ra hết suy nghĩ trong lòng mình.

“Cha quên rồi sao? Thẩm Hành là sư phụ con, một ngày làm thấy cả đời làm cha.” Nghĩ tới việc Thẩm Hành không thích tôi nói ra lời này nên tôi liền chữa lại: “Cho dù không phải là cả đời làm cha thì cũng là cả đời làm anh. Trong lòng A Uyển, sư phụ giống như là cha với huynh trưởng vậy, cha chớ nên bất chấp luân thường đạo lý mà gả con cho sư phụ như thế! A Uyển không muốn gả cho sư phụ đâu!”

Kỳ thực tôi gả cho ai cũng không có vấn đề gì, nhưng riêng Thẩm Hành thì không được.

Trong lòng tôi, Thẩm Hành giống như là người thân vậy, bắt tôi gả cho Thẩm Hành thì có khác gì bắt tôi gả cho huynh trưởng?

Sợ cha xem trọng Thẩm Hành quá mức, thế là tôi bèn buông ra một câu nặng lời: “Nếu cha không đồng ý với A Uyển, A Uyển thà chết đi còn hơn.”

Cha vội bàn đứng dậy, mặt mũi tái xanh. Tôi đã hiểu quá rõ tính của cha, tiếp theo đây ông nhất định sẽ mắng cho tôi một trận. Nhưng nằm ngoài ý liệu của tôi, ánh mắt cha lại lần nữa liếc về phía sau bên phải tôi, mà lần này bên trong đó còn thấp thoáng mấy tia hoang mang và lúng túng.

Tôi rút cuộc đã phát hiện ra sự lạ, liền nhìn theo hướng ánh mắt của cha, và rồi không ngờ lại nhìn thấy Thẩm Hành. Chỉ thấy y lúc này đang cầm một cuốn sách, năm ngón tay trắng bệch, còn nổi rõ gân xanh, hình như đã đứng ở đó được một thời gian rồi.

Riêng sắc mặt y thì vô cùng tệ hại, thực khó có thể dùng lời gì miêu tả nổi.

Đối với biểu hiện đó của Thẩm Hành, tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên, y nhất định là cũng không biết trong lòng cha lại có tính toán như vậy. Tôi hết sức mừng rỡ, bấy giờ đã lại có thêm một người đứng về phe của tôi, cha nhất định sẽ không thể khăng khăng cố giữ ý nghĩ hoang đường kia được.

Tôi hớn hơ hô to một tiếng “sư phụ”, sau đó chạy tới kéo Thẩm Hành. Khi không cẩn thận chạm vào ngón tay của Thẩm Hành, tôi bất giác cả kinh, tuy bây giờ sắp đến Trung Thu, nhưng ngón tay của Thẩm Hành lại lạnh đến kinh hồn, cứ như thể mới được rút ra từ đầm nước mùa đông tháng Chạp vậy, khiến tôi không kim được run lên lay bẩy.

Tôi và Thẩm Hành cùng đứng trước mặt cha, cha nghiêm mặt lại không nói gì.

Tôi nói: “Cha có điều không biết, sư phụ con đã có ý trung nhân rồi. Tục ngữ có câu: Thà dỡ mười tòa miếu cũng đừng nên phá hoại một cuộc hôn nhân, cha tội gì mà phải ghép đôi bừa bãi như vậy? Hơn nữa con và sư phụ khác nhau về vai vế, cưới nhau cũng chẳng hợp lẽ cương thường. Con biết cha lo chuyện hôn nhân của con sẽ bị Thái tử và tam Hoàng tử lợi dụng, con cũng biết cha muốn để con tránh khỏi vòng xoáy đấu tranh nơi triều đường. Nhưng trong thiên hạ này có biết bao nhiêu kẻ nam nhi, cha không thể chỉ vì A Uyển mà hủy hoại cuộc đời của sư phụ được.” Dừng lại một chút, tôi nhớ tới những lời mà khi xưa Thẩm Hành nói với mình trong hang động trên núi, thế là cặp mắt liền sáng rực lên, đường hoàng nói tiếp: “Cha, cha có điều không biết, khi xưa sư phụ từng đồng ý với con là sau này sẽ sống chung một chỗ với con, còn sẽ tìm về cho con một vị sư nương biết thương yêu con nữa.”

Cha ngạc nhiên nhìn Thẩm Hành.

Thẩm Hành không nói một lời, khuôn mặt như cứng đờ ra đó, đôi môi trở nên trắng nhợt.

Tôi nói: “Cha, cha xem kìa, người ghép đôi bừa bãi đã khiến cho sư phụ tức giận đến nỗi chẳng nói nổi thành lời rồi đấy. Nếu cha thực sự xem trọng sư phụ như vậy thì hãy thu sư phụ làm nghĩa tử là được rồi.” Vừa nói tôi vừa quay sang nhìn Thẩm Hành. “Sư phụ, người thấy đề nghị này của A Uyển thế nào?”

Thẩm Hành mặt lộ nét thê lương, dường như không nghe thấy lời của tôi, mãi một hồi lâu sau vẫn chẳng cất tiếng trả lời.

Cha đập bàn giận dữ quát: “Ta với sư phụ con đang bàn chuyện nghiêm túc, con còn chưa được phép đã tùy tiện xông vào, thực là quá ư hỗn láo! Ra ngoài ngay! Trờ về tiểu viện của con đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa tháng! Tuyệt đối không được bước chân ra ngoài nửa bước!”

Thần sắc của cha thật là quá đáng sợ, tôi khẽ run lên, rồi liền lùi lại mấy bước và tránh đến sau lưng Thẩm Hành.

Quảng thời gian này tính tình của cha rất nóng nảy, lại vì cãi nhau với huynh trưởng nhiều nên đâm ra thích đập đồ. Nhưng bây giờ có Thẩm Hành ở đây, cha dù thế nào cũng phải kiêng dè một chút, ắt không đến nỗi vì giận quá mà cầm chén trà lên ném tôi.

Tôi thò đầu ra nói: “Cha mà không đồng ý với con, con sẽ không rời đi đâu.”

Có Thảm Hành đứng chắn trước mặt, tôi chẳng sợ đâu.

Cha quả nhiên đã giận đến nỗi râu tóc dựng đứng cả lên. Tôi chớp chớp mắt nói: “Chỉ cần cha đồng ý với A Uyển, A Uyển sẽ lập tức quay về đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.”

“Con...” Cha cầm chén trà lên, làm tôi sợ đến nỗi phải vội vàng rút đầu về.

Thảm Hành lúc này rất cuộc đã lên tiếng: “Vương gia, Quận chúa còn ít tuổi, chỉ là nhất thời nghịch ngợm thôi. Vương gia chó nên giận quá mà làm ảnh hưởng tới thân thể, còn về...” Cánh tay Thảm Hành khẽ động đậy, tôi có thể cảm nhận được y đã làm ra động tác gì đó, có điều ý tứ là gì thì tôi đương nhiên chẳng thể tỏ tường.

Tôi thò đầu ra, thấy cha đã giấu con giận trên mặt đi rồi, trong ánh mắt nhìn về phía tôi ngập đầy vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó đã lại biến thành bất lực. Rồi cha nói: “Được rồi, chuyện này để sau hãy nói.”

Tôi biết là cha đã nhượng bộ, trong thời gian tới sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.

Tôi cười hi hi, nói: “Cha anh minh quá.”

Thấy sắc mặt cha lại có xu hướng trở nên xám xịt, tôi vội vàng nói: “Bây giờ A Uyển quay về đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm ngay đây.”

Sau khi rời khỏi đại sảnh, tâm trạng tôi khá tốt vì đã khiến cha bỏ được suy nghĩ hoang đường kia đi, thậm chí may mà mình kịp thời ngăn cản, bằng không đã phải gả cho Thảm Hành rồi, mà như thế thì thực sự không hay chút nào cả.

Trên đường tới đây chẳng có lòng dạ nào mà ngắm cảnh, bây giờ tâm trạng đã thoải mái hơn, tôi bèn đi chậm lại, vừa ngắm cảnh hoa vừa ngắm cảnh thu. Mới đi được một lát, từ sau lưng tôi đã chợt vang lên giọng nói của Thảm Hành: “A Uyển...”

Tôi ngoảnh đầu nhìn, lập tức cười híp mắt gọi một tiếng “sư phụ”. Nhưng nghĩ tới lời của Tư Mã Cận Du, tôi vội vàng ngoái quanh bốn phía, sau khi thấy không có ai mới yên tâm bước tới, nói: “Sư phụ, người đừng trách cha con. Gần đây cha con cãi nhau với huynh trưởng nhiều quá nên đâm ra hơi hồ đồ, bằng không đã chẳng nảy ra suy nghĩ nhảm nhí như vậy.”

Thảm Hành dường như không muốn nhắc tới chuyện này, sắc mặt lộ rõ vẻ hờ hững. Lúc này lá thu rơi là tả, nhìn cảnh vật này, tôi bỗng có cảm giác Thảm Hành cô đơn buồn thảm quá chừng. Tôi nói: “Sư phụ yên tâm, nếu cha con nhất quyết ép người lấy con, người cứ việc quay về Đại Phụng triều là được.”

Ánh mắt Thảm Hành lúc này như ẩn chứa muôn vàn lời muốn nói, mà bên trong đó còn có những tia cảm xúc tôi không sao hiểu được.

“Sư phụ, người sao vậy?” Hơi dừng một chút, tôi lại hỏi: “Có phải Thái tử đã làm gì người rồi không?” Nói tới đây, tôi chợt nhớ tới một chuyện, liền hỏi tiếp: “Sư phụ, người đã tra ra manh mối gì về gã thích khách lần trước chưa?”

Thảm Hành trả lời bằng giọng khản đặc: “Đó là người của Thái tử.”

Tôi đắn đo một chút, cuối cùng bèn kể lại hết những lời Tư Mã Cận Du đã nói ngày hôm đó với Thảm Hành. Kể xong, tôi thở dài than: “Kiếp trước con nhất định đã làm ra quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, nên kiếp này mới bất hạnh như vậy.”

Tôi biết sư phụ là một cao nhân, nhưng Tư Mã Cận Du dù sao cũng là Thái tử một nước, nếu hắn thực sự muốn đối phó với Thảm Hành thì chẳng có gì là khó khăn cả. Tôi nói: “Tên Thái tử này tính tình biến hóa đa đoan, sư phụ chó nên tiếp xúc nhiều với hắn làm gì.”

Thảm Hành chợt ngẩn ngơ nhìn tôi hỏi: “A Uyển đang lo lắng cho ta đó ư?”

Tôi cười hi hi, nói: “Sư phụ là sư phụ của con, con thân là đồ đệ tất nhiên phải lo lắng cho sư phụ rồi. Nếu sư phụ có bề gì, con biết tìm ai tới gây đàn cho mình nghe đây?”

Về mặt Thảm Hành từ chờ mong biến thành buồn bã, cuối cùng lại lộ ra một tia kiên định, cứ như là một người sắp chết đuối đột nhiên vớ được khúc gỗ cuối cùng vậy.

“...Cũng tốt.”

Cũng tốt? Tốt cái gì nhỉ?

Thảm Hành khẽ nói: “A Uyển không cần lo lắng, quãng thời gian này Tư Mã Cận Du chẳng có tâm trạng mà để ý tới con đâu, con cứ việc yên tâm tĩnh dưỡng, chó nên suy nghĩ quá nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bích Dung 1

Lần này tôi ngoan ngoãn nghe theo lời cha, ở yên trong tiểu viện của mình đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nửa tháng. Thời gian nửa tháng không dài, nhưng Thảm Hành sợ tôi buồn chán, nên mỗi ngày đều đưa tới một số thứ thú vị, có điều việc đưa đồ phần lớn đều là do A Thanh phụ trách, còn Thảm Hành chỉ đích thân đi đưa vài ba lần.

Lê Tâm tò mò nói: “Thảm công tử chẳng phải là sư phụ của Quận chúa ư? Vậy thì chức trách của y nên là dạy dỗ Quận chúa mới đúng, tại sao bây giờ lại bận đến nỗi chẳng thấy bóng dáng đâu nhỉ? Theo như lời A Thanh thì Thảm công tử gần như mỗi ngày đều sớm đi tối về, còn bận hơn cả Vương gia nữa. Quận chúa, Thảm công tử rốt cuộc bận rộn chuyện gì vậy?”

Tôi cũng chẳng rõ Thảm Hành bận rộn chuyện gì.

Hơn nữa, tôi căn bản chẳng để tâm, cũng không có hứng thú đi tìm hiểu. Chỉ cần y có thể thỉnh thoảng tới đây gây đàn cho tôi nghe, trò chuyện với tôi, hoặc là đưa tới một số thứ đồ thú vị, vậy là đã đủ lắm rồi.

Vì vậy tôi bèn trả lời Lê Tâm: “Sư phụ là cao nhân, trong mắt ta người chẳng khác gì thần tiên trên trời. Chúng ta đều là người phàm, thần tiên làm việc, chúng ta cứ đứng một bên xem là được rồi.”

Nhắc đến thần tiên mới nhớ còn một việc chưa kể, ngày đó sau khi từ phủ đệ mới của huynh trưởng trở về, tôi liền dẫn Lê Tâm bố trí một Phật đường trong tiểu viện, sau đó sớm tối thành kính dâng hương, cầu xin đăng cao xanh phù hộ cho tam Hoàng tử trở thành người chiến thắng cuối cùng trong cuộc chiến giành ngôi báu.

Lê Tâm biết tôi trước đây không tin vào chuyện quỷ thần, bây giờ thấy tôi thành kính bái Phật như vậy thì không khỏi trợn trừng mắt ngạc nhiên.

Trong ngày đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm cuối cùng, tôi kêu Lê Tâm mang một chiếc ghế nằm và một chiếc bàn nhỏ chân ngắn ra ngoài sân, mình thì ôm theo lò sưởi cầm tay nằm trên đó ngắm những bông cúc mùa thu mà Thảm Hành đưa tới mấy hôm trước.

Mấy chậu bông cúc này màu sắc tươi đẹp, gốc cao bông lớn, nhụy hoa màu vàng rực rỡ, giữa cảnh thu trăm hoa điêu tàn thế này thực là vô cùng bất mất.

Lúc tôi đang thâm cảm khái Thảm Hành quả là có con mắt tinh tường, một gã người hầu chọt vào báo là Thảm Hành đã tới.

Tôi lập tức chống tay ngồi dậy, ngược mắt nhìn, thấy Thảm Hành vẫn ăn mặc như thường ngày, bên hông thắt một miếng ngọc bội màu xanh biếc. Có điều hôm nay có thêm một điểm đặc biệt, đó là theo sau Thảm Hành còn có một vị cô nương mặt tròn xoe láng mịn, mắt đen láy long lanh, bộ quần áo màu xanh trên người khiến cô nàng trông cứ như là một chiếc lá tràn đầy sức sống giữa mùa hạ vậy.

Từ sau khi Thảm Hành vào phủ tới giờ, tôi chưa từng nhìn thấy bên cạnh y xuất hiện một vị cô nương nào cả, thậm chí còn có thể dùng bốn chữ “không gần nữ sắc” để hình dung về y, chuyện hôm nay đúng là quá ư lạ thường.

Tôi chăm chú quan sát một hồi, thấy vị cô nương đó tuy mới lần đầu tiên đặt chân vào vương phủ song không hề tỏ ra sợ hãi, trên khuôn mặt còn toát ra một vẻ bình thản ung dung. Tôi trầm tư suy nghĩ, thấy trên người vị cô nương này quả là có khí chất của “sư nương”.

Lại thấy sư phụ lúc này mỉm cười rạng rỡ, rất mực dịu dàng, thực có mấy phần đáng về vợ chồng thắm thiết như trong tiểu thuyết miêu tả.

Tôi liền nhảy xuống khỏi ghế nằm, sau khi ngoan ngoãn khom người hành lễ bèn cười híp mắt gọi Thảm Hành một tiếng “sư phụ”, kế đến hơi dừng một chút, lại quay qua phía vị cô nương bên cạnh Thảm Hành gọi một tiếng “sư nương”.

Lời còn chưa dứt, vị cô nương áo xanh đó đã hơi tái mặt, dường như bị tôi dọa cho sợ hãi.

“Tiểu nữ...”

Thảm Hành cũng biến hẳn sắc mặt, không đợi vị cô nương áo xanh đó nói xong đã vội vàng cắt lời giải thích: “Không phải! Bích Dung không phải sư nương của con!” Trên trán Thảm Hành lúc này đã lấm tấm mồ hôi, hai mắt thì nhìn tôi chăm chăm.

Tôi chưa thấy Thảm Hành tỏ ra hoang mang đến nỗi luống cuống như vậy bao giờ, bây giờ được thấy trong lòng liền nổi cảm giác mới mẻ. Rồi tôi cười hi hi nói: “Sư phụ căng thẳng quá kia, thế mà còn nói là không phải nữa. Có phải sư phụ đang xấu hổ đấy không? Hay là lo cha con nhảy ra chia lìa đôi lứa?”

Nói tới đây, tôi ngoảnh quanh bốn phía, hạ thấp giọng nói: “Sư phụ đừng sợ, nếu cha con buông lời trách mắng, con nhất định sẽ thay sư phụ bảo vệ sư nương cẩn thận.”

“Chớ có nói tinh tinh!” Sắc mặt Thảm Hành đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Tôi hậm hực đưa tay lên sờ mũi. Sắc mặt dần dần dịu lại, Thảm Hành cất giọng nhẹ nhàng nói: “A Uyển, không phải vì sư cố ý tỏ ra hung dữ với con đâu. Có điều con chớ nên nói năng linh tinh như vậy nữa, Bích Dung không phải là sư nương của con. Sau này nếu ta thực sự tìm được sư nương cho con, ta nhất định sẽ đích thân đưa con đi gặp nàng ấy.”

Nói tới đây, Thẩm Hành đột nhiên dừng lại, sau đó khom người nhặt chiếc lò sưởi cầm tay mà tôi vừa bỏ xuống ghế nằm lên nhét lại vào trong tay tôi. “Mấy ngày nay thời tiết chuyển lạnh, thân thể con lại vốn lạnh sẵn, không nên ở ngoài trời quá lâu, sau này mà có ra ngoài thì nhớ mang theo lò sưởi cầm tay.”

Tôi khẽ gật đầu.

Thẩm Hành lại nói tiếp: “Bích Dung, nhớ lấy, thể chất Quận chúa thiên về tính hàn, không chịu nổi lạnh. Sau khi vào thu, lò sưởi cầm tay và trà nóng lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn đây.”

Một giọng nữ trong treo giong tan tức thì vang lên: “Dạ, công tử.”

Thẩm Hành cười nói với tôi: “Mấy hôm trước Vương phi vốn định tìm cho con một a hoàn vừa ý khác, vừa hay lại gặp ta nên nhờ cậy ta việc này luôn. Bên cạnh con bây giờ chỉ có một mình Lê Tâm hầu hạ, khó tránh khỏi có lúc không thể quán xuyến hết mọi việc nhỏ to. Bích Dung gia thế thanh bạch, tính tình chắc cũng khá hợp với con đấy.”

Thẩm Hành tránh người qua bên cạnh một chút, nói tiếp: “Con xem thử xem có thích không, nếu không thích ta sẽ đi tìm cho con một người khác.”

A hoàn bên cạnh tôi quả thực đang hơi thiếu, bây giờ Thẩm Hành đưa tới một người có thể nói là rất hợp ý tôi. Tôi đưa mắt quan sát vị cô nương áo xanh trước mặt một lát, rồi bèn nói: “Cô là Bích Dung ư? Họ Bích tên Dung?”

“Bẩm quận chúa, chính phải.”

“Cái tên này ai đặt cho cô vậy?”

“Bẩm Quận chúa, là mẹ của Bích Dung.”

Tôi thoáng lộ vẻ trầm ngâm “Họ Bích này đúng là hiếm có...”

Thẩm Hành nói: “Trong thiên hạ không chuyện kỳ lạ gì là không có cả.”

Tôi bật cười nói: “Cũng phải.” Ngay cả cái gọi là kiếp trước kiếp này còn có thể xảy ra trên người tôi, chỉ một họ Bích nhỏ nhoi thôi thì có gì đáng kể chứ? Huống chi, nếu tôi nhớ không nhầm, trong giấc mơ đã đeo bám tôi suốt mười sáu năm ròng kia cũng có một vị cô nương tên là Bích Đồng.

Tôi lại cẩn thận quan sát Bích Dung thêm lần nữa, mà khi tôi quan sát thì thị cũng nhìn lại tôi, trong ánh mắt dường như thấp thoáng vẻ tò mò. Tôi nghĩ sư phụ đã chọn rồi thì quyết không thể nào sai được, bèn nói: “Vậy hãy chọn thị đi, con tin vào nhãn quan của sư phụ.”

Bích Dung mặt lộ nét mừng, cong chân quỳ xuống, cung kính thưa: “Xin Quận chúa ban tên.”

Tôi hơi sững người ra một chút.

Lê Tâm ghé lại gần bên tai tôi nói: “Quận chúa, mỗi một a hoàn bán thân vào phủ đều phải từ bỏ tên cũ của mình để chủ nhân mới ban tên. Cái tên này của em cũng là do Lý tổng quản đặt cho năm xưa đấy.”

Lê Tâm mà không nói thì tôi quả thực không sao biết được mấy cái quy củ này.

Tôi cảm thấy việc ban tên này có chút phiền phức, bèn nói: “Khỏi cần sửa nữa, cứ dùng cái tên này của người luôn đi. Chỗ ta trước đây có Đào Chi, bây giờ thì có Lê Tâm, Bích Dung, đều là cây cỏ cả, cũng có thể tính là một đặc điểm riêng.”

Bích Dung hướng về phía tôi mà dập đầu ba cái thật mạnh, trên vàng trán trắng nõn đã có mấy vệt máu rỉ ra.

“Quận chúa, Bích Dung sẽ một lòng một dạ hầu hạ người.”

Tôi chớp chớp mắt, cảm thấy a a hoàn mới tên gọi Bích Dung này của mình hình như đang rất cao hứng thì phải, liền lên hỏi Thẩm Hành: “Sư phụ, đứa a hoàn này người kiếm từ đâu về vậy?”

Thẩm Hành hỏi ngược lại: “Có vấn đề gì sao?”

Tôi nói: “Quần áo mà thị mặc trên người không hề tầm thường, cử chỉ khí độ cũng chẳng giống như con nhà cùng khổ, tại sao lại rơi vào cảnh phải bán thân làm nô tỳ thế này? Hơn nữa vừa rồi con quan sát thì thấy thị hình như đang rất cao hứng, việc này quả thực có chút không bình thường.”

Thẩm Hành khẽ ho một tiếng. “Bích Dung vốn xuất thân từ gia đình quan lại, về sau gia cảnh sa sút, mà người thân của cô ta lại từng có ơn với ta, bản thân cô ta thì hết sức sùng bái A Uyển, thế là ta bèn đưa cô ta tới đây.”

Tôi bất giác sững người. “Sùng bái con? Vì lý do gì chứ?” Tôi nào đã từng làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đâu, thế mà lại có một a hoàn sùng bái tôi, đây thực đúng là chuyện lạ.

Thẩm Hành cười nói: “Việc này thì cần A Uyển tự mình đi hỏi Bích Dung rồi.”

Về sau tôi hỏi Bích Dung việc này, Bích Dung liền thay đổi hẳn bộ dạng ung dung điềm đạm, tỏ vẻ thẹn thùng nói: “Trong bữa tiệc mùa hạ dạo trước, Quận chúa chỉ bằng vào một khúc nhạc đã làm chấn động cả đô thành, hai vị Hoàng tử quyền thế ngút trời đều phải quỳ gối trước tiếng đàn của Quận chúa. Bích Dung sau khi hay tin liền bắt đầu sinh lòng sùng bái Quận chúa, trong lòng chỉ mong có thể ở gần kề bên Quận chúa thôi, thế rồi gần đây được Thắm công tử trao cho cơ hội, Bích Dung tất nhiên là hết sức mừng rỡ. Dù đã cố hết sức giấu tâm trạng ấy đi, nhưng xem ra nỗi mừng vui của Bích Dung rốt cuộc vẫn bị Quận chúa nhìn thấy cả.”

Tôi nghe xong, khóe môi bắt giác hơi co giật.

Cái giống tin đồn này một đồn mười, mười đồn trăm, đến cuối cùng không ngờ lại bị đồn thành như thế.

Sau khi quãng thời gian đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm kết thúc, việc đầu tiên mà tôi làm chính là đi gặp cha để thể hiện lòng hối cải. Tôi lười chẳng muốn nghĩ ngợi, bèn kêu Bích Dung viết cho mình một trang giấy dày đặc toàn chữ là chữ, khi rời khỏi tiểu viện thì ngoác mắt xem qua, bây giờ liền thao thao bất tuyệt nói với cha một tràng dài không nghỉ.

Hôm nay tâm trạng cha có vẻ không tệ, tôi mới nói được gần một nửa thì ông đã xua tay bảo tôi không cần nói nữa, rồi sau đó còn cười híp mắt nói với tôi: “Biết sai là được rồi. Cha biết con thích nghe đàn, cũng biết con thích nghe Dịch Phong gảy đàn nên hôm nay đã cất công sai người đi mời Dịch Phong về đây, con muốn nghe bao lâu thì cứ việc nghe tùy thích.”

Tôi không kìm được ngạc nhiên bật thốt: “Nhưng Dịch Phong không phải là người của Thái tử ư?”

Cha nói: “Đúng là người của Thái tử, song Dịch Phong còn chưa được chuộc thân, xét cho cùng vẫn là kỹ nam của Nam Phong quán. Lẽ nào cha mời một kỹ nam về gảy đàn cho con gái nghe cũng không được sao?”

Tôi nhủ thầm hôm nay mặt trời nhất định là mọc từ đằng tây rồi, nếu chuyện này đơn giản như vậy, tại sao khi xưa cha lại vì huynh trưởng mời Dịch Phong về mà giận huynh ấy suốt một thời gian dài như vậy?

Tôi bèn nói: “Cha, bây giờ con không thích nghe Dịch Phong gảy đàn nữa rồi.”

Cha trừng mắt nhìn tôi. Bích Dung đứng sau lưng tôi nhỏ giọng khuyên: “Quận chúa, một phen tâm ý của Vương gia người nên trân trọng mới phải.”

Tôi không muốn bị cha phạt đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm thêm, liền vội sửa lời: “Cảm ơn cha, cha thật tốt với con quá.”

Sắc mặt cha rốt cuộc đã dịu lại, ánh mắt nhìn lướt qua hai a hoàn sau lưng tôi, khi nhìn thấy Bích Dung thì hơi dừng lại, cau mày hỏi: “Đây là người mới sao?”

Tôi đáp: “Dạ, là do sư phụ tìm tới cho con đây. Sư phụ nói người bên cạnh con không đủ, nên đưa về cho con một a hoàn mới.”

Cha vừa nghe nhắc tới Thắm Hành thì sắc mặt liền buông lỏng hẳn.

“Sư phụ con đã chọn rồi thì ắt không sai được.”

Tôi biết ngay mà, trong mắt cha, Thắm Hành làm cái gì cũng đều đúng cả.

Sau khi ra ngoài, tôi lầu bầu nói với Bích Dung và Lê Tâm: “Nói không chừng sư phụ lại là đưa con thất lạc nhiều năm của cha ta ấy chứ.”

Lê Tâm lập tức nói: “Không thể nào.”

Bích Dung không nhịn được cười, cũng nói: “Quả thực là không thể nào.”

Tôi nghĩ thầm, kể cũng đúng, cha mẹ tướng mạo tuy đều không tệ, nhưng chưa chắc đã có thể sinh được một người con như Thắm Hành. Có điều nếu Thắm Hành thực sự là huynh trưởng của tôi, cũng là một điều không tệ chút nào. Rồi tôi bèn nói suy nghĩ này của mình ra với Bích Dung và Lê Tâm.

Lê Tâm cất lời cảm khái: “Nếu Thắm công tử thực sự là thế tử của vương phủ chúng ta, chỉ e người làm mai sớm đã giã tan bậu cửa của vương phủ rồi.”

Bích Dung thì lại vội vàng phản bác lại tôi: “Tuyệt đối không thể có chuyện này được.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại nói vậy?”

Bích Dung đáp ứng suốt một hồi lâu rồi mới đáp: “Vương gia là người Thiên Long triều, Vương phi cũng là người Thiên Long triều, đương nhiên là không thể sinh ra một người Đại Phụng triều rồi.”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bất chợt vang lại: “Theo như luân lý cương thường, bất kể là thầy trò đến với nhau hay là huynh muội đến với nhau, kỳ thực đều là loạn luân cả, nhưng đương nhiên huynh muội loạn luân thì nặng tội hơn một chút.”

Tôi hơi ngẩn ra, rồi bèn ngoảnh đầu nhìn.

Là Dịch Phong đã lâu rồi không gặp.

Thảm sắc vẫn nguyên vẻ lạnh lùng như xưa, Dịch Phong ung dung bước tới hành lễ với tôi, khi đứng thẳng người dậy, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia phức tạp.

Kể từ lần từ biệt ở Nam Phong quán lúc trước, suốt một thời gian dài vừa qua tôi chưa từng gặp lại Dịch Phong. Tuy tôi không rõ tại sao Dịch Phong lại đoạn tuyệt quan hệ với tôi, nhưng giờ đây tôi đang có quá nhiều chuyện rắc rối, do đó chẳng có lòng dạ đâu mà để tâm tới, cũng chẳng muốn tính toán làm gì.

Có điều...

Câu nói vừa rồi của Dịch Phong hình như có gì đó không đúng lắm, tôi bèn cau mày hỏi: “Người nói thế là có ý gì?”

Dịch Phong hờ hững nói: “Sau này Quận chúa sẽ biết thôi.” Y ôm cây ngũ huyền cầm trong lòng, chỉ tay về phía ngôi đình ở cách đây không xa. “Qua bên đó được chẳng? Minh Viễn đã cất công chuẩn bị riêng cho Quận chúa một khúc đàn mới đây.”

Dứt lời, y chẳng chờ tôi đồng ý mà vòng qua tôi đi thẳng về phía tòa đình đó.

Tôi để ý thấy sắc mặt Bích Dung có vẻ lạ thường, liền quay sang hỏi: “Sao vậy?”

Bích Dung khẽ đáp: “Quận chúa, Dịch Phong công tử thật là vô lễ quá.”

Lê Tâm nói: “Tính tình Dịch Phong công tử xưa nay vẫn luôn như vậy, Quận chúa trước đây thích y lắm. Có điều sau khi Thảm công tử tới đây, Quận chúa đã chẳng mấy khi đến Tần lâu Sở quán nữa.”

Tôi đưa mắt lườm hai a a hoàn sau lưng, cả hai tức thì câm tịt.

Dịch Phong tuy có chút vô lễ, nhưng tôi không hề để bụng, bởi từ trên người Dịch Phong tôi có thể cảm nhận được một cảm giác quen thuộc khó mà dùng lời miêu tả. Trước đây cảm giác này chỉ có một chút xúu thôi, nhưng có lẽ vì lâu ngày không gặp nên bây giờ nó đã trở nên nồng đậm vô cùng.

Tôi cất bước đi theo, cùng Dịch Phong ngồi xuống trong ngôi đình nhỏ kia.

Khi Dịch Phong đặt cây ngũ huyền cầm xuống, tôi bèn bảo Lê Tâm đi mang chút rượu và đồ điểm tâm lại đây.

Sau khi Lê Tâm rời đi, tiếng đàn tình tang đã bắt đầu vang lên.

Mới thoát nghe tôi đã cảm thấy có chút ngạc nhiên, Dịch Phong nói là đã chuẩn bị cho tôi một khúc nhạc mới, nhưng đây rõ ràng là khúc nhạc mà tôi từng gảy trong bữa tiệc mùa hạ. Đột nhiên, trái tim giống như bị một con sâu chui vào, tôi đau đến nỗi đổ mồ hôi lạnh, dần dần con đau còn lan lên tới tận đỉnh đầu.

Toàn thân tôi đều run lên lẩy bẩy vì đau.

Bích Dung vội vàng đỡ lấy tấm thân lắc lư chực ngã của tôi, nôn nóng nói: “Quận chúa!”

Trong tai vang lên những tiếng ong ong không ngớt, cảnh tượng trước mắt như đang đung đưa, vào thời khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, thứ duy nhất đập vào mắt tôi chính là chiếc vòng đỏ rực như màu máu trên cổ tay Bích Dung.

Tôi lại nằm mơ thấy một giấc mơ nữa.

Không giống với những giấc mơ lần trước, lần này xung quanh hết sức âm u, cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc gào, thê thảm đến nỗi khiến tôi kim không được rung mình kinh sợ. Tôi quan sát tình hình tứ phía, thấy mọi thứ ở nơi này đều rất xa lạ, hơn nữa còn toát ra vẻ quỷ dị khó mà miêu tả bằng lời.

Mà càng quái lạ hơn là thỉnh thoảng có người đi qua thì ai nấy đều mặt xanh nanh nhọn, không thiếu chân thì cũng thiếu tay, có một số thậm chí ngay đến đầu cũng chẳng có.

Bọn họ dường như đều nhìn thấy tôi, nhưng ánh mắt chỉ thoáng liếc qua rồi lập tức thu về ngay, vẻ sợ hãi lộ ra rất rõ ràng.

Tôi nhủ thầm, chắc lần này mình nằm mơ thấy chốn âm tào địa phủ rồi.

Biết đây là một giấc mơ nên tôi không hề sợ hãi, còn thích chí ngó nghiêng bốn phía. Khi nhìn thấy một con quỷ hai đầu, tôi vốn định lại gần thêm một chút để nhìn cho rõ, nào ngờ con quỷ hai đầu đó vừa nhìn thấy tôi đã giống như là nhìn thấy thứ gì đó ghê gớm lắm vậy, lập tức bỏ chạy đi mất hút.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy hai bóng người một đen một trắng bay về phía mình.

Tiểu thuyết xem đã nhiều, tôi đương nhiên biết rõ ở chốn địa phủ này hai bóng người một đen một trắng đó là ai. Sau khi ngẫm kỹ một hồi, tôi thấy tướng mạo của Hắc Bạch Vô Thường[1] nơi địa phủ cũng không tệ lắm, chẳng đáng sợ như trong tưởng tượng của tôi.

[1] Tên gọi chung của Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường, theo như truyền thuyết thì đây là hai vị sứ giả chuyên đi bắt các hồn ma từ dương gian

xuống địa phủ.

Khi bắt gặp ánh mắt của bọn họ, tôi vô thức chớp chớp mắt mấy cái.

Hắc Vô Thường mặt mày hồ hững hờ: “Linh hồn còn sống hay là sao đây?”

Bạch Vô Thường mở cuốn sổ trong tay ra xem một chút. “Không cần quan đến, chuyện này không liên quan gì tới chúng ta.”

Hắc Vô Thường lại ngó nhìn tôi lần nữa, mặt mày vẫn nguyên vẻ hững hờ. “À, ta biết rồi, đây là mối duyên oan nghiệt của hai đứa khốn kiếp kia.”

Bạch Vô Thường chợt lại khoắc tay qua vai Hắc Vô Thường, cười nói: “Oan nghiệt cái gì mà oan nghiệt, chuyện của phàm nhân thì cứ để họ giải quyết đi. Bây giờ Vương gia đang ở trên thiên đình dự tiệc, chúng ta hãy tranh thủ dịp này mà nghỉ ngơi thôi.”

“Ừm.”

Khi bọn họ rời đi, Bạch Vô Thường chợt nói với tôi: “Con ma mà ngươi muốn tìm ở kia kia.”

Tôi nghe mà chẳng hiểu ra sao, thế nào là con ma mà tôi muốn tìm chứ? Chẳng lẽ lão ta muốn nói tới Tàn Mộc Viễn?

Tôi rào bước đi về hướng mà Bạch Vô Thường chỉ. Đi được một lát, tôi nhìn thấy một hang động nhỏ. Sau phút chốc trầm ngâm do dự, tôi rút cuộc vẫn đi vào trong đó. Chỉ thấy hang động này vừa âm u vừa tịch mịch, tôi đi chậm rãi bên trong mà không khỏi có chút tim đập chân run.

Không biết qua bao lâu sau tôi nhìn thấy một bóng người, mà không đứng, phải nói là một bóng ma mới thực sự chính xác.

Đó là một con ma nữ.

Cô ta mặt mày ngơ ngẩn ngồi một mình trên một tảng đá, chẳng biết là đang nghĩ cái gì. Tôi khẽ ho một tiếng, cô ta liền ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy tôi thì bất giác lộ ra mấy tia kinh ngạc, đồng thời còn có mấy tia thấu hiểu nữa.

Cô ta đứng dậy hỏi: “Cô là người mới tới ư?”

Tôi chớp chớp mắt, cô ta hình như không sợ tôi thì phải?

Cô ta lại nói tiếp: “Từ nay về sau tôi coi như có bạn rồi. Cô tên là gì? Chết như thế nào vậy?”

Tôi không tiện nói với cô ta đây chỉ là một giấc mơ, bèn đáp: “Tôi tên Tiêu Uyển, nằm mơ chết.”

Cô ta thoáng ngẩn ra rồi nhếch khóe môi cười nói: “Vậy cô chết oan thật đấy. Có điều tên tôi gần giống tên cô, lúc sinh tiền tôi họ Tạ, tên chỉ có một chữ Uyển thôi.”

Tạ Uyển? Tôi bất giác cả kinh, lẽ nào lần này người xuất hiện trong mơ không phải là Tàn Mộc Viễn nữa mà đổi sang Tạ Uyển rồi? Cô ta không phải chính là tôi trong kiếp trước ư?

Cô ta lại nói: “Tôi ở đây đã được hơn trăm năm, lâu lắm không có cơ hội mở miệng trò chuyện rồi.”

Tôi hỏi: “Sao cô phải ở đây hơn một trăm năm vậy? Sau khi chết có gì chẳng lập tức đầu thai?”

Cô ta thờ dãi thàn: “Vốn dĩ là như thế, nhưng tình hình của tôi có hơi đặc biệt.” Rồi cô ta lại thờ dãi thêm mấy tiếng nữa, sau đó mới nói tiếp: “Lúc sinh tiền tôi yêu phải một người không nên yêu, yêu rất lâu mà chẳng được đáp lại. Kỳ thực tôi không hận sự phụ chút nào, cũng không oán trách. Chuyện tình ái vốn phải hai bên tình nguyện, tôi chỉ có thể tự trách mình lún vào quá sâu mà không kịp thời rút ra thôi. Nếu như khi đó ông trời để cho tôi được sống, sau khi bước một chân qua quỷ môn quan chắc tôi đã có thể suy nghĩ thông suốt mọi điều rồi.”

Tôi yên lặng lắng nghe, trong lòng thầm biết sự phụ trong lời của cô ta chính là Thẩm Yến.

“Ồi, chỉ đáng tiếc tôi đã phải bước hẳn qua quỷ môn quan, không thể nào quay đầu được nữa. Tôi vốn nghĩ kiếp này cứ như vậy là xong, nhưng Bạch đại ca lại nói với tôi rằng sở dĩ tôi không thể thuận lợi đầu thai là vì có người đã sử dụng bí thuật ở trần gian nên việc đầu thai của tôi mới bị ngăn cản.”

Tôi nghĩ đến mấy giấc mơ có liên quan tới Tàn Mộc Viễn khi trước, bèn thử hỏi dò: “Người đó là sư phụ của cô ư?”

Cô ta đáp: “Không phải, sư phụ vốn chỉ mong tôi rời khỏi y càng xa càng tốt, còn đeo bám lấy tôi như thế làm gì? Tôi nghĩ sau khi biết tin tôi chết, sư phụ nhất định sẽ rất vui mừng vì không còn ai bám riết lấy y nữa. Nói đến sư phụ, kỳ thực tôi rất có lỗi với y. Nếu trong đêm động phòng hoa chúc tôi tin vào lời của sư phụ, không làm ra những hành động đeo bám vô ích đó thì bây giờ đã chẳng phải rơi vào cảnh như thế này rồi.”

Tôi hỏi: “Vậy người đó là ai?”

Cô ta đáp: “Tôi có một người bạn thanh mai trúc mã tên là Tàn Mộc Viễn. Bạch đại ca nói chấp niệm của y với tôi quá sâu, do đó đã nhờ một cao nhân ở trần gian tới thi triển bí thuật giam cầm tôi ở nơi này, chờ sau khi y qua đời thì sẽ cùng đầu thai với tôi.” Cô ta khẽ thờ dãi, sau đó mới lại nói tiếp: “Tôi vốn biết y thích tôi từ lâu, nhưng không biết rằng chấp niệm của y với tôi lại sâu sắc đến vậy, tôi cứ ngỡ sau khi tôi thành thân, y sẽ thôi không còn nghĩ gì

tới tôi nữa.”

Tôi nói thầm trong lòng: Hắn còn đào mồ cô lên để thành thân với cô nữa cơ đấy...

“Đều là tôi hại y, nếu khi xưa tôi không gả cho sư phụ mà gả cho Tần đại ca, chuyện có lẽ đã không biến thành như thế này. Chấp niệm của Tần đại ca thực sự quá ư sâu sắc, nếu tôi và y mà có kiếp sau, tôi nhất định sẽ để cho y được thỏa lòng.”

Tôi trợn trừng hai mắt lên nói: “Không được.” Tôi không muốn dính dáng gì tới Tư Mã Cẩn Du đâu, thế là vội vàng nói tiếp: “Vừa rồi cô cũng nói rồi mà, chuyện tình cảm cần hai bên tình nguyện mới được.”

Cô ta nhỏ giọng nói: “Kỳ thực Bạch đại ca còn nói với tôi một chuyện nữa, đó là nếu trong kiếp sau tôi không thể làm Tần đại ca thỏa mãn, vậy thì kiếp sau nữa Tần đại ca vẫn sẽ tiếp tục bám lấy tôi. Cô mới ngày đầu tới đây nên còn chưa rõ nơi này nhật nhèo đến cỡ nào, còn tôi thì đã ở đây hơn một trăm năm rồi. Nếu như kiếp sau chết rồi còn phải đến đây lần nữa, tôi thà hồn phi phách tán còn hơn. Và lại, thời gian một kiếp chỉ sau nháy mắt là sẽ trôi qua, sau khi uống canh Mạnh Bà, ai còn nhớ được nhiều chuyện như thế nữa?”

Đúng là khổ sở quá chừng mà.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8-2: Bích Dung (tiếp)

Tôi không biết Tạ Uyển khi đầu thai có uống canh Mạnh Bà hay chưa, nhưng tình hình bây giờ dù đã uống canh Mạnh Bà rồi thì tôi vẫn bị Tần Mộc Viễn cưỡng ép nhớ lại chuyện trong kiếp trước.

Có lẽ vì thấy tôi suốt hồi lâu chẳng nói năng gì, cô ta chợt đưa tay sờ mũi, khẽ cười nói: “Thật xấu hổ quá, tôi đã lâu lắm không được nói chuyện rồi, chẳng dễ dàng gì gặp được một người để có thể dốc bầu tâm sự, thành ra mới không dừng lại nổi. Đúng rồi, còn cô thì sao, có phải lúc sinh tiền cũng đắc tội với ai đó nên bây giờ mới bị Diêm La Vương đẩy tới hang động này không?”

Tôi vừa định bịa chuyện để giải thích một phen thì chợt cảm thấy đầu đau nhói, hình như là bị kim đâm vào.

Tôi đột ngột mở bừng hai mắt, Tạ Uyển đã biến mất, hang động âm u đó cũng chẳng còn tồn tại. Bên dưới thân thể tôi lúc này là chiếc giường mềm mại, trước mắt thì là chiếc màn thêu hoa màu rắng khỏi quen thuộc. Giữa lúc tôi ngơ ngẩn, giọng nói của Thẩm Hành chợt vang lên: “Còn đau nữa không?”

Tôi nhìn chăm chăm vào cây kim vàng trong tay Thẩm Hành, hóa ra vừa rồi y đã chích kim vào đầu tôi nên mới khiến tôi đau đớn như vậy.

Tôi khẽ lắc đầu, y đưa một chiếc gối mềm tới lót vào sau lưng tôi, đỡ tôi ngồi dậy. Bích Dung và Lê Tâm cùng đứng sau lưng Thẩm Hành, trong ánh mắt nhìn về phía tôi lộ rõ vẻ lo lắng.

Tôi chợt hỏi: “Dịch Phong đâu rồi?”

Thẩm Hành đáp: “Y về Nam Phong quán rồi.”

Đúng lúc này Bích Dung bung thuốc đi vào, Thẩm Hành đón lấy bát thuốc. Tôi liếc nhìn chiếc vòng trên cổ tay Bích Dung, trong ấn tượng của tôi, vừa rồi nó còn có màu đỏ rực như máu nhưng bây giờ màu sắc lại nhạt đi không ít.

Tôi cau mày hỏi: “Bích Dung, chiếc vòng của ngươi có thể đổi màu hay sao vậy?”

Bích Dung chẳng chút hoang mang, bình thản đáp: “Bẩm Quận chúa, chiếc vòng này được truyền lại từ đời tổ mẫu của nô tỳ. Nó có một điểm đặc biệt, đó là khi tâm trạng người đeo kích động thì màu sắc sẽ đậm hẳn lên.”

Tôi chăm chú nhìn lại, thấy thần sắc thị không có gì lạ thường thì mới thu ánh mắt về, nói: “Chiếc vòng này của ngươi quả là thú vị.”

Thẩm Hành múc một thìa thuốc đưa tới bên miệng tôi. “Đã cho mặt rồi, không đáng đâu.”

Sau khi uống thuốc xong, tôi kêu Lê Tâm và Bích Dung lui xuống, chỉ giữ một mình Thẩm Hành ở lại. Thẩm Hành ngồi bên giường, hỏi: “Vừa rồi lại nằm mơ sao?”

Tôi gật đầu, không giấu giếm gì cả. “Con nằm mơ thấy Tạ Uyển.”

Khuôn mặt Thẩm Hành hơi run lên.

Tôi nói: “Sư phụ, Tần Mộc Viễn đã tới đây rồi, con nghĩ, Thẩm yển có lẽ cũng thế.”

Thẩm Hành cứng đờ người ra, trên trán tuôn đầy mồ hôi lạnh. “...Vậy... vậy ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Đạ phải, Dịch Phong hẳn chính là Thẩm Yến.” Tôi phát hiện mỗi lần tôi nằm mơ đều là có nguyên nhân cả, trước đây là vì cây trâm phi thúy đỏ trở hoa của Tư Mã Cận Du, còn bây giờ thì chắc là vì tiếng đàn của Dịch Phong.

Bằng không, cảm giác quen thuộc của tôi với y cũng khó mà giải thích được.

Tôi bây giờ lại càng cảm thấy người mà Tần Mộc Viễn thích chính là Thẩm Yến, chứ không thì trong kiếp này hẳn đã chẳng bao trọn Dịch Phong như vậy, hơn nữa trước đây hẳn còn từng vì Dịch Phong mà ghen với tôi nữa cơ mà.

“Sur phụ, người nói xem có phải vậy không?”

Thẩm Hành không trả lời tôi, còn hỏi ngược lại: “Phải vậy thì sao?”

Tôi thần nhiên đáp: “Tất nhiên là đi tìm y nói cho rõ ràng rồi. Tuy con không nhớ được chuyện trong kiếp trước, nhưng vừa rồi trong mơ Tạ Uyển cũng đã nói rồi, cô ấy không hề hận Thẩm Yến chút nào, cũng không oán trách gì y. Chuyện tình ái vốn phải hai bên tình nguyện, cô ấy có trách thì cũng chỉ có thể tự trách mình lún vào quá sâu mà không kịp thời rút ra. Nếu như khi đó ông trời để cho cô ấy được sống, sau khi bước một chân qua quỷ môn quan chắc cô ấy đã có thể suy nghĩ thông suốt mọi điều rồi. Sur phụ, Tạ Uyển đã nói như thế thì chứng tỏ cô ấy đã suy nghĩ thông suốt rồi. Vốn dĩ chỉ có một gã Tần Mộc Viễn thôi con đã khó lòng ứng phó nổi, nếu như Dịch Phong cũng học theo hần nữa thì những ngày tháng sau này của con chỉ e là sẽ càng tệ hại hơn.” Hơi dừng một chút, tôi lại tiếp: “Sur phụ, hay là sur phụ giúp con đi nói rõ ràng với Dịch Phong nhé? Người cứ bảo với y là duyên phận kiếp trước đã hết rồi, kiếp này con với y không còn dính dáng gì tới nhau nữa, ai đi đương nấy là tốt nhất, vậy có được chăng?”

Sắc mặt Thẩm Hành trở nên tái nhợt, dường như phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể rặn ra một chữ: “...Được.”

Mấy ngày sau, huynh trưởng lên đến thăm tôi, thấy tôi đau yếu nằm bẹp trên giường như thế thì không kìm được tỏ ra lo lắng vô cùng. “Ta nghe Dịch Phong nói là mấy hôm trước muội đột nhiên ngất xỉu ngã lăn ra đất, có phải là lại ốm rồi không?” Hơi dừng một chút, huynh ấy cau mày nói tiếp: “Thẩm Hành đâu rồi? Sao lại không ở bên chăm sóc cho muội thế này? Để ta đi tìm y nói chuyện!”

Tôi kéo huynh ấy lại. “Sur phụ đâu phải a hoàn của muội, sao có thể kè kè bên muội được, đều tại sức khỏe của muội không được tốt đấy thôi.” Tôi biết rõ lần này vì sao mình lại ốm, linh hồn vừa phải xuống địa phủ một phen, sau khi trở về có thể không ốm được sao? Có điều chuyện này quá mức khó tin, tôi cũng không tiện kể với huynh trưởng.

Rồi tôi bèn chuyển chủ đề: “Huynh còn dám nói A Uyển nữa, huynh chớ quên lúc ở phủ đệ mới của huynh, A Uyển từng nói không nhận huynh là huynh trưởng nữa đấy.”

Huynh trưởng cười gượng nói: “A Uyển, vì huynh hiểu rõ lòng muội mà.”

Tôi hậm hực hỏi: “Vậy huynh có biết là Thái tử điện hạ muốn muội trở thành Thái tử phi không?”

Huynh trưởng bất giác sững người. “Cái gì?”

Tôi cũng ngẩn ra, Tư Mã Cận Du chưa nói chuyện này với người khác ư? Nhưng nhìn bộ dạng của hần lần trước thì rõ ràng là muốn tất cả mọi người đều biết cơ mà. Lẽ nào nơi đáy lòng Tư Mã Cận Du kỳ thực có tính toán khác?

Tính ra thì thời gian đã qua lâu như vậy rồi, nhưng bên ngoài vẫn chẳng có tin đồn gì lan ra cả.

Tôi suy nghĩ kỹ một hồi, cuối cùng hỏi: “Gần đây có xảy ra chuyện lớn gì không?”

Huynh trưởng ngó nghiêng xung quanh một lát, sau đó mới hạ thấp giọng nói: “Bệ hạ vừa mới sai người điều tra triệt để vụ án tham ô tiền cứu tế nạn châu châu ở Thiệu An năm ngoái, không ít quan viên đã bị dính vào, trong đó đa phần là người của bộ Hộ và bộ Công. Điện hạ vốn đã tiếp quản bộ Hộ và bộ Công từ bao lâu nay, đề xảy ra chuyện như vậy bệ hạ tất nhiên giận dữ vô cùng, đã cách chức quản lý của Thái tử, đồng thời hạ lệnh cho Thái tử trong vòng ba tháng không được rời khỏi phủ của mình.”

Tôi lại hỏi: “Đây là chuyện từ năm ngoái, sao bây giờ mới điều tra?”

Huynh trưởng nói: “Thái tử và tam Hoàng tử bấy lâu nay vẫn luôn đấu đá kịch liệt với nhau, bây giờ Thái tử xảy ra chuyện, nhất định là tam Hoàng tử không tránh khỏi mối liên quan.”

Tôi đột nhiên nhớ tới những lời mà Thẩm Hành nói với mình lúc trước: Quảng thời gian này Tư Mã Cận Du chẳng có tâm trạng mà để ý tới con đâu, con cứ việc yên tâm tình dưỡng, chớ nên suy nghĩ quá nhiều. Tôi bèn hỏi: “Chuyện này xảy ra được bao lâu rồi?”

“Cũng mới vừa kết thúc mấy hôm thôi.”

Tôi nhủ thầm, Thẩm Hành quả là lợi hại, ngay đến việc Tư Mã Cận Du chẳng có tâm trạng để ý tới tôi cũng tính ra được.

Huynh trưởng lại nói tiếp: “Những việc này A Uyển không cần suy nghĩ quá nhiều, bất kể ra sao vì huynh và cha mẹ cũng sẽ bảo vệ chu toàn cho muội.” Vừa nói huynh trưởng vừa đưa tay tới khẽ xoa đầu tôi. “Cho nên A Uyển chỉ cần vô ưu vô lo mà tình dưỡng thân thể là được rồi, cứ đau ốm mãi thì sau

này khó tìm được một tấm chồng tốt lắm. Chuyện về Thái tử điện hạ muội không cần lo lắng gì hết cả.”

Tôi hỏi: “Nếu Thái tử thực sự muốn cưới muội thì phải làm sao đây? Huynh trưởng, huynh sẽ giúp ai?”

Huynh trưởng cười nói: “Sẽ không xảy ra chuyện như vậy đâu, trừ phi tự bản thân A Uyển bằng lòng. Huống chi có lúc lời của Thái tử cũng không thể coi là thật được. A Uyển quên rồi ư? Thái tử háo nam sắc. Bệ hạ vừa hạ lệnh phạt Thái tử ba tháng không được rời khỏi phủ, Thái tử liền sai người đi đón Dịch Phong tử Nam Phong quán tới phủ Thái tử ngay trong ngày hôm đó.”

Nghe huynh trưởng nói vậy, tôi bất giác thở phào một hơi.

Có lẽ Tần Mộc Viễn đã ý thức được rằng người mà hắn thực sự yêu là Thẩm Yến chứ hoàn toàn không phải là Tạ Uyển.

Lúc này chợt có người gõ cửa, kẻ đó Bích Dung liền bung thuốc đã sắc xong đi vào. Huynh trưởng hơi nhướng mày hỏi: “A Hoàn này trông lạ mắt quá, vừa mới tới đây sao?”

Tôi đáp: “Là do sự phụ tìm tới cho muội đây.”

Bích Dung chậm rãi bước lại gần, cung kính khom người hành lễ với huynh trưởng. “Bích Dung bái kiến Thế tử gia.” Nói xong thị mới bung bát thuốc đi tới. “Quận chúa, Thẩm công tử đã dặn dò rồi, nhất định phải uống thuốc khi còn nóng, nếu như để nguội công hiệu của thuốc sẽ kém đi nhiều.”

Huynh trưởng cười nói: “Đưa a hoàn mới này của muội hình như không được hoạt bát bằng Đào Chi.”

Tôi khẽ cười, không nói gì. Sau khi liếc nhìn chiếc vòng trên cổ tay Bích Dung một chút, tôi tò mò hỏi: “Bích Dung, hôm nay tâm trạng ngươi không được ổn định ư? Sao màu sắc của chiếc vòng kia lại trở nên đậm hơn thế?”

Huynh trưởng tò mò ghé lại hỏi: “Chiếc vòng này có thể đổi màu ư?”

Tôi nói lại cho huynh trưởng nghe những lời Bích Dung đã nói ngày hôm đó. Huynh trưởng đưa tay sờ cảm, nói: “Thú vị thật, ta mới lần đầu tiên nhìn thấy một chiếc vòng có thể đổi màu theo tâm trạng của người đeo đây.” Hơi dừng một chút, huynh trưởng chợt nói: “Cũng không đúng, ta đã từng nhìn thấy một chiếc vòng tương tự trong phủ Thái tử rồi.”

Tôi vội hỏi ngay: “Tức là sao?”

Huynh trưởng nói: “A Uyển có nhớ không? Trước đây ta từng kể với muội một lần rồi, Thái tử điện hạ những năm nay mỗi đêm đều nằm mơ thấy cùng một giấc mơ. Về sau y muốn tìm người trong mơ, nên liền mời một vị cao nhân đến nhờ giúp đỡ. Vị cao nhân đó làm ra một chiếc vòng giống với chiếc vòng trên tay a hoàn của muội, nói là chỉ cần gặp người trong mơ thì màu sắc của chiếc vòng đó sẽ trở nên đậm hơn.” Nói tới đây, huynh trưởng liền khẽ thở dài. “Thái tử thực sự đã có chút tẩu hỏa nhập ma rồi, một chuyện hoang đường như thế mà không ngờ y lại hoàn toàn tin tưởng.”

Tôi lẳng lặng đưa mắt ngó nhìn Bích Dung, thấy thị lúc này đang đứng yên một bên, đầu cúi thấp, thành ra tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của thị lúc này.

Đột nhiên nhớ tới chiếc vòng màu đỏ máu mà mình nhìn thấy hôm đó trước khi mất đi ký ức, tôi bèn hỏi: “Ồ? Vậy khi tới gần Dịch Phong, chiếc vòng đó của Thái tử điện hạ có đổi màu không?”

Huynh trưởng trầm ngâm một lát rồi mới đáp: “Nói ra thì chuyện này thật là hoang đường tột độ, chiếc vòng đó vốn có màu đỏ rất nhạt, nhưng khi lại gần Dịch Phong thì chỉ sau nháy mắt đã biến thành màu đỏ tươi như máu.”

Sau khi huynh trưởng rời đi, tôi bèn hỏi Bích Dung: “Ngươi có sợ thứ gì không?”

Bích Dung ngẩn ngơ nhìn tôi, không hiểu tôi có ý gì.

Tôi nói: “Chẳng hạn như các loài động vật ấy.”

Bích Dung suy nghĩ một chút rồi mới đáp: “Bích Dung sợ chim bồ câu.”

Ngày hôm sau, trời cao thoáng đãng, thời tiết thật tuyệt vô cùng.

Tôi kêu A Phù đi bắt lấy bốn, năm con chim bồ câu về, chờ khi Bích Dung đi ngang qua thì thả chim bồ câu ra, đồng thời lại dặn dò y chú ý quan sát màu sắc của chiếc vòng trên tay Bích Dung. A Phù quả nhiên đã không phụ sự nhờ cậy của tôi, sau khi quay về liền kể với tôi rằng y đã mai phục trên cây rất lâu, vừa thấy Bích Dung đi ngang qua liền lập tức thả hết chim bồ câu ra.

Tôi hỏi: “Chiếc vòng đó có đổi màu không?”

A Phù đáp: “Dạ không.”

Tôi lại hỏi: “Sắc mặt Bích Dung khi đó thế nào?”

A Phù đáp: “Hoang mang, sợ hãi tột độ.”

Tôi thưởng bạc cho A Phù, lại dặn y đừng kể chuyện này ra với ai. Đêm đó đến lượt Bích Dung gác đêm, sau khi hầu hạ tôi thay quần áo xong, thì đột nhiên quý xuống đất đập đầu lên ba cái, nói: “Bích Dung sai rồi, xin Quận chúa trách phạt.”

Tôi ngó nhìn chiếc vòng trên tay thi, thấy màu sắc của nó đã đậm hơn, nhưng lại không giống như là màu máu tươi ngày hôm đó.

Tôi hồ hững hỏi: “Ồ? Ngươi sai ở chỗ nào vậy?”

Bích Dung đáp: “Bích Dung không nên nói dối Quận chúa. Chiếc vòng trên tay Bích Đồng thực ra có công dụng giống hệt như chiếc của Thái tử điện hạ.”

Người trong mơ của Tư Mã Cận Du hẳn là Tạ Uyển, vậy tại sao khi gặp Dịch Phong chiếc vòng đó lại đổi màu? Còn chiếc vòng của Bích Dung khi gặp tôi tuy có đổi màu, nhưng khi gặp Dịch Phong lại càng đổi màu mạnh hơn là sao?

Tôi lặng im không nói gì.

Bích Dung lại nói: “Xin Quận chúa trách phạt.”

“Chiếc vòng này được truyền lại từ đời tổ mẫu của ngươi...” Tôi trầm giọng hỏi: “Tổ mẫu của ngươi tên là gì.”

Bích Dung đáp: “Bẩm Quận chúa, tổ mẫu của Bích Dung tên gọi Bích Đồng.”

Bích Đồng? Đây không phải là a hoàn của Tạ Uyển ư? Huynh trưởng có mấy câu nói rất đúng, tẩu hỏa nhập ma, hoang đường tốt độ. Thử ngó mà xem, Tần Mộc Viễn của kiếp trước đã tới rồi, Tạ Uyển tôi cũng nằm mơ thấy rồi, bây giờ, ngay đến a hoàn bên cạnh cô ta cũng đã tới đây.”

Chuyện này thực sự hoang đường tốt độ.

Tạ Uyển của kiếp trước rốt cuộc đã làm sai chuyện gì chứ? Tại sao những người bên cạnh cô ta lại đều dai như đĩa vậy? Đã sang đến kiếp này rồi mà vẫn không chịu buông tha cho tôi là sao?

Tôi đưa tay day trán, hỏi: “Ngay từ đầu ngươi đã biết ta là ai sao?”

Bích Dung ngẩng đầu đáp: “Tổ mẫu lúc sinh tiền có lỗi với người, trước khi chết đã lập lời thề rằng nhất định phải tìm được người sau khi chuyển thế rồi hầu hạ người cả đời. Đây là chiếc vòng mà tổ mẫu truyền lại từ đời này qua đời khác, chỉ cần gặp được người là sẽ đổi màu.”

Bích Đồng có lỗi với Tạ Uyển ư?

Tôi hỏi: “Tổ mẫu của ngươi có lỗi với ta như thế nào vậy?”

Bích Dung đáp: “Bẩm Quận chúa, Bích Dung không rõ. Bích Dung chỉ được nói lại cho nghe lời căn dặn của tổ mẫu mà thôi. Bây giờ đã tìm được Quận chúa rồi, xin Quận chúa cho phép Bích Dung hầu hạ người cả đời.” Nói xong, Bích Dung lại đập đầu thật mạnh thêm ba cái nữa.

Tôi nói: “Ngươi hà tất phải như vậy chứ? Đang sống yên lành, tự nhiên lại chạy tới làm a hoàn cho ta làm gì? Chuyện của kiếp trước đã qua rồi, ta bây giờ là Tiêu Uyển, là Bình Nguyệt Quận chúa của Thiên Long triều, không phải là Tạ Uyển đâu.”

Bích Dung nói với giọng kiên định: “Bích Dung từ nhỏ đã cô khổ lênh đênh, nếu không nhờ có mẫu thân đưa về nuôi nấng và dạy dỗ, bây giờ chắc vẫn còn ở trong cảnh bữa đói bữa no. Lời thề mà tổ mẫu truyền lại từ đời này qua đời khác có thể được Bích Dung thực hiện, ấy là điều may cho Bích Dung, tuyệt đối không phải là một công việc khổ nhọc như Quận chúa nói.”

Tôi khẽ thở dài, khoát tay nói: “Được rồi, ngươi đứng dậy đi!”

Bích Dung chăm chú nhìn tôi. “Ý của Quận chúa là...”

Tôi nói: “Bỏn Quận chúa không phải là một người dễ hầu hạ đâu. Ngươi muốn ở lại thì cứ ở lại, dù sao chỗ ta hiện giờ cũng đang thiếu người hầu, có ngươi thì ta khỏi tốn công đi tìm người khác.”

Bích Dung cả mừng. “Ta ơn Quận chúa, Bích Dung nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Sau khi Bích Dung đứng dậy, tôi lại hỏi: “Tại sao khi gặp Dịch Phong chiếc vòng đó cũng đổi màu?”

Bích Dung lắc đầu đáp: “Vấn đề này Bích Dung cũng không rõ nữa.”

Tôi vốn cứ ngỡ Dịch Phong là Thẩm Yên, nhưng sau chuyện này tôi đã có thể khẳng định tuyệt đối không phải như vậy. Có điều, những người từng xuất hiện trong kiếp trước quanh đi quẩn lại cũng chỉ có thế, y không phải Thẩm Yên, không phải Tần Mộc Viễn, lại càng không phải Bích Đồng, vậy thì có thể là ai được đây?

Bích Dung chợt nói: “Quận chúa có thể đi hỏi Thẩm công tử, chuyện về Quận chúa Thẩm công tử biết rõ hơn bất cứ ai.”

Tôi nheo mắt hỏi: “Sao sư phụ lại tìm được ngươi thế?”

Thị đáp: “Thẩm công tử sớm đã biết rõ thân phận của Bích Dung rồi, phen này chẳng qua là giúp Bích Dung hoàn thành tâm nguyện thôi.”

Tôi cẩn thận quan sát vị cô nương trước mắt, thấy thị hình như đang nôn nóng thể hiện lòng trung thành với mình. Rồi tôi lại hỏi: “Sư phụ còn nói gì với người nữa?”

Bích Dung đáp: “Thẩm công tử nói là chỉ cần Quận chúa hỏi, Bích Dung cứ thành thực trả lời.”

Ồ, ý tứ ẩn đằng sau đó là chỉ cần tôi không hỏi, thị sẽ không nói gì hết cả. Tôi hỏi tiếp: “Những lời ta nói với ngươi, liệu ngươi có nói lại với sư phụ không?”

Thị không chút nghĩ ngợi đáp ngay: “Hiện giờ chủ nhân của Bích Dung là Quận chúa.”

Sau khi uống thuốc của Thẩm Hành, đêm đến tôi có thể ngủ rất ngon, thông thường đều là ngủ một mạch tới sáng, dù nửa đêm có sấm rung chớp giạt cũng chẳng thể làm tôi thức giấc. Về sau được tôi hỏi, Thẩm Hành bèn đáp: “Thuốc đó có công hiệu an thần, giúp con không gặp phải ác mộng nữa.”

Tôi nghe thế thì liền yên tâm hẳn.

Song chuyện bất ngờ luôn là điều khó tránh khỏi. Tôi vốn cứ ngỡ đêm nay cũng sẽ giống như các đêm trước, ngày hôm sau vừa tỉnh dậy là sẽ có thể nhìn thấy chiếc màn thêu hoa màu vàng nhạt quen thuộc kia ngay. Nhưng khi tôi tỉnh giấc, lọt vào mắt là một chiếc màn gấm thêu hình ly long[1] bằng chỉ vàng vô cùng xa lạ.

[1] Một loài rồng không sừng trong truyền thuyết.

Tôi bất giác cả kinh, mà bên cạnh hình như còn có thứ gì đó âm ẩm, khi tôi còn chưa kịp phản ứng, thứ đó đã dán sát vào thân thể của tôi, eo tôi thì bị ôm chặt lấy, khiến tôi không thể cựa quậy.

“A Uyển, ngủ thêm lát nữa đi.”

Là giọng của Tư Mã Cận Du! Tôi ngoảnh đầu qua nhìn, thấy khuôn mặt của Tư Mã Cận Du đang ở gần ngay gang tấc! Đầu óc tôi vốn còn có chút mơ màng, nhưng bây giờ muốn không tỉnh táo cũng khó. Tôi nhanh chóng sâu chuỗi mọi chuyện lại, trong lòng không khỏi có chút không vui.

“Ngươi bắt cóc ta sao?”

Trước giờ tôi chưa từng ở gần một nam nhân nào như vậy, đương nhiên cha, huynh trưởng và sư phụ đều không tính. Mùi hương trên người Tư Mã Cận Du làm tôi rất khó chịu, tôi cau mày nói: “Mau buông ta ra!”

“Không buông, cả đời này đều không buông. A Uyển ngủ với ta thêm lát nữa đi.”

Tôi nói: “Cha mẹ sẽ lo lắng cho ta.”

Tư Mã Cận Du nhắm mắt lại nói: “Kiếp này chẳng phải A Uyển không có trái tim ư? Lo lắng rõ ràng chỉ là cái cớ, A Uyển sợ phiền phức đúng không?”

Tư Mã Cận Du lại ôm chặt lấy tôi.

May mà sau lần bị Tư Mã Cận Du ép cho không có sức chống trả đó, tôi đã thu được một bài học, thế là vừa về phủ đã lập tức đi tìm Thẩm Hành nhờ y dạy mình dùng ám khí. Thẩm Hành vốn lo tôi bị ám khí làm bị thương, nhưng vừa nghe tôi kể là mình đã bị Tư Mã Cận Du thế này thế kia, y liền lập tức dốc hết bản lĩnh ra truyền thụ, còn đặc biệt chế tạo cho tôi một món ám khí tùy thân.

Tôi đưa tay sờ lên dải tai mình, ấn nhẹ một cái vào chiếc khuy bảo thạch nhỏ gắn trên đó, trong tay tức thì xuất hiện một cây kim bạc.

Kim bạc vừa tới tay, tôi lập tức không chút do dự đâm vào người Tư Mã Cận Du.

Cây kim bạc này có công hiệu gây mê rất hiệu quả.

Tư Mã Cận Du tức thì mở to hai mắt, trợn trừng nhìn tôi.

Tôi kéo tay hắn ra, nói: “Ngươi tưởng bốn Quận chúa là hạng dễ dây vào sao? Bị ép vào tuyệt cảnh, đến chuột cũng dám cắn lại mề một miếng nữa là.” Dứt lời, tôi bèn nhảy xuống giường. Tư Mã Cận Du lúc này toàn thân đều không thể động đậy, khuôn mặt cũng đã trở nên cứng đờ.

Tôi nói: “Thái tử diện hạ, ta là người không có trái tim. Ngươi lấy người nhà của ta ra uy hiếp ta, ta đồng ý với ngài, đó là vì ngài còn chưa chạm đến giới hạn của ta. Vừa rồi có một câu ngài nói rất đúng, ta sợ phiền phức. Nhưng dù có sợ phiền phức đến mấy thì ta cũng không thể nào ư nổi việc phải vô cớ tình lại ở một nơi xa lạ. Ta nói với ngài lần cuối nhé, ta là Tiêu Uyển, không phải Tạ Uyển! Đừng có mang những chuyện vớ vẩn ở kiếp trước ra nói với ta nữa!”

Tôi tự nhiên lại nhớ tới những lời mà Tạ Uyển nói ở âm tào địa phủ, nếu có kiếp sau thì gả cho Tần Mộc Viễn cũng không sao, coi như đệ y được thỏa lòng.

Tạ Uyển đúng là không sao thật, bởi bây giờ người có sao chính là Tiểu Uyển tôi đây!

Tư Mã Cẩn Du chợt khẽ cười nói: “A Uyển, người bị vướng vào kiếp trước nào phải chỉ có mình ta. Ta dám đánh cược với nàng, chỉ trong vòng ba tháng nàng sẽ phải chủ động bước chân vào phủ Thái tử của ta. Nàng tin không?”

Tôi đưa mắt lườm Tư Mã Cẩn Du, khẽ “hừ” một tiếng về xem thường.

Khi ra đến ngoài, tôi bất gặp Dịch Phong.

Tôi nói với y: “Bất kể kiếp trước người là gì của ta thì đó cũng là chuyện của kiếp trước, trong kiếp này xin chớ tới tìm ta nữa. Quan hệ mấy năm giữa chúng ta hãy đoạn tuyệt ở đây đi.”

Khi nhìn thấy tôi, Dịch Phong tỏ ra khá kinh ngạc.

Nghe xong những lời đó của tôi, trên mặt y bất giác thoáng qua mấy tia chế giễu.

Tôi nhìn mà khó chịu. “Bất kể chân tướng là gì ta cũng đều không muốn biết, mà người cũng đừng nói với ta. Dịch Phong công tử, xin bái biệt.”

Đủ rồi! Thực sự là đủ lắm rồi!

Kẻ nào kẻ nấy đều không điểm dừng, rõ ràng là mối tai họa do Tạ Uyển gây ra, tại sao tôi phải gánh chịu! Vừa mới sáng sớm đã phải thức dậy ở một nơi xa lạ, không biết là bốn Quận chúa khi mới ngủ dậy thường rất nóng tính sao?

Tiếp đó, tôi dùng một cây kim bạc khác bên trong ám khí đâm cho một gã người hầu trong phủ Thái tử hôn mê bất tỉnh, lại lột quần áo của gã ra mà thay vào, rồi mới rời khỏi phủ Thái tử.

Vừa rời khỏi phủ Thái tử chưa lâu tôi đã bất gặp Thẩm Hành đang vội vàng đi tới. Khi nhìn thấy tôi, sắc mặt y buông lỏng hẳn, vẻ dịu dàng lại dần hiện lên trong mắt.

“A Uyển.”

Tôi lạnh lùng nói: “Con có chuyện muốn nói với sư phụ đây.”

Thẩm Hành hơi sững ra, rồi cũng nói: “Ta cũng đang có chuyện muốn nói với con.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9-1: Đỉnh hôn 1

Trời vừa sáng, trên đường đã có không ít người đi lại rồi. Tướng mạo của Thẩm Hành thực sự quá tuấn tú, giữa chốn đông người thế này không tiện nói chuyện, hơn nữa tôi cũng sợ có kẻ nghe lén, bèn cùng Thẩm Hành quay trở về vương phủ.

Về đến nơi, tôi chẳng thèm quanh co, đi thẳng vào vấn đề: “Mong sư phụ...”

Thẩm Hành đột nhiên cắt ngang lời tôi: “A Uyển còn chưa dùng bữa sáng đúng không?”

Nguyên văn lời tôi muốn nói là: Mong sư phụ nói thực cho con biết, người rốt cuộc muốn làm gì?

Có điều Thẩm Hành nói như vậy hiển nhiên là muốn kéo dài thời gian, tôi bèn cau mày nói: “Nói xong rồi đi dùng bữa sáng cũng không muộn.” Hơi dừng lại một chút, tôi chuẩn bị nói ra những lời ấp úng trong lòng, nhưng đúng lúc này Thẩm Hành lại chợt vẫy tay một cái, một ả hoàn vừa hay đi ngang qua liền bước tới khom người hành lễ. “Thẩm công tử an hảo.”

Khi dời ánh mắt sang người tôi, thị thoáng để lộ tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã giấu kín đi. “Quận chúa vạn phúc.”

Mãi tới lúc này tôi mới nhớ ra mình đang mặc trên người bộ đồ của một gã người hầu. Đêm qua Tư Mã Cẩn Du đã lén bắt cóc tôi đi, Bích Dung và Lê Tâm sáng sớm thức dậy không nhìn thấy tôi đâu, ắt là sẽ đi bẩm báo với cha mẹ. Bây giờ tôi đã trở về, cứ nên đi thỉnh an cha mẹ trước là tốt nhất.

Nếu làm lớn chuyện này lên, kỳ thực đối với ai cũng đều không có lợi.

Thẩm Hành nói với ả hoàn đó: “Đi gọi A Thanh lại đây.”

A hoàn đó đáp “vâng” một tiếng.

Thẩm Hành lại nói với tôi: “Trước khi rời phủ ta đã nói với Vương gia và Vương phi một tiếng rồi, bọn họ cũng đều đã biết tình hình hiện tại, chỉ nói là sau khi quay về con cứ yên tâm nghỉ ngơi là được.”

Tôi vốn không phải loại người mừng giận đều thể hiện ra ngoài mặt, thêm nữa hôm nay tâm trạng thực sự đang không vui, thế là trên mặt chẳng có lấy một tia biểu cảm nào. Nhưng Thẩm Hành quả đúng là lợi hại, vẫn dễ dàng nắm bắt được tâm tư của tôi.

“Quãng thời gian này sức khỏe của con không được tốt, nếu không kịp thời dùng bữa sáng, công hiệu của thuốc sẽ bị kém đi nhiều. A Uyển, ta biết con có lời muốn nói với ta, ta cũng có lời muốn nói với con, có điều việc này không cần vội, cứ nên dùng bữa sáng trước đã, đừng nên làm ảnh hưởng tới thân thể của mình, được chăng?” Trong lời của Thẩm Hành rõ ràng có mang ý khấn cầu, đặc biệt là hai chữ “được chăng” cuối cùng đó còn nhẹ nhàng khép nép, điều này tôi thực sự mới thấy lần đầu.

Có lẽ vì sợ tôi không đồng ý, Thẩm Hành lại nói tiếp: “Bữa sáng hôm nay ta đã sai A Thanh làm từ đêm qua đấy, tất cả đều hợp với khẩu vị của con. Ngoài ra ta mới viết được một khúc đàn mới, lát nữa sẽ gây để trợ hứng cho con khi con dùng bữa.”

Y nhìn tôi chăm chú, dè dặt nói: “A Uyển, chúng ta đi dùng bữa sáng trước đã nhé?”

Bất kể là đồ ăn do Thẩm Hành đích thân làm hay là sai người khác làm thì cũng đều rất hợp với khẩu vị của tôi, mỗi lần tôi ăn rồi là lại không kìm lòng được muốn ăn nữa. Còn tiếng đàn của Thẩm Hành cũng là thứ mà tôi đắm đuối si mê. Bây giờ y làm như vậy thực chẳng khác nào vớt ra trước mặt tôi một miếng mồi lớn.

Tôi giống như một con cá bị bỏ đói dưới nước lâu ngày, mỗi câu vừa được ném xuống là liền tộp lấy ngay mà chẳng có bao nhiêu do dự.

“Được.”

Trên mặt Thẩm Hành lập tức lộ rõ nét mừng. “Đến tiểu viện của con hay là tiểu viện của ta?”

Tôi đáp: “Về tiểu viện của con.”

Không đầy nửa tuần hương sau, A Thanh đã mang tới những món ăn nóng hổi, kèm theo đó còn có cả cây ngũ huyền cầm của Thẩm Hành nữa. Lúc này tôi và Thẩm Hành cùng ngồi trong Tây các, Lê Tâm và Bích Đồng thì đứng hầu ngay bên cạnh.

Trong chiếc bát sứ trắng tinh đã mức đầy cháo lá sen, bánh bao cùng bánh nướng để trong đĩa thì vẫn còn nghi ngút hơi nóng, khiến tôi nhìn mà thèm thuồng vô hạn. Thẩm Hành ngồi một bên bắt đầu gảy đàn, tiếng nhạc vang lên dần dần tạo thành một làn điệu mới, nghe cứ như tiếng suối chảy róc rách nơi núi rừng, khiến người ta vô cùng thư thái.

Mới ăn được mấy thìa cháo, tôi đã nghe đến si mê, dường như linh hồn đã theo tiếng đàn bay vào nơi núi sâu rừng thẳm rồi. Chỉ thấy lúc này bên cạnh là một dòng suối trong veo có thể nhìn thấy đáy, Thẩm Hành thì ngồi trên một tảng đá ven bờ suối, quần áo phát phơ, dáng vẻ thực là anh tuấn bất phàm.

Tôi nhất thời chẳng còn nhớ nổi mình định nói gì với Thẩm Hành nữa, ngay cả việc Bích Dung và Lê Tâm rời đi khi nào cũng chẳng hay.

Mãi tới khúc nhạc kết thúc tôi mới tỉnh táo trở lại.

Thẩm Hành khẽ mỉm cười với tôi, thế rồi ngón tay lướt nhẹ, lại một khúc đàn như mây trôi nước chảy nữa vang lên. Tôi cúi đầu tiếp tục dùng bữa, sau khi xử lý xong quả nửa bát cháo lá sen, một chiếc bánh bao và nửa chiếc bánh nướng, bụng tôi coi như đã no được tám, chín phần rồi.

Tôi khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó đưa tay chống cằm nhìn Thẩm Hành chăm chú.

Thẩm Hành rót cuộc đã dừng lại, rồi liền đứng dậy đi tới bên cạnh tôi, hỏi: “No chưa?”

Tôi khẽ gật đầu.

“Vậy được rồi, A Uyển, ta có lời muốn nói với con đây.” Thẩm Hành không cho tôi có bất cứ cơ hội nào chen miệng vào, nói thẳng: “Bất kể kiếp trước ta là ai, ta đã từng làm gì, thì đó cũng đều là chuyện của kiếp trước, không liên quan gì tới kiếp này. Trước đây ta quả thực đã mang những tâm tư riêng mà tiếp cận con, nhưng đó chỉ là trước đây thôi. Bây giờ người trước mặt ta là Tiêu Uyển, còn ta thì cũng chỉ là Thẩm Hành, sư phụ của A Uyển mà thôi.”

Tôi bất giác hơi ngậy ra, không ngờ Thẩm Hành lại nói ra những lời như vậy.

Sau khi biết kiếp trước của Tư Mã Cận Du là Tần Mộc Viễn, tôi ít nhiều gì cũng đoán được kiếp sau của Thẩm Yến có lẽ đã xuất hiện bên cạnh mình rồi. Ban đầu tôi nghĩ Dịch Phong chính là Thẩm Yến, nhưng sau phen trò chuyện với Bích Dung, tôi xác định được rằng phán đoán này của mình là sai lầm.

Dịch Phong đã không phải là Thẩm Yến, vậy thì... xung quanh tôi chỉ còn mỗi Thẩm Hành là phù hợp với thân phận này mà thôi.

Tôi vốn định hôm nay sẽ nói rõ ràng với Thẩm Hành rằng hai chúng tôi tốt nhất là hãy mỗi người mỗi ngã, sau này y chớ có đến làm phiền tôi nữa. Nhưng thật không ngờ Thẩm Hành lại nói ra trước những lời như vậy, làm cho những lời đã được chuẩn bị sẵn của tôi căn bản chẳng có chỗ dùng.

Nhớ tới bộ dạng hùng hổ của Tư Mã Cận Du, tôi nghĩ mình đã đại khái hiểu được tại sao Tạ Uyển lại lựa chọn Thẩm Yến thay vì Tần Mộc Viễn rồi.

Mà những lời này của Thẩm Hành quả thực là rất cao minh, tôi vốn định mượn chuyện này để đuổi y rời khỏi vương phủ, nhưng y đã nói như thế, nếu tôi còn muốn tiếp tục truy cứu nữa thì rõ là không hiểu lý lẽ. Có điều, Thẩm Hành đã buông bỏ được chuyện kiếp trước như thế rồi, tôi đương nhiên không cần phải lo lắng điều gì nữa cả.

Khuôn mặt vốn căng cứng từ lâu rốt cuộc cũng đã dần ra, tôi nói: “Sur phụ phải nhớ lấy những lời đã nói hôm nay đây.”

Thẩm Hành dường như vừa thở phào một hơi. “Ừm.”

Đồ ăn trên bàn vẫn còn lại quá nửa, vâng theo lời dạy ăn uống chi tiêu phải tiết kiệm của mẹ thường ngày, tôi bèn múc cho Thẩm Hành một bát cháo lá sen, nói: “Sur phụ gây đàn đã lâu, chắc cũng mệt rồi. Người hãy ăn chút cháo đi.”

Trong mắt thoáng hiện mấy nét cười, Thẩm Hành đưa tay tới xoa đầu tôi.

Tôi vô thức né tránh, đồng thời nhìn y bằng ánh mắt cảnh giác.

Bàn tay của Thẩm Hành cứng đờ ra đó, vẻ buồn bã trên mặt lộ ra rõ ràng. Tôi quan sát cực kỳ cẩn thận, vừa định mở miệng nói ra mấy lời gì đó thì y đã lại khôi phục bộ dạng bình thường, thu tay về nói: “Trên đầu A Uyển có chiếc lá rụng.”

Tôi đưa tay lên sờ đầu.

Thẩm Hành mặt không đổi sắc nói: “Đã được vì sư lấy xuống rồi.”

Tôi cũng không rõ lời này của Thẩm Hành là thật hay giả, có điều nhìn thần sắc của y thì quả thực hết sức chân thành, tôi nghĩ chắc y nói thật, cho nên cũng không tính toán gì nữa. Có điều sau khi suy đi nghĩ lại một phen, tôi cảm thấy có một số lời vẫn cần phải nói ra cho rõ ràng.

Trong khi Thẩm Hành đang chuyên tâm ăn cháo, tôi hơi háng giọng một chút, sau đó nói: “Sur phụ nghĩ cái gì trong lòng, A Uyển không quản được, nhưng xin sư phụ nhớ là phải giữ chừng mực. Sur phụ đối tốt với con, sau này con cũng sẽ hiếu kính với sư phụ. Thời gian vừa qua con bị chuyện trong kiếp trước làm cho tâm trạng rối bời, do đó thực sự không muốn bị vướng bận bởi kiếp trước của mình nữa...”

Cháo trong bát của Thẩm Hành vẫn còn quá nửa, y đột nhiên buông thìa xuống, tôi nhìn về mặt y thì xem chừng khó có thể ăn tiếp được. Tôi dừng lại một chút, hỏi: “Không ăn nữa ư?”

Thẩm Hành hơi mấp máy khóe môi, đáp: “Không ăn nữa.”

“Vậy con nói tiếp...”

Sắc mặt Thẩm Hành không được dễ coi cho lắm, dường như y đang cố kìm nén điều gì, toàn bộ khuôn mặt đều trở nên căng cứng nhưng y lại vẫn cố rặn ra một nụ cười, sau đó khẽ gật đầu.

Tôi nói tiếp: “Kỳ thực nói đi nói lại thì ý tứ của con cũng chỉ có thể thôi, với sự thông minh của sư phụ ắt là có thể biết rõ A Uyển nghĩ gì trong lòng.”

Thẩm Hành lại khẽ gật đầu lần nữa.

Kiếp trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi kỳ thực cũng chỉ lờ mờ biết được một chút mà thôi.

Có điều trong lòng Tạ Uyển nghĩ cái gì, tôi có thể nói là hiểu khá rõ. Chuyện của kiếp trước vào thời khắc Tạ Uyển qua đời có thể tính là đã kết thúc rồi, bất kể lúc sinh tiền Tạ Uyển đã phạm phải sai lầm gì, làm ra chuyện thương thiên hại lý gì thì sau khi chết cũng đã bị giam trong hang động âm u dưới âm tào địa phủ đó hơn một trăm năm mà không được đầu thai, sự trừng phạt như thế có thể nói là rất lớn.

Giết người chẳng qua là đền mạng, còn phá nhà cướp bóc thì cũng chỉ là tội phải vào tù mà thôi.

Sự trừng phạt mà Tạ Uyển phải chịu nhất định là đã đủ để chuộc lại lỗi lầm mà cô ta gây ra trước đó rồi, huống hồ bây giờ cô ta còn đã chuyển thế và biến thành tôi.

Tôi suy nghĩ kỹ rồi, nếu không muốn bị đeo bám nữa, cách tốt nhất bây giờ là giải quyết từng người một. Theo như tình hình trước mắt thì hiện có bốn người dính dáng tới kiếp trước của tôi, đó là Tư Mã Cận Du, Dịch Phong, Thẩm Hành và Bích Dung.

Bích Dung đã được giải quyết rồi.

Thẩm Hành thì cũng khá phối hợp, chỉ cần y không nhắc đến chuyện kiếp trước với tôi, tôi sẽ chỉ coi y là Thẩm Hành. Bây giờ ngẫm lại, ý nghĩ đuổi y ra khỏi phủ lúc trước kỳ thực không hề khả thi chút nào. Cha vốn tin tưởng Thẩm Hành như thế, nếu tôi dám đuổi y ra khỏi phủ, có lẽ bản thân chỉ còn nước cuốn gói đi theo y thôi.

Còn về Dịch Phong, mãi đến bây giờ tôi vẫn chưa rõ y rốt cuộc là ai, nhưng từ biểu hiện của y mà xét thì rõ ràng cũng không muốn tiếp xúc nhiều với tôi. Có câu rằng mắt không thấy thì lòng thanh tịnh, chỉ cần y không xuất hiện trước mặt tôi là đã đủ rồi.

Cuối cùng chỉ còn lại mỗi Tư Mã Cẩn Du là khó dây nhất, và bây giờ khiến tôi phải đau đầu cũng chính là hắn. Nhưng ngoài việc thấp hương cầu khẩn Phật hy vọng hắn không thể thuận lợi đăng cơ, tôi thực sự chẳng nghĩ ra được biện pháp nào để thoát khỏi hắn cả.

Nghĩ tới tài thần cơ diệu toán của Thẩm Hành, tôi không kìm được hỏi: “Sư phụ, theo người thì trong cuộc chiến giành ngôi báu đó người chiến thắng cuối cùng sẽ là Thái tử hay tam Hoàng tử?”

Thẩm Hành nhìn tôi chăm chú, hỏi ngược lại: “Con muốn ai thắng?”

Tôi không chút do dự đáp ngay: “Chỉ cần không phải là Thái tử, ai cũng đều được hết.”

Thẩm Hành mỉm cười vui vẻ hỏi: “A Uyển không thích Thái tử ư?”

Tôi gật đầu đáp: “Chỉ cần là người có dính dáng tới kiếp trước, con đều không thích cả.” Thấy sắc mặt Thẩm Hành xấu đi, tôi vội vàng nói: “Đương nhiên, sư phụ không nằm trong số đó. Trong lòng con, sư phụ giống như là huynh trưởng của con vậy.”

Thẩm Hành khẽ thở dài một tiếng rồi mới nói: “Tâm nguyện của A Uyển rồi sẽ trở thành hiện thực thôi.”

Tôi vừa nghe thấy thế thì bất giác cả mừng, đủ loại tâm trạng phiền muộn trong những ngày qua đều được xua tan sạch sẽ. Chờ sau khi tân đế đăng cơ, Tư Mã Cẩn Du ắt sẽ chẳng được sống những ngày tốt đẹp nữa, đến khi đó hắn tự giữ mình còn chẳng thể, chắc chắn là không có lòng dạ nào mà để ý tới tôi rồi.

Tôi chỉ cần cố nhịn thôi, nhịn đến lúc tân đế đăng cơ là sẽ được hoàn toàn giải thoát.

Chuyện Tư Mã Cẩn Du ngấm ngầm bắt cóc tôi hôm trước khiến mọi người trong tiểu viện của tôi đều trở nên cực kỳ cảnh giác, Lý tổng quản còn điều tới thêm rất nhiều thị vệ, Lê Tâm và Bích Đồng cũng không dám sơ xuất, luân phiên túc trực ở gian ngoài.

Chẳng rõ có phải là vì những lời hôm đó đã có tác dụng hay không mà Tư Mã Cẩn Du thời gian vừa rồi không tới tìm tôi thêm lần nào nữa.

Số lần Thẩm Hành tới tiểu viện của tôi càng lúc càng nhiều hơn, khi tới còn thường xuyên đưa cho tôi một số thứ ám khí và bột thuốc kỳ lạ, có lúc lại làm cho tôi những loại đồ ăn và bánh ngọt mới mẻ, khiến tôi bắt đầu thấy có chút bất mãn với trình độ nấu nướng của các đầu bếp trong vương phủ.

Khi chiếc lá vàng cuối cùng ngoài sân rơi xuống, thành Kiến Trung rốt cuộc đã phải đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông.

Trong phòng đã bày sẵn mấy chiếc lò sưởi, bên trong lại đốt loại than củi thượng hạng, do đó toàn bộ gian phòng đều ấm áp như thể đang trong ngày xuân. Tôi ôm một chiếc lò sưởi cầm tay trong lòng mà nằm trên giường, tay thì mân mê món ám khí Thẩm Hành vừa đưa tới mấy hôm trước.

Nửa tháng trước, Thẩm Hành kêu tôi đưa cho y cây trầm gỗ đào đã tặng tôi trong lễ bái sư, sau khi sửa thành ám khí thì bèn trả lại cho tôi. Tôi xem xét một chút, thấy nó đã nhẹ hơn trước không ít, phần gỗ đào ở giữa còn bị khoét rỗng, bên trong đựng toàn bột thuốc.

Thấy đã sắp tới giờ dùng bữa trưa, Lê Tâm và Bích Đồng đều không khỏi có chút nôn nóng, thỉnh thoảng lại chạy ra ngoài xem thử, trên mặt hai người bọn họ chỉ còn thiếu điều viết ra một hàng chữ lớn: Thẩm công tử sao còn chưa tới nhỉ?

Tôi chẳng thèm để tâm, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn cảnh tuyết trắng xóa bên ngoài cửa sổ.

Lê Tâm đột nhiên mừng rỡ hô lên: “Quận chúa, Quận chúa! Thẩm công tử tới rồi!”

Nghe thị hô lên như vậy, con sâu thềm ăn nơi đáy lòng tôi lập tức lúc nhúc ngoi lên. Tôi bỏ cây trầm gỗ đào kia xuống, Bích Dung bước tới đỡ tôi ngồi dậy. Thẩm Hành cất bước đi vào, theo sau là A Thanh đang ôm một thứ gì đó trắng muốt trong tay.

Thẩm Hành buông hộp đồ ăn xuống, thần sắc trước sau như một, luôn rất mực ôn hòa. “Hôm nay đến hơi muộn một chút.”

Lê Tâm hai mắt sáng long lanh chăm chú nhìn Thẩm Hành. “Hôm nay Thẩm công tử mang thứ gì đến tặng cho Quận chúa vậy?”

Nơi đáy mắt Thẩm Hành lóe hiện nét cười. “Hôm qua ta vừa kiếm được một chiếc áo lông cáo, đó là vật chống lạnh rất tốt đấy.” Nói rồi Thẩm Hành liền mở vật trắng muốt kia ra, chỉ thấy lớp lông cáo bên trên đó thực là quý phái vô cùng, chiếc áo lông cáo này tuyệt đối là thứ hàng thượng hạng.

Tôi hỏi: “Là loại cáo gì vậy?”

Thẩm Hành đáp: “Cáo tuyết trên Thiên Sơn.”

Tôi thầm kinh ngạc tự đáy lòng, trước đây từng nghe Công chúa Vinh Hoa nói cáo tuyết Thiên Sơn cực kỳ quý hiếm, một miếng da to bằng bàn tay thôi đã đáng giá ngàn vàng rồi, một chiếc áo lông cáo lớn cỡ này e là vạn lạng vàng cũng chẳng mua nổi. Món lễ vật này thực là quá ư quý trọng!

Nó hoàn toàn không giống với những thứ đồ cổ quái hiếm lạ trước kia!

Nếu tôi nhận lấy thì thực chẳng biết phải trả lễ Thẩm Hành thế nào. Tuy tôi là Quận chúa, nhưng nhất thời bắt tôi lấy ra một món đồ có giá trị tương xứng thì chi e không phải là việc dễ. Đang khi tôi định từ chối, Thẩm Hành đã kêu Lê Tâm cất chiếc áo lông cáo đó đi rồi.

Y mở hộp đồ ăn ra, hương thơm ngào ngạt tức thì tỏa ra tứ phía.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt. Thẩm Hành cười híp mắt nói: “Món thịt kho tàu này ta đã làm bằng phương pháp mới, A Uyển nếm thử xem. Ta còn nấu cho con món canh cóc tuyệt hảo đủ đủ nữa đây, vừa bổ dưỡng lại vừa có công hiệu làm đẹp.”

Món ngon ở ngay trước mắt, tôi chẳng có tâm trạng đâu mà đi nghĩ tới những chuyện vu vơ, lập tức ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hành mà đánh chén.

Sau khi tôi ăn uống no nê, Thẩm Hành liền gọt táo rồi cắt thành từng miếng nhỏ đặt vào trong đĩa. Tôi cầm một miếng táo lên ăn, trong lòng thầm cảm khái: Nếu có một ngày Thẩm Hành không còn làm sư phụ của tôi nữa, bất kể cần trả giá thế nào tôi cũng phải giữ lấy y lại. Một vị đầu bếp tốt thế này, phóng mắt nhìn khắp Thiên Long triều e là cũng chẳng tìm nổi một ai.

Thẩm Hành chợt nói: “Mấy hôm nữa là sinh nhật của Hoàng hậu, A Uyển nhớ phải chuẩn bị sẵn sàng đấy.”

Tôi ngẩn ra. “Trong các buổi tiệc sinh nhật của Hoàng hậu trước đây, cha mẹ đều chưa từng đưa con đi cùng. Lần này...”

Thẩm Hành nói: “Khắp thành Kiến Trung bây giờ đều tràn ngập các tin đồn không hay về A Uyển và Thái tử, Hoàng hậu nhất định cũng đã nghe nói, bữa tiệc lần này dù con không đi thì Hoàng hậu cũng sẽ chỉ đích danh yêu cầu con đi. Mà kể cả con có tránh được lần này thì vẫn còn có lần sau nữa.”

Tôi thiếu chút nữa thì quên mất, Phần Nguyên Hoàng hậu chính là mẹ ruột của Tư Mã Cẩn Du và Công chúa Văn Dương.

Nghĩ đến thái độ khó chịu của Công chúa Văn Dương với mình, Tư Mã Cẩn Du thì lại có bộ dạng như thế, tôi đoán chừng Phần Nguyên Hoàng hậu cũng chẳng thể nào là một người tốt tính được.

Quả đúng như dự liệu của Thẩm Hành, Hoàng hậu đã chỉ đích danh yêu cầu tôi tham dự tiệc sinh nhật của bà ta. Mẹ ngay từ sớm đã đến khuê phòng của tôi, nói với tôi rằng không cần căng thẳng, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng đã có cha mẹ đứng sau lo liệu giúp tôi rồi.

Kỳ thực tôi không hề căng thẳng chút nào, chỉ là không muốn đi dự tiệc thôi.

Tôi vận bộ cung trang Quận chúa chuyên dùng để đi dự tiệc, sau đó lại búi một kiểu tóc cho hợp. Khi Lê Tâm đang lần lượt ướp thử từng cây trầm và bộ dao lên búi tóc của tôi, tôi nói một tiếng “không cần”, kẻ đó liền tìm kiếm trong hộp đồ trang sức, cuối cùng chọn lấy cây trầm gỗ đào đã được Thẩm Hành sửa thành ám khí, còn trên dải tai thì vẫn là chiếc khuy bảo thạch có giấu kim bạc kia.

Cung đình vốn là nơi hiểm ác, tôi tốt nhất vẫn nên cẩn thận đề phòng, dù có người bảo vệ ngầm đi theo thì tự bản thân có ám khí trên người vẫn hơn.

Trước khi ra ngoài, Lê Tâm khoác cho tôi chiếc áo lông cáo được Thẩm Hành tặng cho lần trước. Tôi đang định bảo thị đổi lấy chiếc khác thì Bích Dung đã nói trước: “Đổi sang chiếc khác đi.”

Lê Tâm nói: “Chiếc này mới tốt chứ, Quận chúa mặc ra ngoài ắt có thể làm bao người chấn động.”

Bích Dung nói: “Cáo tuyết Thiên Sơn cực kỳ hiếm có, đừng nói là vương tôn quý tộc bình thường, cho dù là đương kim Hoàng hậu cũng chưa chắc đã có được một chiếc áo lông cáo tuyết thế này. Nếu Quận chúa mặc nó đi dự tiệc, trong cung có biết bao nhiêu quý nhân, ắt chẳng thiếu người tình mắt, đến lúc đó dễ xảy ra chuyện lắm.”

Tôi vốn lo rằng mặc chiếc áo lông cáo tuyết này ra ngoài sẽ quá ư bắt mắt, vì vậy mới muốn đổi, chẳng ngờ Bích Dung cũng có suy nghĩ giống tôi.

Lê Tâm lộ vẻ khó hiểu. “Ngay đến Hoàng hậu nương nương cũng chưa chắc đã có được một chiếc, vậy Thẩm công tử làm sao lại...”

Đúng thế, sự quý giá của chiếc áo lông cáo tuyết này không chỉ ở giá trị, mà còn ở chỗ nó tượng trưng cho quyền thế cao vợi, ngay đến người trong hoàng tộc cũng chưa chắc đã có, vậy Thẩm Hành kiếm đâu ra được nhỉ? Đây quả là một việc đáng để suy ngẫm!

Có điều, có lẽ thực sự là cao nhân tự có biện pháp của mình.

Tôi nói: “Khỏi cần nói nhiều nữa, đổi sang chiếc khác đi, đừng để cha mẹ ta đợi lâu.”

Bên ngoài tuyết đang rơi là tả, tôi ôm một chiếc lò sưởi cầm tay trong lòng mà vẫn cảm thấy hơn lạnh. Khi xe ngựa đi về phía hoàng cung, tôi vén rèm nhìn ra ngoài, thấy trên đường lúc này chẳng có bao nhiêu người qua lại, khá vắng vẻ. Khi đi ngang qua phủ Thái tử, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt, nhìn từ phía xa quả có mấy phần quanh hiu.

Tôi rút tay về, khẽ hỏi: “Cha, bữa tiệc hôm nay liệu Thái tử có tham dự không vậy?” Trước đó, Hoàng đế từng hạ lệnh phạt Thái tử đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm ba tháng, bây giờ thời gian mới qua được một nửa, nhưng hôm nay là sinh nhật của thân mẫu hân, tôi cũng chẳng rõ liệu hân có được đặt cách cho ra ngoài không nữa.

Cha đưa mắt nhìn tôi, đáp: “Hôm nay Hoàng hậu đã đi cầu xin bệ hạ rồi, chắc trong bữa tiệc hôm nay con sẽ gặp được Thái tử đấy.”

Tôi lại hỏi: “Hoàng hậu nương nương chỉ đích danh yêu cầu con đi dự tiệc, cha có biết là vì sao không?”

Cha lộ vẻ cao thâm khó lường. “Có lẽ là để ban hôn cho con.”

Tôi cả kinh. “Ban hôn? Với ai cơ?” Lời vừa mới dứt tôi đã cảm thấy câu hỏi này của mình là thừa thãi, sự ủng hộ của Tây Lăng Vương cả tam Hoàng tử và Thái tử đều muốn có, mà Hoàng hậu lại là mẹ ruột của Tư Mã Cận Du nên bà ta đương nhiên là đứng về phía Thái tử rồi. Tôi nói: “Cha, A Uyển không muốn gả cho Thái tử đâu.”

Cha cười nói: “Nếu Hoàng hậu thực sự buông lời như vậy, chúng ta dù có muốn cự tuyệt cũng chẳng được. Tới lúc đó con hãy cứ tạm thời đồng ý đã, sau này rồi sẽ có cơ hội hủy hôn thôi.”

Mẹ lo lắng nói: “Lỡ như...”

“Không có lỡ như gì cả, ban hôn rồi cũng đâu thể lập tức thành hôn ngay. Trong mấy tháng tới đều không có ngày lành nào thích hợp cho việc cưới xin cả.” Cha nói bằng giọng kiên quyết vô cùng.

Tôi trầm nghĩ, trong mấy tháng tới không có ngày lành nào thích hợp cho việc cưới xin, nhưng sau đó thì sao? Có điều, vấn đề đơn giản này cha mẹ nhất định là đã suy nghĩ tới rồi, nhưng bọn họ lại không hề nhắc đến, chứng tỏ trong mấy tháng tới ắt hẳn sẽ có chuyện lớn xảy ra ở Thiên Long triều.

Chuyện lớn này...

Rất có thể là cuộc chiến tranh giành ngôi báu giữa Thái tử và tam Hoàng tử sẽ đi đến hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9-2: Đính hôn (tiếp)

Hoàng cung lúc này vô cùng náo nhiệt, vô số xe ngựa đã dừng lại bên ngoài cửa Nam, ồn ào rộn rã. Lúc phủ Tây Lăng Vương chúng tôi đến đã là khá muộn. Sau khi vào cung, cha gặp không ít đồng僚, ai nấy đều liếc nhìn về phía tôi hết lần này tới lần khác bằng ánh mắt mang đầy thâm ý.

Tiệc sinh nhật được cử hành ở cung Loan Ninh.

Khi sắp tới cung Loan Ninh, chúng tôi gặp Hoàng quý phi và tam Hoàng tử. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hoàng quý phi, trước đây nghe mọi người đồn rằng Hoàng đế bệ hạ tuy đã sắp châu trời nhưng vẫn cực kỳ sủng ái vị Hoàng quý phi này, hôm nay được gặp tôi mới tin rằng lời đồn ấy không phải là giả, vì bên dưới những món đồ trang sức châu ngọc lộng lẫy, dung nhan của bà ta dù có nói là khuyên quốc khuyên thành cũng không hề quá.

Tam Hoàng tử đứng bên cạnh Hoàng quý phi, khuôn mặt tuấn tú kia xem chừng được kế thừa từ thân mẫu của mình.

Cha đúng là người đứng về phe tam Hoàng tử có khác, chỉ nhìn vào cuộc trò chuyện kia đã đủ biết hai người bọn họ khá quen thân với nhau, ngay đến Hoàng quý phi cũng tỏ ra hết sức khách sáo với cha nữa. Còn tôi thì chỉ đứng yên lặng một bên, không xen vào câu nào.

Một lát sau Hoàng quý phi đưa mắt nhìn qua phía tôi, vừa quan sát vừa khen ngợi mấy lời, sau đó lại làm bộ vô ý mà nhắc đến tam Hoàng tử đến bây giờ vẫn chưa có hôn phối, trong phủ mới chỉ có hai trắc phi mà thôi.

Cha vốn dần thân vào quan trường đã lâu, tất nhiên rất giỏi trò đưa đẩy, chỉ bằng đôi ba lời đã gạt được chuyện này qua một bên.

Tôi có thể nhìn ra Hoàng quý phi có chút không vui, nhưng tam Hoàng tử thì không tỏ vẻ gì.

Tôi thực sự không ngờ được rằng có một ngày Tiêu Uyển mình lại từ một người chẳng ai hỏi đến biến thành miếng bánh thơm ngon trong mắt hai vị Hoàng tử quyền thế ngút trời. Tuy tôi là người không có trái tim, gả cho ai cũng thế cả, nhưng quả thực không muốn gả cho người của hoàng thất.

Từ sau khi biết được sự thực là mình không có trái tim, tôi đã tỉ mỉ suy nghĩ, chờ sau khi thoát khỏi sự đeo bám của Thái tử, tôi sẽ ở bên cha mẹ đến già. Nếu cha mẹ cứ nhất quyết muốn tôi lấy chồng, vậy tôi sẽ gả cho Lý tổng quản, dù sao cũng là người trong nhà với nhau.

Lý tổng quản có thể quản lý vương phủ một cách nề nếp như thế, gả cho y rồi tôi sẽ không cần phải lo lắng điều gì, cứ tiếp tục làm một vị Bình Nguyệt Quận chúa vô ưu vô lo là được.

Trong tiệc sinh nhật, tôi được sắp xếp ngồi cùng một chỗ với các vị tiểu thư chưa chồng. Có lẽ vì bọn họ đã nghe được nhiều lời đồn thổi nên thường xuyên hỏi tôi về Tư Mã Cận Du. Tôi thực sự không muốn hôm nay vô cớ bị Hoàng hậu chỉ hôn, do đó đã ngầm ngầm đưa ra một quyết định.

Người có thể trở thành Thái tử phi ắt phải tài đức vẹn toàn, đợi lát nữa nếu Hoàng hậu nương nương gọi tôi lên hỏi chuyện, tôi cứ trả lời bậy bạ một phen là được. Thái tử phi chính là quốc mẫu tương lai, vô tài vô đức há có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Có điều tôi rất cuộc vẫn quá coi thường Hoàng hậu.

Bà ta hỏi tôi đã đọc sách gì rồi, tôi bèn đáp: "Tiểu nữ ít khi đọc sách, chỉ biết được vài con chữ thôi."

Bà ta cười nói: "Nữ tử không có tài chính là một cái đức, bản cung rất thích."

Tôi thấy vậy thì bèn làm bộ thẹn thùng nói: "Có điều thường ngày tiểu nữ khá thích đọc tiểu thuyết." Rồi tôi bèn lấy một số cuốn tiểu thuyết vốn bị cha coi là hoang đường ra làm ví dụ.

Hoàng hậu mặt không đổi sắc, vẫn nguyên nét cười. "Khi rảnh rồi đọc những cuốn tiểu thuyết ở nơi dân gian cũng là chuyện tốt. Không ngờ Bình Nguyệt tuổi hãy còn nhỏ mà đã biết dựa vào tiểu thuyết để tìm hiểu về dân sinh như vậy, thực không thẹn là con gái của Tây Lăng Vương."

Tôi thiếu chút nữa thì học máu ngay tại chỗ.

Tư Mã Cận Du mỉm cười nhìn tôi, ý tứ trong mắt hẳn tôi có thể nhìn ra rõ ràng. Hẳn muốn nói với tôi rằng, có một số chuyện không phải tôi muốn trốn chạy là có thể trốn chạy được.

"Mấy ngày trước bản cung có bàn bạc với bệ hạ, Thái tử cập quán đã được mấy năm, cũng đến lúc phải thành hôn rồi. Bản cũng thấy Bình Nguyệt Quận của hiền lương thực đức, thực sự rất hợp ý bản cung. Tây Lăng Vương ngài thấy mối hôn nhân này thế nào?"

Cha mẹ tôi cùng bước ra khỏi chỗ ngồi, quỳ xuống nói: "Tạ ơn bệ hạ và nương nương ban hôn."

Hoàng hậu lại nhìn qua phía tôi, mỉm cười rạng rỡ hỏi: "Bình Nguyệt, con có hài lòng với mối hôn nhân này không?"

Tôi có thể không hài lòng được sao? Trước đó cha mẹ thậm chí đã bảo tôi phải chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, bây giờ chẳng qua là phải thêm vào trước danh hiệu mấy chữ Thái tử phi tương lai mà thôi. Tôi chậm rãi quỳ xuống, cung kính nói: "Ý tốt của nương nương, Bình Nguyệt vạn phần cảm tạ."

Sau khi tạ ơn đứng dậy, tôi phát hiện Công chúa Văn Dương đang tỏ rõ vẻ không hài lòng qua ánh mắt. Khi tôi đưa mắt nhìn lại cô ta, cô ta chỉ khẽ "hừ" một tiếng rồi ngoảnh đầu qua hướng khác.

Công chúa Văn Dương vốn đã không thích tôi, bây giờ lại nghe nói tôi được chỉ hôn cho huynh trưởng của mình, trong lòng đương nhiên không dễ chịu, có phản ứng như vậy cũng không có gì là khó hiểu. Tôi lặng lẽ quay trở về chỗ ngồi của mình, vừa mới ngồi xuống đã phải nhận lấy không ít ánh mắt dò xét từ xung quanh, đồng thời cũng có một số người tới chúc mừng tôi.

Tôi chẳng có tâm trạng đâu mà ứng phó với cục diện thế này, bèn bịa bừa ra một lý do rồi lặng lẽ rời đi.

Sau khi ra khỏi cung Loan Ninh, từng cơn gió lạnh không ngừng thổi tới, tôi không kìm được ôm chặt lấy chiếc lò sưởi cầm tay trong lòng.

Khi tôi đi ra đến ngoài, ả cung nữ vốn đứng hầu bên cạnh bàn của tôi liền đi ra theo. Thị nhỏ giọng nói: "Quận chúa, bên ngoài lạnh lắm, cứ nên vào trong điện thì hơn."

Ngoài này thanh tịnh hơn bên trong đó nhiều, tôi thả chịu lạnh còn hơn là phải đối mặt với đám nữ tử còn ồn ào hơn cả chim sẻ kia. Tôi hỏi: "Ta nghe nói trong cung có một chốn tên gọi là Hàn Mai viên, bây giờ hoa mai đã nở chưa vậy?"

Cung nữ đó đáp: "Bẩm Quận chúa, mấy hôm trước khi tuyết rơi hoa mai đã nở rồi."

Tôi khẽ gật đầu. "Thường nghe nói hoa mai trong cung đẹp để vô song, đưa ta qua đó xem thử đi."

Cung nữ đó đáp "vâng" một tiếng. Khi đi tới Hàn Mai viên, một mùi hương lạ liền xộc vào trong mũi, dưới màu tuyết trắng đầy trời, những bông hoa mai đậu trên cành ngạo nghễ nở rộ. Tôi bước lại gần một gốc mai mà hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy thư thái vô cùng.

Đột nhiên, ả cung nữ sau lưng tôi khẽ cất tiếng hô: "Nô tỳ bái kiến Thái tử điện hạ."

Ngay kể đó, giọng nói khàn khàn trầm thấp của Tư Mã Cận Du liền vang lên: "Lui xuống đi."

Tôi thầm cảm thấy không hay, vốn định ra ngoài hít thở không khí trong lành, nhân tiện ngắm hoa mai, chẳng ngờ gã khốn Tư Mã Cận Du này lại cũng lên ra ngoài như vậy. Tôi xoay người lại, nhìn Tư Mã Cận Du bằng ánh mắt cảnh giác.

Tư Mã Cận Du mặt lộ nét cười, xem chừng tâm trạng đang không tệ.

Hắn đưa tay tới, hình như định chạm vào mặt tôi, tôi vội vàng né tránh. Tư Mã Cận Du không vui nói: "A Uyển, chúng ta đã sắp thành phu thê rồi, có sao nàng còn hồ hững với ta như thế?"

Tôi nói: "Thái tử điện hạ cũng nói rồi đó, chúng ta chỉ mới sắp thành phu thê thôi, đâu đã phải là phu thê thực sự."

"Nàng..." Tư Mã Cận Du nhú chặt đôi mày. "A Uyển ta không thích nàng nói chuyện với ta bằng giọng điệu thế này. Trước đây nàng đâu có như vậy."

Tôi cảm thấy những lời này quá mức nực cười, Tư Mã Cận Du quen tôi mới chỉ nửa năm, gặp tôi cũng chỉ mới vài lần, mà tôi xưa nay đều như vậy cả, hẳn dựa vào đâu mà nói tôi trước đây không như vậy? Tôi bèn cười khẩy nói: "A Uyển trong lời của Thái tử điện hạ chỉ e không phải là tiểu nữ."

Tư Mã Cận Du nói: "Sao lại không phải là nàng? Từ trước đến nay, A Uyển trong lời của ta đều chỉ là một mình nàng thôi."

Y bước tới gần tôi thêm một bước. Tôi liền lùi về phía sau một bước, nói: "Người mà ngài nói tôi là Tạ Uyên."

Tư Mã Cận Du chợt cười hỏi: "A Uyên đang ghen đấy ư?"

Khóe môi bất giác hơi co giật, tôi thực sự không hiểu nổi Tư Mã Cận Du nghĩ thế nào mà lại cho rằng tôi đang ghen. Nụ cười trên mặt hắn lại càng trở nên rạng rỡ. "Bộ dạng này của A Uyên thực là đáng yêu quá chừng."

Rồi hắn lại nhìn tôi bằng ánh mắt chứa chan tình cảm "Nàng vừa là Tạ Uyên vừa là Tiêu Uyên, cho nên không cần phải ghen với chính mình đâu."

Tôi chợt hỏi: "Ta thích ăn cái gì nhất?"

Tư Mã Cận Du không chút do dự đáp ngay: "Bánh hạnh nhân."

Tôi lại hỏi: "Ta thích uống cái gì nhất?"

"Rượu Hà Hương." Bên khóe mắt hắn dần lộ ra những tia dịu dàng. "Nàng xưa nay vẫn luôn thích uống loại rượu hơi cay."

Tôi hỏi tiếp: "Ta thích màu gì nhất?"

"Màu ngó sen và màu xanh lam."

Tôi mím chặt môi lại. Tư Mã Cận Du cười nói: "A Uyên không cần phải hỏi nữa, trên đời này không có ai hiểu nàng hơn ta đâu." Rồi hắn lại bước tới gần tôi thêm chút nữa. Tôi lùi về phía sau, không cần thận giẫm phải một ụ tuyết trên mặt đất, liền trượt chân ngã. Tư Mã Cận Du vòng tay qua eo tôi, dễ dàng đỡ lấy tôi, trong mắt lóe hiện những nét cười vui vẻ. "A Uyên nóng nảy ngã vào lòng ta như thế sao?"

Tôi cụp mắt xuống, hờ hững nói: "Đa tạ Thái tử điện hạ đã đỡ."

Tư Mã Cận Du ôm chặt lấy tôi, rồi hắn đột nhiên đẩy tôi vào một góc mai, lại áp sát thân thể của mình tôi, từng làn hơi thở nóng bỏng không ngừng phả vào đầu mũi tôi, làm tôi hơi ngứa. "A Uyên, ta không thích nàng gọi ta là Thái tử điện hạ như thế. Gọi ta là Cận Du đi, chuyện nàng đâm lén ta lần trước ta sẽ bỏ qua không tính toán với nàng nữa."

Lần ấy rõ ràng là hắn bắt cóc tôi trước, sau đó tôi mới dùng kim châm thuốc mê đâm hắn. Nếu có tính toán thì người tính toán cũng phải là tôi mới đúng.

Tôi cau mày nói: "Ta đã nói rồi, ta không phải Tạ Uyên, mà là Tiêu Uyên. Tư Mã Cận Du, người buông ta ra."

Trên mặt lộ rõ vẻ bất mãn, hắn đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thẩm Hành đụng vào nàng, nàng liền vui mừng hớn hờ. Ta đụng vào nàng, nàng đáp lại ta như thế này sao? Ta rốt cuộc có chỗ nào không so được với Thẩm Hành?"

Tôi nói: "Người thực là vô lý quá, con mắt nào của người nhìn thấy sư phụ đụng vào ta? Hơn nữa, Thẩm Hành là sư phụ của ta."

Dường như có một đốm lửa nhỏ rơi vào trong mắt Tư Mã Cận Du, rồi chỉ sau nháy mắt đã bùng lên thành một ngọn lửa dữ dội. Hắn đột nhiên cao giọng quát: "Sư phụ, sư phụ! Không cho phép nàng nhắc đến hai chữ sư phụ nữa! Sư phụ cái con khỉ!" Trên mặt hắn lúc này lộ rõ vẻ tức giận. "Nàng không cho ta đụng vào, ta cứ đụng vào đấy!"

Tư Mã Cận Du há miệng ra định cắn vào môi tôi. Tôi cả kinh, vội nghiêng đầu né tránh, thế là răng của hắn liền cắn vào má tôi, khiến tôi hơi đau đớn. Tôi dốc hết sức mình giãy giụa, chiếc lò sưởi cầm tay cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Tôi nói: "Tư Mã Cận Du, người điên rồi!"

Tư Mã Cận Du cười vang. "Nếu ta không điên thì đã chẳng đuổi theo nàng tới kiếp này."

Hắn lại muốn ghé đến hôn tôi lần nữa, tôi liền cong gối, thúc mạnh vào giữa háng hắn. Sắc mặt hắn tức thì tái nhợt, tôi thừa dịp ấy giãy thoát ra khỏi vòng tay hắn, vừa thở hồng hộc vừa chạy đến dựa vào một góc mai khác. "Tư Mã Cận Du, người tha cho ta đi được không? Tạ Uyên đã là người của kiếp trước rồi, bây giờ sang đến kiếp này, những chuyện xưa cũ đó hãy để nó qua luôn đi mà, như vậy không tốt ư?"

Tư Mã Cận Du nhìn tôi chăm chú, không nói gì.

Mãi một hồi lâu sau hắn mới lên tiếng: "Được rồi, từ nay về sau nàng là Tiêu Uyên, ta là Tư Mã Cận Du. Nàng không thích ta nhắc đến chuyện kiếp trước, vậy ta sẽ không nhắc nữa. Nàng không thích ta đụng vào nàng, vậy ta sẽ chờ đến khi chúng ta thành hôn rồi mới đụng vào nàng."

Tôi nhìn hắn vẻ cảnh giác. "Thật chứ?"

Tư Mã Cận Du khẽ gật đầu.

Chợt có tiếng bước chân vang lại, tôi ngược mắt nhìn, thấy hóa ra là tam Hoàng tử thanh nhã tuần tú đang ung dung cất bước đi tới. Hắn ta khẽ nở một nụ cười mỉm, sau đó liền cười nói: "Thì ra hoàng huynh và Bình Nguyệt Quận chúa đang ở đây ngắm hoa mai, sao lại không gọi tiểu đệ đi cùng vậy?"

Tôi sửa sang lại xiêm y một chút, quỳ xuống hành lễ. "Bình Nguyệt bái kiến tam Hoàng tử điện hạ."

Tam Hoàng tử cười nói: "Mau đứng lên đi, Quận chúa đã sắp trở thành hoàng tẩu của ta rồi, đại lễ thế này ta không nhận nổi đâu."

Tư Mã Cẩn Du hồ hững hờ: "Hoàng đệ sao lại tới đây?"

Tam Hoàng tử nói: "Đại hoàng tỷ đang nôn nóng tìm huynh đấy, đệ chỉ tiện đường tới đây nói với hoàng huynh một tiếng thôi, bây giờ mọi người đều đã rời khỏi cung Loạn Ninh, đang trên đường tới Sướng Hỷ viên. Hoàng huynh hôm nay tuy được phụ hoàng đặc xá, nhưng cứ mắt hút suốt thì khó tránh khỏi bị người ta nói ra nói vào." Dứt lời, tam Hoàng tử lại quay sang cười nói với tôi: "Quận chúa cũng mau qua bên đó đi, hồi nãy Tây Lăng Vương phi còn hỏi Quận chúa đã đi đâu rồi đấy."

Tôi nhủ thầm: Gã tam Hoàng tử này xem chừng tốt tính hơn Tư Mã Cẩn Du nhiều.

Tam Hoàng tử khẽ gật đầu với Tư Mã Cẩn Du rồi liền rời đi trước. Khi tôi chuẩn bị đi theo, Tư Mã Cẩn Du chợt nói: "Đừng tiếp xúc với y nhiều quá, tam đệ không phải hạng tốt đẹp gì đâu."

Ngươi cũng thế, không phải hạng tốt đẹp gì cả.

Tư Mã Cẩn Du lại nói tiếp: "Hôm nay đoàn kịch sẽ diễn vở kịch mà nàng thích đấy."

Tôi ngây ra, sống trên đời đã lâu như vậy rồi nhưng tôi thực sự không biết là mình thích xem kịch. Trước đây cha mẹ cũng từng mời đoàn kịch về, nhưng tôi chỉ xem được một chút là liền lờ đờ buồn ngủ, về sau cha mẹ thấy tôi như vậy thì không ép tôi phải xem kịch cùng họ nữa.

Tôi thầm thở dài một tiếng.

Tư Mã Cẩn Du vừa mới nói chỉ coi tôi là Tiêu Uyển thôi đấy, rõ là đồ lừa đảo. Trong lòng hắn, e là từ đầu chí cuối vẫn luôn coi tôi là Tạ Uyển.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, tôi theo cha mẹ về phủ. Khi ra đến bên ngoài cửa cung, tôi lại bắt gặp Tư Mã Cẩn Du lần nữa. Hắn tươi cười rạng rỡ cất tiếng chào cha mẹ tôi, ánh mắt nhìn về phía tôi lộ rõ vẻ trân trọng vô cùng.

Cha mẹ đều tỏ ra hết sức hoang mang, lo sợ.

Huynh trưởng vốn một mực theo sau Tư Mã Cẩn Du, lúc này liền khẽ gọi một tiếng cha mẹ. Cha trung ra bộ mặt lạnh lùng, mẹ xem chừng muốn nói chuyện với huynh trưởng, nhưng vì ngại cha nên đành khẽ thở dài về hết cách.

Tôi đưa mắt liếc nhìn, thấy Tư Mã Cẩn Du vẫn đang hàn huyên với cha mẹ, thế là bèn nháy mắt ra hiệu với huynh trưởng.

Huynh trưởng quả nhiên rất hiểu tôi. "Lâu lắm rồi không gặp muội muội, muội nay lại càng xinh đẹp hơn rồi. Mấy hôm trước ta có mua cho muội vài thứ, chẳng biết muội có thích hay không, hay là tranh thủ dịp này muội theo ta về phủ chọn lấy những thứ mà muội vừa mắt nhé?"

Tôi trề môi nói: "Muội chẳng thèm đâu."

Tư Mã Cẩn Du quay sang nói với tôi: "Huynh trưởng nàng đã có lòng như vậy, nàng là muội muội thực không nên phụ ý tốt của y. Huynh muội vốn dĩ phải tương thân tương ái, há lại đi thù oán nhau bao giờ. Vương gia, ngài thấy ta nói vậy có đúng không?"

Cha trầm ngâm một chút rồi mới nói: "Bình Nguyệt, đi sớm về sớm."

Tôi đáp "vâng" một tiếng rồi bèn lên xe ngựa của huynh trưởng.

Sau khi về đến phủ đệ của mình, huynh trưởng đưa tôi đến một gian phòng bí mật, sau đó mới hỏi: "A Uyển muốn hỏi ta điều gì nào?"

Tôi trừng mắt nhìn y. "Huynh trưởng, lúc trước rõ ràng huynh đã nói với muội là Thái tử sẽ không cưới muội mà."

Huynh trưởng nói: "Nói ra kể cũng lạ, Thái tử điện hạ thường ngày quả thực là mười phần sủng ái Dịch Phong, còn nhiều lần qua đêm ở chỗ y nữa. Ta vốn cứ ngỡ ngoài Dịch Phong ra, Thái tử chẳng thể chấp nhận người nào khác, nhưng bây giờ..." Hơi dừng một chút, huynh trưởng hạ thấp giọng nói: "Có lẽ Thái tử chỉ muốn khiến cha và tam Hoàng tử điện hạ nảy sinh hiềm khích mà thôi."

Qua đêm ở chỗ Dịch Phong..

Tôi nói: "Lẽ nào Thái tử điện hạ vừa háo nam sắc lại vừa háo nữ sắc, nam nữ đều có thể xoi được? Tỉ mỉ nghĩ lại, chuyện như vậy thực ra cũng không phải là không có, trong lịch sử từng có không ít quân vương vừa yêu phi tần mà lại vừa thích nam nhân."

Lỡ như Tư Mã Cẩn Du là người giành phần thắng cuối cùng, chẳng lẽ tôi sẽ phải hầu hạ Tư Mã Cẩn Du cùng với Dịch Phong ư?

Chỉ vừa mới nghĩ thôi tôi đã nổi da gà rồi.

Sau khi trở về vương phủ, tôi phát hiện hình như có không ít người đã nhận được tin tức từ trong cung, liền tới chúc mừng tôi không ngớt, làm tôi nghe mà lòng phát bức. Khi gặp Thẩm Hành, tôi lập tức gọi y lại.

"Sư phụ."

Thẩm Hành chăm chú nhìn tôi, ánh mắt rất mực dịu dàng.

Tôi hỏi: "Sư phụ có biết A Uyển thích ăn cái gì nhất không?"

Thẩm Hành không chút nghĩ ngợi đáp ngay: "Con không kén chọn, chay mặn không kiêng, chỉ cần là đồ ngọt thì con đều thích cả. Nếu nói có thứ gì con thích nhất, vậy đó hẳn là bánh hạt dẻ đúng không?"

Tôi lại hỏi: "Con thích uống nhất cái gì?"

Thẩm Hành đáp: "Rượu hoa quả."

"Con thích nhất màu gì?"

"Xanh nhạt và hồng đào."

Tôi lập tức cười tươi rạng rỡ, Thẩm Hành quả là giữ chữ tín, nói không coi tôi là Tạ Uyển thì quả nhiên đã không coi tôi là Tạ Uyển.

Ngày hôm sau, thánh chỉ ban hôn đã được ban xuống từ trong cung. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, phủ Tây Lăng Vương đã trở nên náo nhiệt như nơi phố chợ, đến bậc cửa cũng sắp bị giẫm nát tới nơi, về cơ bản các quan viên trong thành Kiến Trung đều đã tới một lượt, nói là để chúc mừng tôi, thực tế là muốn thăm dò tình hình trong phủ Tây Lăng Vương.

Nói ra thì tình hình trong phủ Tây Lăng Vương bây giờ quả là có hơi đặc biệt.

Cha mẹ đứng về phía tam Hoàng tử, huynh trưởng thì lại theo phe Thái tử, còn tôi bây giờ đã được ban hôn cho Thái tử rồi, chẳng khác nào đã theo về phe Thái tử. Cả hai đứa con đều ở phe khác, người làm cha mẹ sớm muộn gì cũng sẽ trở giáo mà thôi, cho nên nhất định là tam Hoàng tử đã bắt đầu ghê lạnh cha rồi.

Nhưng tam Hoàng tử thật quá lạ kỳ, chẳng biết trong lòng đang tính toán gì nữa, không chỉ không ghê lạnh cha tôi mà còn càng ngày càng thân mật, trong số những người đến đưa quà thì quà của tam Hoàng tử là trọng hậu nhất. Nếu không biết trước là Tư Mã Cận Du và tam Hoàng tử bây giờ đang như nước với lửa, tôi nhất định đã cho rằng bọn họ huynh đệ tình sâu, và tam Hoàng tử thực sự coi tôi là hoàng tẩu của mình.

Tình thế bây giờ đúng là càng ngày càng khó đoán.

Tôi chỉ là nữ giới, cũng chẳng muốn đoán làm gì.

Công chúa Văn Dương đến vào ngày thứ ba. Có bài học từ lần trước, lần này Lê Tâm lôi loại cao đường tóc mà cô ta tặng ra bôi lên đầu cho tôi. Tôi cố tình lắc lư cái đầu trước mặt cô ta mấy cái, sau đó nói: "Cao đường tóc mà Công chúa tặng đúng là đồ tốt, bôi lên đầu thoải mái quá chừng."

Công chúa Văn Dương đưa mắt liếc tôi, cất giọng hờ hững: "Chẳng qua là loại cao đường tóc bình thường thôi, đám cung nữ hạng bét trong cung của ta cũng đều dùng thứ này."

Lúc này tôi đã có thể xác định được là Công chúa Văn Dương lại đến để gây sự với tôi. Tâm tư của cô nàng này tôi căn bản không hiểu được, có điều cũng không định đi tìm hiểu, vì bụng dạ của người trong cung đều hết sức ngoằn ngoèo rắc rối, bốn Quận chúa mà lần mò theo khéo sẽ bị rối ruột mà chết mất.

Tôi làm bộ chân thành cất lời tán thán: "Công chúa quả không then là hòn ngọc minh châu trong tay bệ hạ, không ngờ ngay đến những người hầu bên cạnh mà cũng được dùng đồ tốt như thế, thực khiến Bình Nguyệt ngưỡng mộ quá chừng." Hơi dừng một chút, tôi cụp mắt xuống, ra vẻ thẹn thùng nói tiếp: "Ngẫm đến việc sau này có thể thành hôn với Thái tử, trở thành hoàng tẩu của Công chúa, tự nơi đây lòng Bình Nguyệt mừng rỡ vô cùng."

Sắc mặt Công chúa Văn Dương tức thì tái đi, chắc là đã bị tôi chọc vào chỗ đau rồi.

Hừ, dám đến tìm tôi gây sự này, đằng nào thì thánh chỉ cũng được ban xuống rồi, bất kể kết quả ra sao thì bây giờ có thể mượn việc này mà chọc giận được Công chúa Văn Dương cũng là một chuyện tốt.

Rồi tôi lại cười nói: "Bích Dung, Lê Tâm, còn không mau mang trà loại tốt nhất lên đây." Sau khi Bích Dung mang trà lên, tôi khẽ nhấp một ngụm, kế đó nói với Công chúa Văn Dương: "Đây là trà Ô Long thượng hạng chuyên dùng để tiếp đãi khách quý đây, Công chúa điện hạ mau nếm thử đi. Dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng là người một nhà, đâu cần phải khách sáo với nhau làm gì."

Sắc mặt Công chúa Văn Dương lại tái đi thêm mấy phần nữa.

Tôi nhìn mà lòng thầm vui vẻ, cảm giác sáng khoái chưa từng có không ngọt trào dâng.

Có điều Công chúa Văn Dương dù gì cũng là người chốn cung đình, rất nhanh đã ổn định được tâm trạng. Cô ta hỏi: "Người còn nhớ bà cố nội của ta không?"

Tôi thành thực trả lời: "Không."

Trí nhớ của tôi vốn không được tốt, cái gì không đáng để lưu tâm tôi thường chẳng hao tâm tổn sức ghi nhớ làm gì. Công chúa Văn Dương bấy lâu vẫn luôn hăm hè với tôi, tôi lại càng chẳng hơi đâu đi nhớ chuyện về cô ta. Hơn nữa, lại nói tới bà cố nội, đó đã là chuyện từ bao nhiêu đời trước rồi chứ?

Lê Tâm ghé đến bên tai tôi nhắc nhở: "Lần trước khi tới đây Công chúa điện hạ có nói với Quận chúa rằng bà cố nội của Công chúa điện hạ là Công chúa Ninh An, là một đại mỹ nhân."

Nghe Lê Tâm nói thế tôi liền nhớ lại ngay, có điều đại mỹ nhân thì cũng có gì ghê gớm đâu, trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy, người dù có đẹp đến mấy thì giờ cũng thành một đồng xương trắng rồi. Công chúa Văn Dương rốt cuộc có ý gì đây?

Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp.

Lúc này Bích Dung cũng ghé đến bên tai tôi, hạ thấp giọng nói: "Quận chúa, Công chúa Ninh An cũng từng thích Thẩm công tử đấy."

Tôi hơi ngần ngừ, thế rồi giật mình hiểu ra Thẩm công tử mà Bích Dung nói tới ở đây không phải Thẩm Hành, mà là Thẩm Yến. Đã có kinh nghiệm từ trước nên tôi bèn hỏi thẳng: "Chẳng lẽ kiếp trước của cô là Công chúa Ninh An? Cô muốn nói lại duyên xưa với Thẩm Yến à?"

Nói rồi tôi liền đưa mắt quan sát Công chúa Văn Dương khắp từ trên xuống dưới một lượt.

Nếu cô ta trở thành sư nương của tôi, ừm, có lẽ Thẩm Hành có thể trị được cái tính khí kia của cô ta đấy, xét ra ý tưởng này quả là không tệ chút nào.

Tôi cười nói: "Nếu cô muốn thì tự đi mà nói rõ ràng với sư phụ ta đi." Tôi rất chu đáo suy nghĩ hộ cho cô ta một phen, sau đó lại nói: "Có điều chuyện này e là hơi khó đấy. Cô là công chúa, còn sư phụ ta chỉ là dân thường, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không để hai người đến với nhau đâu."

Tôi đã nói nhiều như thế rồi mà Công chúa Văn Dương xem chừng chẳng nghe lọt tai được câu nào. Cô ta đột nhiên hỏi: "Kiếp sau của Thẩm yến đang ở trong phủ của người ư?"

Tôi còn chưa kịp trả lời thì cô ta đã lại lăm bắm nói tiếp: "Ngẫm lại cũng đúng, năm xưa bà cố nội là một nữ tử phong hoa tuyệt đại như thế mà y còn nõ lòng cự tuyệt, bây giờ thì lại càng chẳng cần phải nói. Tiêu Uyển, sao người lại có phúc như vậy chứ?"

Tôi nhủ thầm, cái phúc như vậy tôi thà không có còn hơn.

Công chúa Văn Dương đột nhiên biến hẳn sắc mặt, tức tối trừng mắt nhìn tôi, nói: "Sau khi gả cho hoàng huynh của ta, người nhớ phải đối xử với huynh ấy cho tốt, đừng có nghĩ tới nam nhân khác! Nếu để bản cung phát hiện ra chuyện người cảm sùng hoàng huynh thì chớ có trách bản cung độc ác!"

Sau khi Công chúa Văn Dương rời đi, Lê Tâm lộ vẻ nghi hoặc nói: "Quận chúa, vị Công chúa Văn Dương này lạ quá, lời của cô ta em chẳng hiểu gì cả."

Tôi nói: "Không hiểu mới là chuyện tốt." Vì nếu như hiểu rồi thì sẽ bị chuyện kiếp trước làm cho vướng bận, đến lúc đó làm sao còn làm một người bình thường được nữa. Tôi kêu Lê Tâm đi lấy cho mình một ít bánh ngọt tới, Bích Dung tranh thủ dịp này bèn nói với tôi: "Quận chúa, Bích Dung cảm thấy tình trạng của Công chúa Văn Dương khá giống với Bích Dung, có lẽ Công chúa Ninh An trước khi chết đã dặn lại con cháu của mình một số lời gì đó."

Tôi cũng có phán đoán như vậy.

Xem ra trong kiếp trước Tạ Uyển cũng có tình địch, hơn nữa đó còn là một vị công chúa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10-1: Dã tâm 1

Mấy ngày nay tôi phải bận rộn ứng phó với những người tới chúc mừng, thành ra khi dùng bữa tối cứ ngáp ngáp dài không ngớt. Bữa tối hôm nay Thẩm Hành ăn cùng với tôi, y đã lại làm ra không ít món ăn mới, mùi vị thì vẫn ngon như mọi lần.

Khi tôi ngáp đến cái thứ tư, Thẩm Hành buông đũa xuống, lộ vẻ xót xa nói: "Ngài mai hãy cáo bệnh với bên ngoài để từ chối tiếp khách đi, dù sao những người cần gặp cũng đã gặp cả rồi."

Tôi khẽ gật đầu. "Con cũng đang định như vậy."

Rồi tôi lại cất lời cảm khái: "Thật không ngờ chỉ có mỗi chuyện ban hôn thôi mà cũng rắc rối như vậy..." Kể đó, tôi uống một ngụm canh hỏi: "Sư phụ, người có tính trước được là con sẽ bị ban hôn trong bữa tiệc sinh nhật của Hoàng hậu nương nương không?"

Thẩm Hành lắc đầu đáp: "Ta vốn cho rằng chuyện ban hôn này sẽ đến muộn hơn một chút, chẳng ngờ lại sớm như vậy. Xem ra sức khỏe của đương kim

Hoàng đế đã tặc lưỡi rồi, bằng không Hoàng hậu cũng chẳng cần nôn nóng như vậy.”

Tôi hạ thấp giọng hỏi tiếp: “Trong mấy tháng tới thực sự sẽ có chuyện lớn xảy ra chứ?”

Tôi cố tình nhấn mạnh hai chữ “chuyện lớn”.

Thẩm Hành nói: “Con sẽ không thực sự thành hôn với Thái tử đâu. Cho dù có chuyện bất ngờ xảy ra, ta cũng quyết không để A Uyển phải chịu chút áy náy nào.”

Có lời này của Thẩm Hành, tôi rốt cuộc đã có thể yên tâm được rồi.

Lê Tâm lâu bầu: “Hôm nay rõ ràng là Công chúa Văn Dương cố tình tới đây để gây sự với Quận chúa.”

“Công chúa Văn Dương.”

Tôi vốn không muốn nhắc tới chuyện có liên quan tới kiếp trước trước mặt Thẩm Hành, nhưng y đã hỏi thì không trả lời cũng không hay, tôi bèn nói: “Ừm, chính là tình nhân cũ Công chúa Ninh An của sư phụ trong kiếp trước đó.”

Thẩm Hành biến sắc mặt, vội vàng giải thích: “Làm gì có chuyện đó, A Uyển, ta...” Hơi dừng một chút, y đột nhiên đổi giọng, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Thẩm Yên chỉ có duy nhất một nữ nhân là Tạ Uyển thôi, chưa từng đụng chạm đến người nào khác.”

Rồi y quay qua hỏi Bích Dung: “Hôm nay Công chúa Văn Dương tới đây đã nói những gì vậy?”

Bích Dung liếc mắt nhìn tôi, thấy tôi khẽ gật đầu thì mới kể lại tường tận mọi chuyện cho Thẩm Hành nghe. Nghe thì kể xong, tôi chợt nhớ ra một việc, bèn nói: “Sư phụ, kỳ thực để Công chúa Văn Dương làm sư nương của con cũng là một lựa chọn không tệ chút nào, chỉ có người mới trị được cái tính khí đó của cô ta thôi. Nếu sư phụ có lòng, con sẽ làm mọi thứ giúp cho sư phụ, tuy về mặt thân phận có hơi khó khăn nhưng chúng ta dù gì cũng nên thử một phen.”

Sắc mặt Thẩm Hành trở nên hơi khó coi, mãi một hồi lâu sau y mới khẽ thở dài, nói: “Ta không hề có tâm tư đó.”

Tôi hỏi lại: “Thực sự không ư? Xét về tướng mạo, sư phụ và Công chúa Văn Dương có thể nói là cực kỳ đẹp đôi đấy.”

Thẩm Hành liếc mắt nhìn tôi, không nói năng gì.

Nhất thời, bầu không khí trở nên cực kỳ tĩnh lặng.

Tôi nhìn Thẩm Hành, thấy y chợt mức cho tôi một thìa đậu phụ, sắc mặt cứng đờ, nói: “Mới tí tuổi đầu mà đã muốn học người ta làm bà mối rồi ư? Nào, ăn chút đậu phụ đi!”

Tôi ăn ngay một miếng, Thẩm Hành hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Tôi đáp: “Đậu phụ của sư phụ tất nhiên là rất tuyệt rồi.”

Lời còn chưa dứt, Bích Dung và Lê Tâm đã không kìm được bật cười khúc khích, sắc mặt Thẩm Hành cũng từ từ dần ra, bên trên còn dần xuất hiện một nụ cười. Mãi tới lúc này tôi mới ý thức được rằng mình nói thế có phần không ổn lắm[1], bèn trẻ môi chữa lại: “Đậu phụ mà sư phụ làm mùi vị quả thực rất tuyệt.”

[1] Trong tiếng Trung “ăn đậu phụ” là tiếng lóng, ví dụ như nói “ăn đậu phụ” của người nào thì chính là chỉ việc sàm sỡ người đó.

Thẩm Hành lại mức cho tôi mấy thìa đậu phụ nữa, cười nói: “Rất tuyệt thì hãy ăn nhiều một chút. Nếu con thích, sư phụ sẽ làm cho con ăn cả đời.”

Tôi loáng thoáng cảm thấy những lời này của Thẩm Hành hơi có vấn đề, nhưng cụ thể vấn đề nằm ở đâu thì tôi nhất thời lại không thể nói ra được.

Chẳng biết là do ăn nhầm cái gì, đang lúc canh ba nửa đêm tôi lại đột nhiên đau bụng, từng cơn đau quặn thắt truyền tới khiến tôi có cảm giác như đang bị người ta xoắn ruột mình lại vậy. Tôi ôm bụng bò xuống giường, giọng nói của Bích Dung lập tức vang lên: “Quận chúa, người muốn uống nước ư?”

Tôi cất giọng than thào: “Ta đau bụng quá.”

Bích Dung vội vàng nói: “Đề nô tỳ đi gọi Thâm công tử qua đây.”

Tôi nói: “Chỉ là đau bụng thôi, không cần phải làm phiền tới sư phụ ta như thế. Đỡ ta vào nhà xí là được rồi.”

Bích Dung ngồi xuống xỏ giày cho tôi, lại khoác cho tôi chiếc áo lông cáo tuyết lên người, sau đó đỡ tôi ra ngoài. Tôi ngồi trong nhà xí suốt một hồi lâu, bụng rốt cuộc đã không còn đau nữa. Tôi đưa tay về phía chiếc bàn con ở bên cạnh lần mò một chút rồi bèn nói: “Bích Dung, hết giấy chùi rồi, mau đi lấy một ít về đây cho ta.”

Bích Dung vừa mới rời đi được một lát, tôi liền phát hiện có một xấp giấy chùi để ở bên dưới chiếc bàn.

Sau khi lau chùi xong xuôi tôi bèn rời khỏi nhà xí. Lúc này từng cơn gió lạnh ào ào thổi lại, mà vừa rồi tôi lại quên mất không mang theo lò sưởi cầm tay, liền cảm thấy buốt giá vô cùng, chỉ biết kéo chặt áo lông cáo tuyết lại một chút.

Đợi một lát, vẫn chưa thấy Bích Dung trở lại, tôi bèn xoa hai tay vào nhau cho bớt giá.

Đêm nay không trăng, trời tối đen như mực, dù xung quanh có đôi ba ngọn đèn lồng nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Lại một lát nữa trôi qua, Bích Dung rốt cuộc đã quay trở lại. Tôi cầm mấy tờ giấy chùi trong tay, toàn thân đều đang run lên lấy bầy, sắc mặt tái nhợt, hình như vừa phải trải qua một phen sợ hãi ghê gớm.

Tôi nói: “Khỏi cần nữa, hóa ra giấy chùi được để bên dưới bàn.”

“Quận... Quận chúa...” Bích Dung run lập cập nói.

Tôi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bích Dung ghé lại gần tôi thêm một chút, đáp: “Vừa rồi khi đi ngang qua rừng đào, em nghe thấy những tiếng gào thét thê lương, thực là đáng sợ lắm!”

Tôi hơi sửng ngời. “Sao người lại đi ngang qua rừng đào? Trong vương phủ có một quy củ là sau giờ Hợi bất cứ người nào cũng đều không được đi vào rừng đào, Lê Tâm chưa nói với người sao?” Tôi hơi cau mày, hỏi tiếp: “Mà người có nghe được tiếng gào thét đó cụ thể là gào thét về cái gì không?”

“Bích Dung lo Quận chúa phải dùng giấy chùi gấp nên mới chọn con đường tắt qua rừng đào để đi.” Sắc mặt Bích Dung tái thêm mấy phần, đôi bờ môi run lên lấy bầy. “Nghe giọng nói thì đó hình như là một nam nhân... Nội dung cụ thể Bích Dung không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe được mấy từ.” Vừa nói thì vừa đưa mắt liếc tôi, lại nuốt một ngụm nước bọt. “Hình như là có ý mắng Vương gia và Vương phi, còn mắng cả Thế tử và Quận chúa nữa.”

“Mắng cả cha, mẹ, huynh trưởng và ta nữa ư?”

Bích Dung khẽ gật đầu.

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Đưa ta đi xem thử nào.”

Bích Dung do dự nói: “Nhưng chẳng phải Quận chúa vừa nói là sau giờ Hợi thì không được...”

Tôi nói: “Quy củ là do con người đặt ra.” Hơn nữa tôi còn biết rõ nguyên nhân trong chuyện này, đó là cha đã mời cao nhân về bố trí trận pháp trong rừng đào, nhưng trận pháp chỉ có thể dùng được một lần, cha lo người dưới đi bừa vào sẽ khiến trận pháp bị phát động nên mới đặt ra quy củ như vậy.

Khi tôi và Bích Dung đi vào trong rừng đào, rừng đào vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió thổi vù vù. Tôi bèn hỏi: “Người vừa mới nghe thấy tiếng gào thét ở đâu vậy?”

Bích Dung nhỏ giọng đáp: “Ở phía trước thêm một chút nữa.”

Sau khi đi thêm được chừng mười bước chân, Bích Dung nói: “Chính là chỗ này rồi, em vẫn còn nhớ kỹ gốc đào này.”

Tôi hết nhìn trái lại ngó phải nhưng vẫn chẳng nghe thấy âm thanh quái dị nào, xung quanh chỉ có những cơn gió thổi tới “vù vù” không ngớt, khiến tôi lạnh đến nổi hai hàm răng va vào nhau lập cập. Tôi đang định bảo Bích Dung là có thể thì đã nghe nhầm thì một tiếng kêu đầy vẻ thê lương đột ngột vang lên...

“Súc sinh! Trả lại thân phận cho ta! Tiêu Việt! Người sẽ không được chết một cách tốt đẹp đâu! Ta nguyện rửa người đời đời kiếp kiếp bị hành hạ ở dưới mười tám tầng địa ngục!”

Tiêu Việt chính là tên húy của cha tôi, nghe thấy có người mắng chửi cha như vậy, tôi không khỏi cảm thấy khá kinh ngạc.

Bích Dung căng thẳng kéo tay tôi.

“Quận chúa, chính là giọng nói này đây.”

Tôi nhìn quanh tứ phía, thấy giọng nói này vang lên từ dưới chân mình. Tôi biết bên dưới rừng đào này có mật đạo, nhưng lại không biết là ở đó có người, hơn nữa nghe giọng điệu của người này thì dường như có thù oán rất sâu đậm với cha.

“Quận chúa, bây giờ nên làm sao đây?”

Đã sống trong vương phủ bao nhiêu năm như thế, tôi đương nhiên biết rõ để có thể từ một thường dân áo vải trở thành một vị vương gia, cha đã phải vượt qua rất nhiều khó khăn, thủ đoạn ắt cũng chẳng sạch sẽ gì. Nhưng có tòa phủ đệ nào mà không ẩn giấu một số bí mật đây?

Tôi đã vô tình phát hiện ra một góc nhỏ của bí mật nhưng lại chẳng có tâm trạng đâu mà đi điều tra xem người bị nhốt bên dưới kia rốt cuộc là ai.

Tôi suy nghĩ một chút rồi bèn nói: “Quay về thôi, chuyện này coi như chưa từng xảy ra.”

Bích Dung chắc hẳn cũng là một người rất thông minh, chỉ sau một thoáng đã bình tĩnh trở lại. “Dạ vâng, Quận chúa.”

Ngày hôm sau tôi cáo bệnh với bên ngoài, cự tuyệt tiếp khách, vương phủ liền trở nên thanh tịnh hẳn. Trận tuyết kéo dài suốt mấy ngày liền rồi cuộc đã ngừng rơi, ngoài sân bây giờ phủ đầy tuyết trắng, những cành cây khẳng khiu cũng đều trĩu nặng dưới màu trắng tinh khôi.

Tôi có chút ngần ngại ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mãi tới khi Bích Dung khẽ gọi một tiếng tôi mới tỉnh táo trở lại.

“Cái gì cơ?”

Bích Dung nhỏ giọng hỏi: “Thẩm công tử đang hỏi chuyện Quận chúa đây.”

Tôi ngược mắt nhìn, tức thì bắt gặp ngay ánh mắt đầy vẻ lo lắng của Thẩm Hành. “Sư phụ vừa hỏi con cái gì vậy?”

Thẩm Hành không trả lời, lẳng lặng đặt hai ngón tay lên cổ tay tôi, tôi cũng rất phối hợp, để ngang cổ tay ra cho y bắt mạch. Một lát sau y mới nói: “Thân thể chỉ hơi yếu đi một chút thôi, không có gì đáng ngại, có phải đêm qua con ngủ không ngon không?”

Hỏi dừng một chút, y lại hỏi: “Bích Dung, đêm qua người có đốt hương an thần không thế?”

Bích Dung đáp ngay: “Dạ có. Có điều nửa đêm hôm qua Quận chúa đột nhiên đau bụng, phải vào nhà xí một chuyến, có lẽ là đã bị lạnh.”

“Đau bụng?” Thẩm Hành nhíu chặt đôi mày. “Sao không cho người đi gọi ta tới?”

Bích Dung nói: “Quận chúa không cho phép...”

Tôi rút tay về, uể oải ngáp dài một cái, nói: “Đó đâu có phải là bệnh tật gì ghê gớm, lại đang nửa đêm, con thực không muốn làm phiền sư phụ. Hơn nữa, sau khi đi nhà xí con cũng thấy ổn rồi, không còn vấn đề gì nữa.”

Thẩm Hành bỗng hỏi một câu chẳng chút liên quan: “Hôm nay là mừng Mười rồi nhỉ?”

“Dạ phải.”

Thẩm Hành thờ dài một tiếng, nói: “Đêm qua con bị đau bụng có lẽ không phải do ăn nhầm thứ gì đó đâu, mà chỉ vì kỳ kinh của con sắp tới thôi. Mỗi tháng cứ vào dịp này là con sẽ lại bị như vậy, đây là điều khó có cách nào tránh khỏi.”

Thẩm Hành mà không nói thì tôi cũng chẳng nhớ nổi chuyện này. Giờ đã là mừng Mười, kỳ kinh của tôi quả thực sắp tới rồi.

“Mấy ngày nay con phải chú ý đấy, đừng để bị lạnh. Bích Dung, đi bảo nhà bếp nấu một ít nước đường đỏ đi, mấy ngày tới nhớ phải chuẩn bị sẵn thứ này để phòng khi dùng đến.”

Bích Dung đáp “vâng” một tiếng.

Thị vừa mới ra đến cửa thì lại bị Thẩm Hành gọi lại. “Thôi, để ta tự nấu. Mỗi lần đầu bếp đều cho quá nhiều đường đỏ, mà thứ nước đường đỏ này ngọt quá lại không hay.”

Sau khi Thẩm Hành rời đi, Bích Dung che miệng cười nói: “Chuyện của Quận chúa, Thẩm công tử bao giờ cũng muốn tự tay làm như thế cả.”

Tôi nói: “Có một vị sư phụ như vậy quả thực là cái phúc ba đời của ta.”

Lời còn chưa dứt, tôi đã không kìm được cau mày lại.

Kỳ thực Thẩm Hành đối xử với tôi tốt như vậy xét cho cùng vẫn là vì Tạ Uyển mà thôi. Tuy Tạ Uyển là kiếp trước của tôi, nhưng bây giờ tôi mới chỉ có một nửa ký ức của kiếp trước, đồng thời lại khá bất mãn với những chuyện trong kiếp trước nữa, thành ra tuy rõ ràng là cùng một người nhưng tự nơi đáy lòng tôi lại không cảm thấy như vậy.

Có điều cũng chẳng sao, chỉ cần y có thể tiếp tục gây đàn cho tôi nghe, dạy tôi các môn học vấn, hằng ngày lại nấu đồ ngon cho tôi ăn, như thế, bất kể y đối tốt với tôi là vì nguyên nhân gì thì cũng đều không liên quan đến tôi là mấy.

Tôi ngồi trong phòng mãi cũng buồn chán, bèn khoác chiếc áo lông cáo tuyết lên người chuẩn bị ra ngoài đi lại một chút cho khuây khỏa.

Hạ nhân trong vương phủ quả là cần mẫn, chỉ trong vòng một buổi sáng mà tuyết trên mặt đất đã được quét dọn sạch sẽ. Khi đi ngang qua rừng đào, Lê Tâm nhỏ giọng lầu bầu ở sau lưng tôi: “Thời tiết bây giờ thật là lạnh quá, chẳng biết với sức khỏe của Quận chúa liệu có chịu đựng nổi không nữa.”

Bích Dung nói: “Dù gì thì cũng tốt hơn là cứ ở mãi trong phòng, xét cho cùng cần ra ngoài đi lại một chút mới được.”

“Nói vậy cũng đúng.” Sau đó Lê Tâm chợt lộ vẻ thần bí nói: “Quận chúa, người có biết chuyện trong rừng đào này có ma không?”

Tôi dừng chân, ngoảnh đầu nhìn Lê Tâm. “Có ma? Là sao vậy?”

Lê Tâm ngó nghiêng xung quanh một lát, sau đó mới ghé đến gần, hạ thấp giọng nói: “Em cũng chỉ nghe người khác kể thôi, rằng cứ vào lúc nửa đêm là bên trong rừng đào này lại vang lên những tiếng gào khóc nghe thê lương tốt độ, âm thanh đó thật có thể dùng từ ‘quỷ khóc ma gào’ để hình dung. Quận chúa thử tưởng tượng mà xem, đang lúc nửa đêm rừng đào này tối đen như mực, xung quanh lại có tiếng gió rít vù vù, tự nhiên gặp phải tình cảnh như thế dù là một trang nam tử cũng sẽ sợ đến nổi sồn cả gai ốc chứ chẳng chơi.”

Tôi với Bích Dung nghe thấy thế thì liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng biết rõ Lê Tâm đang nói tới âm thanh mà chúng tôi nghe được đêm qua.

Tôi thoáng lộ vẻ trầm ngâm hỏi: “Người nghe ai kể vậy?”

Lê Tâm đáp: “Dạ, là Vân Nương ở nhà bếp.”

Tôi lại hỏi: “Đã có bao nhiêu người biết chuyện này rồi?”

“Chắc là không ít đâu, lần đó Vân Nương bị dọa cho đổ bệnh, phải nằm giường mất mấy ngày, sau đó thì gặp ai cũng kể.” Lê Tâm chớp chớp mắt, nói: “Quận chúa, hay là đêm nay chúng ta đi thăm dò thử một phen nhé!”

Tôi đưa mắt liếc thị. “Không phải người vừa mới kêu là trời lạnh sao? Nửa đêm ra ngoài, lúc quay về chắc ta đông cứng thành đá mất.”

Lê Tâm ừ ừ nói: “Nói vậy cũng phải.”

Tôi thu ánh mắt về, trong lòng thầm có những tính toán riêng. Tôi vốn định giả bộ không biết gì về chuyện này, cha mà không nói thì tôi cũng không muốn biết, nhưng bây giờ tin đồn đã lan ra, kiểu gì cũng sẽ có người không kìm nổi lòng tò mò mà tới rừng đào tra xét, đến lúc đó lỡ như có kẻ nào xui xẻo đụng phải cơ quan rồi phát hiện ra người trong mật đạo, vậy thì hậu quả thực khó lòng lường trước.

Tôi phải đi nhắc nhở cha mới được.

Vương phủ đã có quy củ mà Vân Nương không chịu tuân theo, đương nhiên là phải trừng phạt, hơn nữa còn phải phạt nặng để giết gà răn khi.

Tôi nói: “Cha ra ngoài từ hồi sáng, bây giờ chắc đã về rồi. Chúng ta qua đại sảnh xem thử xem sao.”

Khi sắp tới đại sảnh, tôi tinh mắt phát hiện lúc này bên ngoài đại sảnh có không ít thị vệ trong cung. Tôi đếm thử số lượng thị vệ, thấy bên ngoài tổng cộng có mười tám người, còn trên thực tế có bao nhiêu thì tôi đương nhiên không thể nào biết được.

Dựa theo quy củ của Thiên Long triều, Hoàng tử ra ngoài được phép mang theo mười tám thị vệ đeo đao trong đội nghi trượng, còn Thái tử thì được phép mang hai mươi tư người. Nhìn tình hình bây giờ mà xét, người bên trong chắc hẳn là tam Hoàng tử.

Tam Hoàng tử đang ở đây, vậy nhất định là có chuyện quan trọng cần bàn với cha rồi.

Tôi nhủ thầm bây giờ mình đi vào rõ ràng là không tiện lắm, liền chuẩn bị rồi đi, nhưng đúng lúc này cửa lại mở ra, cha tiễn tam Hoàng tử ra ngoài. Khi nhìn thấy tôi, cha hơi cau mày lại. Tôi vội vàng bước tới hành lễ.

Tam Hoàng tử đưa tay tới đỡ hờ tôi một chút. “Quận chúa đã sắp trở thành hoàng tẩu của ta rồi, người một nhà sao còn hành lễ như thế? Mau đứng dậy đi!”

Bích Dung và Lê Tâm lập tức đỡ tôi đứng dậy.

Tôi cười nói: “Điện hạ thật khách sáo quá!” Tư Mã Cận Du kêu tôi cẩn thận tam Hoàng tử, nhưng tôi thấy vị tam Hoàng tử này quả là nho nhã lễ độ, chẳng hề có vẻ gì là đáng sợ cả. Có điều tôi vẫn chưa quên một câu nói, đó là “chó không sủa mới là chó hay cắn người”.

Người của hoàng gia một khi cắn người thì lại càng ghê gớm.

Tôi cũng không muốn dây dưa thêm với tam Hoàng tử, bèn quay qua nói với cha: “Con gái thấy cha thời gian vừa rồi mệt mỏi quá độ nên đã tự tay hầm cho cha một chén canh sâm, đợi lát nữa sẽ mang đến đây cho cha.” Dứt lời, tôi hơi khom người. “Con gái xin được cáo lui trước.”

Tôi còn chưa đi được mấy bước, tam Hoàng tử đã gọi tôi lại.

Tôi xoay người, thấy hắn ta đang nhìn chòng chọc vào mình bằng ánh mắt nóng bỏng, sắc mặt cha thì có vẻ không được dễ coi cho lắm.

“Chiếc áo lông cáo trên người Quận chúa xem chừng không tệ, chẳng hay có nguồn gốc từ giống cáo nào thế?”

Tôi hơi sững người ra một chút, trước đây từng nghe Công chúa Vinh Hoa kể tam Hoàng tử rất thích da lông động vật, trong phủ Hoàng tử có cất giấu không ít món đồ hiếm lạ, trong khi đó cáo tuyết Thiên Sơn tuy rằng trân quý, nhưng với sự sành sỏi của tam Hoàng tử thì không có lý nào lại không nhận ra.

“Dạ bẩm điện hạ, là... cáo tuyết Thiên Sơn.”

Về mặt không có chút biến hóa nào, tam Hoàng tử đưa tay sờ cằm nói: “Hình như ta chưa từng nghe nói tới giống cáo này bao giờ.”

Tôi lại sững người ra lần nữa.

Giống cáo này ngay đến Công chúa Vinh Hoa cũng biết, chẳng có lý do gì mà tam Hoàng tử lại không biết, chuyện này thực là kỳ lạ quá chừng. Tôi cố đè nén nỗi nghi hoặc trong lòng, hơi khom người trước tam Hoàng tử, sau đó cùng Bích Dung và Lê Tâm rời đi.

Lê Tâm cười hi hi, nói: “Thảm công tử đúng là lợi hại, không ngờ lại kiếm được một chiếc áo lông cáo mà ngay đến tam Hoàng tử điện hạ cũng chẳng thể nhận ra nguồn gốc.”

Sau khi trở về tiểu viện của mình, Lê Tâm đi bưng nước đường đỏ tới cho tôi, bên cạnh tôi bây giờ chỉ còn lại một mình Bích Dung. Tôi thấy Bích Dung có vẻ muốn nói lại thôi, bèn bảo: “Có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Quận chúa có cảm thấy giọng của tam Hoàng tử điện hạ nghe khá quen không?”

Tôi như ong mảy lên. “Người từng nghe thấy ở đâu rồi?”

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây mới là lần đầu tiên Bích Dung gặp tam Hoàng tử.

Bích Dung cắn chặt môi. “Giọng nói bên trong rừng đào đêm qua...”

Nghe Bích Dung nói vậy, tôi tí mĩng ngẩn lại, thấy hai giọng nói này quả thực giống nhau tới bảy, tám phần, mà nếu như tam Hoàng tử cũng gào lên như thế, có lẽ sẽ giống nhau đến chín phần luôn.

Tôi lập tức đứng bật dậy, một suy nghĩ lớn gan đột ngột lóe hiện trong đầu.

Tôi nói: “Bích Dung, qua phủ Thế tử mời huynh trưởng của ta tới đây. Chuyện này nhất định phải giữ bí mật, biết chưa?”

Bích Dung khẽ gật đầu.

Khi huynh trưởng tới chỗ tôi thì trời đã sâm sẩm tối, đèn bắt đầu được thắp lên.

Rõ ràng đang trong mùa đông nhưng trên mặt huynh trưởng lại rỉ mồ hôi lấm tấm, thần sắc không giấu được vẻ nóng vội. Chắc hẳn hôm nay huynh ấy đang bận rộn vô cùng, để đến chỗ tôi đã phải tranh thủ thời gian hết mức.

Tôi không dây dưa nhiều, hỏi thẳng vào vấn đề mình quan tâm: “Huynh trưởng có biết chuyện trong mật đạo dưới rừng đào có người không?”

Huynh ấy nghe thấy thế thì mặt liền lập tức tái đi.

Tôi nhất thời không thể xác định được huynh ấy tái mặt đi như vậy là vì không biết trong mật đạo có người hay là vì tôi đã vô ý phát hiện ra chuyện này, vừa định hỏi cho rõ thì huynh ấy đã tỏ ra nghiêm túc nói: “A Uyển, chuyện này vô cùng hệ trọng, sau này muội đừng nhắc đến nữa. Vì huynh tự sẽ điều tra rõ ràng, muội không cần quan tâm đến làm gì.”

Nghe huynh ấy nói như vậy, tôi lại càng cảm thấy mơ hồ khó hiểu.

Trước khi rời đi, huynh trưởng còn dặn dò tôi thêm lần nữa: “A Uyển cứ ở yên trong phủ là được, những chuyện khác đừng để tâm đến. Muội chỉ cần nhớ kỹ một điều, ai cũng đều có thể hại muội, riêng người nhà là không. Bất kể ta và cha mẹ có làm ra những chuyện gì thì A Uyển cũng chỉ cần vô ưu vô lo mà sống là được rồi.”

Xem ra huynh trưởng và cha mẹ thực sự có chuyện giấu tôi, có điều huynh trưởng đã nói như vậy, tôi cũng chỉ đành đáp “vâng” một tiếng.

Cha mẹ và huynh trưởng đã không muốn tôi để tâm đến, vậy tôi không để tâm đến là được, dù sao tính tôi cũng lười, đối với chuyện như vậy căn bản chẳng bao nhiêu hứng thú.

Tiếc là trên đời này có một số chuyện không phải tôi muốn là được, chẳng hạn như chuyện mà huynh trưởng đã dặn vậy. Tôi vốn định coi như không nghe thấy giọng nói đó, song đến cuối cùng lại chẳng thể được như ý nguyện.

Từ sau lần xảy ra chuyện bị Tư Mã Cận Du bắt cóc, mỗi đêm trước khi đi ngủ tôi đều đưa tay lên sờ chiếc khuy bảo thạch ở dái tai và chiếc vòng bạc ở cổ tay. Đêm nay trước khi đi ngủ tôi cũng làm như thế, có điều lại chẳng thấy chiếc vòng bạc ở cổ tay đâu.

Bích Dung và Lê Tâm đã lục tung cả tiểu viện lên nhưng vẫn chẳng nhìn thấy bóng dáng của chiếc vòng bạc đó.

Lê Tâm trầm ngâm nói: “Hôm nay Quận chúa đã đi không ít nơi thì phải.”

Bích Dung tiếp lời: “Chúng ta ra ngoài tìm thử một chút thôi. Quận chúa, người cứ việc yên tâm ở trong phòng, em và Lê Tâm nhất định sẽ tìm được chiếc vòng bạc đó về.”

Lê Tâm cũng cất tiếng phụ họa theo.

Tôi nhớ tới việc hôm nay mình từng tới rừng đào, bèn nói: “Không được tới rừng đào đâu đấy.”

Lê Tâm và Bích Dung đưa mắt nhìn nhau, kẻ đó đồng thanh đáp: “Dạ, quy củ của vương phủ bọn em đều biết rõ mà.”

Gần nửa canh giờ sau, Lê Tâm và Bích Dung cùng nhau trở về, vừa nhìn sắc mặt ủ rũ của cả hai là tôi liền biết bọn họ vẫn chưa tìm thấy chiếc vòng bạc đó. Xem ra nó đã bị rơi ở trong rừng đào rồi.

Chiếc vòng đó không giống với những chiếc vòng bình thường khác, bởi vì bên trong có giấu ám khí nên chỗ ráp nối rất dễ bị tuột ra. Chắc hẳn hôm nay khi đi ngang qua rừng đào tôi ôm chặt lò sưởi cầm tay quá, thế là cổ tay mới bị ma sát không ngừng, làm chiếc vòng đó tuột ra và rơi mất.

“Các người mau đi nghỉ đi, ta tới chỗ rừng đào tìm thử một chút.”

“Hả?” Bích Dung và Lê Tâm cùng kinh hãi kêu lên: “Không được, không được đâu Quận chúa. Đã muộn như vậy rồi...”

Tôi đưa mắt liếc nhìn bọn họ, Bích Dung vừa tiếp xúc với ánh mắt của tôi thì liền biến hẳn sắc mặt, hình như chợt nghĩ tới điều gì, hai mắt lập lòe không ngớt. Rồi thị đi xách một chiếc đèn lồng tới cho tôi, nói: “Quận chúa nhớ phải cẩn thận đấy.” Sau đó lại quay sang nói với Lê Tâm: “Quận chúa đã nói thế nào thì cứ nghe theo đi.”

Lê Tâm thoáng do dự một chút, cuối cùng mới khẽ đáp “vâng”.

Bích Dung quả là một người thông minh, biết trong rừng đào có bí mật, mà bí mật này tôi có thể biết, nhưng thị thì lại không thể biết.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10-2: Dã tâm (tiếp)

Tôi khoác chiếc áo lông cáo tuyết lên người, lại xô vào chân một đôi ủng da hươu, sau đó mới xách đèn lồng đi về phía rừng đào. Dưới màn đêm, rừng đào toát ra một vẻ âm u vô hạn, tôi hồi tưởng lại những đoạn đường mà mình đã đi qua hôm nay rồi bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

Không lâu sau, tôi nhìn thấy chiếc vòng bạc của mình nằm lặng lẽ ngay bên dưới một gốc đào.

Tôi bất giác mừng thầm, nhưng khi đưa tay nhặt chiếc vòng ấy lên thì chợt lại nghe thấy bên tai vang lên những tiếng gió rít vù vù, kèm theo đó còn có mấy luồng sát khí. Tôi lập tức cảnh giác ngó nhìn tứ phía xung quanh.

Phía trước bên trái tôi xuất hiện mấy người mặc đồ đen ở cách tôi chỉ chừng mấy thước. Giữa màn đêm hiện giờ, chiếc áo lông cáo trắng ngần của tôi thực sự là vô cùng bắt mắt.

Bọn họ nhìn tôi chăm chú, trông bộ dạng cứ như là đang nhìn một con cừu non sắp bị làm thịt vậy.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, sau đó liền cười hi hi, nói: “Các vị đại hiệp bị lạc đường rồi ư? Cửa chính của vương phủ nằm ở bên kia kia, cứ đi thẳng, rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải, sau đó lại đi qua một dãy hành lang sơn màu đỏ sậm nữa là có thể nhìn thấy. Hơ hơ, nếu các vị không ngại, tôi có thể dẫn đường cho các vị. Tôi xưa nay vẫn luôn lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui mà...”

Kẻ áo đen cầm đầu cất ngang lời tôi: “Bớt nói lời thừa đi, cơ quan khởi động trận pháp nằm ở đâu trong rừng đào này? Nói cho bọn ta biết, bọn ta sẽ để cho Quận chúa được toàn thân.”

Hả? Lũ người này đang tìm cơ quan khởi động trận pháp ư?

Giấu đôi tay bên trong chiếc áo lông cáo tuyết, tôi ngấm ngấm bẻ gãy chiếc vòng bạc kia, lại lôi gói bột thuốc từ trong đó ra. Tôi đếm cẩn thận, thấy có ba kẻ áo đen, nếu như may mắn, tôi hoàn toàn có thể làm cho cả ba ngã gục bằng chỗ bột thuốc này.

Tôi lùi về phía sau mấy bước, tựa lưng vào một gốc đào. “Ta không biết các người đang nói cái gì! Các... các người chó có qua đây!”

Bọn chúng cười vang giễu cợt, sau đó liền bước tới đứng như dự liệu của tôi. Tôi làm bộ vô cùng sợ hãi, bàn tay thì vẫn nắm chặt gói bột thuốc vừa được lấy ra từ trong chiếc vòng bạc. Mắt thấy bọn chúng ở cách mình càng lúc càng gần, tôi quát to một tiếng: “Xem ám khí của ta đây!”

Cả ba lập tức dừng chân lại. Chiếc vòng bạc đã gãy thành hai nửa của tôi được ném thẳng về phía bọn chúng.

Gã áo đen cầm đầu cười khẩy một tiếng, dễ dàng gạt bay chiếc vòng đó đi.

Tôi lại quát lên tiếng nữa: “Xem ám khí của ta đây!”

Lần này tôi mới thực sự dùng đến gói bột thuốc kia, còn lần vừa rồi làm vậy chẳng qua là để khiến bọn chúng buông lỏng sự đề phòng, từ đó không kịp phản ứng khi tôi tung ra độc chiêu lợi hại.

Chỉ sau nháy mắt, bột thuốc đã bay tới tủa ra ngợp trời, có điều hiệu quả lại hơi kém hơn một chút so với dự liệu của tôi. Chắc hẳn vận may của tôi còn chưa đến mức cực tốt, chỉ dừng lại ở khá tốt mà thôi. Trong số ba kẻ áo đen chỉ có hai kẻ ngã gục, còn kẻ đi ở sau cùng thì căn bản không bị làm sao hết.

Hắn hẳn học tròng mắt nhìn tôi.

Tôi tức tốc quay đầu bỏ chạy.

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập sau lưng, tôi ngoảnh đầu hô to lần nữa: “Xem âm khí của ta đây!”

Hắn vô thức tránh sang một bên, thừa dịp đó tôi tăng nhanh tốc độ chạy đi như điên trong rừng đào. Ngắm lại, tôi đã nhặt lại được chiếc vòng bạc kia ở nơi sâu trong rừng đào nên dù có chạy về hướng nào thì cũng đều khó lòng thoát khỏi gã áo đen đó.

Nếu hắn còn biết khinh công nữa, vậy thì chẳng bao lâu sau tôi ắt sẽ bị bắt sống thôi.

Cho nên tôi chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

Trên cây đào cách chỗ tôi năm bước chân có một cơ quan, ấn vào đó rồi có thể tiến vào mật đạo bên dưới rừng đào.

Thân thể tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng, cứ thế rơi xuống phía dưới. May mà chiếc áo lông cáo trên người đủ dày, thành ra khi tiếp đất tôi không đến nỗi bị ngã quá đau. Tôi chống tay xuống đất lom còm bỏ dậy, bốn phía xung quanh tôi lúc này đều tối đen, có điều tôi biết mỗi lấy lửa nằm ở nơi nào.

Sau khi lửa được đốt lên, tôi ngồi cạnh đồng lửa sưởi ấm, thầm nhủ gã áo đen kia ắt không thể nào tìm đến nơi này, chắc sẽ rời đi nhanh thôi, mình cứ ngồi nghỉ ở đây một lúc, chờ hắn rời đi rồi sẽ ra ngoài là được.

Nghĩ đến việc mình chỉ ra ngoài tìm chiếc vòng thôi mà cũng thiếu chút nữa mất mạng, tôi thở than bản thân đúng là xui xẻo quá chừng.

Mấy gã áo đen vừa rồi mới mở miệng đã nhắc tới cơ quan khởi động trận pháp trong rừng đào, chắc hẳn biết rõ trong rừng đào có bố trí trận pháp. Có điều, việc này rõ ràng là chỉ có người nhà họ Tiêu chúng tôi mới biết thôi cơ mà...

Không đúng, Thẩm Hành cũng biết.

Lúc xưa khi lần đầu tiên đặt chân tới vương phủ, Thẩm Hành từng chỉ ra vị trí của trận pháp, dù chưa nói thẳng ra nhưng tôi biết với bản lĩnh của Thẩm Hành, y nhất định nắm rõ cơ quan khởi động trận pháp nằm ở đâu.

Có điều, mấy gã áo đen kia rốt cuộc là do người nào phái đến nhỉ?

Tôi tập trung suy nghĩ một hồi nhưng vẫn chẳng nghĩ ra được gì, còn đau đầu vô cùng, thế là liền không nghĩ tiếp nữa.

Chẳng biết đã qua bao lâu sau, khi tôi đang mơ mơ màng màng bên đồng lửa, trong mật đạo bỗng vang lên một giọng nói mà trước đây tôi từng nghe thấy. Giống như lần trước, lần này giọng nói đó vẫn mang chửi cha tôi, bên trong chất chứa đầy nỗi hận thù.

Xét ra thì lời của Bích Dung quả không sai, giọng nói này thực sự là giống với giọng của tam Hoàng tử tới tám, chín phần. Nếu không biết trước là có người bị nhốt trong mật đạo này, tôi ắt sẽ cho rằng tam Hoàng tử đã trở mặt với cha tôi nên lúc này mới đang đứng ở đâu đó mà mắng chửi om sòm.

Tôi lấy một cây đuốc từ trên tường xuống, châm lửa, sau đó liền lần đi theo hướng phát ra âm thanh.

Nếu kẻ áo đen kia còn ở trong rừng đào, giọng nói này lại vang lên mấy lần nữa, hẳn ta nhất định sẽ phát hiện ra sự lạ.

Tôi phải nghĩ cách làm cho giọng nói này im đi mới được.

Không lâu sau, trước mặt tôi xuất hiện một cánh cửa đá. Tôi đưa tay đẩy thử, cửa đá không quá nặng nề như tôi nghĩ, bị đẩy ra dễ dàng. Lọt vào tầm mắt tôi là một chiếc lồng sắt khổng lồ, tôi lại gần xem thử, thấy người trong lồng sắt hình như đã phát điên, đang không ngừng lay thành lồng sắt.

Tôi ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, liền dừng chân lại.

Người đó hẳn học tròng mắt nhìn tôi. “Mau thả ta ra!”

Tôi không nói gì, chỉ chăm chú quan sát hắn ta. Tuy giọng nói của người này giống tam Hoàng tử đến tám, chín phần, nhưng tướng mạo thì lại kém quá xa. Mà không, nói đúng ra thì mặt mũi của người trước mắt đã hoàn toàn biến dạng, khiến người ta khó có cách nào nhận ra bộ dạng ban đầu của hắn.

Hắn đột nhiên hạ thấp giọng, khàn khản van nài: “Xin người đấy, hãy thả ta ra đi. Chỉ cần ra được bên ngoài ta ắt sẽ thưởng hậu cho người, người muốn có cái gì, ruộng tốt vạn khoảnh hay là vàng bạc đầy xe? Thứ gì cũng đều có thể cho người hết...”

Tôi lùi về phía sau một bước. Hắn dường như sợ tôi không tin, lại vội vàng nói tiếp: “Những điều ta nói đều là sự thật đấy. Ta là tam Hoàng tử, chỉ cần

ngươi cứu được ta ra ngoài, ta có thể cho ngươi bất cứ thứ gì mà ngươi muốn.”

Tôi bắt giác cả kinh.

Tuy trong lòng tôi kỳ thực cũng có suy nghĩ này rồi nhưng bây giờ thực sự nghe hắn nói thế, tự đáy lòng vẫn không kìm được một phen chấn động, tôi hơi nheo mắt hỏi: “Ngươi có chứng cứ gì không?”

Nam nhân mặt mũi biến dạng kia nhìn chăm chăm vào tôi, đột nhiên nói: “Chiếc áo trên người ngươi là áo lông cáo tuyết Thiên Sơn, đáng giá không chỉ vạn lạng vàng...”

Nghĩ tới biểu hiện của tam Hoàng tử hôm nay khi nhìn thấy chiếc áo lông cáo tuyết Thiên Sơn này, tôi bắt giác hơi ngẩn ra rồi lại căng tin tưởng vào phán đoán ban đầu của mình. Nhưng khi tôi vừa định hỏi nam nhân trước mắt mấy điều, hắn đột nhiên lại cười lớn một tiếng về hết sức thê lương.

Chỉ nghe hắn lầm bầm: “Cáo tuyết Thiên Sơn, cáo tuyết Thiên Sơn...” Thế rồi ánh mắt hắn bỗng trở nên tột độ dữ dằn. “Xem ra ngươi chính là con gái của tên súc sinh đó rồi! Cha nợ thì con trả! Ta phải khiến ngươi không được chết một cách tốt đẹp!”

Hắn lại bắt đầu điên cuồng lay lòng sắt, tiếc rằng chiếc lồng sắt này quá mức kiên cố, hành động này của hắn chẳng khác nào kiến cang lay cây.

Cho dù biết rằng hắn không thể trốn ra khỏi lồng sắt nhưng tôi vẫn không kìm được lùi về sau mấy bước, bởi lẽ khí thế của hắn thực sự quá kinh người, sát khí trong mắt thì nồng đậm hơn mấy tên áo đen vừa rồi không biết bao nhiêu lần mà kể. Nếu hắn thực sự có thể thoát ra khỏi chiếc lồng sắt này, chắc tôi sẽ khó tránh khỏi cảnh chết không có chỗ chôn chôn.

Tôi khẽ kéo chiếc áo lông cáo tuyết trên người một chút, trầm giọng hỏi: “Ngươi có thù sâu hận lớn gì với cha ta sao?”

Tôi hiển nhiên biết rõ mà vẫn cố hỏi, bởi lẽ lúc này tôi chỉ muốn xác thực suy đoán trong lòng mà thôi. Quả nhiên, tôi còn chưa nói xong thì hắn đã trợn trừng hai mắt lên nhìn tôi. “Có thù sâu hận lớn gì? Ngươi không biết ư? Ngươi thực sự không biết ư?”

Tôi nói: “Ta thực sự không biết.”

Sắc mặt dần dần ra, hắn quan sát tôi một lát, sau đó bỗng nói giọng mềm mỏng: “Ta vừa rồi chỉ nói đùa với ngươi thôi, ngươi thả ta ra ngoài đi mà. Nơi này lạnh lắm, ngươi hãy làm ơn làm phúc, coi như là thương xót lấy ta đi.”

Tôi biết hắn muốn giờ trò gì, có điều dù thân phận của tôi bây giờ không phải là con gái của cha tôi thì cũng chẳng bao giờ thả hắn ra. Tạm chưa nói tới việc hắn có thể thoát ra ngoài hay không, dù hắn thực sự có thể thoát ra rồi đoạt lại thân phận của mình thì tôi cũng chỉ có một con đường chết, bởi lẽ không kẻ quyền quý nào lại có thể dung thứ cho một người từng nhìn thấy bộ dạng xấu xí nhất của mình.

Tôi khẽ ho một tiếng. “Ngươi nói cho ta biết đi đã, cha ta với ngươi có thù sâu hận lớn gì?”

Hắn không nhịn nổi nữa, bèn giận dữ nói: “Toàn bộ nhà họ Tiêu các ngươi đều như nhau! So với súc sinh còn khốn nạn hơn! Nhà họ Tiêu các ngươi vọng tưởng có thể chiếm đoạt giang sơn của nhà họ Tư Mã bọn ta! Giang sơn này là của nhà họ Tư Mã! Là của nhà họ Tư Mã! Là của nhà họ Tư Mã!”

Quả nhiên đúng như suy đoán của tôi.

Cha thoát nhìn thì có vẻ trung thành với tam Hoàng tử, song kỳ thực cũng muốn chiếm lấy mảnh giang sơn gấm vóc này...

Sau khi biết được dã tâm của cha, ánh mắt của tôi khi nhìn về phía ông không kìm được mang theo mấy tia dò xét.

Nếu không vì vô ý phát hiện ra tam Hoàng tử đang bị giam cầm, chắc giờ này tôi vẫn không thể nào nhận ra tâm tư thực sự mà cha đang che giấu. Tôi vốn cứ ngỡ cha là một vị trung thần, nhưng bây giờ xem ra tôi đã sai rồi.

Kỳ thực tỉ mỉ ngắm lại, thường ngày trong các lời lẽ và cử chỉ, cha mẹ thỉnh thoảng cũng để lộ sự xem thường đối với nhà họ Tư Mã.

Có điều tôi cũng biết, bất kể cha là trung thần hay gian thần thì tôi vẫn mang họ Tiêu, sự vinh nhục của nhà họ Tiêu chính là sự vinh nhục của Tiêu Uyển tôi đây. Hơn nữa bây giờ tam Hoàng tử đã biến thành bộ dạng đó rồi, nếu hắn thoát ra ngoài được, nhà họ Tiêu chúng tôi ắt sẽ phải đón nhận một kết cục vô cùng thê thảm.

Cho nên, cha là trung thần thì tôi sẽ là con gái của trung thần, còn nếu cha là gian thần thì tôi sẽ chính là con gái của gian thần.

“A Uyển, hôm nay con sao vậy?” Cha vừa nói vừa gấp thức ăn cho tôi, vẻ hiền từ lộ rõ trong ánh mắt.

Mẹ cũng cười dịu dàng, nói: “Đúng đấy, sao con cứ nhìn chăm chăm vào cha mãi thế?”

Tôi vốn định nói với cha chuyện đêm qua mình gặp thích khách, có điều nghĩ lại, nếu như tôi nói ra thì khó tránh khỏi phải khai luôn cả chuyện mình đã đi vào mật đạo và phát hiện ra dã tâm của cha. Hơn nữa huynh trưởng đã dặn đi dặn lại là không muốn tôi bị dính vào cuộc chiến giành ngôi báu, chắc hẳn cha cũng mang suy nghĩ như vậy.

Tôi nhỏ giọng nói: “A Uyển chỉ tự dưng nhớ tới việc đã lâu lắm rồi mình không ngồi dùng bữa chung với cha mẹ thôi.”

Mẹ che miệng cười khẽ. “A Uyển ngọc, con bây giờ đã từng này tuổi rồi, đợi sau này phải gả đi xa, vậy chẳng phải là...”

Cha khẽ ho một tiếng.

Mẹ dường như ý thức được điều gì, lập tức ngừng lời, sau đó sắc mặt lại hơi biến đổi, khẽ cười nói: “Con xem cha con kìa, vừa nghe nói con sắp phải gả chồng là sắc mặt liền trở nên khó coi ngay.”

Ở bên cha mẹ đã lâu, tôi dễ dàng phát hiện trong những lời vừa rồi của mẹ còn có ẩn chứa hàm ý khác, hơn nữa cứ nhìn tình hình hiện tại mà xét, cả cha lẫn mẹ dường như đều chẳng mấy để tâm tới chuyện ban hôn.

Tôi trẻ môi nói: “Cha, mẹ, A Uyển không muốn lấy chồng đâu!” Tròng mắt đảo qua đảo lại một chút, tôi nói tiếp: “Con cũng không muốn bị gả đi xa, nếu nhất định phải lấy chồng, cha hãy gả con cho Lý tổng quản nhé, vậy có được không?”

Lý tổng quản vốn đứng sau lưng cha lập tức ho lên sù sụ, khuôn mặt chỉ sau nháy mắt đã biến thành màu tím tái như gan lợn. Rồi lão hoang mang nói: “Quận chúa đừng nên nói thế kéo làm lão nô tổn thọ! Quận chúa là Thái tử phi tương lai, hạng người hạ tiện như lão nô há có thể với cao được!”

Tôi cười hi hi, nói: “Ta đùa thôi mà.”

Cha trừng mắt nhìn tôi. “Sau này không được đùa như vậy nữa.”

“Dạ.” Tôi ừ ừ nói.

Sau đó, mẹ hỏi tôi về Thẩm Hành, hỏi rất tỉ mỉ, tỉ mỉ đến mức mà Thẩm Hành đã từng nói gì với tôi, tặng tôi những gì mẹ cũng đều không bỏ sót, thậm chí ngay cả việc y từng nấu cho tôi những món ăn gì cũng bị lôi ra hỏi luôn.

Tôi bị hỏi như thế thì có hơi khó chịu nhưng cũng đành kiên nhẫn trả lời từng câu. Sau khi nghe xong những câu trả lời của tôi, mẹ không kìm được tươi cười rạng rỡ, nói: “A Hành đối xử với con quả là rất tốt.”

Cha đưa tay vuốt chòm râu ngắn của mình, cười hà hà nói: “A Hành chính là rồng phượng trong loài người, đối xử với A Uyển cũng không chê vào đâu được.”

Tôi cảm thấy khá ngạc nhiên, mới không lâu trước đây mẹ còn gọi Thẩm Hành là Thẩm công tử, thế mà bây giờ đã đổi sang gọi là A Hành một cách thân thiết như thế rồi. Tôi cẩn thận ngó nhìn thần sắc cha mẹ, trong lòng không kìm được thầm phán đoán, lẽ nào Thẩm Hành thực sự quá xuất sắc nên cha mẹ đã có lòng thu y làm nghĩa tử rồi? Nếu đúng là như thế thì thái độ của cha mẹ hôm nay cũng không có gì là quá khó hiểu cả.

Cha lại nói với tôi: “Sau này con nhớ phải nghe lời A Hành đấy, còn những lời xằng bậy như muốn gả cho Lý tổng quản thì ngàn vạn lần đừng có nói ra nữa.”

Mẹ cũng phụ họa theo: “Là thân con gái thì phải giữ ý giữ tứ một chút, con đã rõ chưa?”

Tôi khẽ gật đầu.

Tôi vừa mới trở về tiểu viện của mình, còn chưa kịp bước chân qua cửa thì Bích Dung đã hạ thấp giọng nói: “Quận chúa, Thẩm công tử tới rồi.” Hoi dừng một chút, thị lại tiếp: “Thẩm công tử lúc này đang ngủ trên thư án đấy.”

Tôi sững người ra, hỏi: “Sư phụ đã tới đây bao lâu rồi.”

“Dạ, hơn nửa canh giờ rồi.”

Tôi bước chân vào phòng, vừa mới ngược mắt lên đã thấy ngay Thẩm Hành đang để tay trên thư án, lại gối đầu lên tay mà ngủ, trên khuôn mặt ngợp đầy vẻ mỏi mệt. A Thanh đứng bên cạnh tôi nhỏ giọng nói: “Quận chúa, Thẩm công tử đã mấy ngày nay không được ngủ một giấc hẳn hoi nào rồi.”

Sau khi biết cha có ý đồ chiếm đoạt giang sơn Thiên Long triều, tôi đã phải nhìn nhận lại Thẩm Hành bằng con mắt khác. Tôi đoán cha coi trọng Thẩm Hành như thế có lẽ có một nửa nhỏ nguyên nhân là Thẩm Hành y thuật phi phạm, còn nửa lớn nguyên nhân còn lại là tài năng của y có thể giúp đỡ cho ông.

Phạm là người có thể làm nên việc lớn, bên cạnh dù thế nào cũng phải có một số mưu sĩ mới được.

Trước đó khi đi tham dự tiệc sinh nhật của Hoàng hậu trong cung, cha từng nói trước mùa xuân sang năm cuộc chiến tranh đoạt ngôi báu sẽ kết thúc. Bây giờ đã là đầu tháng Mười hai rồi, cách mùa xuân sang năm chẳng còn bao xa nữa, chắc hẳn tình thế hiện đang căng thẳng tột cùng. Mà Thẩm Hành vốn là mưu sĩ của cha tôi, đồng thời còn là sư phụ của tôi nữa, không mỏi mệt mới là chuyện lạ.

Tôi bước lên phía trước, hơi khom người xuống, định rút cuốn sách trong tay Thẩm Hành ra. Nào ngờ tôi chỉ vừa mới tới gần thì y đã đột ngột mở bưng đôi mắt đang nhắm đầy những tia máu, cứ thế nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi hơi hé bờ môi, khẽ gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Trong mắt Thẩm Hành lúc này không ngờ lại lấp lánh ánh lệ, rồi y đột nhiên dang tay ôm lấy tôi, ôm rất nhẹ, cứ như thể sợ tôi là bọt nước đọng vào là tan ngay. Y lẩm bẩm như đang nói mơ: “A Uyển, ta nằm mơ thấy nàng đã chết rồi, con của chúng ta cũng chết rồi, mà đó còn là một bé gái nữa.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn Lê Tâm và A Thanh đang đứng cách chỗ tôi chỉ hơn mười bước chân, sau đó liền nháy mắt ra hiệu cho Bích Dung. Bích Dung khẽ gật đầu với tôi rồi liền đưa hết mọi người trong phòng ra ngoài. Cửa được nhẹ nhàng khép lại, tôi bình tĩnh nói: “Sur phụ, người loạn trí mất rồi, con là Tiêu Uyển.”

Cả người Thẩm Hành đột ngột run lấy bầy.

Tôi đẩy y ra, lùi về phía sau mấy bước, chăm chú nhìn vào đôi mắt y. “Sur phụ, chuyện xưa cũ nay đã thành quá khứ, người nên sớm ngày bước ra khỏi nỗi ám ảnh đó thì hơn.”

Thẩm Hành cup mắt xuống, mãi một hồi lâu sau mới lại ngước lên nhìn. Lần này, trong mắt y có thêm mấy tia kiên định, ánh lệ cũng đã hoàn toàn tan đi, có điều trong hai mắt vẫn còn vẫn đầy những tia máu.

“A Uyển suy nghĩ quả là thông suốt. Vừa rồi vì sur thực có hơi loạn trí, sau này tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa.” Y mỉm cười ôn tồn. “Lần này ta tới đây là có một chuyện muốn nói với con.”

Thẩm Hành hơi nhích người qua một chút, tỏ ý bảo tôi hãy ngồi xuống.

Tôi chăm chú quan sát y một lát, thấy sắc mặt y đã hoàn toàn bình thường trở lại, thế là mới yên tâm ngồi xuống. Chính vào lúc này, y chợt đưa tay ra, giữa lòng bàn tay không ngờ lại có một chiếc vòng đã bị gãy thành hai nửa.

Đây rõ ràng là chiếc vòng bạc mà tôi đã ném ra để dọa dẫm lũ người áo đen đêm qua.

Tôi ngạc nhiên bật thốt: “Thế này...”

“Chắc con đã nhìn thấy hán rồi.”

Câu nói này của Thẩm Hành không hề có một tia nghi vấn nào, hoàn toàn là lời khẳng định. Tôi biết là không thể giấu nổi y, mà cũng chưa bao giờ có ý giấu y, thế là bèn kể lại mọi chuyện mà mình đã gặp phải đêm qua.

Thẩm Hành nghe xong thì hỏi: “Con định thế nào?”

Tôi chớp chớp mắt. “Con còn có lựa chọn nào khác ư?” Tôi họ Tiêu, bất kể cha tôi có thể mưu phản thành công hay không thì chúng tôi cũng là người trên cùng một con thuyền, nhà họ Tiêu còn, tôi còn, nhà họ Tiêu mất, tôi mất.

Thẩm Hành khẽ nói: “Còn nhớ những lời mà trước đây ta từng nói với con không? Rời khỏi Thiên Long triều, tìm một nơi...”

Tôi cắt ngang lời của y: “Con không muốn thế.”

Tôi trước đây vốn đã không muốn cùng Thẩm Hành đi ẩn cư rồi, bây giờ biết được y có dính dáng đến kiếp trước của tôi, tôi lại càng không thể nào theo y đi ẩn cư được. Huống chi, y còn phải ở lại giúp cha tôi một tay nữa cơ mà.

“Được rồi, A Uyển không muốn thì thôi, ta không cưỡng ép con.”

Tôi nói: “Huynh trưởng con chắc cũng đã biết việc này rồi.” Ngẫm lại mọi chuyện một lượt, tôi chợt hỏi: “Cha con cố ý cài huynh trưởng tới bên cạnh Thái tử để làm gian tể đúng không?”

Thẩm Hành gật đầu.

Tôi hạ thấp giọng, hỏi tiếp: “Tam Hoàng tử bị đánh tráo từ khi nào vậy?”

“Chính vào ngày diễn ra bữa tiệc mùa hạ.”

Tôi nhớ tới chuyện lần đó mình từng thấy cảnh Dịch Phong gặp người của tam Hoàng tử trong cung, sau đó tại Nam Phong quán y vô duyên vô cớ đòi tuyệt giao với tôi, chắc hẳn chuyện này không tránh khỏi có mối liên quan với tam Hoàng tử.

Tôi đưa mắt liếc nhìn chiếc vòng bạc gãy trong lòng bàn tay Thẩm Hành. “Đêm qua sur phụ cũng gặp đám người áo đen đó rồi ư? Người có biết chúng là do ai phái tới không?”

“Ừm, sau khi con trốn vào mật đạo, ta đã tới ngay nơi đó. Tên áo đen còn lại kia đã bị ta giải quyết rồi. Còn về việc bọn chúng là do ai phái tới, ta đoán có lẽ là Thái tử.”

Tôi sửng người. “Thái tử?”

Thẩm Hành gật đầu, nói: “Gần đây Thái tử bị tam Hoàng tử chèn ép rất kịch liệt. Nếu ta đoán không nhầm, mấy ngày tới chắc hẳn sẽ có hành động thôi.”

Chẳng bao lâu sau, từ bên ngoài truyền về tin tức Thái tử đã được Hoàng đế bệ hạ miễn xá. Hay tin Tư Mã Cần Du không cần phải đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm nữa, tôi chỉ hận không thể đem đến báo mộng cho Hoàng đế, kêu lão ta phạt Tư Mã Cần Du thêm vài tháng nữa. Khi còn phải ở trong phủ Thái tử, tên khốn Tư Mã Cần Du đó sẽ khó mà gây phiền phức gì cho tôi, nhưng bây giờ hẳn đã được ra ngoài, mà tôi thì lại là Thái tử phi tương lai, xem

chừng những tháng ngày sắp tới của tôi sẽ chẳng dễ chịu chút nào.

Nhớ tới những lời của Thẩm Hành lúc trước, tôi bèn hỏi: “Thái tử có sao lại được miễn xá vậy?” Rõ ràng là còn một thời gian rất dài nữa mới tới kỳ hạn ba tháng cơ mà.

Bích Dung đáp: “Nghe nói bệ hạ đã cảm động trước tấm lòng hiếu thảo của Thái tử điện hạ. Trong quãng thời gian đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, Thái tử ngày ngày đều vì bệ hạ mà chép kinh văn, thành tâm tốt bậc. Ngoài ra, Hoàng hậu nương nương và Công chúa Văn Dương cũng từng nhiều lần cầu xin cho Thái tử điện hạ nữa.”

Tôi liếc mắt qua phía Bích Dung. “Bên ngoài đều nói như vậy à?”

Bích Dung đáp: “Dạ phải, bây giờ mọi người trong thành Kiến Trung đều đang khen ngợi tấm lòng hiếu thảo của Thái tử điện hạ đấy ạ.”

Xem ra Tư Mã Cận Du đúng là rất giỏi trong việc tạo dư luận. Có điều, bây giờ hắn còn đang bị tam Hoàng tử chèn ép kịch liệt, chắc chẳng có thời gian để tìm tới tôi đâu.

Tôi thoáng yên tâm hơn một chút.

Chỉ tiếc là tôi rất cuộc vẫn quá xem nhẹ sự cố chấp của Tư Mã Cận Du với Tạ Uyển, tin tức về vụ miễn xá mới truyền tới chưa lâu thì thiệp mời của Tư Mã Cận Du đã được đưa đến, nội dung là mời tôi tới phủ Thái tử nghe đàn ngấm mai.

Nhìn thấy tấm thiệp mời này, tôi chỉ muốn ném thẳng nó vào mặt hắn ngay lập tức.

Ngấm mai, ngấm mai, tôi mới chính là cái người bị ngấm thì có!

Thôi vậy, chẳng lẽ cha cũng sắp mưu phản để đoạt lấy giang sơn của người ta, tôi bây giờ tới phủ Thái tử coi như để nhận lỗi với Tư Mã Cận Du vậy.

Tôi bảo Lê Tâm đi nói với mẹ một tiếng, sau đó liền dẫn theo Bích Dung cùng tới phủ Thái tử. Vừa mới xuống xe ngựa đã có người bước tới nghênh đón, tôi định thần nhìn kĩ, thấy đó không ngờ lại là Dịch Phong.

Khi nhìn thấy tôi, y tỏ ra hết sức khó chịu.

Bích Dung không kìm được bất mãn oán trách: “Hắn chẳng qua chỉ là nam sủng của Thái tử thôi, có tư cách gì đề lên mặt với Quận chúa như vậy chứ? Quận chúa là Thái tử phi tương lai cơ mà.”

Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng Dịch Phong hơi dờ người ra một chút, nhưng y không ngoảnh đầu lại, cũng chẳng nói gì, vẫn đi phía trước dẫn đường, bóng lưng xem chừng có chút mỏng manh.

Tôi khẽ quát Bích Dung một tiếng, sau đó liền nói với Dịch Phong: “Là a hoàn của ta vô lễ, ngươi chớ trách thị làm gì! Bích Dung, mau xin lỗi Dịch Phong công tử đi!”

Dịch Phong cắt giọng lạnh lùng: “Khỏi cần. Đúng như a hoàn của Quận chúa nói, ta chẳng qua chỉ là một gã nam sủng mà thôi, thực không nhận nổi lời xin lỗi đó.”

Dứt lời, Dịch Phong liền đi nhanh hơn, thoát đó đã bỏ tôi và Bích Dung lại ở xa tít phía sau.

Bích Dung nói: “Quận chúa, hần... hần...”

Tôi khẽ xua tay, tỏ ý bảo Bích Dung chớ có nói gì thêm nữa.

Nói ra kể cũng lạ, tuy không rõ trong kiếp trước Dịch Phong có quan hệ thế nào với tôi, nhưng tôi thực sự khó có cách nào ghét y được. Nhìn thấy y, tôi thậm chí còn có một cảm giác thân thiết khó mà dùng lời miêu tả, ngay từ lần đầu tiên vô tình gặp y ở Nam Phong quán đã là như thế rồi.

Mà cảm giác này rõ ràng chưa từng xuất hiện trên người Thẩm Hành và Tư Mã Cận Du.

Bạn đang đọc truyện *Trường Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.